

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Bir insandan ne kadar nefret edebilirsiniz?
Onu kendinize âşık edecek kadar mı?
Sonra terk edip gidecek kadar mı?

ROMAN

*Peki, tüm nefretinize rağmen...
...artık onsuz olamıyorsanız?*

NEFRETEN SONRA

Fatih Murat Arsal

NEFRET TEN SONRA

Fatih Murat Arsal

Natalia babasının intiharı ile bir Türk'e emanet edildi.
Çünkü babası, ölmeden birkaç saniye önce yazdığı vasiyetinde,
Tamer Karlibel'i kızına vasi tayin ettiğini yazmıştı.

Fakat intiharından birkaç dakika önce sadece kızına söylediği
çok önemli bir şey daha vardı.

“Natalia...Seni seviyorum kızım...”

Beni asla unutma... Ondan intikamımı al...”

Ve Natalia yaşadığı dehşetten sonra bu yakışıklı ve tehlikeli
adamdan artık ölesiye nefret ediyordu.

İntikamın tatlı sularında yüzmek için Yunanistan'dan
Türkiye'ye gelmesi ve bu isteksiz adamın koruması altına
girmesi yeterliydi.

On beş yaşındaki bir kız için intikam amaç olunca, araç olarak
güzel yüzünü ve çekici fiziğini kullanmaktan çekinmedi.

Babasının sahip olduğu her şeyi acımasızca alan bu adam,
belki Natalia'nın bedenini de alabilirdi, ama...

kalbini asla!

YA DA ÖYLE SANDI...

ISBN 978-605-127-222-1

9 786051 272221

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org> Online satış için: www.netkitap.com

NEFRETEN SONRA

CINIUS YAYINLARI
ÇAĞDAŞ TÜRK YAZARLARI | ROMAN

Babıah Caddesi, No 14 Cağaloğlu - İstanbul
Tel: (0212) 5283314 — (0212) 5277982
<http://www.ciniusyayinlari.com>
iletisim@ciniusyayinlari.com

Fatih Murat Arsal
NEFRETEN SONRA

Yayına hazırlayan: Zeynep Gulbay
Kapak tasarımı: Dürren Yardımlı
Düzen: Mert Musaoğlu

BİRİNCİ BASKI: Nisan, 2011

PBİN 978-605-127-222-1

Baskı ve cilt
Kitap Matbaacılık
Sanayi ve Ticaret Ltd. Şti
Büyükdere Cad. No 123 Kat:1
Etiler, Beşiktaş, İstanbul
Tel: (212) 482 99 10

Ticaret Sicil No: 16053

© FATİH MURAT ARSAL, 2011

© CINIUS YAYINLARI, 2011

Yeni hakları saklıdır.
Bu yayının bütün bölümleri yazarın yazılı onayı olmaksızın,
herhangi bir şekilde yeniden üretilmez,
baskı ya da dijital yollarla çoğaltılamaz.
Kısa alıntılarda muhtemelen kaynak belirtilmelidir.

Printed in Turkey

Fatih Murat Arsal

Cinius Yayınları

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

1. BÖLÜM

NEFRETEN SONRA

Natalia babasının intiharı ile bir Türk'e emanet edildi.
Çünkü babası, ölmeden birkaç saniye önce yazdığı vasiyetinde,
Tamer Karlıbel'i kızına vasi tayin ettiğini yazmıştı.
Fakat intiharından bir kaç dakika önce sadece kızına söylediği
çok önemli bir şey daha vardı.

"Natalia...Seni seviyorum kızım..."

Beni asla unutma... Ondan intikamımı al..."

Ve Natalia yaşadığı dehşetten sonra bu yakışıklı ve tehlikeli adamdan
artık ölesiye nefret ediyordu.

Intikamın tatlı sularında yüzmek için

Yunanistan'dan Türkiye'ye gelmesi ve bu isteksiz adamın
koruması altına girmesi yeterliydi.

On beş yaşındaki bir kız için intikam amaç olunca,
araç olarak güzel yüzünü ve çekici fiziğini kullanmaktan çekinmedi.

Babasının sahip olduğu her şeyi acımasızca alan bu adam,
belki Natalia'nın bedenini de alabilirdi ama...

Kalbini asla!

YA DA ÖYLE SANDI...

Kırmızı spor arabadan inen genç adam, başını kaldırıp karşısındaki
güzel görünümlü eve baktı. İki katlı, duvarları süs gülleriyle kap-
lanmış güzel bir evdi. İyi yapılmış aydınlatma sayesinde daha da
güzel duruyordu. Gece olmasına rağmen, duvarlarındaki kırmızı güller
gerçekten de capcanlı görünüyordu.

Kapıda iri yarı dört koruma vardı. Hepsi de neredeyse kendi boyun-
daydı. Onların bir sorun çıkarma ihtimaline karşı elini belindeki silahına
götürdü ve farkında olmadan, yerinde duruyor mu diye kontrol etti. Bu
gece her şeyi bekleyebilirdi. Büyük ihtimalle kıyıda köşede de birden
fazla koruma vardı. Dikkatli olması gerektiğini biliyordu. Allah'tan yalnız
gelmemiştir. Yanında en güvendiği arkadaşı Dodo vardı.

Elini silahından çekti. İçgüdüsel olarak hazırlıktı. Her an, ağır ölüm
metalini belindeki kılıfından çekecek şekilde tetikteydi. Arabanın kapısını
kapattı. Yüzündeki ifade oldukça sakindi. Arabanın diğer kapısından da
arkadaşı Dodo indi. O da en az kendisi kadar uzun ve iri bir adamdı.
Kendisi ona göre daha sakın bakışlı ve düşüncelerini belli etmez bir ifadeye
sahipken, Dodo insanın içini delecek gibi bakmayı iyi becerirdi.

Sakin adımlarla kapıya yürüdü. Dodo ise tembel bir kedi gibi yavaşça
arkasından geliyordu. Onun gözleri de aynı kendisinininki gibi etrafı kolaçan
ediyor ve çıkabilecek olası tehlikeleri araştırıyordu. Diğer yandan, iki uzun
adamın öylesine sakın bir halleri vardı ki, kapıda duran dört koruma da
ister istemez biraz gerildiler. Adamların sakinliğinin abartılı olması, bu
meslektekiler için bilinen bir tehlikeydi.

Kapıdaki korumalardan birisi silahını almak istedi. Genç adam olum-
suzca başını salladı. "Asla vermem!" dedi duru bir sesle. "Kendin almak
istemez misin?" diye sorarken, kendi gözlerinin de Dodo'nunkiler kadar
korkutucu baktığının farkında bile değildi. Elini uzatan koruma bir an
için yutkundu.

Evin ikinci katındaki pencerelerin birinden, bir başka koruma onları
izliyordu. Perdenin arasından eve doğru yaklaşımlarını bir an seyrettikten
sonra, geriye çekilip başını onaylar manasında sallamıştı.

"Geldi!" dedi yavaşça. "Yanında da aynı kendisi gibi birisi var. Çok
benziyorlar. Kardeş gibiler..."

Odanın ortasındaki büyük çalışma masasında oturan kır saçlı, orta yaşlı adam başını kaldırdı ve kendisiyle konuşan korumasına baktı.

“Öyle mi?” dedi ifadesiz bir sesle. Sesindeki ufak titreme olmasaydı, oldukça sakın olduğu söylenebilirdi.

“Yanlarında başka kimse yok! Başka araba da göremiyorum. İyi cesaret doğrusu!”

Masada oturan kır saçlı adam hafif güldü. “Onun korumaya ihtiyacı yok!” dedi. “O kimseden korkmaz... Daha geri adım attığını görmedim. Yanındaki ise yanılmıyorsa Dodo’dur. İkisi de birbirinden deli...”

“Doğru adamla karşılaşmamışlar o zaman!” diye homurdandı koruma. “İlcpiniz o Tamer denen adamı abartıyorsunuz zaten!”

Orta yaşlı adam, iri yarı korumasına baktı. Korumanın geriye doğru taranmış saçları sürdüğü pis kokulu jöle yüzünden yağlı gibi duruyordu. Bu tarzın onu daha korkutucu gösterdiğini düşünüyor olmalıydı. Dudakları kıvrıldı. Gülmemesi daha da alaycı olmuştu. “Doğru adam sen misin?” dedi alayla. “Ondan hoşlanmadığını biliyorum. Tamer’e karşı gücünü denemeni görmek isterdim doğrusu... Ama tavsiye etmem. Senin gibi dört kişiyi bile çiğ çiğ yer o! Bunu yaptığını daha evvel gözlerimle gördüm. Sana tavsiyem sinirlerine hakim olman!”

İri yarı koruma sustu. Suratı asılmıştı biraz. Gelen kişi gerçekten de tekin birisi değildi. Bunu biliyordu. Zengin iş adamı görüntüsü altında çılgin bir maceracı, tehlikeli bir rakipti. Ama içinde ona karşı oluşan kıskançlığa ve kıskançlığının etkisiyle daha da güçlenen kinine engel olamıyordu. Bu bir meydan okuma hissiydi ve kendisi üzerinde büyük bir ağırlık bırakıyordu. Hiçbir erkek böyle bir meydan okumaya dayanamazdı. Hele bu kişi nefret edilecek bir Türk ise!

Telefonu çalınca hemen iç cebinden çıkarıp açma düğmesine bastı. Biraz dinleyip orta yaşlı adama döndü. “Silahını bırakmak istemiyormuş...” dedi kısaca.

“Bırakın gelsin... Ona ihtiyacı yok zaten... Adam çıplak elle dövüş uzmanı!” dedi patronu. Gözleri çekmecesine kaydı. Çekip açtı ve silahının orada olup olmadığını kontrol etti. On dakika önce de kontrol ettiği gibi, yine aynı yerde hazır duruyordu. Bu alet içini çok rahatlatmasa da bu aptal korumadan daha iyiydi.

“Dodo?” diye sordu koruma.

Orta yaşlı adam başını salladı. “Eğer Dodo da anlattıklarının yarısı ka-

darsa bile, onu istesenez de tutamazsınız zaten! Bırakın o da gelsin. Bakalım ne olacak? Ben izin vermeden bir aptallık yapmayın sakın!”

Koruma tekrar telefonla konuştu ve sonra telefonunu sinirli bir tavırla gerisin geri, iç cebine attı.

Aşağıda giriş için onay alan iki genç adam, sakın ama kendilerinden emin bakışlarla eve girdiler. Hem Dodo hem de Tamer, bir anda evin içini ezberlemişti. Yılların verdiği bir tecrübeydi bu... Uzun zaman devlet için birlikte çalışmışlar, birlikte çeşitli tehlikelere atılmışlardı. Her ne kadar kısmen emekli olmuşlarsa da, eski alışkanlıklardan kolay vazgeçilmiyordu. Arkalarında dört, önlerinde bir koruma olduğu halde merdivenleri çıktılar. Büyük bir salona gelmişlerdi. Salona bakan bir sürü kapı vardı. Bir kısmı evin yaşam alanlarına gidiyor olmalıydı. Kapılardan birisine yönelen öndeki koruma, tedbirli hareketlerle kapıyı açtı.

Tamer yanındaki arkadaşına döndü.

“Sen burada kal Doğan...” dedi Türkçe. “Ben içeriyi hallederim. Bir sorun çıkacağını sanmam. Ama çıkarsa senin burada olman ikimiz için de daha emniyetli...”

Dodo kalın ve güzel sesiyle mırıldandı. “Ben senin kadar iyi Yunanca bilmem. Sorun çıktığını nasıl anlayacağım?”

Tamer keyifle güldü. Gözleri yanıyordu. “Mutlaka anlarsın dostum!” dedi ona. “Mutlaka anlarsın!”

Dodo başını sallayıp bir kenara çekildi. Öndeki koruma ile içeriye giren Tamer’in arkasından kayıtsız bakışlarla baktı. Sonra da kapının hemen önünde ve kendi çevresinde dizilen dört korumaya baktı. Öyle bir baktı ki, kendisine en yakın olan koruma farkında olmadan bir adım geriye gitti.

Tamer ise arkasında arkadaşını bırakmanın rahatlığıyla içeriye girdi. Orta yaşlı adam onu seyrediyordu. Elinde olmadan ona yine hayran kalmıştı. Bir insan karşısındakinden hem nefret edip hem de ona hayran kalabilir miydi? Dikkatle uzun boylu genç Türk’ün tavrını inceledi. Ne rahat bir adamdı bu böyle? Pahalı kaşe ceketini geniş omuzlarını daha da belirginleştirmişti. İyi kesimli siyah saçları geriye taranmıştı. Fakat kendi koruması gibi briyantın sürmemişti ve sık saçlarından sağlık fışkıırıyordu. Gözünün hemen kıyısında, yanağının üstünde bir çizik vardı. Buna rağmen yara izi, inanılmaz yakışıklılığını engellemek yerine, daha da arttırmıştı.

İçeriye giren genç adam yan gözle diğer iri korumaya baktı. Sonra kendisinden emin bir tavırla ortadaki masaya doğru yürüdü. Öylesine

rahat ki, sanki misafirini karşılayan kendisiydi. Sanki tehlikeli bir konuşma yapmaya gelmemişti! Bir elini cebine atarak odanın ortasına yavaşça yürüdü ve masanın tam karşısında durdu. Çatılı kaşları ile öylece karşısındaki adamı süzdü.

“Evin güzelmiş Aleksis...” dedi sakince. Oldukça akıcı bir İngilizceyle konuşuyordu.

“Sağ ol! Evet, fena değildir. Daha evvel gelmemiş miydin?” diye mırıldandı orta yaşlı adam. Ortamı gelecek sözlerden özellikle sakınmaya çalışıyordu.

Genç adam rahat deri koltuklardan birisine teklif beklemeden oturdu. Bacak bacak üstüne atarken başını iki yana salladı. “Hayır... Yunanistan’ın bu bölgesine daha evvel gelmemiştim. Birkaç defa davet etmiştin ama nasip olmadı. Benden çaldığın paralarla mı aldın, yoksa daha evvel var mıydı?”

Aleksis cevap vermedi. Bir an kısılmış gözlerle kendisini dik dik süzen esmer Türk’e baktı. “Aileden kalma...” dedi sonra. “Altı kuşaktır bize ait!”

Genç adam alaycı bakışlarını bozmadan etrafını süzdü. Hemen iki yanındaki korumalara ise saydam adamların gibi bakmıştı. Koyu kah-verengi gözleri yine alaycıydı.

“Artık benim olduğumu söylememe gerek yok herhalde!” dedi bastırarak. “Ve zaten artık sana lazım olmayacak...”

“Ne demek istiyorsun?”

“Tahmin edemiyor musun?”

Orta yaşlı adamın yüzü asıldı. Gözlüklerinin ardından süzdüğü genç adamın meydan okuyan tavrı hiç değişmedi. Hiç acımadığı belliydi. Veya vicdanen rahatsız olmadığı...

“Şu anda polisler yola çıkmışlardır ve gelmek üzerelerdir...” diye devam etti genç adam. “İşlediğin suçları savcılığa bildirdim. Yine de eski bir dostun olarak, önce ben gelip sana haber vereyim dedim. Tüm belgelerle birlikte kamera kayıtları da var. Bu senin için iyi değil tabii. En az yirmi yılı garanti ederim. Belki daha fazla! O kadar çok suçun var ki, mahkemenin bitmesi bile yıllarca sürer. Benim de mahkemede biraz etkim olabilir tabii. Çok uzun süre kalman için elimden geleni yapacağım. Ne yazık ki, çıktığında ömrünün sonuna gelmiş olacaksın! Ha, tabii sağ salım çıkarsan?” Alaycı bir şekilde baktı. “Eski dostlarını hatırla... Oraya tıkilmasına göz yumduğun salık ve tehlikeli adamlarını... Onları orada unutmayacaktın. Duyduğuma göre sana çok kızgınlar mı?” Elini cebine atıp şık bir tabakadan uzun

bir sigara çıkardı. Sakin bir tavırla yakıp derin bir nefes çekti. Dumanını kısılmış gözlerle üflerken acımasızca gülümsedi. “Senin için hayat bitti Aleksis... Artık yaptıklarının cezasını çekeceksin! Herkes mezarında rahat yatacak. Sen hariç!”

Bir an yutkunan adam, beyaz saçlarına rağmen hâlâ siyah kalan kaşlarını kaldırdı. “Demek ki kaybedecek bir şeyim yok,” dedi son bir çabayla. “Ben de senin buradan çıkamamanı sağlayabilirim.”

Bu tehdit Tamer üzerinde fazla etkili olmuşa benzemiyordu. Genç adam sigarasından derin bir nefes daha çekti. Korkusuz gözleri dimdik adamın suratındaydı. Sonra uzanıp önündeki kül tablasının içine sigarasını söndürmeden bıraktı. Ayağa kalkıp ağır ama uzun adımlarla masaya yaklaştı. Tehditkâr bir şekilde hareket edince iki koruma da hemen ona yanaşmıştı. Bir elleri bellerindeki silahlarındaydı. Genç adamdan nefret eden koruma, iri elini onun kaşe ceketi üzerinden geniş omzuna atınca, Tamer bir an durakladı. Yine de sözünü sakınmadı.

“Aç gözünü Aleksis! Tüm yaptıklarına rağmen... sana onurlu bir şans veriyorum! Bunun için buraya geldim. Bu şans iyi değerlendirebilir!” Sertçe omzundaki iri eli itti. “Seninle geçen dört yılın hatırına yapıyorum bunu... Mina’nın hatırına!”

“Tamer, bir kızım var!” dedi adam garip bir sesle. Korku, üzüntü, endişe dolu bir tonu vardı. Tamer umursamazca onayladı onu.

“Biliyorum... Onun için üzgünüm...”

“Beni kurtarabilirsin! Bana bir şans daha verebilirsin. Bunu yapabileceğini biliyorum. Sen herkesi tanırırsın...”

“Üzgünüm... Zaten sana bir şans vermiştim. Hatta birden fazla! Ama sen yanlış yaptın! Beni karşına almayacaktın... Ben sana hak ettiğinden de fazla şans verdim. Biliyorsun ki sen kimseye ikinci bir şans vermedin. Seni uyarmıştım. Ama sen ne yaptın?”

“Lütfen Tamer! Kızım için!”

“Hayır... Sen sadece bana değil, benim tüm aileme savaş açtın! Gerçekten affedemeyeceğim yanlışlar yaptın! Böyle olacağını baştan düşünmeliydin! Şimdi ise kızın beni hiç ilgilendirmiyor! Mina’nın hatırı için bile olsa, senin ve onun için bir şey yapamam. Hem eminim ki zamanında kızının hesabına ona yetecek kadar para yatırmışsındır!?”

“Hiçbir şey... Yemin ederim. Ona ait hiçbir şey yok. Sen her şeyimi aldın! Kalanını da satmak zorunda kaldım. Lütfen Tamer! O daha on beş

yaşında!”

Genç adam acımasızca gülümsedi. Masaya doğru eğildi ve ellerini yasladi. Yavaşça, “Söyledim sana... Umurumda değil!” dedi. “Artık sen ve ailenle ilgilenmiyorum. O hatayı bir kere yapmıştım!”

Tane tane, kelimelerin üzerine basarak söylemişti. O sırada iri yarı koruma onu kolundan çekmeye çalıştı. Masanın üzerine abanmayı bir tehdit olarak algılamıştı. İngilizce olarak, “Uzak dur!” dedi kaba bir sesle. Hatta biraz sertçe omzundan tutup çekmeyi denedi.

Her şey o anda oldu. Genç adam aniden doğrulup, arkasındaki korumaya sağ dirseğinin tersiyle vurdu. Sabrı taşmış olmalıydı. Dirseğinin sertçe vurduğu ablak surattan kan fışkırdı. Bir kısmı kaşe cekete bulaştı. İri koruma geriye sendelerken gözleri boş boş baktı. Bayılma öncesi dengesizliğine girmişti. Fakat bayılmadı, ayakta durmaya çalıştı. Genç adam hamle yapan öbür korumanın da bileğini tutup basit bir hareketle çeviriverdi. Kocaman adam havada fırıldak gibi dönüp, kalın camdan yapılmış sehpanın üzerine düştü. Sehpa inanılmaz bir gürültüyle patladı. Kafası sehpanın abanoz tahtasına çarpıp bayılmasına sebep oldu. Kırıklar etrafa yayılırken, genç adam ayakta sendeleyerek sinirli korumaya döndü ve elinin yanıyla çok sert bir darbe daha vurdu. Boynunun kıyısına gelen darbe, adamın nefesini kesti ve gözbebekleri döndü, yuvalarında kayboldu. Ellerini boğazına bile götüremedi. Koca adam bir çınar gibi yavaşça yere yıkıldı. Her şey bir anda olmuş, üç saniye kadar sürmüştü.

Genç adam masada oturan Aleksis’in, yerinden uzanıp çekmecedeki silahını çekmeye çalıştığını fark ettiği anda elini beline atıp kendi tabancasını çekiverdi. Koca silahı bir an bile duraklamadan adama çevirip gözlerini kıstı.

“Sakin yapma Aleksis...” dedi sertçe. “Zaten ceketim battı... Gömleğim de kan olsun istemem!”

Aleksis donup kaldı. Bu çılgın Türk’ün şakası olmadığı belliydi. Birkaç saniye nefretle bakiştılar. Aleksis kararsız gözüküyordu. Genç Türk ise lızla kararlı...

Tamer bekliyordu. “Yapma! Kendimi koruduğumu söylediğimde herkes bana inanacaktır!” dedi alaycı bir meydan okumayla. Sonra gülümsedi. “Sen bilirsin...”

O sırada çalışma odasının bir başka kapısı aniden açıldı. Kısa bir sessizlikten sonra bir kız çığlığı duyuldu. Genç adam gözünün ucunu Aleksis’ten

ayırmadan kapıya çevirdi dikkatini. Hafif yan dönmüştü ve beylik silahı hâlâ orta yaşlı Yunanlıya çevriliydi.

Kapıda çok zayıf bir kız çocuğu duruyordu. Dehşetle açılmış gözleri siyah olmalıydı. Uzaktan bile belli oluyordu. Kuzguni siyah saçları kısa ve kıvrır kıvrırdı. Onun Aleksis’in bahsettiği küçük kıızı olduğunu anladı. Daha evvel hiç görmemişti. Beyaz bir şort ve beyaz bir askılı bluz vardı üzerinde. Denizde yüzmekten yanmıştı. Olgunlaşmamış daracık kalçaları ve minik çıkıntılı göğüsleri genç kızlığa geçiş aşamasında olduğunu belli ediyordu.

Küçük kızın gözleri bir babasına ve bir de uzun boylu genç adama gidip geldi. Yerde yatan korumalar dehşetini arttırmış olmalıydı. Büyük ihtimalle bulunduğu yerden sehpanın kırılma sesini duymuştu. Gözleri dehşetle büyümüştü. Sonra çığlık atarak koştu. Genç adama saldırdı. Babasını öldüreceğinden emin olduğu adama öyle hızla koştu ki, gözü hiçbir şey görmüyordu. Tüm istediği elindeki silahı almaktı. Almak ve sevgili babasını bu dev gibi adamdan korumak!

Genç adam basit bir hareketle onu bileğinden yakaladı ve sertçe çevirdi. Küçük kız ne olduğunu anlamadan sırtını adamın sert gövdesine çarptı. Bir anda kalın kolunun hapsi altında kalmıştı. Hâlâ Yunanca bağırıyordu ama kulağının dibinde kalın bir ses duyunca ister istemez sustu. Adam onu hafifçe havaya kaldırmış ve kolayca ayaklarını yerden kesmişti. Tek koluyla bir bebek gibi rahatça tutabiliyordu onu. Dudaklarını kulağına yanaştırmıştı.

“Uslu dur çocuk! Babana zarar vermeyeceğim... Eğer uslu durmazsan işte o zaman babanı vururum...” dedi Yunanca. Çok acı bir Yunancası vardı. Ne de olsa dört yıl Yunanistan’da yaşamıştı. Genizden gelen kalın sesindeki ürpertici ton, küçük kızın korkmasına sebep oldu. Sustu...

“Dokunma ona!” diye bağırdı Aleksis! Yüzü öfkeden kızarmıştı. Çaresiz kalmanın verdiği berbat bir ağırlık çökmüştü yaşlı omuzlarına.

Genç adam kızın babasına çevirdi başını. Sert bakışları buz gibiydi. “Aleksis... Dediklerimi düşün. Kızını şimdi odadan çıkaracağım... Seni yalnız bırakacağım. Şimdi iki seçeneğin var... Hapse girmek ya da... Seçim senin! Sen bilirsin?” dedi acımasızca. Yine İngilizce konuşuyordu. “Neye karar verirsen ver, ben yine de kızını buradan çıkaracağım. Onun iyiliği için! Hiç değilse sana bunu yapabilirim!”

Aleksis derin bir nefes aldı. Adamın tek koluyla kolayca tuttuğu kıza baktı. Çaresiz olduğu belliydi. Sonra başını salladı. Gerçekten üzgün

gözüküyordu. Fakat uzun boylu adamın ona acımaya hiç niyeti yoktu. Aleksis'in omuzları iyice çöktü.

Orta yaşlı adam, "Ona göz kulak olacak mısın?" dedi yavaşça. Kaderini kabullenmiş bir hali vardı şimdi. Yaptıklarının cezasını bir şekilde ödeyecekti. Tamer'i hafife almanın cezasını çekecekti. Ona yaptıklarının cezasını çekecekti.

"Benim sorumluluğumda değil!" Katı sesi ortada buz gibi bir hava estirdi.

"Söz ver! O daha çocuk!" diye ısrar etti Aleksis.

O ana kadar sessiz duran kız birden bağırılmaya başladı. Bir yandan da çırpınıyordu. İkisi de kızın İngiltere'de okuduğunu ve iyi derecede İngilizce bildiğini unutmuşlardı. "Baba! Ne oluyor? Bu adam bana niye göz kulak olacaktı? Sen nereye gidiyorsun?"

"Natalia..." dedi Aleksis onu susturmaya çalışarak.

"Sus çocuk!" diye homurdandı Tamer de... Adamın kalın kolu biraz sıkılınca, Natalia acı içinde sustu. Bu koldan kurtulmak için insanüstü bir güce ihtiyacı vardı. Ve narın bedeniyle o güce şu anda sahip değildi. "Bir yakını olmalı?" dedi Tamer bu sefer Aleksis'e.

"Yok! Dediğini yaparsam... hiç kimsesi kalmayacak! Yalvarırım... Bu kadar da kötü olamazsın! Onun yalnız kalmasına müsaade edemezsin!"

Genç adam umursamaz bir halde duruyordu. Silahını indirdi. Kızı salmadan belindeki kılıfına geri soktu.

"Tamer! Lütfen? Natalia'yi bırakacağım hiç kimse yok! Baksana bir ona!.. O çok güzel! Melekler kadar güzel! Çok hassas! Bu dünyada çok çabuk harcanır!" Gözleri kızına kaydı yine.

Genç adam cevap vermedi. Sonra kızı yavaşça saldı. "Git babanla vedalaş!" dedi sertçe. "Onu uzunca bir süre görebileceğini sanmam!"

Kız çocuğu koşarak babasının yanına gitti. Adamın gövdesine sarılırken, öfkeli bakışını bir an genç adama çevirdi. Babası sessizce dudaklarını kıvrır kıvrır saçlarına gömmüştü. Bir süre kokusunu çekip dudaklarıyla öptü.

"Natalia..." diye fisıldadı adam Tamer'in duyamayacağı bir sesle! "Seni seviyorum kızım... Bunu yapmak zorundayım. Ama beni asla unutma... Ve... Ve ondan da intikamımı al..."

"Baba! Ne... ne diyorsun sen?"

"Şişş! Sus! Beni dinle! Ona asla güvenme! Güzel yüzünün ardında o bir şeytan! Ona karşı asla yumuşama! O kalpsizin teki... O bir canavar!

Seni çok seviyorum yavrum... Bana yaptıkları için onu asla affetme! O bizim her şeyimizi aldı... Her şeyimizi... Ah, Natalia... Ah, yavrum..."

Birkaç kısa saniye süren sarılmadan ve birkaç sevgi dolu öpücükten sonra sabırsızlanan Tamer uzanıp kızı kolundan yakaladı ve sertçe geri çekti. Kızı salmadan kapıya yöneldi. Çağlık çığlığa bağırarak çocuğun kolundan sıkıca tutarak çırpınmalarını engelledi. İteklercesine kapıya kadar götürdü.

"Bırak beni... Seni şerefsiz Türk!" diye bağırarak küçük kızın kolunu biraz daha sıkınca, çocuk acıyla inledi ve susmak zorunda kaldı.

"Akıllı ol kızım! Benim sinirimi bozma!" diye homurdandı genç adam. Kapıyı açıp dışarıya çıkıncaya kadar da kolunu bırakmadı. Ardından kapadıktan sonra da sertçe iteledi. "Fikrimden caymadan önce aklını başına topl! Dediklerimi anlamayacak kadar da çocuk değilsin!"

"Sen bir hayvansın... O adamları öldürdün mü?"

"Sadece baygınlar. Ben katil değilim."

"Ama babamı öldürecektin?.." dedi neredeyse tükürerek.

Tamer cevap vermedi. Gözleri yerde yatan diğer korumalardaydı. Doğan ise rahat bir tavırla deri bir koltuğa oturmuş, parlak renkli bir dergi karıştırıyordu. Tamer'i görünce sırtıttı. Siyahımsı yeşil gözleri yanmıştı bir an.

"Doğru anlamış mıyım?" diye sordu o çekici yeşil gözleriyle. Arkadaşının yüzüne masumca bakıyordu. "İçeriden sesler geldi de!"

Tamer gülümseyecekti neredeyse. Bütün korumalar perişan bir halde sağa sola yayılmıştı. Durumları iyi gözüküyordu. Hepsi de baygındı. Bir iki silah da onlardan uzak bir yere itelenmişti. Natalia da Tamer'den gözlerini ayırmış ve şaşkınlıkla yerdeki adamlara bakıyordu. Onlara ne olduğunu anlayamamıştı.

"Evet, doğru anlamışsın..." diye onayladı Tamer rahatça. Sonra bir ses duyunca dikkat kesildi. Polis sireniydi duyduğu sesler. Küçük kız da hayret ve korkuyla başını çevirip o sesleri dinledi. Sonra soru dolu gözlerle genç adama baktı.

"Bu... bu ne?" dedi Yunanca.

"Baban için geliyorlar..." diyen adamın sesi buz gibiydi.

"Ama neden?"

İki siyah gözleri adamın donuk gözlerindeydi. Sonra koşup salondaki cama gitti. Bu pencere bahçeye bakıyordu. Dışarıya göz attığında iki polis arabasının durmuş olduğunu ve birkaç polisin içeriye girdiğini gördü. Geri dönüp yukarıya çıkan merdivenlere baktı. Birkaç saniye sonra Yunan polisi

merdivenlerde gözükmüştü.

Tamer kendisine bakan polislere sakince odayı işaret etti. “Odasında...”

Polislerin bir kaç yerde yatan korumalara yönelirken, bir kaç da hemen büyük çalışma odasına yöneldiler. Daha elleri kapının koluna yeni değmişti ki...

Bir silah sesi yankılandı...

Tek el silah sesi çalışma odasındaki kalın kapıdan büyük salona bile erişip yankılandı. Ardından ağır bir nesnenin yere düşme sesi duyuldu. Genç adam gözlerini kısarken kıpırdamadan durdu. Sonra bakışlarını donup kalmış olan esmer kıza çevirdi.

Natalia nefesini tutmuştu. Gözleri irileşti ve ne olduğunu anladığı anda sulandı. Sonra korkunç bir çığlık attı. “Baba!..” diye bağırdı Yunanca. “Baba!” Koşarak odanın kapısına gitmeye çalıştı. Tamer kararlı bir şekilde, incecik belinden bez bir bebek gibi yakalayivermişti onu. Gitmesine izin vermedi. Gitseydi eğer göreceği manzara hiç hoş olmayacaktı. Odaya giren polislerin arkasından bakan kız çırpındı.

Sadece, “Baba!” diye bağırıp duruyordu ama kendisini tutan ellere engel olamıyordu. Gözyaşları içinde bağırıp ağlarken ne olduğunu tam olarak anladığı belliydi. Sonra dönüp küçücük elleriyle Tamer’in göğsünü yumruklamaya başladı.

Genç adam onu kollarından tuttu sertçe. Çocuğun gözlerinin içine baktı. Kömür karası ıslak gözleri o kadar güzeldi ki Tamer, huzursuzca dişlerini sıktı. Bu yaşta bir çocuğun kaldırabileceği bir şey değildi kuşkusuz... Şimdi çocuk nefretle kendisine bakıyordu.

Bu sefer de “Katil!.. Katil!..” diye bağırıp duruyordu...

2. BÖLÜM

Tamer Karlıbel sigarasını önündeki kül tablasına bastırdı. İnanılmaz rahat ve sakindi. Karakolda geçen yarım saatlik bekleme ve yine yarım saatlik sorgulamanın ardından hiç de yorgun görünmüyordu.

“Söylediğim gibi...” diye devam etti akıcı Yunancasıyla... “Aleksis’in intiharı esnasında adamlarınız ile aynı salondaydık. Onun ölümüyle hiçbir ilgim yok. Kendileri şahittir. Kızı bile şahittir. Ben sadece oturduğu evi satın aldığımı söylemek için evine gelmiştim. Bana borcu vardı ve ben de yasal bir şekilde evini aldım. Sanırım içinde bulunduğu maddi ve manevi buhran yüzünden intihar etti! Son zamanlarda işleri pek iyi değildi. Karısını da kaybedince...”

“Ortaklığınızı iki yıl önce bitirmişsiniz?” diye sordu baş komiser.

“Doğru! Bu suç mu?” diye cevap veren adam çok sakindi. “Her ortaklık bitebilir. Ticaret meselesi...”

“Peki, o iki korumayı niye dövdünüz?” Bunu soran savcıydı. Neredeyse tamamen kel ve gözlüklüydü Ama cin bakışlı birisiydi. Genç adamla konuşurken her ikisi de ister istemez onun doğal rahatlığından ve eşsiz karizmatik görünümünden etkilenmişlerdi.

“Onlara sorun!”

“Soracağız... Siz de söylemeniz?”

“Gereksiz müdahale diyelim... Bana tehditkâr bir baskıyla dokunulmasından hoşlanmam.”

“Natalia babasını sizin öldürdüğünüzü söylüyor?”

Genç adam güldü. “Küçük kız mı? Saçma... İkimiz de babasından ayrı odadaydık. Silah ise babasının kendi silahı! Ortaklığımız bitmişti ama Aleksis benim dostumdu. Onu niye ve nasıl öldüreyim?”

Komiser kararsızdı. Savcı da fazla üsteleme taraftarı değildi. “Zaten intiharından önce kendi el yazısı ile bir not bırakmış. Sizi suçlamıyor...” diye açıkladı kısaca.

“Öyle mi? Suçlayacak bir şey de yok zaten! O iyi bir dostumdu... İntihar etmesi yazık oldu. Acısını tüm kalbimde hissediyorum!”

“Kızını sizin vesayetinize bırakmış...”

Genç adam yavaşça bir köşede duran küçük kıza baktı. Kızın nefret dolu bakışları ilk kez değişmişti. Belli ki babasının kendisini bu iri adama

emanet ettiğine hâlâ inanamıyordu. Şaşkınlık doluydu.

“Nasıl?” dedi hayretle... “Bu katile mi?” diye bağırdı kız.

“Kızım...” dedi savcı sabırla. “Görünüşe göre öyle bir şey yok! Babanın korumaları bile aynı yönde ifade verdiler. Ayıldıklarında baban kendi silahını şakağına dayamış pozisyondaymış. Sen ve polisler de dışarıdaki salondaymışsınız. Tamer Bey de öyle! Her şey açık! Baban onca şahidin önünde intihar etti...”

“Hayır!” diye bağırdı çocuk. “Bu doğru değil! Bu katil Türk babamı azmettirdi. Onun intihar etmesini sağlamaya çalıştı!” dedi çılgınca.

Savcı kıza bir kâğıt uzattı.

“Baban ölümü ile ilgili kimseyi suçlamadığını yazmış. Özellikle övüldüğü Tamer Bey’in sana iyi bakacağından emin olduğunu ve senin onun vesayetine verilmeni istemiş. Tamer Bey de ülkemizde çok tanınan bir iş adamı. Sen de okursan anlarsın. Sanırım bir yanlış anlaşılma olmuş...”

“Kesin!” diye homurdandı Tamer kendi dilinde. Hemen kenarda duran Doğan’ın alaycı bakışlarını görünce siniri daha da tepesine çıktı. Çok iyi tanıdığı arkadaşının içinden kıs kıs güldüğüne emindi. “İçimizden hiç değilse birisinin eğlendiğine sevindim!” dedi ona ters ters. Doğan ise ukalaca omuz silkmeyle yetindi.

Kız çocuğu kâğıdı alırken Tamer de acımasızca bu isteği reddetti. “Üzgünüm, ama ben bu çocuğa bakamam. Gerçekten çok yoğunum. Zaten o şey vasiyet bile sayılamaz. Aleksis’in bunu yapmaya hakkı yoktu. Kızıyla ilgileneceğimi kabul ettim ama küçük bir kızın vesayetini almak başka bir konu... Bunu kabul edemem.”

“Bu yazılı isteği ret mi ediyorsunuz Tamer Bey?” diye sordu savcı.

“Evet! Zaten ailemde herkes öldü. Kız kardeşimden başka kimsem de yok. O da daha çok genç... Ve ben onunla bile yeterince ilgilenemiyorum! Ayrıca bekâr bir erkek olarak bu vahşi kızın benim sorumluluğuma verilmesi de doğru olmaz. Benden nefret ettiğini de hesaba katarsanız iyi olur tabii?”

Tamer’in avukatı Kristos yan gözle patronuna baktı. Genç adamın katı vücutta geri adım atmayacakmış gibi bir ifade vardı. Diğer yandan hemen kuzusunda duran küçük kızın, öfkesine rağmen ne kadar güzel ve hassas olduğunu görebiliyordu. Bu melek güzelliğindeki küçük kıza çocukluğundan beri tanırdu. Kendi oğlu Kostas ile birlikte büyümüş bile sayılırlardı.

Bu dakika rica edebilir miyim?” diyerek savcıya gülümsedi. Müvekkili

ile yalnız konuşmak istiyordu. Koltuğunda dönerek başını Tamer’e yanaştırdı. Sonra sözlerini doğru seçmeye çalışarak ve sadece ikisinin duyabileceği alçak bir sesle patronuna durumu açıklamaya çalıştı. “Bu durumda Natalia’yı devlet bakımevlerinden birisine teslim edecekler...” dedi ona doğru hafif bir sesle. Sesinde endişe vardı. Gözleri de üzgündü. “Aleksis doğru söylemiş. Natalia’nın başka kimsesi yok. Ben onların avukatıydım önceden, biliyorsun. O şimdi kimsesiz! Ona kalacak bir miras da yok! Aleksis çok zordaydı. Her şeyini satmıştı.”

Sözlerini ikisinden başka kimse duymuyordu. Kocaman odada sadece yedi kişilerdi. Yedinci kişi genç adamın ifadesini yazılı olarak alan otuz yaşlarında tombul bir kadın memurdu. Gözleri bu güçlü fizikli ve inanılmaz yakışıklı iki Türk’ün üzerinde gezindikçe, kendi kısa ve tombul kocasını düşünüyor, kaderine üzüliyordu.

“Kristos...” diye homurdandı Tamer sabırsızca. “Kız çok da küçük değil... Bence altından kalkabilir!” dedi inatla.

“Aleksis onu sana niye bıraktı peki? Bir bildiği olmalı! Kabul etmesen de o gerçekten de senin sorumluluğunda! Babasının tamamen mahvolmasına sebep sensin...”

Tamer gözlerini kıza çevirdi. Babasının intihar mektubunu okumuş ve savcıya geri vermişti. Nefret dolu bakışları karşılaştı. Simsiyah gözlerdeki nefret neredeyse elle tutulur haldeydi. Aralarındaki mesafeden bile hissediliyordu. Sivri, küçük çenesi titremiyordu artık. Öfkeden ve acıdan kasılmıştı.

“Şuna bir bak! Nefret dolu! Çoğu Yunanlı gibi Türklerden nefret ediyor. Benim yanımda asla mutlu olmayacak!” dedi avukatına.

“O daha çocuk... Öğrenebilir! Ona bir şans ver. Bakımevine giderse bu saatten sonra hayatı mahvolur. Onun ne suçu var? Babasının Aleksis olması onun suçu değil! O da annesi Mina gibi çok güzel ve hassas... Belki de birkaç ay sonra istemese de erkeklerin şehvetlerinin kurbanı olur?”

Bu son söz Tamer’i rahatsız etmişti. Küçük kızların seks için kullanıldığı birçok ülkeye gitmişti. Küçük kızları kendi zevkleri için kullanan iğrenç insanlar görmüştü. Ve daha hayatlarının başında mahvolmuş küçücük bedenler, hiçbir çıkış olmayan küçücük dünyalarında başlarına geleni çaresizce kabullenmişlerdi. Çoğunun da sonu uyuşturucunun kollarında şanssız bir ölümle sonuçlanıyordu.

Fısıldanmaları izleyen çocuk ise içindeki nefretin büyüklüğü yüzünden kaskatıydı. Babasının bıraktığı nota inanamıyordu. Babası onu kendi kati-

line nasıl emanet edebilirdi? Her şeylerini alan bu adam, en son da dolaylı olarak babasının ölümüne sebep olmuştu. Dolaylı da olsa onun katili oydu. O bir katildi. Ne de olsa bir Türk'tü. Ne beklenebilirdi ki?

Bundan sonra ne yapacağını bilemiyordu. Onun sorumluluğuna girmesi ne demekti tam kavrayamıyordu. Bu korkutucu adamın da kendisini istemediği gün gibi aşikârdı. Hiç değilse bu rahatlatıcıydı. O da bu durumdan hiç memnun değildi. Dikkatle adamın yakışıklı yüzünü süzdü. Artık genç kızlığa geçiş aşamasında olduğu için, otuzuna yaklaşmış gibi duran bu adamın inanılmaz yakışıklı olduğunu fark edebiliyordu. Fakat nefretinden ve öfkesinden dolayı, hissettiği bu farkındalık daha da sinirini bozuyordu. Ondan hiç ama hiç hoşlanmıyordu.

Neden sonra avukat doğrulup savcıya döndü. Müvekkili Tamer ile olan konuşması sona ermişti. Aralarında bir karara vardıkları belliydi.

“Sayın Savcım...” dedi sakın bir Yunanca ile. “Tamer Bey bir hafta içinde ülkesine dönüyor. Tabii ki siz de hakkında bir şikâyetle bulunmazsanız?.. Zaten kendisi bilinen, tanınan bir iş adamıdır. Adresi bellidir. Natalia’yi de Türkiye’ye götürmeyi kabul etti. Aleksis Bey’in isteği doğrultusunda çocuğa bakacak. Ben de bu arada gerekli işlemleri hallederim sanırım. Onun okul ve barınma sorunlarını üstlendi. Her türlü iase ve ibadesini karşılayacak. Buna söz veriyor. Natalia hayatının kalanında da alıştığı hayatı sürmeye devam edecek...”

Gözler küçük kıza kaydı. Tamer kısılmış gözlerle esmer kızı süzdü. Aynı nefret dolu bakış devam ediyordu. Bu bakış kendisini etkilemiyordu ama hoşuna gittiği de söylenemezdi. Başına iş aldığı hissediyordu. Ayrıca bu kız çok güzeldi. Sadece kendi ülkesinde değil, her ülkedeki erkeklerin başını derde sokabilecek bir kapasiteye sahipti. Kendi kız kardeşinin de güzel olduğunu ve bunun bazen başına hoş olmayan dertler açtığını hatırlayınca canı sıkıldı. Şimdi iki kızla birden nasıl baş edecekti? Evlerinin kapısını her gün aşındıracak oğlanları kontrol etmesi zor olacaktı. Gelişme çağındaki azgın erkek çocuklarını dövmeyecek kadar da büyümüşü!

“Tamer Bey ile Türkiye’ye gitmek istiyor musun?” diye sordu savcı yavaşça. Genç adam dikkatini yeniden kıza çevirdi.

“O babamın katili...” dedi çocuk nefretle.

“Baban intihar etti Natalia... O, Tamer Bey’i büyük miktarlarda dolandırdı ve hatasını kabul edip yaşamına son verdi. Yine de onurlu bir davıdır. Diğer türlü yıllarca hapiste kalacaktı. Kabul et artık. Yapacak bir

şey yok. Üstelik baban seni ona emanet etmiş... Bu çok önemli! Demek ki ona güveniyor.”

Çocuk gözlerini Tamer’in sakın ve kendisinden emin yüzüne çevirdi. Kararsızdı.

“Onunla biraz konuşabilir miyim?” diyen genç adam cevap beklemeden yavaşça ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü. Küçük kız ister istemez irkilmişti. Genç adam kıza hafifçe kolundan tuttu. Çocuk öfkeyle kolunu çekmeye çalıştı. İçini bir tiksinti sarmıştı. Yine de onunla camın kıyısına doğru gitti. Başını alabildiğine kaldırdı. Adamın çenesine bile gelmiyordu. Hâlbuki kendi yaşlıları içerisinde uzun boyluydu. Adamın tek eliyle kendisini nasıl engellediğini ve tek koluyla nasıl kolayca sarıp hapsettiğini hatırladı. Gözünde büyüttüğü o iki dev korumanın yerlerde sürünmesi bu adamın hiç de tekin birisi olmadığını gösteriyordu zaten. O kesinlikle zengin bir hanım evladı değildi. Ürperdi! Bu adam o Doğan denen yeşil gözlü devden bile daha korkutucu geliyordu kendisine. Onda genç kızın tüm benliğiyle algıladığı farklı bir şey vardı. Bunu açıklayamıyordu.

“Bak kızım...” dedi Tamer yavaşça. Sesi tehdit eder gibiydi. “İnan bana sana bakmaya çok da hevesli değilim... Ufacık bir bahaneye bakıyorum. Babanın ölümüne ise çok üzüldüğümü söyleyemem. O, başına gelenlerin hepsini hak etti. Ben ona defalarca şans tanıdım. Ne yazık ki doğru kullanamadı. Benden nefret etmen umurumda değil. Şimdi sana da bir şans veriyorum. Kardeşime ne yapıyorsam sana da aynısını yapacağım. Onunla aynı haklara sahip olacaksın. Bu senin için iyi bir yaşam demek... Kabul etsen iyi olur. Yoksa sefil bir hayat sürmeye başlayacaksın... Ve belki bir iki seneye kalmaz birilerinin metresi olursun!”

Güzel siyah gözler ürkerek daha da irileşti. Hafifçe doldu. Natalia’nın sivri, güzel bir yüzü vardı. Kırpikleri o kadar uzun ve gürdü ki, gözlerinin çevresine kalın hatlı bir boya sürülmüş gibiydi. Kalın kaşları doğal bir şekilde kavisliydi. Ucu sivri burnu, artık biçimini bulmuştu. Neredeyse bir estetikçinin elinden çıkmış gibiydi. Dolgun dudakları ise üzüntüsünden kırmızılığını kaybetmişti. Adamın sert ve kaba sözleriyle bembeyaz yüzü daha da soldu. “Senden hep nefret edeceğim...” dedi yavaşça. Genç adam cevap vermedi. Ama koyu kahve gözleri içinde bir an bir ışık belirip kayboldu. “Hayatını mahvetmek için elinden geleni yapacağım...” diye devam etti kız. Bunu yapabilmesi için ona yakın olması gerektiğini biliyordu. Ona yakın olmalı ve hayatını çekilmez hale getirmeliydi. Başka çaresi

yoktu. Şu kendini beğenmiş, kibirli adamın hayatına girmek zorundaydı.

“Benim sorumluluğumda olacaksın... Sözümünden dışarıya çıkmayacaksın!” diye emretti adam.

“Sana ait değilim...” diyerek karşılık verdi çocuk.

“Artık öylesin... Kabul edersen sözümünden dışarıya çıkmayacaksın. Dediklerimi harfiyen yapacaksın! Ama yine de sen bilirsin... İyi düşün! Ben kolay adam sayılmam. Evimde yaşayacağına göre benim kurallarına uyacaksın!”

“Asla!”

“Natalia! Sabrımı taşıma!” Tamer’in gözleri yanıp söndü.

Kız isteksizce sustu. Adamın yanak kaslarının sinirle oynadığını görmüştü. Çok tecrübesi yoktu ama onu kızdığını biliyordu. Yüzündeki yara ile daha da korkutucu görünen bu adama boyun eğmeyecekti.

“Beni...” Bir an sustu. Aklına gelen düşünce çocuk olmasına rağmen onu dehşete düşürmüştü. Kekeleydi. “Beni seks için kullanmayacaksın... değil mi?”

Adam aniden güldü. Bembeyaz dişleri göz alıcıydı. İyi bir diş doktoruna sahip olmalıydı. Yüzü de her nasılsa yumuşamıştı. Gözleri alayla genç kızın mandalina büyüklüğündeki göğüslerine kaydı bir an...

“Saçmalama!” dedi içten bir tavırla. “Sen daha çocuksun... Ben ne katilim ne de sapığım! Beni zerre kadar ilgilendirmiyorsun! Reşit oluncaya kadar sana bakarım. Sonra ne halin varsa gör! Hayata atılmak için çok çalışsan iyi olur!”

Onun kendisine kötü gözle bakmadığını her nasılsa anlayan Natalia rahatladı. Adamın hiç değilse bu tavrı dürüstçeydi. Bu önemli bir sorundu ve cinselliği bilmeyecek kadar da saf değildi. İngiltere’de kendi yaşında birçok kız, öpüşmenin ötesinde şeyler de yaşamıştı. Kendisi ise daha bir erkekle öpüşmemişti bile! Değer verdiği bir erkekle karşılaşınca kadar da böyle gitmeye kararlıydı. Bu yüzden öğrendiği, nefret ettiği bir Türk’ün yatağına girmeyi hiç istemezdi.

“Ben burada kalamaz mıyım?” diye fısıldadı kız. “Beni ülkemde bırak!” Şimdi sesinde hafif bir yalvarış vardı.

“Görünüşe göre kalamazsın... Keşke olsa! Benim elimde değil. Ben iki sene önce ülkeme döndüm. Artık işlerimi oradan takip ediyorum. Annemle babam öldükten sonra kız kardeşimle ilgilenmek zorunda kaldım...” Damlık buktü. Kızın nefret dolu bakışlarına karşı alayla gülümsedi. “An-

layacağın iki çocuk bakmaya pek de hevesli değilim... Kardeşim senden bir yaş büyük. O da daha koleje gidiyor... Onun canını sıkacak bir şey yapmayacağını umarım?”

Kız cevap vermedi. Durumu kabullenmiş gözüktüyordu. Bu Türk ile onun ülkesine gidecekti demek! Artık yeni, anlamsız, berbat bir hayatı olacaktı! Tanımadığı bir ülkede, tanımadığı insanlarla olacaktı. Ve nefret ettiği bu adam... Tehlikeli halini çizgi dışı yakışıklılığı ile gizlemeyi ne iyi beceriyordu!

Kızın suskunluğundan aradığı cevabı alan genç adam döndü. Savcı ile baş komiserin yanına doğru yöneldi.

“Çocuk benimle gelecek...” dedi sakince. “Eski dostuma sanırım bu iyiliği yapabilirim!”

3. BÖLÜM

Natalia özel uçağın penceresinden İzmir'in güzel kıyılarının girinti ve çıkıntılarını izliyordu. Kendi ülkesinin kıyılarına benziyordu. Uçak yavaşça alçalırken gözlerini usulca çevirdi. Karşısındaki koltukta oturan iri yarı Türk'e nefret dolu bir bakış attı. Adamın geriye taranmış gür saçlarının bir kısmı alına dökülmüştü. Elinde kırmızı bir dosya vardı ve dikkatle onu okuyordu. Fakat her nasılsa kızın gözlerindeki nefret dolu bakışın ısını hissetti ve başını kaldırdı. Hiç konuşmadan birbirlerine baktılar. İki ülke arasındaki tarihi düşmanlık, yine aynı anlamsızlığıyla ortada duruyordu. Kızın bu adamdan nefret etmek için sebep bulmasına gerek yoktu, sadece Türk olması bile yeterliydi.

Natalia'nın gözlerindeki belirgin nefret genç adamı fazla etkilemedi. Bu tür bakışlara alıştı. Uzun süre şirketlerinin Atina bürosunda görev yapmıştı. Babası ölünceye kadar da oradaydı. Şimdi kendi yerine bir müdür atamıştı ve Atina'daki işlerle o ilgileniyordu. Fakat öncesinde Türklerden nefret eden birçok Yunanlı tanımıştı. Bu ülkede toplumsal bir alışkanlıktı bu... Hatta son sevgilisi Elmar da Türklerden çok nefret eden bir aileden geliyordu. Seksi, esmer güzeli Elmar...

Gerçi iki ay içinde bu düşüncesi değişmişti ve çok tutkulu bir beraberlik yaşamışlardı. Güzeli ve ateşli bir kadındı... Onun kendisine âşık olduğunu da biliyordu. Fakat ilişkilerinin daha ciddi bir şekle dönüşmesine müsaade etmemişti. Bu yoğun iş temposunda, hayatında bir kadına yer yoktu. Daimi bir ilişkinin sıkıcılığına dayanamazdı. Üstelik tehlikeli bir ikinci hayatı vardı. Hiçbir zaman masa başında oturan iyi bir evlat olamamıştı. Zaman zaman Dodo diye bilinen Doğan ve Tahir isimli Ankaralı bir başka arkadaşı ile birlikte devlet için tehlikeli işler yapmıştı. Artık bu tür işlere ara vermişlerse de, o da diğer arkadaşları gibi adrenalin salgılatan tehlikeli sporları seviyordu. Bir tepeden karlar üzerinde hızla kaymak, ralli yapmak, dağlara tırmanmak onu iş hayatının stresinden uzak tutuyordu. Boşalıp rahatlamasını sağlıyordu. Ve bu sefer Yunanistan'da, tehlikeli olabilecek bu işte kader arkadaşı Doğan onun yanında olmak için ısrar etmişti.

Elbette kimseyi bu riskli hayata dâhil etmek istemiyordu. Özellikle kardeşini... Ailesinin feci trafik kazasında ölümünden sonra ve kız kardeşinin sorumluluğunu üzerine aldığından bu yana uslanmaya ve daha sakin

bir hayat yaşamaya çalışıyordu. Bu haftaki olaylar ise bunu henüz başaramadığını belli etmişti. Şimdi de başına şu baş belası küçük kız kalmıştı.

Genç adam, dikkatle Yunanlı kıızı süzdü. Sivri burnu ve inatçı çenesi biraz şımarık yetiştirildiğini gösterecek şekilde havaya kalkmıştı. Bir hafta kadar önce babasını kaybetmenin verdiği acıyı, Tamer'e duyduğu nefretle atlatmayı başarmıştı. O günden sonra bir daha da adamla konuşmamıştı. Aynı yerde bir araya geldiklerinde bile onunla konuşmamak için özel çaba harcamıştı.

Onun gerçekten de çok güzel olduğunu düşündü. Aleksis ve Kristos haklıydı. Şimdiden böylesine güzeldi! İleride inanılmaz güzel bir genç kız olacağı açıkça belliydi. Eğer bir başına Yunanistan'da kalsaydı, gerçekten de bir erkeğin tuzağına düşmesi an meselesi olurdu. İnşallah reşit olup kendi hayatına dönünceye kadar başına bir bela açmazdı. Bunu tüm kalbiyle diledi. Bir emanet olarak bu kız kendisinde rahatsızlık yaratıyordu. Daha şimdiden meydan okuyucu davranışlar içerisindeydi. Biçimli dudakları inatla kapalıydı ama artık dudaklarının rengi bembeyaz değildi. Bu yaşta dudağına fazlaca ruj sürmüş olması canını sıktı. Daha çok küçüktü... Bunlara hiç gerek yoktu. Ayrıca ince askılı bluzu da fazla açıktı. Göğüsleri bile henüz olgunlaşmamış olmasına rağmen bu yaşta seksi görünmeye çalışmasını onaylamıyordu. Büyük ihtimalle kendisine inat yapıyordu.

"O senden gerçekten nefret ediyor!" dedi Doğan. Rahatça gelip Tamer'in yanına oturmuştu. İki elinde de soğuk limonata bardakları vardı. Bir elindeki kızı doğru uzattı. Natalia ters bir bakışla bakınca da umursamadan geri yaslanıp Tamer'e verdi. Tamer soğuk limonatadan bir yudum alırken hâlâ ters ters bakan kıızı süzüyordu.

"Biliyorum..." diye homurdandı Tamer. "Haksız mı sence?"

Doğan omuz silkti. Türkçe konuştukları için kızın kendilerini anlamadığını biliyorlardı. İki erkeğin keskin bakışları, kızın nefretle bakan gözlerindeki ateşi söndürememişti. "Onun açısından bakınca haklı sanırım..." dedi.

"Bence de..." diye onayladı Tamer. "O gece evde olması iyi olmadı. Evde olmasaydı eğer, ne şimdi onun sorumluluğunu üstlenmek zorunda kalırdım, ne de bu kötü bakışlara dayanmak!"

"Senin için kötü," diye mırıldandı Doğan. "Sana hayatı zindan edecek gibi duruyor. Nefret dolu bir kadına sahip olmak istemezdim."

"Elinden geleni ardına koymayacağına eminim. Neyse ki çok görüş-

meyeceğiz onunla. Benim bir sürü işim var. Ayrıca İngiltere’de okuyor. Senede belki birkaç ay görüşürüz... O kadar da dayanabilirim sanırım.”

Doğan sesini çıkarmadı. En sevdiği arkadaşının gerçekten de başına iş aldığına inanıyordu. Tamer’in de bunu sezdğine emindi. Bir çift göz böyle öfkeyle, nefretle bakamazdı. Bakarsa eğer, sonu iyi olmazdı. Bu çocuk olmadık bir anda arkadaşının canına kastedebilirdi bile!

“Sen yine de ortalarda silahını bırakma... Bıçak falan da!” derken gülmüsyordu. “Gerçi bu çocuk, gözleriyle bakarak bile adamı öldürür ya!”

Tamer düşünceli gözlerle bir kez daha kıza baktı. Sonra dosyasını yeniden kaldırıp okumaya çalıştı. Onun sorumluluğunu aldığına şimdi daha da pişman olmuştu. Almaması gerektiğini biliyordu ama o son anda bile Aleksis’e gerçekten acımişti. Onun son isteğini yerine getirmek konusunda fazla düşünecek zamanı da olmamıştı. Artık geriye dönüş yoktu.

Natalia dik bakışlarını yeniden adamlara çevirdiğinde uçak piste inmek üzereydi. Keşke uçak bir sorun yaşasa da üçü birden ölseydi. Özellikle şu Tamer denen adam! Bu adamı öldürmek için o kadar büyük bir istek duyuyordu ki, geceleri öfkesinden uyuyamıyordu. Ona duyduğu nefret içini yakıyordu. Hayatta kalan, kendisine yakın tek varlığı almıştı o... Babasını ölüme zorladığını biliyordu. Zavallı babacığının gözlerinde görmüştü bunu... İngilizceyi iyi anladığı için her konuşulanı duymuştu. O adam bir katildi. Tetiği çekenin kendisi olmaması önemli değildi. Bu şekilde intihara babasını mecbur etmişti. Acımasız bir katildi o!

Dikkatle seyretti onu... Yüzünü iyice hafızasına kazıdı. Güzel hatlarını, yüzündeki hoş yarayı, kıvrımlı ve tavizsiz dudaklarını, erkeksi düz burnunu inceledi. Hayatının sonuna kadar bu yakışıklı ama kötü adamı unutmak istemiyordu. O, kendisini çocuk görüyordu fakat çocuk değildi. Yakında daha da büyüyecek ve özgür kalacaktı. Tüm hayatını ona zorluk çıkarmaya adayacaktı. Bunu yapacağına her gece yemin ediyordu. Her gece uyumadan önce yüzlerce plan yapıyordu. Ondand intikam almanın türlü yollarını düşünüyordu. Onu öldürmek için, zehirleme gibi alternatif ihtimalleri bile düşünüyordu. Ne olursa olsun onun öldüğünü gözleriyle görmek istiyordu. O ölürken gözlerindeki ışığın azalmasını izlemek zevkli olacaktı.

Yine de küçük kalbinin tüm saflığıyla fark edebiliyordu ki, bu iğrenç katil, doğrusu çok yakışıklı bir adamdı... Yanında oturan diğer uzun adamlarla kardeş olmadıklarını öğrendiğinde çok şaşırılmıştı. Birbirlerine yüz olarak fazla olmasa da, fizik olarak şaşırtıcı derecede benziyorlardı. Hangisi

silaha tehlikeli anlayamıyordu. Üstelik ikisi de birbirinden daha yakışıklıydı. Ama çocuk ruhu ile baktığında, Tamer’in erişilmez yakışıklılığını daha fazla hissediyor ve bu özelliğinden dolayı adamdan daha da fazla nefret ediyordu.

Gözlerini dosyasını inceleyen adamın üzerinde gezdirdi. Bu Türkler gerçekten de biraz kendi milletine benziyordu. Ne de olsa Akdeniz ırkıydı her iki millet de... Ama çocukluğundan beri bildiği ve okulda derslerde öğretilen Türk düşmanlığı ile zaten içi doluyken, ondan nefret etmek daha kolaydı. Genç adamın keskin burnu onun ne kadar kararlı olduğunu bağırıyordu sanki... Gözünün kıyısındaki o yaraya rağmen cildi pırıl pırıldı. Gözleri kahverengiydi ama çok değişik bir tonu vardı. Tam kahverengi denemezdi. Yaşı kaçtı acaba? Kesinlikle yirmi beşin üstündeydi... Otuz yoktu ama... Gözleri uzun kollu gömleğinin gizleyemediği kalın kollarında ve geniş omuzlarında gezindi. Otururken bile ne kadar gergin, atletik olduğu belliydi. O çok sevdiği eski Yunan heykellerinin asil duruşu vardı onda ve bu tespit hoşuna gitmedi. Boş vakitlerinde delice spor yaptığı belliydi. Üstelik de dövüş sporu olmalıydı. Yerde yatan korumaları hatırlayınca ürperdi. Onun gücünü hayal bile edemiyordu.

Gözü bir kenara koyduğu, deri kılıf içindeki silaha kaydı. Bu silaha erişip onu öldürebilirdi. Babasından biliyordu ki büyük işlerle uğraşanların rahatlıkla tehlikeli düşmanları olabiliyordu. Onun da düşmanları olmalıydı. Mesela artık bir numaralı düşmanı kendisiydi... Ona acı çekertmek ve sonunda öldürmek hayatının en büyük mutluluğu olacaktı. Buna rağmen bu şekilde kolayca ölmesi taraftarı değildi. Bir tek kurşunla bu işi bitirmek doğru olamazdı. Ölmesi çözüm değildi. O da acı çekmeliydi. Tıpkı kendisi gibi...

Uçaktan indiklerinde kolayca kontrolden geçtiler. Doğan ayrılma vaktinin geldiğini gösterir gibi arkadaşına elini uzattı. Kısaca veda etti. “Sayende güzel bir hafta geçirdim!” dedi şakayla. “Yunanlı kızları hep beğenirdim doğrusu...”

“Belli! Ben sıkıcı işlerle uğraşırken sen her gece başka birisiyle çıktın.”

“Memleketimin ve milletimin tanıtımını yaptım sadece...” derken sert gözlerinin içi ışıldamıştı. “Burada sizden ayrılmam lazım. Bir işim var. Sen nereye?”

“Çocuğu eve götürüp kardeşim ile tanıştıracam. Yardımların için sağ ol!”

“Zevkti.”

“Sana borçlandım.”

“Belki bir gün benim de sana ihtiyacım olur,” diye mırıldandı Doğan. Sonra bir an kendilerini hâlâ nefretle süzen kıza baktı. “Dikkatli ol... Bu kız çok deli gözüküyor.”

Tamer ses çıkarmadı ama hafifçe gülümsedi. Onları karşılayan minibüse bindiklerinde gülümsemesi silinmişti. İçerisi buz gibiydi ve ev gibi döşenmişti. Tamer şoförün açtığı kapıdan, önce küçük kızın girmesini bekledi. Farkında değildi ama bu nazik bir davranıştı. Sonra kendisi de içeriye girip kızın karşısındaki koltuğa oturdu. İzmir çok sıcaktı. Yunanistan’dan farkı yoktu. Klimanın tatlı serinliği onu biraz rahatlatmıştı. Cebinden bir sigara çıkarıp acele etmeden yakmıştı. Kaliteli sigaranın dumanı neredeyse kokusuzdu.

Dumanını içine çekip kızı süzdü. Nefret dolu bakışları biraz donuklaşmıştı. Belli ki ne gibi bir hayatla karşılaşacağını bilmiyordu ve bunun tedirginliği vardı. Seks ile ilgili sözlerini hatırlayınca içinden güldü. Bu yaşta aklına nasıl da böyle çılgınca fikirler gelebiliyordu? Gözleri minik göğüslerini zorlukla örten bluzuna kayınca keyfi kaçmıştı. Tatsız bir suratla bluzunu işaret etti.

“Bu şekilde giyinmek zorunda mısın?” diye sordu sakince ama onu uyarırcasına. Küçük kız bakışlarını ona çevirdi. Gözleri yine nefretle dolmuştu.

“Sen de bu küçücük yerde sigara içmek zorunda mısın?” diye öfkeyle sordu.

Tamer bir an sigarasına baktı. Sonra gülümseyerek uzandı ve hemen yandaki kül tablasına bastırdı. Çocuk doğru söylüyordu. “Üzgünüm...” dedi Yunanca. “Yanımda çocuklarla gezmeye alışık değilim...”

“Ben çocuk değilim!..” diye nefretle tısladı Natalia. “Birkaç gün sonra on altı olacağım. Annem bana on altı yaşında hamile kalmış...”

Tamer üzüntüyle dişlerini sıkı. Gözleri bulandı. “Annemi tanırdım...” dedi yavaşça. “Sen İngiltere’de okuduğun sırada onunla bir iki kere yemek yemiştik. Burada baban ile birkaç kere de misafirim olmuştu. Gördüğüm en güzel ve en tatlı kadındı. Çok misafirperver ve insancıldı. O, iki sene önce intihar ettiğinde ben de yanındaydım...”

Natalia irkildi. İlk kez bakışlarında nefretten farklı bir şey vardı. “Gerçekten mi?” diye sordu bilinçsizce.

Genç adam omuz silkti. Başını çevirip kızın annesini aklından atmaya, onun ölümüne üzüldüğünü gizlemeye çalıştı. Sandığının aksine Aleksis’i ve güzel karısı Mina’yı sever, onlara değer verirdi. Zaten her şey o nazik

kadının ölümünden sonra ters gitmeye başlamıştı.

Eve kadar geçen sürede bir daha konuşmadılar. Natalia ilk kez gördüğü İzmir’i seyreliyordu. Güzel ve büyük bir şehirdi. Ama akıllı adamın söylediklerindeydi. Kalabalık cadde ve sokakları seyrederken, nispeten daha sakin geniş bir yola girdiler. Serin minibüs sıcak yollarda hızla yol alıyordu. Nereye gittiklerini bilmeyen kız, somurtmaya devam ederek yolları ezberlemeye çalıştı. Belki bir gün kendisine lazım olabilirdi. Bu adamdan kaçması gerekebilir miydi? Belki!..

Birdenbire bahçeli bir evin içine giriverdiler. Kapıdaki güvenlik görevlisi ayağa kalkıp selam vermişti. Araba pürüzsüz asfalt yoldan ilerleyip büyük bir evin önünde durdu. Yunanistan’daki evlerinden bile büyüktü. Çevresinde yüksek duvarlar ve dikenli teller vardı. Sadece iki koruma gözüküyordu. Korumalara alışık olan Natalia bu adamın zaten onlara ihtiyacı olmadığını düşündü. Bu korumalar kendisi için değil, ev halkı için olmalıydı.

Minibüsten inerken evin açık kapısından bir kız fırladı. Koyu kahve rengi saçları arkasında uçuşuyordu. Tamer denen bu adamın kız kardeşi olmalıydı. Bir sevinç çığlığı atarak ağabeyinin üzerine atladı. İnce kollarını boynuna dolamıştı.

Tamer de kardeşinin sevinci karşısında yumuşak bir gülümseme ile ona sarıldı. Genç adamın kız kardeşi de uzundu. Natalia’dan daha uzundu. En az bir yetmiş beş olmalıydı. Fakat iri adam için narin bedenini kucaklayıp kaldırmak zor olmamıştı. Yanağına aldığı iki öpücükten sonra Tamer kardeşini yere indirdi ve ona diğer kızı tanıttı.

“Meltem, bu Natalia... Bir süre bizimle yaşayacak. Gelmeden önce sana söylemeye fırsatım olmadı. Yakın bir dostumun kızı... Aleksis’i hatırlarsın. Kendisi geçen hafta öldü... Natalia ile arkadaş olacağınızı umuyorum. Tabii babası öldüğü için oldukça üzgün. Başka kimsesi kalmadı. Bu yüzden biraz ters davranabilir. Sana durumu daha sonra açıklayım...”

Her şeyden habersiz olan Meltem elini gülümseyerek Natalia’ya uzattı. “Hoş geldin!” dedi. Ağabeyinin sözlerinden sonra fazla duraklamamıştı. Bu küçük kıza getirdiği için fazla şaşırılmamıştı. Onun her zaman kafasına estiği gibi davrandığını ve kimselere danışmadığını herkes bilirdi. Tamer için imkânsız diye bir şey yoktu.

Natalia tabii ki iki kardeş arasında geçen Türkçe konuşmadan bir şey anlamamıştı. Donuk gözlerle kendisine uzatılan ele baktı bir an. Sonra nefret ile süslenmiş inatçı bakışlarını Tamer’e çevirdi. Hiç kıpırdamadan

adamın gözlerine baktı. Kızın uzattığı elin manasını elbette anlamıştı ama o eli inatla sıkmadı.

Tamer aldırmadı. Alaycı bakışlarla kardeşine konuştu. “Tabii ki bana biraz kızgın olduğumu söylemeyi unuttum. Biraz uzun hikâye... Aldırma! Sonra her şeyi öğreneceksin...” dedi sakince.

“Ne kızgını abi!” dedi Meltem hayretle. Elini geri çekmişti. “Bu kız sana nefretle bakıyor! Ne oldu ki?”

“Sonra... Birazdan bir toplantıya yetişmem lazım. Ama önce bir banyo yapıp kendime gelmek istiyorum. Yunanistan çok sıcaktı.”

“Burası da öyle! İki gündür yanıyoruz.” Bir an duraladı. “Abi, babası intihar mı etmişti? Hem de sizin yanınızda?”

“Doğru!” diye mırıldandı adam

“Türkçe biliyor mu?”

“Hayır... Ama İngilizcesi var. İngiltere’de okuyor. Onunla İngilizce konuşabilirsin... Fazla üstüne gitme. Yaşı çok küçük ve sorunları var. Bir süre rahat bırakalım.”

“Fakat...” Meltem kızı baştan aşağıya süzdü. “Ne kadar da güzel! Değil mi?” Hayranlığı sesine de yansımıştı. “Hiç bu kadar güzel bir esmer görmemiştim. Saçlarına baksana! Şu gözlere! Allahım! O burun gerçek mi? Birkaç sene sonra bir içim su olacak.”

Tamer ise onun dediklerini duymamıştı bile. Kolundaki pahalı saatine baktı. “Meltem, acele etmem gerekiyor. Sen ona bir oda ayarlar mısın?”

“Evet... Tabii...”

“Güzel...”

Adam iki kızı arkasında bırakarak içeriye girdi. Kapıda öylece kalan Natalia ister istemez adamın kız kardeşine baktı. O da kendisine bakıyordu. Natalia da daha evvel bu kadar güzel bir kız görmediğini düşündü. Bu ailede güzellik genetik bir şey olmalıydı. Bu adamın karısı da mutlaka çok güzeldi. Herhalde çocukları da güzel çocuklardı. Böylesine yakışıklı bir adamın bekâr olabileceğine inanmıyordu. Çocukları da çok güzel olacaktı mutlaka...

Meltem yeniden elini uzattı.

“Adım Meltem...” diyerek kendisini İngilizce tanıttı. “Onun kardeşiyim.”

Natalia bu kızın da abisi gibi inatçı olduğunu hissetti. O iri kahverengi gözlerinde sevimli bir inat vardı. Gülümseyen gözlerinin arkasında kararlı

bir genç kadın yatıyordu. İleride bu kız kadar güzel olabilmeyi umdu. Uzun saçları kürek kemiklerine kadar iniyordu. Kendi göğüsleri henüz küçüktü ama büyüdüklerinde onunkiler gibi dik olsun isterdi. Gerçekten de Meltem denen bu kız, bir içim suydı.

İsteksizce elini uzattı. Yine de o, bir katilin kız kardeşiydi. Fazla samimi olmasa iyi olurdu. Aynı genleri taşıdıklarına göre her an ondan da bir kötülük beklemesi normal olurdu. Ve üstelik ağabeyine göre daha yumuşak olan bu bakışlar bile Meltem’in aslında ne kadar güçlü bir kişiliği olduğunu gösteriyordu. Böyle bir ağabeyin kanatları altında büyümek zor olmalıydı. Sürekli mücadele etmeyi öğrenmek zorunda kaldığına emindi.

“Natalia...” dedi soğukça.

İki küçük el birbirleriyle kavuştu. Meltem de gülümsemesine devam etti. Sonra onu evin içine çekti. “Gel Natalia... Biraz dinlenmen için sana bir oda ayarlayalım. Gelmene sevindim... Bu yaz sıkıntıdan patlayacağım diye ödüm kopuyordu. Abim bana vakit ayırmakta zorlanıyor.”

İki saat sonra Natalia odasına yerleşmişti bile. Öncesinde evin çalışanlarıyla tanışmıştı. En çok bir Yunanlıya benzeyen Aslı Hanım’ı sevmişti. Kocasını yıllar önce ölen kadın elli yaşlarındaydı ve gözleri sevecenlikle bakıyordu. Biraz toplucaydı ve saçları kınalıydı. Kırmızımsı saçlarını ensesinde güzelce toplamıştı. Onun Tamer’i oğlu gibi sevdiğini anlaması zor olmadı. Kadının, hoş geldin demek için adamın yanağından samimice öpmesinden anlamıştı. Tamer’in nasıl olup da bir insan tarafından sevilleceğini akıl edemese de görünüş oydu ki, evde bulunan herkes adama inanılmaz sevgi ve saygı duyuyordu. Tahmin etmek zor değildi, herhalde adam berbat kişiliğini eve geldiğinde gizlemeyi başarıyordu.

Evin bütün işlerini yapan kişinin Aslı Hanım olduğu da belliydi. Bir de yemek işlerine yardımcı olan Selma isimli evli yeğeni vardı. Yeğen akşamları kendi evine giderken Aslı Hanım da evde kendisine verilen odada kalıyordu. Birkaç tane de günlük ev işlerini yapan çalışan vardı. Bunları bir çırpıda Meltem söylemişti. Natalia öylesine dinliyormuş gibi durmasına rağmen, zeki bir kız olduğu için her söyleneni hafızasına alıyordu.

Bir süre sonra geniş yatağında sırt üstü yatıyordu. Duş almış ve kendisine gelmişti. Üstünü değiştirmişti. Gözleri odasında gezindi. Bu Tamer denen adamın çok zengin olduğu belliydi. Her şey mükemmeldi. Özel uçak, konforlu seyahat, gittikleri her yerde saygılı karşılanma... O savcı ve baş komiser bile adamın önünde oldukça kibardı. Son derece nazik

davranmışlardı. Bir katile bu derece saygı gösterdiklerine göre etrafına iyi rüşvet yedirdiyordu. Ya da Yunanistan hükümeti için önemli bir iş adamı olmalıydı. Babasının birkaç kez ondan ve zenginliğinden bahsettiğini hatırlıyordu. Hiç görmemişti ama bir süredir de babası ile aralarının açık olduğunu biliyordu. Babası ile arasında ne olmuştu da, zavallı babacığını ölüme sürüklemişti o hayvan? Resmen intihar etmesi için onu zorlamıştı! İngilizcesi iyi olmasaydı bile bunu anlaması zor değildi. Ve babasının son sözlerini de iyi hatırlıyordu.

"Natalia! Beni asla unutma... Ondan da intikamımı al..."

"Alacağım baba!" diye yemin etti alçak sesle. Gözleri sulanmıştı ama kendisini tuttu. Ağlamayacaktı.

Bir haftadır, mahvolan hayatını düşünüyordu. Neden onunla buraya gelmişti ki? Elbette intikam almak için! Cevabı biliyordu ama yine de bu soruyu kendisine soruyordu. Ondan intikam alması, onunla birlikte olması demekti. Hâlbuki o iğrenç adamla aynı odada olmaya, aynı havayı solumaya bile dayanamıyordu. Türkleri zaten sevmeydi. Avrupa'da fazla sevilen bir millet değildi. Atalarının yaptıkları bilinen şeylerdi. Belki bir kısmı uydurmaydı ama şimdi bu nefrete ihtiyacı vardı. Bir hafta içinde iki kere karşılaştığı adama olan nefretinin azalmasına asla müsaade etmeyecekti. Canını sıkan şey ise, o esmer şeytanın buna hiç aldırıyor gözükmesiydi.

Olsun! Ne yapıp edip aldırmasını sağlayacaktı! Bir şekilde onu etkilemenin yolunu bulacaktı. Öğretmenleri sınıftaki en zeki kızın kendisi olduğunu söylemiyor muydu? Aptal bir Türk'le mi baş edemeyecekti? Mutlaka bir yolunu bulacaktı.

Kapısı çalınca yatağında hızla doğruldu. Onun gelmesine dayanamazdı. Şu anda o suratı görmek istemiyordu. Hafifçe aralanan kapıdan Meltem'in güzel yüzü gözüktü. Natalia onu görünce biraz rahatladı.

"Akşam yemeği hazır! Gelecek misin?" diye sordu kız nazikçe. Meraklı bakışları Natalia'nın üzerindeydi.

"Hayır..."

"Bırak hadi... Bir şeye kızgın olduğunu anlıyorum ama yemek de yemelisin! Zaten çok zayıfsın!" diye mırıldandı Meltem.

Natalia cevap vermedi. Boş gözlerle bakıyordu. Meltem birkaç saniye daha kıza baktı. Sonra onun sessiz direnişi karşısında fazla üstelemedi, onu bugün için yalnız bırakmaya karar verdi. Yavaşça geri çekilip kapıyı ardından sessizce kapattı. Natalia da yine kendisini yatağına attı. Boş

bakışlarla tavana bakıyordu, içi de bomboştu. Kendisini hapsedilmiş, her şeyi elinden alınmış hissediyordu. Hayatını bir daha nasıl toplayacaktı?

Bir süre daha odasındaki ince Lcd televizyonda bir şeyler seyretti. Hiçbir şey anlamamasına rağmen öylece bakıyordu. Bu dil kendisine yabancıydı. Türkçe tek bir kelime bile bilmiyordu. Yayın uydudan olmıyordu. Kumandayı eline aldı. Tam uyduda kendi ülkesinin kanalını veya en azından İngilizce yayın yapan bir kanalı arayacakken, dışarıda bir ses duydu. Araba sesiydi. Kalkıp balkon kapısına yöneldi. Kendisini fazla göstermeden bahçeye bakan balkona çıktı.

Lüks bir arabanın içinden Tamer'in indiğini gördü. Kendisi sürüyor olmalıydı çünkü şoför tarafından inmişti. Üzerindeki sık takım elbisesi ile fazla tehlikeli durmuyordu. Nefretle seyretti onu. Dudaklarındaki o alaycı gülümsemeyi yok etmek için tırnaklarını yüzüne geçirmeyi o kadar isterdi ki! Yüzündeki o sevimli yara gibi birkaç yara da kendisi açabilseydi ne güzel olurdu. Ah, bu adamdan tüm kalbiyle nefret ediyordu. Onu görünce kalbi acıyordu. Ondan nasıl intikam alacaktı? Ona hayatı nasıl zehir edecekti? Şu anda aklına ciddi hiçbir fikir gelmiyordu.

Geri dönüp televizyonun karşısındaki iki kişilik koltuğa oturdu. Öfkeyle ayaklarını altına toplayıp televizyon seyretmeye devam etti. Onu görmek yeniden öfkesinin depresmesine sebep olmuştu. Kanallar arasında gezinirken dişlerini sıkıyordu.

Birkaç dakika sonra kapısı aniden açıldı.

Çocuk yerinde zıplamıştı. İri ve öfke dolu gözlerle gelene baktı. Bu ne cüretti? Bunu nasıl yapardı? Gelen tabii ki oydu. Ondan başka kimse kapıyı çalmadan girecek kadar ahlaksız olamazdı. Bu kocaman oda bile onun varlığıyla küçülüyordu. Öfkeyle yerinden fırladı hızla...

"İzinsiz nasıl odama girersin?" diye bağırdı Yunanca. Küçük ellerini yumruk yapmıştı. "Çıplak olabiliydim!"

"Olmadığını biliyorum. Az önce balkondaydın!" dedi adam da sertçe. Ve de gözleri şimdi çok kötü bakıyordu.

Natalia yutkunduydu. Başarısını buna borçlu olmalıydı. Her şeyi görmek ve duymak! Demek kendisini balkonda görmüştü? Hem de karanlıkta!? İnşallah onu seyrettiğini düşünmemişti. Evet, seyretmişti ama beğeniyile değil... Sadece meraktan bakmıştı. Öyle olduğunu düşünmesini istemezdi.

"Yine de giremezsin! Bu oda benimse giremezsin!" dedi inatla. Elinden gelse ona bir yumruk atacaktı. Ama bunu becerebilse bile ihtimal kendi

canı daha çok yanacaktı. Gözle bakınca bile bu iri adamın çelik gibi olduğu belliydi. Onun aslında hiç korumaya ihtiyacı yoktu.

Genç adam uzun adımlarla onun yanına kadar gelmişti. Takım elbisesinin ceketini aşağıda çıkarmış olmalıydı. Daha iri ve daha tehlikeli duruyordu. Tepesinde durarak kız çocuğuna baktı.

“Neden yemek yemedin?” dedi sesini yumuşatmaya çalışarak. Harcadığı güçten çene kasları oynuyordu.

“Yemek istemiyorum!”

“Sabahtan beri bir şey yemedin! Uçakta da yemedin!” diye homurdandı adam.

“Seni ilgilendirmez... Sahibim değilsin!” dedi kız öfkeli bir itirazla. “İster yerim ister yemem!”

“Natalia...” diye mırıldandı Tamer kısa bir nefesten sonra. Delici bakışları sabrının sonuna geldiğini gösteriyordu. Belli ki pek sabırlı birisi değildi. “Büyü artık! Baban öldü ve sebebini bilmesem de seni bana emanet etti. Benden nefret etmeni anlıyorum fakat kendine eziyet etmene izin vermem. Benim korumam altında olduğun sürece benim dediklerimi yapacaksın. Aptalca davranma! Reşit olunca istediğini yapabilirsin ama şu anda ve sonrasında benim dediğim olacak. Sen daha çocuksun ve sağlıklı bir şekilde karnını doyurman lazım! Şımarıklık istemem! Beni anlıyor musun?”

Natalia bir an adamın yüzüne baktı. Başını geriye atmaktan neredeyse boynu ağrımişti. Sonra ani bir hareket yaptı. Ellerini yumruk yaptı ve adamın üzerine atıldı. Bütün öfkesiyle onun göğsüne vurmaya çalıştı. Bir yandan da bağırıyordu. “Sana söyledim... Ben çocuk değilim! Çocuk değilim! Senden nefret edecek kadar büyüğüm... Sen... Sen... hayvanın tekisin! Acımasız katil... Seni asla dinlemem!”

Genç adam sıkıntıyla durdu. Birkaç yumruk atmasına müsaade etti. Canı zerre kadar acı نمیyordu. Sonra ani bir tutuşla, onun bileklerini yakalayıp arkasına kavuşturuverdi. Kızın uzun ama ince vücudu kolayca kıvrıldı. Kırılverecek bir dal gibi ona yaslandı. Küçük göğüsleri adamın bedenine yapıştı. Bu temasta adam için hiç bir cinsellik yoktu. Sadece kıza engel olmak istiyordu. Onun kuru bedeninin temasının farkında bile olmadı. Sadece bu vahşi kızın çırpınmasını önlemek istemişti.

Ama Natalia elinde olmadan nefesini tuttu. Donup kalmıştı. İlk kez bedeni bir erkeğin bedenine dokunuyordu. Henüz onun gibi bir erkek için küçüküktü ama ondaki erkeksi enerjiyi hissedebilecek kadar da büyüktü.

Hissetmemesi için aptal olması gerekirdi. Öyle garip bir histi ki, ifade edemiyordu. Tüm sinir uçlarına yayılan bir elektrik! Burnundan giren ve içini sızlatan erkeksi kokusu da farkında olmadan algıladığı bir başka şeydi. Şaşkınlı! Bu... Bu öfkenin verdiği bir şey olmalıydı. Zaten kıpırdıyamıyordu. Onun inanılmaz gücü karşısında çaresizdi. Sonra şaşkınlığı geçti. Kendisini toparlamaya çalıştı. Bu iğrenç adam kendisini nasıl böyle kolları arasına hapsedebilirdi? Bu ne cüretti?

“Bırak beni!” diye bağırdı. Gözleri şimdi de dehşetle büyümüştü. Burnundan içeriye giren erkeksi kokusu sinirini daha da bozmuştu. Çünkü çok güzel kokuyordu. Bu sıcakta birazcık bile olsa kötü kokması pекektüğünü düşündü.

“Sakin olursan seni bırakırım...” diye homurdandı genç adam. “Bana vurulmasından hoşlanmam. Aklını başına topla! Akıllı duracak mısın?”

“Senden nefret ediyorum!”

“Evet... Evet, biliyorum... Akıllı duracak mısın?” diye yine sertçe tekrarladı Tamer. Onu zorlamak adına biraz daha kendisine yapıştırmıştı. Tatlı kahverengi gözleri şimdi o kadar da tatlı durmuyordu.

Genç kız küçük göğüslerindeki sert göğsün bir an önce geri çekilmesini sağlamalıydı. Bunun farkındaydı. Onun tüm ısını giymiş olduğu ince gömleğin üzerinden hissedebiliyordu. İnce uzun bacaklarında onun bacaklarının baskısını duyuyordu. Ellerini arkasında tutan adamın elleri kısmen de olsa kalçalarında idi. Ve... Ve kendi kasıkları ona sıkıca temas ediyordu. Bu temasın kendisinde uyandırdığı garip etki de mide bulantısı olmalıydı.

“Evet...” dedi sonunda tıslarcasına. O kendisini bıraktığı anda da geri kaçıp bileklerini ovdu. “Hayvan! Canımı acıtın!”

Genç adam özür dilemedi. Küçük kız ile yaşadığı kısa süreli temasın onda hiçbir etki uyandırmadığı belliydi. Olsa olsa kızgınlık! Çünkü Natalia’yı iki kişilik koltuğa biraz kabaca ittirip oturmasını sağladı. Kendisi de bir sandalye çekip karşısına oturdu.

Çatılı kaşlarına rağmen gözleri sadece düşünceliydi. Bu küçük kız ile ne yapacağını bilemiyordu. Çok inatçı olduğu belliydi. Onun sevimli ama kızgın yüzünü süzdü. Simsiyah gözleri ateşle yanıyordu. Kıvr kıvr kısa saçları ince boynunu meydana bırakacak şekilde kesilmişti. Bu yaşta böyle öfke dolu olması hiç doğru değildi. Yine pişmanlıkla, o gece kendisini ve babasını o halde görmemiş olmasını istedi.

“Ben açım... Sen de öyle!” dedi kıza. Sesini sonunda iyice yumuşatmıştı.

Fakat gözleri hâlâ genç kıızı uyarır gibiydi. “Az sonra gidip seninle birlikte yemek yiyeceğiz... İtiraz etmeyeceksin! Ama önce halletmemiz gereken konular var. Ve bence şimdi konuşmanın tam zamanı!”

“Seninle konuşacak hiç bir şeyim yok!”

“Var... Sana bundan sonra neler olacağını açıklayacağım.”

“Neyi açıklayacaksın ki?” dedi Natalia sesini sakinleştirmeye çalışarak. “Babamın ölmesine sebep oldun! Beni zorla bu iğrenç ülkeye getirdin. Ondan aldığın intikam yetmediği için mi beni buraya getirdin? Benden ne istiyorsun?”

Genç adam rahatça arkasına yaslandı.

“Senden hiçbir şey istemiyorum... Rahat ol! İnan bana bu durumdan ben de en az senin kadar rahatsızım. Ama artık yapacak bir şey yok. Şimdi ise sana geleceğini hazırlamaya çalışıyorum. Tüm yapabileceğim bu! Hâlâ İngiltere’de okuduğunu biliyorum. Bu konuda bir sıkıntı yok. Okumaya devam edeceksin.” Sözlerinin önemini kavrayıp kavramadığını kontrol etti. Sonra, “Baban sana önemli bir para bıraktı...” diye yalan attı. “Şimdilik kontrolü bende... Bu para senin okumana rahatça yeter de artar bile! Okuduğun sürece her türlü ihtiyacın karşılanacak. Hiçbir şeyin eksik kalmayacak. Ayrıca Yunanistan’daki aile eviniz de sana kaldı. Ben orasının bakımlı kalmasını sağlayacağım ama on sekiz yaşına gelinceye kadar oraya gidip kalmana izin veremem. On sekiz yaşına kadar hiçbir şekilde aklının estiği gibi davranmayacaksın. Bu süre boyunca benim gözetimimde olacaksın.”

Kız şaşkındı. “Ama... Ama o evin sana geçtiğini sanıyordum!”

“Yanlış! Baban ölünce evin satışıyla ilgili anlaşma bozulmuş oldu. O ev şimdi senin... Anladın mı? Benim de zaten öyle bir eve ihtiyacım yok.”

“Yalan söylüyorsun? Ben aptal mıyım!” diye sertçe isyan etti Natalia. “Ben babamın her şeyini kaybettiğini biliyorum. Aylardır hissediyordum zaten! Bu gelişimde biraz dikkat edince çoğu gerçeği fark ettim. Bunu bana niye yapıyorsun? Vicdanını rahatlatmak için mi? Onu öldürdükten sonra böylece vicdan azabından kurtulacağını mı sanıyorsun? Seni affedeceğimi mi düşünüyorsun?”

Adam gülümsedi. Bu beklenmeyen bir şeydi. Yüzü birden daha da yakışıklı olmuştu. Yara izinin verdiği tehlikeli adam görüntüsü kaybolmuştu.

“Benim vicdanım yoktur...” dedi alaycı bir acımasızlıkla. “Sanırım sen de böyle düşünüyorsundur. O yüzden beni kızdırmaya uğraşma. Dediklerini yap yeter. Okulun konusunda ise kararsızım. Sanırım İngiltere’de

iki senen kalmış. Sana saçma gelecek ama benden uzakta olmanı pek arzulamıyorum. Gözümünden aylarca uzak kalman hoşuma gitmeyecek. Ben de senin gibi başka ülkede okuduğum için dışarıda eğitimin çok keyifli olmadığını da bilirim. Arzu edersen burada kalabilirsin. Bir aile gibi...”

Kız sesini çıkarmadan onu seyrediyordu. Dediklerini anlamaya çalışıyordu. “Nasıl?” diye yine de sordu.

Adam omuz silkti.

“Kardeşim Meltem de ailemiz öldüğünden beri yalnız yaşıyor. Ben de onunla fazla ilgilenemiyorum. Açıkçası o da senin gibi kimsesiz sayılır. Burada da iyi okullar var. Onun gittiği okula yazılabilirsin. Birbirinize uzakda olursunuz. O iyi bir kızdır. Benden nefret etmene rağmen onunla uzakda olmanızı engelleyecek bir durum yok.”

Natalia burnunu kaldırdı. Bu adamla birlikte geçecek iki senedense, o sürede İngiliz kalelerinin buz gibi soğuk zindanlarında hapis olmayı tercih ederdi.

“Teklifinle ilgilenmiyorum... Burada kalamam. Sana bir dakika bile fazla tahammül edemem. Bu beni çıldırtır. Kardeşine arkadaşlık yapmaya niyetim de yok! Tüm istediğim bu yazın çabucak bitmesi ve bir an önce İngiltere’ye, okuluma geri dönmek!..”

“Anlıyorum... Sorun bensem eğer, beni bu evde çok sık görmeyeceğini söyleyebilirim.”

“Seninle ayda bir kere bile karşılaşmak istemem!” dedi Natalia nefretle. “Teklifinle ilgilenmiyorum!”

“İngiltere’ye gitmeye kararlısın yani?”

“Evet! Kardeşine başka bir dadı bul... Senin bulunduğun bir ortamda bulunmak gerçekten midemi bulandırıyor.”

“Peki... Sen bilirsin.” Hiç de umduğu gibi üstelememişti. “Bu arada yarından itibaren bir öğretmen gelip sana Türkçe öğretecek. Her gün iki saat...”

“Asla pis dilinizi öğrenmem!” diye inat etti kız nefretle.

Adamın bir kaşı havaya kalktı. “Natalia, en az iki yıl bizimlesin! Her tatilde... Her uygun zamanda... Mutlaka Türkçe öğreneceksin. Burada kendini ifade edecek kadar bile konuşsan yeterli. Herkesin İngilizce veya Yunanca bilmediğini unutma. Doğan bize komşudur. Yandaki ev onun. Çok tatlı da bir annesi vardır. Eminim Süheyla Hanım’dan hoşlanacaksın! Sık sık buraya gelir veya Meltem oraya gider. Sen de ortama uyum sağlamak

adına Türkçeyi öğrenip insanlarla kaynaşmaya bak.”

“Hayır...” diye inat etti Natalia.

“Evet!” dedi Tamer kesin bir dille. “Beni kızdırmayı istemezsin Natalia! İtirazını kabul etmiyorum. Yarın başlıyorsun. Onun dışında tüm gün serbestsin. Arkada büyük bir havuz var. Çalışanlardan kimse oraya gelmez. Yüzüp eğlenebilirsin. Bu evde bize serbest olan her şey sana da serbest... Şehirde gezip dolaşmak istiyorsan onu da söylemen yeterli... Bu ülkeyi begeneceksin. Senin ülkenden asla geri kalmaz. İnsanlarım da senin zannettiğin gibi kanla beslenen vahşiler değildir!”

Ayağa kalktı sonra. Uzanıp sakince kızın küçük elinden tuttu. Natalia şaşkınlıktan karşı bile koyamamıştı. İğrendiği adamın bu akşam kendisine ikinci dokunuşuydu bu, hem de rahatça! Minik eli onun iri avucunda kayboldu. Tamer ondaki gerginliği fark ettiyse bile belli etmedi. Elinden geldiğince, ona kardeşine gülümsediği gibi, ağabeyce gülümsedi.

“Hadî! Karnım çok aç... Toplantıdan yeni çıktım ve bir fili bile az pişmiş olarak yiyebilirim. Bana eşlik eder misin?”

Natalia iri gözlerinde bir şaşkınlıkla donup kaldı. Yine onun elinden içine akan elektriğe karşı koyamadı. Tüylerinin ürpermesini engelleyemedi. Kocaman gözleriyle, kendisine tatlı bir şekilde gülümseyen o yakışıklı surata bakıyordu. Bu adam, anı anına uymayan birisiydi. Daha önce onun gibi birisiyle hiç karşılaşmamıştı. Ne kendi ülkesinde, ne de başka bir ülkede! Bu... Bu ne biçim bir adamdı?

4. BÖLÜM

Aradan bir sene geçtiğine inanamıyordu. Sıcak bir pazar günüydü. Natalia Türkçe dersinin sonuna doğru, klimalı serin odada bile bunaldığını hissetti. Bu dil dersinden sıkılmaya başlamıştı. Bir sene önce başladığı öğrenme aşaması hâlâ devam ediyordu. Artık bu dile hâkim olmasına rağmen o inatçı domuz, ısrarla dersleri sürdürmesini istiyordu. Babasının ölümünden bu yana aradan bir seneden fazla süre geçmişti. Türkiye’ye yine yaz tatili için gelmişti. Rahatı yerindeydi doğrusu... Tamer’i fazla görmüyordu. İşleriyle dikkatle ilgilendiği gibi, adamın özel hayatı da çok yoğundu.

Gerçi kendisi de o adamla çok ilgilenmiyordu ama çıktığı kadınları da görmezden gelmek çok zordu. Hiç birini eve getirmezdi. Buna rağmen gazete ve dergilerde her an Tamer’e ve kolunda bir başka güzele rastlamak mümkündü. Başlarda onun resimlerini görünce elindekini fırlatıp atıyordu ve adamla hiç ilgilenmeme kuralını devam ettiriyordu. Ama sonraları merakına yenilmeye başlamıştı. O kadar sık sevgili değiştiriyordu ki, o güzelleri takip etmek bile gerçekten zordu. Kadınlar bu katile bayılıyorlardı.

Genç kız bir yıl içinde gerçekten büyümüşü. Sadece fizik olarak değil, kafa olarak da olgunlaşmıştı. Onun yakışıklı olmasının haricinde, artık seksi bir erkek olduğunun da farkındaydı. Nefret etmek başkaydı, onun varlığını ve yakışıklılığını hissetmek başka. Gelişmeye başlayan hormonları, adamdan nefret etse de çok çekici bir erkeğin kanatları altında olduğunu fark etmesini sağlamıştı. Gözleri artık daha sık kol kaslarında, erkeksi kalçalarında gezinir olmuştu. Elinde olmadan onu erkek olarak görmeye başlamıştı. Neden sanki kel ve göbekli bir adam değil!...

Sandalyesinden ayağa kalktı. Şimdi pencerenin kıyısındaydı ve buradan aşağıdaki havuz gözüküyordu. Bu oda çıkıntılı olduğu için havuzu gören tek odaydı ve Tamer’in çalışma odasıydı. Ondan başkası normalde bu odaya giremezdi. Genç adam, dil çalışmalarında burayı kullanmalarına izin veriyor ve o zamanlarda evin başka bir kısmına gitmeyi tercih ediyordu.

Dikkatle bakınca aşağıda onu gördü. Tek başına havuzun gölge olan bir kısmında duruyordu. Bir hamağa yarı uzanmış, elinde bir takım kâğıtlar, onları okuyordu. Demek ki kendisi Türkçe dersi için bu odayı işgal ettiğinden, bu sefer havuz başına inmiş ve orada çalışmaya karar vermişti.

Nazik bir düşünceydi.

Altında krem rengi mayo şortu, üstünde ise önü düğmeli açık pastel yeşili bir gömlek vardı. Genç adam vakit buldukça kendisiyle ve kardeşiyle de ilgileniyordu doğrusu. İkisini birkaç defa tatile çıkarmıştı. Bir kere ülke dışına bile götürmüştü. Onunla yakın olmaktan özellikle kaçınıyordu Natalia. Öyle ki, beraber aynı havuzda veya denizde bile hiç yüzmemişti. Genelde güneşleniyor gibi yaparak, adamdan uzakta olmayı tercih etmişti. Zaten bunun için fazla çaba harcamasına da gerek kalmamıştı. Tamer'in kendisine oralarda çekici bir kadın bulması birkaç saatini bile almıyordu. Ahmak kadınlar, gözlerini adamdan ve çekici fiziğinden alamıyorlardı. Yalnız kalan kızlar da çoğu zaman ondan ayrı eğleniyorlardı.

Birkaç kere belli etmeden kendisi de onu seyretmişti. Bu açıdan güneş gözlüğü harika bir buluştu! Denizden çıkıp üzerinden sular süzülürken güneşlenen kızların yanına gelmiş ve hızla kurulanmıştı. Her tarafı kas, kemik ve yaraydı. Buna rağmen güzel fiziğini saklayacak şekilde giyinmeyi seviyordu. Suya girmediği zamanlarda üzerine bir şeyler geçirip, silik yaralarla dolu atletik bedenini gizliyordu. Bir katilde bile bu kadar çok yarası olması normal değildi. Onu tişört giydiğini hiç görmemişti. Hep gömlek ve ciddi kıyafetlerle dolaşıyordu. Aslında yaşına pek uygun değildi. Bu arada kendisinden sadece on iki yaş büyük olduğunu öğrenmişti. Sandığı kadar yaşlı değildi. Elbette artık evli olmadığını da biliyordu.

Natalia, normalde evin içinde de Tamer ile konuşmamaya ve karşılaşmamaya özen gösteriyordu. Zaten genç adam o yaşına rağmen çok çalışıyordu. Sabahları erkenden çıkıyordu. Onu görmek istemeyen Natalia bilerek kahvaltıya geç iniyordu. Evde akşam yemeği yediği de pek olmuyordu. Bu Natalia açısından iyiydi tabii. Ama akşam yemeğini birlikte yedikleri ender zamanlarda, Natalia'nın aksine Meltem gerçekten de çok mutlu oluyordu. Genç kız ağabeyiyle konuşmaktan ve onunla vakit geçirmekten büyük zevk alıyordu. Natalia ise Tamer'in 'İyi Akşamlar!' demesine bile zorlama, donuk cevaplar veriyordu. Buna rağmen artık Türkçeyi daha iyi anladığı için iki kardeşin konuşmalarını ister istemez takip edebiliyordu.

Tamer kendisine ne kadar iyi davranırsa davranırsın, nefretini ilk günkü gibi devam ettiriyordu. Bu büyük başarıydı. Bir bakışla, bir sözle bunu belli etmekten de çekinmiyordu. Bu nefretinin azalmasına da müsaade etmeyecekti. Fakat kız kardeşi ile arası yumuşamıştı. Meltem ona gerçekten de abla gibi davranıyor ve hiçbir şey beklemiyordu. Onu hiç

uygulamıyordu. Ağabeyini affetmesi yönünde tek bir kelime bile etmemiş ve durumu değiştirmeye yarayacak herhangi bir açıklama yapmamıştı. Her şeyi olurlarına bırakmıştı. Natalia artık ona güveniyordu. Üstelik hâlâ kızın güzelliğine hayrandı. Meltem bir sene içinde sanki daha da güzel olmuştu.

Tıpkı ilk gün Tamer'in kendisine dediği gibi yan komşuları Süheyla Hanım da eve sık sık gelip gidiyordu. Bu yumuşak huylu zarif kadının Doğan gibi bir evlada sahip olması önceleri şaşırtıcı gelmişti. Ama o zamanlar tabii ki Doğan'dan da nefret ediyordu. Onun, Yunanistan'da babasının öldüğü gece Tamer ile birlikte olduğunu unutmamıştı. Geçen yaz iki kere, bu yaz da üç kere Doğan'ı görmüştü. Önceleri ona da ters ve nefret dolu davranırken, zamanla bundan vazgeçmişti. İki erkek de beklediği gibi çıkmamıştı. Tamer ile Doğan çok iyi arkadaşlardı. Arkadaşlıktan da öte, pek çok sırlı işte ortak oldukları da belliydi. Natalia'nın kızgınlığı ve nefreti, Tamer gibi Doğan'a da vız geliyordu. Üstelik de iki erkek o tehlikeli yanlarını ailelerinin yanında çok iyi gizliyorlardı. Her zaman nazik ve ilgilidiler. Durum böyle olunca, iki çekici erkeğe birden nefret beslemek zor gelmeye başlamıştı. Natalia artık Doğan ile konuşuyor ve gerekirse, mesafeli de olsa kısa sohbetler yapıyordu. Ve böylece zamanla Doğan'a karşı olan kızgınlığı yok olmuştu. Hatta neşesi yerinde olduğu zaman Doğan'ın çok eğlenceli birisi olduğunu bile fark etmişti. Yeşil gözleri o zaman çok güzel bakıyordu. Fakat itiraf etmeliydi ki, güzel bir göz düşününce, aklına sadece Tamer'in tatlı kahverengi gözleri geliyordu. Çoğu zaman sert baksa da ne kadar etkileyici olduğunu görmezden gelemiyordu.

İki arkadaşın yan yana olan bu güzel ve geniş evleri uzun süre önce birlikte aldıklarını öğrenmişti. Aralarında sadece taşınmış bir duvar vardı. Doğan'ın da o yakınlığına rağmen bekâr olduğunu ve annesiyle o evde tek başına yaşadığını biliyordu. Doğan bir yana, annesi Süheyla Hanım mükemmel bir kadındı. Bu uzun boylu, alımlı yaşlı kadından genç kız nedense hemen hoşlanmıştı. Kanı bir anda kaynamıştı ona. Geçen sene den beri onun sevecen ilgisini hissetmek, içinde hoş duygular uyandırmıştı.

Natalia çevresine karşı her ne kadar yumuşamış olsa da affetmeye razı olamadığı tek kişi, arada sırada gördüğü Tamer'di. Tabii ki geçen zaman içinde gözlerindeki öfkeyi gizlemeyi, nefretini göstermemeyi öğrenmişti. Zaman zaman genç adamın kendi açık kıyafetlerine karışması, gezmelelerine kısıtlama getirmeye çalışması, yanlarına sürekli koruma vermek için direktmesi aslında sevimli sayılırdı. Tamer sürekli onları takip ettiğini belli

ediyordu. Natalia aslında onu kızdırmak için bazen gereğinden açık giyindiğini kabul ediyordu. Adamın gözleri bu yüzden sertleşince de hoşuna gidiyordu. Tamer'i her konuda rahatsız etmek ve onu sinirlendirmeye çalışmak birinci görevi olmuştu.

Adamın bütün sıkı tavrına rağmen, bazen bir araya gelen iki kız, çaktırmadan gece dışarıya kaçmayı yine de başarıyordu. Dışarıda fazla bir şey yapmıyorlardı. Geç kalmamaya özen gösteriyorlar ve alkol almıyorlardı. Çünkü bir gece hafif alkollü yakalanmışlar ve adamdan sıkı bir fırça yemişlerdi. Ardından da ceza tabii... Öncelikle bir hafta dışarıya çıkamamışlardı. Meltem'in arkadaşlarıyla birlikte yapacağı gezi de iptal olmuştu. Natalia ise her gün bir saat daha fazla Türkçe çalışmak zorunda kalmıştı. Adamın hiç şakası yoktu. Diktatör değildi ama kendi istediklerine de, en azından makul olanlarına mutlaka uyulmasını istiyordu. Ufak tefek isyanlara ses çıkarmıyordu. Kızlar da daha fazla cezalandırılmak istemedikleri için şimdilik onun baskılarına seslerini çıkarmıyorlardı.

"Sıkıldın mı?" diye soran bir ses duyunca başını çevirdi ve gözlerini aşağıdaki Tamer'den ayırdı. Kendisini süzen öğretmenine baktı. Kırk yaşlarında gözükken kahverengi saçlı öğretmeni, biraz disiplinliydi ama iyi birisiydi. O da yorgun görünüyordu.

"Bırakamaz mıyız artık?" dedi Türkçe. Gerçekten de sıkılmıştı. "Zaten birkaç dakika kaldı. Çok sıcak!"

Kadın gözlüklerini çıkarıp başını salladı. "Tamam, bugünlük bu kadar olsun. Bir sene içinde çok ilerledin. Hem de sadece yaz tatilinde... Tamer Bey memnundur inşallah?"

"Evet, sanırım..." dedi Natalia yavaşça. Dönüp yine pencereden dışarıya baktı. Gözü havuzun kıyısında, hasırdan yapılmış şezlonga uzanmış olan adamdaydı. Onunla hiç konuşmadıklarını nasıl söyleyebilirdi ki? Pencerenin kıyısından çekilip adamı seyretmeyi bıraktı. Hâlâ ondan nasıl intikam alacağını düşünüyordu. Eskisi kadar sık değildi ama yine de ona olan hıncı içinde kaynayıp duruyordu.

Öğretmeninden ayrılınca acele etmeden odasına gitti. O da havuz kıyısına inmeye niyetlenmişti. Çekmecelerini karıştırdı. Eline aldığı ilk bikiniyi beğenmedi... Bir ikisine daha bakıp kıyıya iteledi. Sonra gözü beyaz bikinisine kaydı. İçlerinde en açığı oydu. Ani bir kararla soyunup onu giydi. Aynada kendisine baktı. Gelişen bedeninden memnundu. Kalçaları daha yuvarlak ve kadınsı olmuştu. Boyu da iyice uzamıştı. Şimdi Meltem ile

ynı boydaydı. Artık dolgunlaşan diri bedenine göre biraz küçük kalmıştı bu bikinisini. Bir erkek için fazlasıyla göz ziyafeti vaat ediyordu. Dudağının kıvrımını ısırdı. O da oradaydı. Onun karşısına böyle çıkabilir miydi?

Derin bir nefes alıp umursamazca döndü. Niye çıkamayacaktı ki? Vücudu gelişmesine rağmen Tamer kendisine hâlâ çocukmuş gibi davranmayı sürdürüyordu. Aslında onun dikkatini niye çekmek istediğini bile bilmiyordu. Ama en azından artık çocuk olmadığını fark ederdi.

Bikinisinin üzerine uzun ince bir plaj giysisi giyip terlikleriyle havuzun kıyısına indi. Eline Türkçe bir dergi, havlu ve güneş kremi almıştı. Onun varlığını umursamayacaktı! Bu sıcakta yüzmekten başka daha iyi ne yapılabilirdi ki? O kötü adamın orada olması çok da önemli değildi. Zaten evde olduğu ender zamanlardan birisiydi. Bugüne kadar ondan kaçarak başka şeylerle meşgul olmayı tercih etmişti. Ama şimdi kaçmayacaktı. Üstelik de böyle sıcak bir pazar gününde havuzun onun tekeline kalması doğru değildi.

Tamer dikkatle dosyasını okuyordu. Önce Natalia'nın geldiğini fark etmedi. Tüm dikkatini okuduklarına vermişti. Sonra her zaman tetikte duran tehlikeli tarafı kız hissetti ve bir an için gözlerini kaldırıp Natalia'ya baktı. Ardından sesini çıkarmadan yine başını eğdi. Genç kızın kendisinin yanına gelmesine şaşırılmıştı. Kendisinden köşe bucak kaçan bu sevimli cadının şimdi burada olması garipti. Aldırmamaya çalıştı. Aslında hava çok sıcak olduğu için yüzmek istemesini mantıklı bulmuştu. Herhalde dersi de bitmişti. Bunalan bir insanın yapabileceği en mantıklı şeyi yapmıştı. İçinden gülümsedi. Çaresiz kalmış olmalıydı. Nefret ettiği adam burada olsa da geldiğine göre...

Natalia hiç konuşmadan, ondan biraz uzak olan bir köşeye gitti. Fakat burada da çok fazla güneş vardı. Şemsiyeler açık ama onlar da doğal ağaç gölgesi gibi serinlik vermiyordu. Gölge olan tek yer onun oturduğu kısımdı. Hevesle onun olduğu gölgeliğe baktı. Ağaçların gölgesi o bölgeyi daha kuytu ve serin yapıyordu. Bu aptal şemsiyelerin altında pişecekti. Sonra güneşte pişmeyi kabullenmiş bir halde, elindekileri bir şezlonga bırakmaya hazırlandı.

"Buraya gel!" diyen kalın bir ses duyunca, ürkererek başını kaldırdı. Adamın tatlı kahverengi gözleri kendi üzerindeydi. Dosyalarını biraz indirmiş, öylesine kıza bakıyordu. "Orada kavrulacaksınız! Burası ikimize yetecek kadar gölge..."

“Gerek yok! Burası iyi...” dedi genç kız donuk bir sesle.

“Natalia... Ben adam yemem. Buraya gel dedim!” Sert sesi kararlılığının göstergesiydi. Sonra sesini biraz yumuşattı adam. Yanındaki yeri işaret etti. “Burası boş... Derdin buysa, ben birazdan gideceğim zaten.”

Natalia çenesini gururla kaldırdı. Yanına gidip gitmemekte kararsızdı. Fakat burada kalsa pişecekti. Orada olursa da onunla neredeyse omuz omuza olacaktı. Ne fena bir durumdu. Sonra akıllıca olanı yapmaya karar verdi. Adamın alaycı bakışları altında çaresiz ona doğru yanaştı. Eşyalarını hasır şezlongun ayakucuna bıraktı. Burası gerçekten de serindi. Oturmadan önce, acele etmeden üzerindeki ince giysiyi çıkardı. Yüzü Tamer’e dönüktü. Onun kendisini seyrettiğini görebiliyordu. Aldırmamaya çalıştı.

“Bir sene içinde çok büyümüşsün...” dedi adam sakın bir tonla. Sesi Natalia’nın düşündüğü gibi beğeni dolu değildi. Sadece bir durum tespiti yapıyordu. Gözleri hızlıca dolgunlaşmış göğüslerinin kıvrımlarında, meydanda kalan ipeksi karnında ve yuvarlak kalçalarından uzanan alımlı bacaklarında gezindi. Bu çocuk yakında erkeklerle başını derde sokmaya başlayacaktı. Bu kesindi. Bir sene içinde çok büyümüş, güzelleşmişti. Onun çekici bir kız olduğunu görmeyecek erkek olamazdı. Bir an önce reşit olmasını diledi. Bu güzelliğin kendi sorumluluğunda olması huzurunu kaçırıyordu.

Natalia ona önce cevap vermedi. Her zamanki gibi, kısa ama nefret dolu bakışları genç adama yönelmişti. Yerine oturmadan önce, sigarasını içen adama ters ters baktı.

“Evet... Büyüdüm ama hâlâ sigara dumanından nefret ediyorum!” dedi kabaca.

Tamer bir an duraladı. Kaşlarını çatıp elindeki sigaraya baktı. Fakat ikiletmedi. Uzanıp sigarasını yan sehpadaki kül tablasına bastırdı. Natalia onun bu tip hareketlerinin neden bu kadar çok hoşuna gittiğini anlayamıyordu. Böyle davranarak adam açıkça kendi fikrine değer verdiğini gösteriyordu. Fakat bu hissettiği şeyler kabul edilemezdi. Ona karşı yumuşayamazdı.

“Özür dilerim. Sanırım sayende bu sigarayı bırakacağım...” diye mırıldandı adam. Sonra yine onunla ilgilenmeden kâğıtlarını kaldırdı ve okumaya devam etti. Belli ki ciddi bir iş anlaşmasını okuyordu. Hatalarını bulmaya çalışıyordu. Zaman zaman elindeki renkli kalemle belli kısımları çiziyordu.

Bir süre sessizce oturdular. Etraflarını saran güzel sessizliği bozan tek şey neşeli kuş cıvıltılarıydı. Onları dinlemek bir zevkti. Zaman zaman da çevrilen sayfa sesleri geliyordu. Bazen gözünün ucuyla onu eski nefretiyle süzen Natalia, onun yanında olmaktan sandığı kadar huzursuz olmadığını bilincindeydi. Bütün ters davranışlarına ve nefret dolu bakışlarına rağmen, genç adam kendisine hiç kötü davranmamıştı. Bir kere İngiltere’ye kendisini ziyarete bile gelmişti ama Natalia onu görmeyi reddetmişti. Ve bu katil adam, buna rağmen bile, kızdığını belli edecek bir davranışta bulunmamıştı.

Önünde duran, henüz hiç okunmamış dergisini eline aldı. Artık Türkçe metinleri rahatlıkla okuyabiliyordu. Bu sene İngiltere’deki okulda son senesiydi. Bir sene daha İngiltere’ye okumaya gidecekti. Sonra da lise dönemi bitecekti. Seneye bu sıralar üniversite için hazırlık yapıyor olacaktı ve işin güzel yanı... artık reşit olacaktı. On sekiz yaşına girince bu adamın korumasında olmayacaktı. Ona bağımlı olmak zorunda kalmayacaktı. İstedikini yapacak şekilde özgür olacaktı. Özgür ve ondan uzakta! Kesinlikle çok uzakta!

Fakat şimdi canını sıkan yeni bir şey vardı.

Bir sene sonra onu görmesi gerekmeyecekti ama ondan intikamını nasıl alacaktı peki? İntikamını almadan mı ayrılacaktı ondan? Yaptıkları yanına kâr mı kalacaktı? Her şey bir yana ciddi bir intikam planı bile oluşturamamıştı!

Bikinisinin omuz askılarını indirdi. Ağaçların yaprakları arasından sıızan tatlı güneş ışığının omuzlarında iz bırakmasını istemiyordu. Havuz çok tenha olduğu için genellikle böyle yapardı. İlk kez Meltem hariç, başkasıyla havuz başındaydı. Bu pazar adamın evde kalması ilginçti. Daha evvel boş vakitlerini dışarıda kız arkadaşlarıyla geçirirdi.

Bir süre dergisini okudu. Tabii derginin iç sayfasında onun resmini görmek kendisini şaşırtmadı. Bir gece davetinde çekilmiş büyükçe bir resimdi. Adamın hafif gülümseyen yüzü, inanılmaz güzel gözükten uzun saçlı sarışın bir kadına çevrilmişti. Belli ki kadının ne dediğini dinliyordu. Kadının eli Tamer’in kolundaydı. Bu dergiden bile hülyalı bakışları belli oluyordu. Doğrusu kadının sarışınlığı adamın esmerliğine çok yakışmıştı. İstmeden altındaki yazıyı okudu. Sosyetenin gözde bekârının zengin bir kuyumcunun kızıyla flizlenmeye başlayan ilişkisini hikâye tadında anlatmışlardı.

Sinirlenerek gözlerini yanında duran iri bedene çevirdi ve delici bakışlarla onu süzdü yine. Babasının, ölümünden çok önce bu adam için söylediği güzel sözleri hatırladı. Tamer'i kendince sevdiği ve saydığı belli olan babasının içine düştüğü maddi sıkıntıları yanlış yoldan çözdüğünü biliyordu. Onu dolandırdığını da geçen sene Yunanistan'da kavrayabilmişti. Fakat yine de o babasıydı. Böyle bir ölümü hak etmiyordu. Gözünün önünden, yerde yatan korumalar, babasının şok olmuş yüzü ve Tamer'in elindeki kocaman silah gitmiyordu. Madem bu kadar zengindi, babasına bir şans verebilirdi. İsteseydi yapabilirdi...

İçten yeniden intikam hissiyle kabardı. Kahretsin! Ona karşı öyle güçsüzdü ki! Yaptığı hiç bir şey ona yeterince etki etmiyordu. Birkaç ufak kızgınlığın dışına adamdan belirgin bir tepki alamıyordu. Onu nasıl üzebilirdi ki? Onu nasıl incitebilirdi?

Bir keresinde, hiç sevmediği bir erkekle, sırf onu kızdırmak için yatmayı bile düşünmüştü. Bu onu biraz kızdırdı. Fakat genç adamın kendisine karşı olan ilgisizliği o kadar belirgindi ki, sadece birazcık kızacak ama üzül-meyecekti. O da bekâretini boşu boşuna kaybetmiş olmakla yetinecekti. İhtimal ki Tamer de on sekiz yaşına gelmesini ve de bir an önce evden ayrılmasını bekliyordu. Böylece adamın sorumluluğu daha da azalacak ve rahatlayacaktı. Başında öfkeli, nefret dolu bir bela olmayacaktı.

İç çekti. Aklına hiçbir şey gelmiyordu. Kendisi de onun gibi soğukkanlı bir katil olsaydı onu öldürebilirdi bile! Ama değildi. Ondan nasıl intikam alabilirdi? İntikam için bir erkekle oynamak doğru fikir değildi! Bunu anlamıştı. Gerçi aynı şeyi kız kardeşi yapsa üzüleceği kesindi. Ama kendisi onun kardeşi değildi ki! Genç adam kız kardeşini inanılmaz seviyor ve ona gözü gibi bakıyordu. Ona olan sevgisi yüzünden, kardeşini üzen her şey adamı da üzüyordu. Nasıl babasının ölümü kendisini üzmüşse...

Sevdiği için üzülme mi?

Aklına gelen ani bir fikir ile kıpırdandı... Dergiyi yeniden burnuna kadar çekip, üstünden Tamer'e meraklı bir bakış attı. Evet, onun kız kardeşi değildi ama... Acaba?

Hayır!.. Aklına gelen bu düşünce saçmaydı.

Olmaz öyle şey! Bunu yapmam!

Kendisine kızdı. Nasıl böyle saçma bir şey düşünebilmişti? Bunu asla yapamazdı. Midesi bunu kaldıramazdı! Fakat?.. Yapabilirse? Olabilir miydi acaba? Tamer'in kendisini, Meltem'i sevdiği kadar kardeşçe sevmesi

imkânsızdı belki ama... Ya diğer türlü olursa?

Kahretsin! Bu korkunç bir fikirdi! Bu kendisine de acı verecekti... Buna nasıl dayanırdı?

Onu üzmenin bir yolu varsa bile, bu yol kendisini de üzecekti. Alacağı tatmin, kendisinden nefret etmesini engelleyebilecek miydi? O değil dokunmak, yanında olmaya bile dayanamadığı, iğrendiği bir erkek değil miydi?

Birkaç dakika boyunca düşündü. Aklına gelen şeyi yapması çok zorlu. Üstelik de böylesine ilgisiz ve kendisine çocuk muamelesi yapan bir adam! Fakat?.. Denemeye değirdi! Ona karşı kullanabileceği hiçbir silahı yoktu. İleride zengin olup onu sefil bir hayata düşürmesi gibi bir ihtimal de zaten hiç yoktu. Onu sinirlendiremiyordu. Onu çıldırtma girişimleri, umursamaz bir uyarıyla karşılaşıyordu. Ve fazla vakti kalmamıştı. Sadece bir senesi vardı. Onun da sadece iki üç ayı burada geçiyordu. Seneye bu sıralar on sekiz yaşını kutlamaya hazırlanıyor olacaktı. Bu adamdan seneye ayrıldığı anda, artık ona erişebileceği hiçbir yol kalmayacaktı.

Aklına gelen düşünce şimdi şimşek hızıyla geziniyordu beyninde! Sanki bütün duyu organlarını ikna etmeye çalışıyordu. Bu çılgınca bir düşünceydi fakat olabilir miydi? Neden olmasın? Sadece mide bulantısına engel olması yeterliydi. Hatta bunu yapıp yapamayacağını keşfetmek için, hemen şu an bir deneme bile yapabilirdi.

Dergiyi kıyıya bıraktı. Elleri titriyordu. Yapmaya kalktığı şeye inanamıyordu. Fakat öylesine nefret doluydu ki, kararından vazgeçmeyi bir an bile düşünmedi. Elini sırtındaki bikini iplerine götürdü ve usulca çözüp açtı. Sessiz davranmıştı. Adamın ilgisini çekmeyen bu hareket üzerine, bikinisinin üstünü çekip aldı. Küçük kumaş bir an elinde sallandı. Çıplak göğüsleri açık havayla karşılaşınca ürpererek gerildi. Tamer onun ne yaptığını fark etmemişti. Son bir güçle kendisine cesaret verdi. Yapabilirdi! Elindeki bikini üstünü onun dikkatini çekecek şekilde sertçe bir kenara bıraktı ve adamın bakışlarının kendisine yönelmesini sağladı.

Gerçekten de genç adam bir an için gözlerini okuduklarından ayırıp ilgisizce kıza bakmıştı. Natalia bakışlarını kaldırıp iri siyah gözlerini onun tatlı kahverengi gözlerine dikti. Gözlerindeki nefreti azaltmaya çalıştı. Buna mecburdu. Yapabilirdi...

Tamer aslında gördüklerinin farkında bile değildi. Dalgın bakışları genç kızın meydan okuyan bakışlarından, henüz olgunlaşmasına devam

eden göğüslerine kaydı. Natalia'nın vücudunda bir gram bile yağ olmadığı gibi, artık doğal bir kadınsılıkla donanmıştı. Üstelik bu göğüsler, pek çok erkeğin hayal bile edebileceğinden güzel duruyordu. Daha dik, daha dolgun ve pembe uçlarıyla daha seksiydi. Natalia ne kadar esmerse, vücudu o kadar tatlı beyazdı. Fazla yanmayı sevmeyi için bedeni sadece hafif bronzlaşmıştı. Genç adam her erkeğin yapacağı gibi bir an göğüs uçlarına konumlandırırdı gözlerini...

Sonra kendisine geldi genç adam... Nereye baktığını fark etti. Yüzündeki sakin ifade değişti. Görmeyen gözleri gördüklerinin bilincine bir anda varmıştı. Kaşları çatıldı şaşkınlıkla. Gözlerini aceleyle dik göğüslerinden ayırdı. "Natalia!" dedi sertçe gözlerine bakarak. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Gördüğün gibi güneşleniyorum!" dedi oldukça sakin bir sesle genç kız. Kendisini tebrik etti. Sesi titrememişti. Ama çok da yumuşak davranmamalıydı. Bu olmazdı. Yoksa bu zeki adam kolayca bir şeylerden şüphelenebilirdi. "Rahatsız olmazsın ya? Göğüslerimde mayo izi olmasından hoşlanmıyorum!"

Tamer homurdanarak doğruldu. Bakışlarını aceleyle etraflarında gezdirdi ama iyi biliyordu ki kendisi çağırmasa evin bu bölümüne hiçbir çalışan gelmezdi. Her taraftan izole edilmiş bir kısımdı. Natalia da bunu biliyor olmalıydı. Bu yanı çıplak sersem kızla burada tek başınaydı.

Genç adam bakışlarını onun diri göğüslerinden, çıtı pıtı omuzlarından uzak tutmaya çalışarak yüzüne baktı öfkeyle. Kızın bu davranışı adamı gerçekten de kızdırmıştı. Onu böyle görünce, bir anda kendi kardeşini çıplak görüyormuş gibi hissetmişti. "Mayonun üstünü yine giyer misin lütfen?" dedi kızgınca.

"Neden? Daha evvel hiç kadın göğsü görmedin mi?" diye rahat bir hareketle omuz silkti Natalia. Bu esnada göğüs uçlarının inanılmaz bir hızla sertleşmesinin ve etrafa başkaldırmasının sebebini düşünmemeye çalışıyordu. "Eminim bir sürü görmüşsündür," dedi inatla.

"Evet, ama seninkileri değil..." diye homurdandı Tamer. Hâlâ inatla kızın yüzüne bakıyor, diri göğüslerinden gözlerini kaçırıyordu. "Giy şunu Natalia! Zaten o kumaş bile küçücük!"

"Utaniyor musun yoksa?" diye alaycı bir şekilde sordu Natalia. Garipti! Adamın huzursuzluğu genç kızın gerçekten hoşuna gitmişti. Onun bir açığını yakalamış mıydı acaba? Öyleyse bu mükemmeldi. İntikam alacağı

Tamer'in kendisi elinin altındayken niye başka bir erkek aklına gelmişti ki! Tıf def burnunun dibindeydi zaten! Göğüslerini ilk kez bir erkeğe gösteriyor olmak, alacağı intikamın tatlı lezzeti içinde önemsiz bir detay gibi duruyordu. İşin garibi, utanmıyordu da! Belini hafifçe kıvrarak göğüslerini biraz daha meydana çıkardı. Ah, kadın olmak hoştu doğrusu... Bu hissi ilk kez duyuyordu. Birden bir sürü silaha sahip olduğunu hissetmişti. Tamer'in kaç pındır ilk kez bu kadar huzursuz ve sinirli olduğunu görüyordu. "Hayır! Utanmadığına eminim..." diye devam etti sakince. İnce parmak uçlarını, bir göğsünün çevresinde tahrik edercesine gezdirdi. "Yoksa korkuyor musun?" diye usulca ekledi.

Genç adam onun parmaklarının kendi bedeninde gezinmesiyle, bu diri göğüslere bakmaktan kendisini alamadı... Fakat kızla tartışmak istemiyordu. Evet, onunla tartışmayacaktı. Öfkeli bir hareketle başını çevirdi. Derin bir nefes alıp elindeki kâğıtları kaldırdı. Yanında oturan kızı göremeyeceği bir şekilde gözlerinin hizasına çekti. Ama gözünün önünde yazıları değil de hâlâ kızın göğüslerini görüyordu. Bu çok saçmaydı elbette! Daha önce de çıplak kadın vücudu görmüştü. Üstelik yalnızca bir gece önce, nefis bir sarışınla nefis bir gece geçirmişti. Sorun, daha evvel kadın olarak bile görmediği bu çocuğun kendisine çanak tutmak için yaptığı utanmazca şeydi. Bu küçük kızın nefreti hiç geçmeyecek miydi? Kendisini delirtmek için mi böyle davranıyordu?

Natalia durumdan memnundu. Sırt üstü uzanıp kollarını başının üstünde kavuşturdu. Adamın kendisine bir kere bile bakmadığını biliyordu ama önemi yoktu. Kendisinin çıplak olarak yanı başında yattığını bilmesi yeterliydi. Herhalde şu anda sinirden içi içini yiyordu? Hangi erkek yanı başındaki çıplak bir kadının varlığını umursamazdı ki? Fakat yetmezdi. Bir şeyler daha yapmalıydı.

Birkaç dakika sonra doğrulup eline güneş kremi aldı. Avucuna biraz döküp yavaşça ince kollarına, omuzlarının kıyılarına yaydı. Bir süre sessizce ovalayıp emdirdi kremi kollarına. İşi bitince, sakin bakışları tüm dikkatini elindeki dosyaya vermiş olan Tamer'e çevirdi. Genç adam dosyayı gözünün hizasından biraz indirmişti. Yine de kendisine bakmamak için özel bir çaba harcıyordu. Ah, ne inatçı bir domuzdu o! Bir dakika sonra Natalia yalancı bir yumuşaklıkla mırıldandı.

"Sırtıma krem sürer misin? Elim gitmiyor da!"

Adamın kısılmış gözlerindeki hafif şaşkın pırıltı hoşuna gitti. "Anlama-

dım?” dedi Tamer dosyasını biraz daha indirerek. Natalia ona güneş kremi ni uzattı. Meydan okuyan tavrı, siyah gözlerindeki gizli parıltı, Tamer’in hiç hoşuna gitmedi. Anlamadığı bir şeyler oluyordu ve kafası iyice karışmıştı. “Birazdan Meltem alışverişten gelir!” dedi sertçe. “O sürsün!”

“Gelmez. Alışverişe yeni çıktı. Sen de biliyorsun. Onu bekleyemem. İnat etmeyi bırak! Şimdi şunu sırtına sürer misin lütfen? Ciddan yanmak istemiyorum. Göğüslerime bakmak istemiyorsan sen bilirsın. Bakmazsın olur biter! Ama bu krema ihtiyacım var. Sırtıma yetişemiyorum.”

Genç adam kararsızca durakladı. Sonra sıkılı dişlerle elindeki kâğıtları bırakıp doğruldu. O kadar isteksizdi ki Natalia gülmek için kendisini zor tuttu. Bu işten birden gizli bir zevk almaya başlamıştı. Yanına oturan adama doğru narin sırtını döndü. Rahat oturabilmek için şezlonga yan oturup ayaklarını aşağıya sarkıttığı için, genç adamın çıplak göğüslerinin kıyılarını görmemesi mümkün değildi. Zaten uzun boyuyla otururken bile tepesinden bakıyordu. Ama yan gözle nefret ettiği adamın sinirli yüzünü süzerken, onun bu fırsatçılığı kullanmadığını takdirle fark etti. Kusursuz biçimli beyaz dişlerini sıktığı, çene kaslarının oynamasından anlaşılabilirdi.

Onun ilk temasının vereceği mide bulantısını atlatmak için derin bir nefes aldı. Adam avucuna bir parça krem dökmüştü. Önce güzel kokulu güneş kreminin serinliğini zevkli bir şekilde omuzlarında hissetti. Nefretle sıktığı yumruklarını gevşetti. İşte artık kendisine dokunuyordu! Kırk yıl düşünse, böyle iğrenç bir şey için adama izin vereceği aklına bile gelmezdi. Gözlerini yumdu dayanmak umuduyla. Kendisini tutmasa çılgılık çılgılığa bağırarak oradan kaçabilirdi.

Omuzlarına değen el yavaşça hareketlendi. Önce kremi pürüzsüz omuzlarına yaydı. Sonra masaj yaparcasına gezinmeye başladı. İri eli, narin omuz kemiklerinde, ince sırtında öylesine gezinirken bile ne kadar güçlü olduğu belliydi. Tuttuğu nefesini saldı. Midesine kramp girmemesi mucizeydi. Sıktığı dişleri yüzünden çenesi ağrıyordu.

“Hoşuna gitmeyen bir şeyi niye yapıyorsun?” dedi Tamer ansızın. “Bu kadar gergin olmana gerek yok. Seni boğmayacağım!”

“Gergin değilim...” diye yalan attı Natalia. Gözlerini açıp başını çevirdi ve ona baktı. Gözlerindeki tiksintiye her nasılsa gizlemişti. “Sadece... çok güçlüsün. Biraz daha yumuşak olabilir misin?” Söylediği çok da yalan sayılmazdı.

Tamer onun isteği üzerine avucunun baskısını azalttı. Şimdi neredeyse okşuyordu. Natalia daha doğal durmaya çalışarak bu dokunuşlara isteksizce izin verdi. Bu iğrenç katilin avuçları inanılmaz bir şekilde sıcak ve pürüzsüzdü. Parmak uçları birçok kadın bedeni tanıdığını belli edercesine ustaca dokunuyordu. Oysa kendi bedeninde ilk kez bir erkek eli geziniyordu. Hem de nefret ettiği bir erkeğinki! Bu temasın iğrençliğine dayanmak umuduyla yine gözlerini yumdu...

İlk birkaç saniyeden sonra, bedeninde garip tepkiler oluşmaya başlayınca çok şaşırdı. Kürek kemiklerine inen el bir an koltuk altından göğsünün kıyısına kadar gelmişti. Ürperdi... Bunun tiksınmayla ilgisi yoktu. Aceleyle gözlerini açtı. Neler oluyordu? İçine anormal bir hızla yayılan bu ısı da neyin nesiydi? Göğüs uçlarındaki kıpırtılara engel olamıyordu. Gözlerini onlara çevirdi. Hayretle dudaklarını ısırđı. Göğüs uçlarının çevresi büzüşüp sertleşmişti ve uçları sanki bir bekleyişle kocaman olmuştu. Pembe rengi sanki daha da koyulaşmıştı. Genç kız henüz bu tepkinin manasını bilemiyordu. Tek bildiğı, bedeni kendisine bir şeyler anlatmaya çalışıyordu!

“Tamam mı?” diye donuk bir sesle sordu genç adam. Bu soruyla irkildi Natalia. Beklentisi dışında hissettiğı şeyler yüzünden şaşkıındı. Bu hiç de tahmin ettiği şey değildi. Uzun ve güçlü parmaklar hiç çaba harcamadan omuzlarında ve sırtında gezinirken, bedeni sanki daha fazlasını bekler olmuştu. O tam elini geri çekeceğı anda genç kız vücudunu yavaşça çevirdi. Yuvarlak omuz köşelerinde gezinen el şimdi hemen göğsünün üzerinde donup kalmıştı.

“Göğüslerim kaldı?” diye fısıldadı itiraz eden kısık bir tonla. Kendi sesi bile kendisine garip gelmişti. “Devam etmek istemez misin?” diye sordu yavaşça. Kadınsı bir davet, dışı bir meydan okuma vardı bakışlarında.

Adam yine dişlerini sıktı. Yanmış gibi elini çekti. “Hayır, istemem...” dedi sertçe. “Geri kalan kısmını kendin yapabilirsin!” Kalkmaya hazırlanıyordu.

Natalia onun dokunuşlarından iğrenmemenin verdiği keyifle dudaklarını büzdü. Aklındaki plan gittikçe daha yapılabilir oluyordu. “Sen gerçekten de korkuyorsun!” diye alayla fısıldadı. Yanan siyah gözleri adamın sert bakışlarıyla karşılaştı.

“Saçmalama çocuk!” dedi genç adam kabaca. “Benden ne istediğini bilmiyorsun.” Yeniden kalmaya hazırlanınca Natalia yine alayla güldü.

“Bak sen! Meğer ne kadar da korkakmışsın. Babam senin hiçbir şeyden korkmadığını söylerdi. Paraşütsüz olarak bir uçaktan atladığın doğru mu?” İri gözleri genç adamın gözlerini hapsetmişti. “İspanya’da bir ana kıza saldıran boğayı boynuzlarından tutup yere devirdiğin?”

“O aptallık yüzünden karnımda uzun bir yara taşıyorum...” diye homurdandı Tamer. “Şimdi ister üstünü giyin, istersen çıplak güneşlen... Nasıl istersen öyle yap ama bana karışma! İşim var... Senin bu aptalca davranışlarınla uğraşamam!”

“Tamer...” diye fısıldadı Natalia.

İlk kez... İlk kez karşısındaki adamın adını söylemişti. Ağzından öylesine tatlı bir berraklıkla çıkmıştı ki... kendisi de şaşırılmıştı. Bir senedir ona adıyla seslenmemek için elinden gelen çabayı göstermişti. Ama şimdi genç adamın adını söylemeye bayılmıştı Natalia. Yunan telaffuzuyla birlikte ne güzel çıkmıştı ağzından!

“Tamer...” dedi yine daha yavaşça. Artık neler yapabileceğinden emin olmuştu. Aklına gelen planı uygulaması mümkün olabilirdi. “Sence hâlâ çocuk muyum?”

“Vücudun olgunlaşmaya başlamış diye kendini büyümüş zannetme. Daha on altı yaşındasın,” diye sıkıntıyla tersledi onu Tamer.

“Dört gün sonra on yedi olacağım...” diyen Natalia, bu gerçek ile kendisini daha da kadınsı hissetti. Evet, birkaç gün sonra artık on yedi olacaktı. Kendi ülkesinde eskiden bu yaşta çoğu kadının çocuğu olurdu. Hatta hâlâ köylerde bu yaşta evli olan kadınlar bile olabilirdi. İhtimal, Türkiye için bile uygun bir evlilik yaşıydı.

Kremi alıp ona uzattı. “Hadi devam et,” dedi yavaşça. Kendisi de anlamak zorundaydı. On dakika önce, onun dokunuşlarının midesini bulandıracağını ve buna nasıl dayanacağını düşünüyordu. Korktuğu gibi olmamıştı. Onun dokunuşlarından şu ana kadar tiksinnememişti. Fakat yapmak istediği şey için daha fazlasını öğrenmeye ihtiyacı vardı.

Kısılmış kahverengi gözler ise kızın davranışının sebebini anlamaya çalışıyordu. İçindeki benekler sanki daha da koyulaşmıştı.

“Bunu neden yapıyorsun Natalia?” diye sordu adam huzursuz bir sesle. “Benden nefret ettiğini biliyorum. Bunun bir sonu olmalıydı ama hâlâ benden nefret etmeye devam ediyorsun. Bir çeşit intikam planı mı düşünüyorsun? Bu yaptıkların o yüzden mi?”

Kız sivri çenesini dikleştirdi. Gözleri nefretini gizlemekte zorlanıyordu.

Bu adamın bu kadar zeki olması haksızlıktı. Yoksa yüzü aklındakileri çok mu fazla açık ediyordu?

“Ne ilgisi var,” dedi yavaşça. Onu ikna etmeliydi. “Aynı evde yaşayan iki medeni insanız. Senden artık sandığın kadar nefret etmiyorum. Zamanla insanın acıları azalıyor. Ayrıca zaten dünyanın birçok yerinde kadınlar üstü çıplak güneşlenebiliyor. Geçen sene bizi İtalya’ya götürmüştün. Oradaki tüm kadınların göğüsleri meydandaydı.” Aklına o gezi gelince gülümsedi. “Ben de üstümü çıkarmaya kalktım diye bana bir sürü bağırıydın!”

“Benim yanımda yapamazsın. Neden beni kızdırmak için bu kadar uğraşıyorsun? Bunun için yapmayacağın şey yok! Beni yoruyorsun. Senden ben sorumluyum. Bunu anla artık. Bu şekilde davranarak işleri hiç kolaylaştırmıyorsun.”

“Sen babam değilsin...” dedi Natalia yavaşça. “Ağabeyim ise hiç değil-sin. Bana dokunabilirsin... Sorun yok. Sür şu kremi hadi.”

Uzanıp adamın elini tuttu ve avucuna biraz krem doldurdu. Sonra kasılmış elini zorla da olsa kendi bedenine çekti. Adamın her erkeği memnun edecek bu isteğe direnmesine inanamıyordu. Onun kendiliğinden bu teklife atlayacağını ve kendi isteğiyle göğüslerini okşayacağını sanmıştı. Oysa nefret ettiği bu adam gerçekten de isteksizdi. Ne asil bir aptallıktı bu?

Minik avucunun altındaki iri el, isteksizce ama gücünden beldenmeyen bir yumuşaklıkla göğüslerinden birisinin üzerine kapandı. Bu öylesine garip bir histi ki, Natalia bir an için bütün bedenini saran ürpertiyle titredi. Göğüslerinin bu kadar hassas bir dokuya sahip olduğunu hiç fark etmemişti. Ama onun elini tutmaya devam etti. Bakışları birbirinin içindeydi. Tamer hâlâ kaskatı bakışlarla bakıyordu.

“Sür hadi!” diye emretti Natalia. Bu sefer üstün durumdaki kendisiydi. “Korkmana gerek yok. Ama lütfen yine yumuşak ol.”

Dişiliğinden emin bir bakışla, onun bu isteğe uymasını bekledi. Ama biraz da yardımcı olması gerekti. Minik avucu altındaki iri elini hareket ettirerek kremi o sert dolgunluğa yaymasını sağladı. Göğüs uçları, onun avucunun iç derisine sürtündükçe daha da sertleşmiş, garip bir hazla sızlamaya başlamıştı. Sonunda genç adam da direnmeyi bırakmıştı. Natalia elini geri çekip onun iki diri göğsünü ve çevresini, gerdanını, omuzlarının ön tarafını kremlerle ovmasını izledi. Genç adam bir süre sessizce ve okşarcasına kremi vücuduna yaydı. Her iki göğsü de adamın avucu tarafından kısmen yoğrulurken, Natalia çakmaklaşmış gözleriyle onun sert yüzüne bakıyor-

du. Genç adamın bakışlarındaki sıkıntı hoşuna gidiyordu. Göğüslerine dokunmaktan etkilenmişse bile doğrusu bunu pek güzel gizliyordu. Oysa kendisi garip bir şekilde etkilenmişti. O sıkıntılı bakışlar kremi sürdüğü bölgelerde gezindikçe, gezindiği yerler iyice alev almaya başlamıştı. Buna anlam veremiyordu. Ne biçim bir kadındı ki, nefret ettiği bu erkek, hem de isteksizce kremi bedenine yayarken, anlaşılmas bir zevk alıyordu?

Bu adam belki iğrenç bir katildi ama şu an yaptığı direniş kabul etmeliydi ki çok sevimliydi. Durumdan faydalanmak varken, kendisini tutmak için elinden geleni yapıyordu. Başka erkek olsa daha fazlası için can atardı. O ise işini bir an önce bitirmek için acele ediyordu. Gözleri erkeksi dudaklarına takıldı. Tırnaklarını avuçlarına batırdı. İşte bu hiç olmazdı! Kısa bir an için, anormal yoğun bir içgüdüyle o dudakların göğüslerinin üzerinde olmasını arzulamıştı!

İki göğsü arasında gezinen el göbeğine doğru inince Natalia ürperdi. Kremin serinliğinden olduğunu düşündü. Kendisini biraz geriye atmış, onun kremi daha rahat sürmesini sağlamıştı. Mayosunun altına yanaşan el, ince kumaşa deyince fazla oyalanmadan yukarıya yöneldi. Genç kız bacaklarını aralama hissini zorlukla engellemişti. Narin omuz kemiklerine doğru çıkan el yine göğüslerinin üzerinden geçti. Onun başparmağı göğüs ucunda bir an duralayınca, Natalia nefesini tuttu. Sonunda iyice emin olmuştu! Artık adamın dokunuşlarından duyduğu hissin iğrenme olmadığını kesinlikle biliyordu. Bu açıkça... zevkti.

İşte bu gerçekten iyi bir şeydi... Onun dokunuşlarından iğrenseydi, düşündüğü şeyi asla yapamayacaktı. Bir katilin dokunuşlarından hoşlanması sorun değildi. Amacına giden yolda her şeyi yapabiliyordu. Bu da onlardan birisiydi.

"Bu kadar yeter!" diye homurdandı genç adam. Elini çekmişti artık. Natalia kendi hissettikleriyle öylece kalakalmıştı.

"Ama?.." diye itiraz etti yavaşça. Sesi niye titriyordu ki? Aşırı cesaretinin verdiği ürkme sonucu muydu? Öyle olmalıydı... Onun dokunuşlarından hoşlandığını anlamanın şoku da olabiliyordu. Fakat körpe bedeni sanki bir bekleyiş içine girmişti. Daha fazlasını isteyen bir bekleyiş! Yutkundu... "Bacaklarım?" diye yavaşça sordu.

"Onları da kendin yapabilirsin ufaklık... Her ne kadar büyümüşsen de benim için çocuksun ve bu yaptığım şey için kendimden nefret etmeme sebep olacaksın!" Katı bakışları sonrasında gergin yanak kasları oynadı.

"Zaten bir kişinin benden nefret etmesi yeterince acıtıcı oluyor!"

Kalkıp kendi şezlonguna gitti. Evraklarını toparlayıp bir daha ona bakmadan uzaklaştı. Ardından bakan Natalia hafifçe gülümsedi. Sonunda ona erişmişti. Ona erişebileceği bir şey bulmuştu. Allah kadınları bunu için yaratmış olmalıydı. Erkeklerin aklını karıştırmak ve huzursuz etmek için... Gözleri, sertliğini hâlâ koruyan istekli göğüs uçlarına kayd.

Planı gerçekleşirse eğer, yakında bunların üzerinde o biçimli dudakların gezineceğini biliyordu. Yakında o dudaklar, okşamak bile istemediği bu güzel göğüsleri öpmek için yanıp tutuşacaktı. Ah, evet! O rezil adama hayatı zindan edecekti. Erkek olmaktan pişman olacaktı. Kendisiyle karşılaştığına, babasıyla uğraştığına pişman olacaktı!

Acaba on yedi yaşında birisine tecavüz etmek bu ülkede kaç yıldan başlıyordu? Bunu yapmak için onunla sevişmesi gerekiyorsa... *sevişebiliyordu!* Fakat bu çok hafif bir plandı. Onun daha ciddi bir planı vardı. Sadece sevişmiş olmaları adamı uzun süre içeride tutamazdı. Tutamadığı gibi bir anda hâkimin kararı ile onunla evlenmek zorunda bile kalabilirdi. Çoğu genç kızın kendi tecavüzcüsüyle evlenmek zorunda kaldığını gazetelerde zaman zaman okumuşt.

Bu dayanılacak bir şey değildi! Bu adama bir de kocası olarak katlanmak ölümden beter olurdu! Evet, dokunuşlarından hoşlanmıştı ama onu kocası olarak görmeye sırf bu yüzden alışması mümkün değildi.

Aklına ilk gelen fikir çok zor olmasına rağmen en mantıklısıydı. Yapabilir miydi acaba? Bu adamı önce tutkuyla kendisine bağlayıp sonra da âşık edebilir miydi? Çirkin olmadığını biliyordu ama bu kadar çok kadın tanıyan bir adamın kendi yaşındaki çok genç bir kıza âşık olması zor gözüküyordu. Fakat onu kendisine âşık edebilirse çektireceği acı, intikamını alması için yeterli olurdu. Ah bir âşık edebilirse!

Bikinisinin üstünü giydi. Yeniden dergiyi eline aldı. Adamın yanındaki güzel kadını süzdü. İçini saran şekilsiz öfkenin sebebini anlayamadı. Onu güzel kadınlarla birlikte gördüğü her seferinde bu öfkeyi artarak hissediyordu. Bu sefer adama olan nefretinden dolayı değildi. Gözleri kısıldı. Siyah güzel gözleri süzülürdü. O, kadınlar konusunda çok tecrübeliydi. Kendisi ise erkekler konusunda çok tecrübesiz... İnşallah başına başka bir bela daha açmazdı. Gözlerindeki öfke garip bir şekilde meraka, belirsiz bir kıskançlığa dönüştü. Şu yanındaki kadın da çok güzeldi doğrusu! Onu süzdü iyice... Adamın zevkini anlamaya çalışıyordu.

Akşam yemeğinden hemen önce Meltem geri dönmüştü. Natalia ise havuzda biraz yüzdükten sonra odasına dönüp duş almış ve adamı nasıl baştan çıkarabileceğinin hesaplarını yapmıştı. Planı gözüne hâlâ çok zor gözüküyordu. Üstelik yemek sırasında Tamer hiç konuşmamış, yemekten sonra da hemen ortadan yok olmuştu. Yalnız başlarına kalan iki kız ise, Meltem'in getirdiği bir komedi filmini seyredip geceyi sonlandırmışlardı.

Ondan sonraki iki gün boyunca Natalia bir daha genç adamı görmedi. Eskiden ondan köşe bucak kaçarken bu sefer kaçmaması gerektiğini, ona yakın olması gerektiğini biliyordu. Fakat genç adamı görmek mümkün değildi. Kahvaltıyı bile evde yapmıyordu. Onun kendisinden uzak kalmak için mi böyle davrandığını merak etmeye başlamıştı.

Yaş gününden bir gece önce, akşam yemeğini tek başına yiyeceğini sanıyordu. Meltem arkadaşlarıyla sözleşmişti ve İnciraltı'nda buluşup onlarla akşam yemeği yiyecekti. Yemekten sonra da gürültülü bir partiye gideceklerdi. Natalia'yı da çağırmıştı ama genç kız kabul etmemişti. O gece, kendisine baygın baygın bakan Suat isimli bir oğlanı çekemeyeceği gibi, gürültü kaldırarak halde de değildi. İki gündür Tamer'le karşılaşmamak da sinirlerini bozmuştu biraz.

Yemek odasına girdiğinde genç adamı da içeride görünce şaşırmıştı. Adam sırtı kendisine dönük bir halde ayakta durmuş, televizyon izliyordu. Natalia hemen doğal bir yüz ifadesi takınıp ona olan düşman bakışlarını gizledi. Kendisinin içeriye girdiğini hissedenden adam ise dönüp bir an genç kıza süzmüştü.

"İyi akşamlar," dedi genç adam. Sesi sakindi. Sanki üç gün önce avucunu göğüslerinde gezdiren o değildi. Sanki tenine okşarcasına dokunan o değildi. Ne yüzüstü bir adamdı!

"Sana da iyi akşamlar," dedi Natalia sakince. Keşke biraz makyaj yap-saydı. En azından ruj sürseydi. Ona yaklaşmadan masaya yürüdü. Yemekler masanın üzerine konmuştu bile. Servis de iki kişilik açılmıştı. Kapaklarını kaldırıp içlerine baktı. Sonra eline kepçelerini alıp tabaklara kendisi servis yapmaya başladı.

Tamer de gelip yerine oturmuştu. Adamın tabağına yemeğini koyarken, onun her zamanki gibi kendisiyle fazla ilgilenmediğini fark etti. Bu yeni bir şey değildi ama hâlâ havuzdaki yakınlaşmadan sonra genç adamın biraz daha tepkisel davranması gerektiğini düşünüyordu. En azından genç kız kendisinde anlayamadığı bir farklılık hissediyordu. Tam olarak bilmiyor-

du ne olduğunu... Garip bir şekilde kendisini ona ait hissediyordu. Bu çok saçmaydı ama öyleydi işte! Aynada kendi göğüslerine her bakışında onların bir sahibi varmış gibi geliyordu. Bir yandan da biraz rahatlamıştı. Bu belki de intikam planının yavaş yavaş ortaya çıkmasının verdiği bir rahatlıktı. Şu anda tüm istediği ona yakın olmaktı. Ona yakın olabilirse adamın dikkatini çekebilirdi.

"Gece evde misin?" diye sordu sakince. Bir yandan da adamın tabağına bolca yemek koymaya başlamıştı.

Genç adam gözünü, onun kendi tabağına tepeleme doldurduğu nefis görünümlü sebzeli et yemeğinden bir an için ayırdı. Ona bakarken, ince beyaz bluzunun altından belli olan göğüslerine dikkat etmemeye çalışı-yordu. İncecik, şile bezinden bir bluzdu ve neredeyse saydam gibiydi. Natalia bilerek böyle giyinmemişti ama iyi bir tercih yaptığı belliydi. Açık saçık giyindiği için adamın kendisini sık sık uyarması hoşuna gidiyordu. Böylece onu kızdığını anlıyordu. Evde tek başına olacağını düşündüğü için aslında fazla önemsememişti. Bu sade ama şık gözükten beyaz askılı bluz, gerçekten de yeterince şey saklayamıyordu.

"Evet..." diyerek ona cevap verdi genç adam sakince, "Neden?"

"Çok sıkıldım... Beni biraz gezdirir misin?"

"Ahmet'e söyleyeyim... Seni arabayla gezdirsin."

Genç kız aniden sinirlendi. "Beni duymadın galiba? Ben Ahmet Bey'i falan istemiyorum. Ne yapayım onu? Ben senin gezdirmeni istiyorum..."

"Benim mi?" Şaşırdığı çok açıktı. Natalia çoğu zaman nefretini o kadar açıkça belli ediyordu ki, kendisiyle yan yana durmak bile ona zor geliyor gibi davranıyordu. "Benimle olmaktan hoşlanmamana rağmen bunu niye istiyorsun?" diye sordu açıkça. Kızdaki değişimi anlamaya çalışıyordu.

"Alışveriş yapmam lazım. Dikkat ettiysen büyüdüğüm için artık hiçbir şey üstüme olmuyor. Bikinilerim de küçük geliyor. Gündüz ders falan derken zaten evden çıkamıyorum. Hava da çok sıcak oluyor. Gece de tek başıma sen salmıyorsun... Şimdi hava yeterince serinlemiştir. Bu saatte her yer açıktır. Hem canımın sıkıntısı geçer, hem de bir şeyler alırım. Benimle gelir misin? Beni yaşlı bir adamla alışverişe gönderme sakın..."

Tamer arkasına yaslandı. Kararsızdı. Natalia onun yüzüne bakmadan servisi tamamladı ve kendi yerine oturdu. Kendi tabağına birazcık bir şey doldurmuştu. Çatalını eline aldı ve başlamadan önce nefret ettiği yüze baktı. Ah, bu kadar yakışıklı olması ne haksızlıktı!

“Bu gecelik...” diye mırıldandı Tamer. “...tek başına alışverişe gidebilirsin. Büyüdüğünü kabul ediyorum. Başının çaresine bakabilirsin. Ama Ahmet seni istediğin yere bırakıp söylediğin saatte aynı yerden geri alacak. Anlaşıldı mı?” Ahmet’e kızı gizlice takip etmesini emredeceğini söylemedi tabii. Onu bir başına gece dışarıda bırakamazdı.

Natalia ise bu cevaptan memnun olmamıştı. Biliyordu ki fazla vakti yoktu. Yaz tatili yakında bitecekti ve okuluna geri dönmek zorunda kalacaktı. Ayrıca bu gece, onun evde olduğu ender gecelerden birisiydi. İşin iyi yanı Meltem dışarıdaydı. Başka kimse yoktu. Onunla yalnız olduğu bu anı iyi değerlendirmeliydi. Bu adam kaderine neden bu kadar direniyordu?

“Aslında...” Onu ikna etmek için sözlerini iyi seçmeliydi. “...sanırım yine de yalnız gitmeye korkuyorum. Senden daha korkunç kimseye rastlamayacağımı bildiğim halde... tek gitmek istemiyorum. Lütfen bu gece bana sen eşlik et. Harcamalarımı da sen karşılayacağına göre...”

Tamer ağzına götürmeyi unuttuğu çatalı elinde, kısılmış gözlerle hâlâ onu süzüyordu.

“Eğer gelersen... bir daha bana krem sürmeni istemeyeceğim,” diye ekledi Natalia. “Göğüslerimi okşaman güzeldi ama istemiyorsan yine yapmanı istemem senden.” Ona ancak çanak tutarsa, adamı ikna edebileceğini tahmin ediyordu.

“Ben göğüslerini okşamadım...” diye homurdandı adam.

“Öyle mi? Ben öyle anlamadım. Uçlarını okşadın gibi geldi...” dedi bilmiş bir bakışla. Kendisinden emin davranmaya çalışıyordu.

“Natalia?..” Adamın sesi sabırsızdı. “Bu doğru değil! Çocukça davranıyorsun...”

“Çocuk olmadığımı söyledim sana! Bir daha böyle konuşursan çığlık çığlığa bağıracağım. Artık çocuk olmadığımı o gün havuzda eminim sen de fark etmişsindir!” diye kızgınlıkla söylendi Natalia. Yine gözlerindeki nefret açığa çıkmıştı. Elindeki çatalı sertçe masaya bırakmıştı. “Neden bu kadar direniyorsun ki? Benimle sevişmeyeceksin! Alt tarafı benimle alışverişe çıkacaksın! Yoksa karizman mı çizilir? Mafya babası tavırların mı yumuşar?”

“Ben mafya babası değilim...” dedi adam homurdanarak. “Seni gitmen için serbest bıraktım ya! Başka zaman olsa bunun üstüne atlardın. Şimdi ne değişti? Bak gözlerin nasıl nefretle parlıyor. Neden nefret ettiğin bir adamla doluşmak istiyorsun?”

“Her zamanki gibi şüphecin,” derken gözlerindeki nefreti gizlemeye çalışıyordu Natalia. Bunu bir daha yapmamalıydı. Ama bu adam o kadar hızla kendisini öfkeliendirebiliyordu ki, buna hayret ediyordu. Daha evvel hiçbir erkeğe bu derece tepki verdiğini hatırlamıyordu. “Bu nefret değil, kızgınlık!” dedi toparlanmış bir sesle. “Bana hâlâ çocuk muamelesi yapmandan hoşlanmıyorum. Tüm istediğim bir yetişkin gibi bu gece yanımda olman.”

Daha evvel onun kadar dikkatli, onun kadar kuşkucu ve onun kadar inatçı bir adam görmemişti. İki sene öncesine kadar çok erkek tanıdığı söylenemezdi ama bu son iki senedir serpilip geliştikçe, pek çok erkeğin ateşli bakışlarına, güzel sözlerine hedef olmuştu. Sadece İngiltere’de bile, okuldan izinli çıktıkları hafta sonu gezmelerinde, bir sürü İngiliz erkeği Natalia’nın peşinde dolaşıp durmuştu. Genç kız sebebini çok anlamasa da ender rastlanan güzelliği ve dayanılmaz esmer çekiciliği erkeklerin aklını başından alıyordu. Tüm bildiği yaşı büyüdükçe erkeklerin artık kendisine başka gözle bakmaya başladığıydı.

Tabii bu değişiklik üzerine kendisi de onlara başka gözle bakmaya çalışmıştı. Zaman zaman bunun için kendisini zorlamıştı. Hatta oda arkadaşı Helen ile parkta tanıştıkları iki erkeğin çıkma davetini kabul bile etmişlerdi. Ama Natalia soluk tenli sarışın İngiliz erkeklerinden hoşlanamıyordu bir türlü! O kendi ülkesi Yunanistan’daki gibi veya artık sevmeye başladığı bu güzel ülkedeki gibi esmer tenli, siyah saçlı erkekleri daha çekici buluyordu. Gerçi kendisi de uzun boylu olduğu için, İngiliz erkeklerinin çoğu hayalindeki uzun boylu erkek tanımına uyuyorlardı. Fakat yine çoğu o kadar zayıftı ki, genç kıza hiç ilgi çekici gelmiyorlardı. Bir çuval kemiğe sarılıp öpüşmeyi istemiyordu doğrusu. Bazıları da spor yapıp şişirme kaslara sahip olmuşlardı. Onlar nispeten daha ilgi çekiciydi. Bu sefer de Natalia’nın gözlerinin önüne başka bir adetlik beden gelip dikiliyordu. Gerçek kaslarla dolu, yaralarla bezenmiş, heykellerden bile güzel bir erkek vücudu... Artık bir genç kız olarak ideallerinin çitasını yükselten bir erkekle yaşaması ne acıydı! Hem de ondan böylesine nefret etmesine rağmen gözlerini alamaması!...

“Neden kızdığını anlayamıyorum,” dedi Tamer. Genç kızın düşüncelerinden habersiz, itirazını sürdürüyordu. “İzni aldın. Git işte! Kredi kartında bolca paran da var. Ne istersen al. Bana ihtiyacın yok.”

Natalia önce gözlerini merakla kıstı. Sonra yavaş yavaş gülümsedi

karşısındaki inatçı, yakışıklı adama.

“Sen gerçekten de benimle olmaktan korkuyorsun!” diye hayretle fısıldadı. “Artık büyüdüğümü fark ettiğin için huzursuz oldun. Öyle değil mi? O gün göğüslerime dokunduğunda... beni arzuladın. Bu da seni korkuttu.”

Tamer de çatalını tabağının kıyısına bırakıp asık bir suratla kızı süzdü. Natalia hâlâ yarı alaycı, gülümseyen bakışlarla ona bakıyordu. “Bu konuşmanın gittiği yön hoşuma gitmedi,” diye homurdandı sonunda genç adam. “Kadınlığının farkına varman güzel... Senden korkmuyorum ama çekiciliğini benim üzerimde kullanmaya çalışmanı da doğru bulmuyorum. Benim bir erkek olduğumu unutup ateşle oynadığının farkında değilsin!”

“Ben senin bir erkek olduğunun farkındayım!” dedi Natalia dürüstçe. O öğlen onun erkek olduğunu daha da fazlasıyla fark etmişti. Ve... kendisinin de bir kadın olduğunu... Ondan nefret etmesine rağmen kesinlikle iğrenmediğini...

“Sanmam. Bana bir oyun oynamaya çalıştığın kesin ama ben sana uymayacağım.”

Natalia masumca gözlerini irileştirdi. Öylesine güzel olmuştu ki, Tamer o hafta kim bilir kaçınıcı defa kıza bakmaktan rahatsız oldu. “Ben mi?” dedi Natalia saf bir direnişle. “Sana oyun falan yapmıyorum. Hadi inat etme. Bu gece yanımda ol. Madem benimle olmaktan korkmuyorsun, bunu ispatla!”

Tamer genç kızın inadı karşısında bunalmıştı. Dudakları gerildi. “Sadece seni sıkmak istemiyorum,” dedi biraz kabaca.

“Sıkılmam... Ben de seni kızdıracak çocukça bir şey yapmamaya çalışırım.” Öfkesini ve nefretini gözlerinden yok etmeyi başarmıştı. Hatta gözleri mutlulukla ıslanmıştı bile! Kazanmak üzereydi. Evet, ikna olacaktı. Fakat mutluluğunun hissettiği zafer duygusunun da ötesindeki bir şeyden kaynaklanmasına aldırmadı. “Söz...” diye tatlı bir gülümsemeyle ekledi. Her ne kadar tüm gün aksini iddia etmiş olsa da sesi çocukça çıkmıştı.

Tamer onun çocuksu tavrı karşısında elinde olmadan yavaşça gülümsedi. Kahverengi gözleri şimdi sertliğini kaybetmişti. Yine onun gözlerindeki güzelliğe kapılan Natalia, içindeki öfkenin arttığını hissetti. Her gün adamın bir başka özelliğine dikkat etmesine bir anlam veremiyordu. Artık ne zaman ona baksa kendisine hoş gelen bir başka şey fark ediyordu. Ruhunu kendisini fazla kaptırmamalıydı. Kaptırırsa elbette olacağı buydu.

“Peki,” dedi adam. “Davranışların bende şüphe uyandırıyor ama...” Genç omuzlarını silkeli. “Sanırım yakında anlırsınız. Ayrıca unutma, Ahmet

kadar olmasa da ben de sana göre yaşlı bir adamım. Umarım yaşlı kalbimi fazla yormazsın.”

Natalia kurnazca gülümsedi. Ondan intikamını aldığı anda o yaşlı kalbi parça parça olacaktı. Kendisine âşık edebilirse çektiği acı yüzünden kalbinin bir kısmını bir daha ömür boyu kullanamayacaktı. Tıpkı kendi kalbi gibi olacaktı. Sevgiye kapalı...

Kazandığı minik zafer onu mutlu kılmişti. Eskiden olsa bütün bir geceyi bu adamla geçirmek kendisinde mide krampları yarattı. Oysa şimdi amacına giden yolda küçük ve şüpheli bir başarı kazanmasına rağmen kendisini çok iyi hissediyordu. Kalbini saran heyecan, zafer kazanmanın heyecanı olsa iyi olurdu.

Genç adamın gülün gözleri isteksizce kumaşın altından rahatça gözüken göğüslerine kaydı. “Ama şunu çıkarsan iyi olur...” diye mırıldandı. O göğüslerin çıplak halini çok iyi hatırladığı için sesi sıkın çıkmıştı. “Hayal gücüne gerek kalmıyor. Ve çoğu erkeğin hayal gücü çok iyidir.”

Yemekten sonra uysalca üstünü değiştiren genç kız, onun istediği gibi biraz daha kapalı, üzeri çiçeklerle süslü askılı bir bluz giydi. Yaşına uygun, cıvılcıvılcı bir şeydi. Yine de onun dikkatini çekmek için, bluzun altında göğüsleri çıplaktı. Göğüs uçları kumaşı özgürce itiyordu. Tamer’in onları fark etmemesi imkânsızdı. Sinsice yaptığı planı uygularken hiç utanmıyor, hiç vicdan azabı çekmiyordu. O katilin başına gelecekleri hak ettiğini düşünüyordu.

Bluzun altına ise biraz kısa, esnek kumaştan koyu yeşil bir etek giymişti. Etek ucu dizlerinin epey üstünden başlıyordu. Uzun bacakları fazlasıyla meydana daydı. Tamer onu gördüğü anda eteğinin kısılgından, bluzunun seksiliğinden hoşlanmadıysa da sesini çıkarmadı. Bahçeye birlikte çıkıp arabaya yöneldiler. Genç adam arabayı kendisi sürecekti. Önce onun oturmasını bekledi. Kapıyı nazikçe açması Natalia için hoştu. ‘İsterse nasıl da nazikmiş gibi rol yapıyor katil!’ diye geçirdi içinden. Gözlerine gelen nefret ifadesini gizleyerek gülümsedi. Teşekkür etti.

Az sonra yola çıkmışlardı. İkisi de sessizdi. Gidecekleri yere varmaları çok sürmedi. Kordon kıyısındaki bütün dükkânlar henüz açıktı. Zaten çoğu lokanta ya da bar gibi bir şeydi. Bazı giyim mağazaları da hâlâ açıktı. Bu mevsimde çoğu gece yarısına kadar açık kalıyordu. Arabayı deniz kıyısında bir yere park eden adam onun yanında yürümeye başlayınca, Natalia dikkatini etrafını seyretmeye verdi. En az bir doksan boyunda olan

bu adam, kendisini ufak tefek hissetmesine sebep oluyordu.

“Dondurma alayım mı sana?” diye sordu Tamer.

“İstemem... Teşekkürler,” diyerek elinden geldiğince nazik davranarak reddetti Natalia.

“Haşlanmış mısır?”

“Hayır...”

“Öyleyse alışverişten sonra bir yere oturup bir şeyler içeriz? Pasta falan da yeriz... Ne dersin?”

Genç kız durdu. Sahte bir gülümsemeyle ona döndü. Başını geriye atıp onun yüzünü süzdü. Ah, ondan nefret ederken ona gülümsemek ne kadar da zordu. Her an planından vazgeçebilirdi. İçinde anlayamadığı bir dürtü, bu plandan çabucak vazgeçmesi için kendisini uyarıyordu. “Tamer?... Bana asılıyor musun yoksa?” diye sordu masum bir tavırla.

Adamın gülümsemesi yakışıklı yüzüne yayıldı. “Büyüdüğünü söylemiyor muydun? Her zaman senin kadar güzel bir kızla çıkma şansı bulamıyorum...” diye karşılık verdi.

Natalia nefesini tuttu. Bu söz iltifat da olabilirdi ama hiç değilse adamın dikkatini çekmeye başladığını gösteriyordu. Gerçekten de kendisini güzel buluyor muydu acaba? Onu o kadar çok kere güzel kadınlarla birlikte görmüştü ki... “Ben güzel miyim?” diye usulca sordu. İlgiilenmemiş gibi davranmaya çalışıyordu ama cevabını da merakla bekliyordu.

Adam ciddi bir gülümsemeyle başını salladı. “Elbette... Hem de gördüğüm en güzel kızsın. İleride bir erkeği çok mutlu edeceksin. Buna eminim. İlgi duyduğun erkek sonunda dünyanın en mutlu erkeği olacaktır.” Gözü camekânlı bir seyyar arabanın içindeki, üzerine buz atılarak taze tutulan badem içlerine kaymıştı. “Şimdi söyle bakalım, istediğin bir şey gerçekten yok mu? Sana taze badem alayım mı?”

Natalia onun konuyu hızla değiştirdiğini anlamıştı. Dikkatle bakarak yüzünü ve gözlerindeki ifadeyi görmeye çalıştı. Serin havada iyi kesimli saçları dalgalanıyordu. Deniz kıyısına dikilmiş aydınlatma lambalarının ışığı, gözlerini çok net görmesini engelliyordu. Keskin hatlı erkeksi yüzü de hafif karanlıkta kalıyordu. Fakat yanağındaki yara izi şimdi daha belirgindi. Ona ilgilendiği tek erkeğin kendisi olduğunu nasıl söyleyebilirdi ki? Bu iyi niyetli gibi duran yakışıklı adamın içinde barındırdığı katili yok etmeye hayatını adanmıştı nasıl ifade edebilirdi? Ona acı çektirebilmek için onunla ilgilenmesi, seviyormuş gibi davranması gerekebilirdi. Onu kendine âşık

etmek için ne gerekiyorsa yapmalıydı.

“Ama sen benimle ilgilenmiyorsun, öyle mi?” diye farkında olmadan sordu. Bu ilgisizliğin birazcık kalbini yaraladığını itiraf etmek çok zordu.

Adam gülümseyerek başını salladı. Kızın sözlerini kısmen yanlış anlamıştı. “Evet... Doğrusu bu Natalia! Sen on sekiz yaşına kadar bana emanetsin. Yunanistan’daki o berbat gecede bana sorduğun soruyu hatırlıyor musun? Seni seks için kullanacağımdan korkuyordun.”

“Hayır demiştin.” O geceki korkusunu da hâlâ hatırlıyordu.

“Doğru... Öyle demiştin. Büyüdüğünü bana ispatlamaya çalıştığının farkındayım. Belki de seni kısıtlamamam için, biraz daha özgür olmak için böyle yapıyorsun. İnan bana, böyle seksi şeyler giyinerek bana veya başkasına bunu ispatlamana gerek yok. Sana bakan her erkek artık güzel bir genç kız olduğunu görebilir. Ben de istisna değilim. Büyüdüğünün farkındayım. Bir sene içinde çok değiştin.”

“Sana olan nefretim yüzünden!” diye içinden homurdandı Natalia.

“Yalancı!” dedi yine de gülümsemeye çalışarak. “O gün beni çıplak görmeseydin... büyüdüğümün farkına bile varmayacaktın.”

“Belki... ama yaptığın yanlış! Çünkü yaşı hâlâ küçük. Senden ricam, bir daha o günkü gibi davranma. Benim de basit bir erkek olduğumu unutma. Erkeklerle oynamak doğru değildir...”

“Ve sen oynanacak bir erkek değilsin? Öyle değil mi?” dedi dudaklarında garip bir gülümsemeyle. Erişilmez Tamer Bey’in basit bir erkek olduğunu düşünmek zordu.

Tamer bir iç çekti. Sonra başını salladı. “Doğru, değilim! Natalia, ateşle oynamamalısn! Ben yeni yetme bir çocuk değilim. Güzelliğini görmemek için harcadığım çabayı takdir etmelisin. Bunlar... Davranışlarındaki bu ani değişiklikler, yaptığın bu şeyler beni gerçekten huzursuz ediyor.”

Döndü, bir iki adım atınca Natalia da onunla yürümeye başladı. Yan gözle adamın yüzünü süzüyordu. Duydukları kendisini fazlasıyla memnun etmişti. Demek adam güzelliğini fark etmemek için önemli bir çaba harcıyordu? Bu iyiydi.

“Niye huzursuz oldun ki?” diye sordu Natalia alaycı bir gülümsemeyle. Onu sandığından fazla etkilediğini öğrenmek iyi gelmişti. “Sadece vücuduma krem sürmeni istedim,” diye mırıldandı. Oysaki hâlâ göğüslerinde onun sıcak avucunun kayan baskısını hissediyordu. Daha evvel sadece estetik olarak düşündüğü göğüslerinin bir erkeğin avucunda canlanacağı

hiç aklına gelmezdi.

Adam önce cevap vermedi. Sonra başını çevirerek sordu. “Arkadaş olamaz mıyız Natalia?”

“Arkadaş mı?” Genç kız şaşırmıştı. Bu katille nasıl arkadaş olabilir ki? Babasını zorla intihar etmeye zorlayan bu iğrenç herifle?

“Bana boşuna rol yapmana gerek yok. Benden hâlâ nefret ettiğini biliyorum. Ama hiçbir şey sonsuza kadar sürmez. Bu içindeki nefret daha ne kadar sürdüreceksin?” Yumuşak sesi de dostçaydı. Usulca kolunu kaldırdı ve genç kıza yumuşakça sarıldı. “Ne dersin? Arkadaş olmak için hiç şansımız yok mu?”

Genç kız istemese de onun temasıyla irkilmişti. Bu sarılmaya hazırlıklı değildi. Gerçekten de çok arkadaşça, dostça bir sarılmaydı. Ama bütün bedeni nefretle gerilmişti. Çünkü bir anda aklına babasının ölmeden önceki son sözleri gelmişti! Acı dolu, uyaran sözleri...

‘Beni dinle! Ona asla güvenme! Güzel yüzünün ardında o bir şeytan! Ona karşı asla yumuşama! O kalpsizin teki... O bir canavar! Seni çok seviyorum yavrum... Bana yaptıkları için onu asla affetme!’

Hatırladıkları yüzünden, içini yeniden ona karşı bir öfke kaplamıştı. Onun arkadaşlığına güvenemezdi. O tiksindiği, nefret ettiği, şeytan kılıklı bir adamdı. Çoğu zaman yumuşakmış gibi olabilirdi ama bu hali Natalia’yı kandıramazdı. Çünkü o gece Yunanistan’da onun nasıl da bir zorba olduğunu görmüştü. Kendisini saran o koldan kurtulmak istedi. Tüm cesurane planına rağmen, şimdi onun bu dostça yakınlığına dayanmakta zorlanıyordu. Ama dayanmalıydı... Planını uygularken iyi veya kötü, duygularına izin vermemeliydi.

Tamer onun gerginliğini hissetmişti sanki. “Natalia?” diye zorladı yine de. Kızın güzel kara gözlerindeki ifadeyi görmek için başını eğmişti. Natalia’nın yüzünden ne düşündüğü belli olmuyordu.

“Biz... arkadaş olamayız!” diye dürüstçe itiraf etti genç kız. Onunla bir gün yatabileceğini, aslında hiç istemese de vücudunu ona vermesi gerekebileceğini biliyordu. Onu kendisine bağlamak, âşık etmek için ne gerekiyorsa yapabiliirdi. Bu dehşetli niyeti kendisini korkutmuyordu ama arkadaşlık?.. Hayır, arkadaş olamazlardı... Midesi bunu kaldırmazdı. Üstelik bu olursa planlarını uygulayamazdı. Onun kendisine âşık olması gerekiyordu. Kendisi için çıldırmasını istiyordu. Nasıl yapacağını bilmiyordu ama yavaş yavaş adamın aklını kendi üzerine çekmeliydi. Erişilmez

Lüner Bey’i elde etmeli ve kirli bir kâğıt gibi ortada bırakmalıydı...

“Neden Natalia? İnan bana sandığın kadar kötü değilim...”

“Ne sandığımı nereden biliyorsun ki?” dedi genç kız sakın olmaya çalışarak. Onun ne kadar kötü olduğunu kendisinden daha iyi bilen bir başkası daha olabilir miydi ki? Belki de vardı! Böyle bir canavar kim bilir kaç yuvayı mahvetmişti... Kim bilir kaç çocuğu babasız bırakmıştı... Onun acımasızlığını gözüyle gören bir tek kendisi olamazdı. Fakat kendisi şanslıydı. Ona yakındı. Ona o kadar yakındı ki, intikam almak için minik bir fedakârlık yapması yetecekti.

“Beni sadece o geceki gibi görmeyi doğru değil,” dedi Tamer. “O gece... senin orada olmaman gerekiyordu!”

Natalia durup ona döndü. Omuzlarındaki kalın kol geri çekilmişti. Simsiyah, yanan gözlerle Tamer’in yüzüne baktı.

‘İyi ki oradaydım!’ diye geçirdi Natalia içinden. ‘Senin gerçek yüzünü görebildim. Bir katilin yüzünü... Babamı bilerek ölüme yolladın sen? Gözünü bile kırpmadın.’

Genç adam kendisini savunmak için pek çaba harcamadı. “Biliyorum...” diye mırıldandı onun suskunluğu karşısında. “Çok iyi bir geçmişim olduğunu iddia edemem... Elimde olsaydı, babanın ölmesine sebep olan olayları geri almak için her şeyi yapardım. O olaya kadar geçmişime sünger çekmeye çalışıyordum.”

“Başarılı olamadığın kesin,” dedi Natalia umursamazca.

“Natalia! Böyle davranma. Bu nefret seni mahvedecek...” dedi genç adam yavaşça. Sesi üzgündü. “Ne istiyorsun? Ölmemi mi? Ölsem rahatlayacak mısın? Söyle bana, aslında benim de ölmemi isterdin, değil mi?” diye sordu adam yavaşça.

Natalia yalan söyleyemeyecekti. Fakat sözlerini elinden geldiğince yumuşatmaya çalışarak “Hem de tüm kalbimle!” diye fısıldadı. Genç adamın yüzünde çok hafif bir değişiklik olmuştu sadece. “Üzgünüm...” diye ekledi sonra. Kinini belli etmemeliydi. “Aramızda... ileride ne olursa olsun... bana ve babama yaptığını asla unutamam. Bunu yapabileceğimi sanmam. Geceler boyunca... senin de onun gibi ölmen için dua ettim. Hak ettiğin cezayı çekmen için Allah’a yalvardım.”

“Baban da başına geleni hak etmişti,” dedi Tamer mesafeli bir sesle. Natalia’nın gözleri sulandı biraz.

“Sadece paraydı... Lanet olasıca bir kâğıt parçası! Seni dolandırdığını

biliyorum ama bunu yapmana gerek yoktu! Sen hayattaki tek yakınının intihar etmesini sağladın... Artık kimsem yok. Tüm hayatım senin yüzünden değişti. Hiç kimsem kalmadı. Sen şimdi bana iyi davranarak kendini onun yerine koyabileceğini mi sanıyorsun? Sen biliyordun! Sen o gece onun intihar edeceğini biliyordun!”

“Ben ona orada ikinci bir şans verdim Natalia. Diğer türlü yıllarca hapiste kalacaktı. Belki de ömür boyu... Kendi seçimiydi.”

“Senin seçimi... ”

Adam sustu. Genç kızın ikna olmayacağı çok açıktı. Uzanıp gözlerindeki yaşı başparmağının kıyısıyla sildi. Çok şefkatliydi. Natalia karşı koymadı. Artık ağlamak istemiyordu.

“Sana gerçeği anlatacağım...” diye mırıldandı Tamer. “Sana bir gün her şeyi anlatacağım... Ama şimdi değil... Şimdi beni anlamayacaksın! Büyüdüğünde...”

“Ha... hangi gerçeği?” diye kekeleydi Natalia. Bilmediği daha ne olabilirdi ki? Güzel gözleri nemlenince daha da harika olmuştu. İçleri ıslıl ıslıl parlıyordu. Tamer onun güzelliğini görmezden gelmeye çalışarak bakışlarını kaçırdı. Bir şey söylemedi. Henüz erkendi... Gerçeğin bir kısmı bile bu küçük kıızı biraz daha fazla yaralamaktan başka bir işe yaramayacaktı.

Yeniden dönüp yürümeye başlamışlardı. Bu sefer birbirlerine dokunmadan, sessizce yürüdüler. Natalia'nın karışık aklı, çevresindeki ıslıl ıslıl güzelliği ve hâlâ canlı olan hareketliliği algılamasını zorlaştırıyordu. Az önce neredeyse aptalca davranacaktı. Ona olan nefretini neden yine belli etmişti sanki? Ne güzel Tamer kendisine yakınlaşmaya da başlamıştı. Şimdi ise yine o eski mesafeli tavrına bürünmüştü. Aptalca öfkesi yüzünden bir çuval inciri berbat etmişti.

Bir süre cadde boyunca ve arka caddelerdeki lüks mağazalarda gezindiler. Sonunda Natalia alışverişin heyecanı ile acısını biraz unuttu. Hatta yanındaki adama olan nefretini bile...

Soyunma kabinindeki aynada yeni denediği giysilerle kendisini seyrederken, artık daha kadınsı olduğunu hissediyordu. Bu giysiler gelişmeye başlayan bedeni için çok güzeldi. Çoğu dar olan güzel bluzlar ve pantolonlar aldı. Birkaç da iç çamaşırı ve bikini. Adamın sakın bakışları, iç çamaşırları hariç, her giydiğini dikkatle süzüyordu. Çok açık olanları ise kesinlikle reddediyordu. Bir sürü mini eteği ve bluzu geri bırakırken, içinde yeniden bir umut yeşermişti. Yeşermekten de öte, onun böyle kıskanç âşık gibi

davranması hoşuna gitmişti.

“Senin yüzünden hiçbir şey alamıyorum...” diye şikâyet etti. Kendisini toparlamıştı. Elinden geldiği kadar doğal olmaya çalışıyordu. Aralarındaki çektriği yeniden oluşturmaya uğraşıyordu. Üzerinde göğüslerini saran ve özelliklerini gizleyemeyen sarı renkli yarım bir bluz vardı şimdi. Alt kısmı göğüslerinin hemen altında bitiyordu. Alttan bakan birisi tatlı kıvrımlarını görebilirdi. Dümdüz göbeğini ise seksi bir biçimde açıkta bırakmıştı. Soyunma odasının aynasından kendisine bakarken hemen arkasında duran adamın sıkıntılı yüzünü de görebiliyordu.

“Reşit olunca istediğini giyinebilirsin...” diye mırıldandı genç adam. Gözleri etrafta bir an gezinip kimse kıızı görebiliyor mu diye baktı. Hiç kimsecikler yoktu. Bu kuytu soyunma odasının bulunduğu kısımda sadece kendileri vardı. Bu daha da rahatsızlık vericiydi. İkisinin yalnız olmaları demekti. Sonra kaşlarını çatı. “Almanı istemiyorum...”

“Ben beğendim... Alacağım!”

“Hayır! Bunlar böyle rahat gözüktükçe...” Gözleri dimdik göğüslerinde ve sıvrılığı belli olan uçlarındaydı. Başıyla kabaca da işaret etmişti. “... alamazsın! Beter bir şey bu!”

“Babam ve ağabeyim olmadığın konusunda anlaşıyorduk,” dedi Natalia kadınsı bir bakışla. “Sen kocam ya da sevgilim de değilsin. Ben almak istiyorum...”

“Allah'ım... Natalia, neden beni çıldırtmak için bu kadar uğraşıyorsun?” diye sinirle söylendi genç adam. “Seni böyle gören her adam onlara dokunmak için yanacak!”

Natalia bu kez samimice gülümsedi. Kocaman siyah gözleri süzüldü. Bu sözlerin arkasındaki manayı açık bir biçimde vurguladı. “Yoksa... onları yine okşamak mı istiyorsun Tamer?” diye sordu usulca. Etrafta kendilerinden başka kimse olmadığı için rahattı. Ona biraz daha sokuldu. Kapkara gözleri adamın sinirli yüzündeydi. Soyunma odasının girişinde bakışıyordu. Neredeyse vücutları birbirine değiyordu. “İzin veriyorum. Dokun hadi onlara...” dedi yavaşça.

“Saçmalama!” diye homurdandı adam. Geri çekilip onun taze bedeninden uzaklaşmak için bir hareket yaptı. “Dokunmak falan istemiyorum. Sadece çok açık ve...”

Konuşmasını bitiremedi. Genç kız tıpkı havuzun kıyısında yaptığı gibi adamın elini yakalamış, uzaklaşmasını engellemişti. Ve o iri eli bluzun

altından sakince içine sokuvermişti. Serin göğüslerine kapanan avucun ısısı içini sardı. Aklından ona olan düşmanlığını uzaklaştırmaya çalışıyordu. Kurnazca bir hamleyle adamın elini iyice bastırdı.

“Natalia!” diye sıkıntılı bir sesle mırıldandı adam.

“Beni gerçekten de artık çocuk gibi görmüyorsun... değil mi?” diye sordu genç kız. “Bütün sorun bu! Beni fark etmek hoşuna gitmiyor! Bak... çocuk değilim. Okşa hadi...”

Genç adamın parmakları hafifçe oynadı. Sonra kızın bir göğsünü istemsizce, yumuşakça kavradı ve sıkı. Başparmağı hemen göğüs ucunu buluvermişti bile. Bu temas genç kızın sertleşip sızlamaya başlayan göğüs ucuna iyi gelmişti.

“Bu yaptığın çocukça,” dedi adam sesi biraz değişmiş olarak. “Az önce benden nefret ettiğini söylüyordun.”

“Evet! Ediyorum... Ama ben artık bir kadın gibi de hissediyorum. Bana dokunuşundan hoşlanıyorum. Ve sen... sen çok yakışıklısın.”

“Buna inanmıyorum...” Elinde olmadan kızı belinden kavrayıp kendisine çekti ve diri göğsünü daha da sıkı. Bu temasın zevk verici gücünden dolayı Natalia nefesini tuttu. Tamer yüzünü eğip dik dik kızın gözlerine bakmaya başlamıştı. “Gözlerinin içinde gizlemeye çalıştığın nefreti hâlâ görebiliyorum. Yalan söylemendense eskisi gibi davranmanı tercih ederim. Kadınlığını test etmek istiyorsan yanlış adam seçtin.”

Göğsündeki elini çekmeye çalıştı. Natalia karşı koymadı. Hiç değilse sapkın bir adam olmadığını düşündü. Belli ki sonuna kadar inat edecekti. Belli ki hâlâ kendisini bir kadın olarak görmek istemiyordu. Onu elde etmek için çok uğraşması gerektiğini gözlerindeki sert bakıştan anladı. Adam hem Natalia’nın yaptığından hem de kendi elini kızın göğsünden çekememekten hoşlanmamıştı. Elinde olmadan onu takdir etti. Bu uzun Türk’ü anlamakta zorlanıyordu.

“Sence... başka erkeklerle mi olmalıyım?” diye sordu ona. Genç adamı zorlamaya karar vermişti. Büyük bir merakla, o yakışıklı yüze çok yakışan erkeksi dudaklardan çıkacak cevabı bekledi. Bu cevabı hakikaten önemsedini hissetti. Tamer’in cevabı kendisi için düşündüğü şeylere birazcık tercüman olacaktı.

“Ne demek istiyorsun?” dedi adam ters bir bakışla.

“Cinsel ihtiyaçlarım için... Ben gerçekten de büyüdüm Tamer!”

“Aptallaşma! Ne cinsel ihtiyacı?” diye homurdandı adam. “Eğer yanında

başka bir erkek görürsem onu...” Cümlesini bitiremeden sustu. Natalia’nın artık nefreti ustalıklı gizlenmiş olan gözleri ışıldadı.

“Ne yaparsın Tamer?” dedi masumca.

“Hiç hoş şeyler olmayacağından emin ol. Düşünmek bile istemezsin...”

“Neden? Yoksa... beni kıskanıyor musun?”

“Saçmalama! Her ne kadar oran buran gelişmiş olsa da sen daha çocuksun. Seni kıskandığım falan yok ama bir hiç uğruna başka erkeklerle yatmanı da hoş karşılamam.”

“Yatmadığımı... ne biliyorsun?” diye fısıldadı Natalia.

Adam duruladı. Duruşu değişti. Kısılmış gözlerle sordu.

“Yattın mı?”

“Belki?... Biliyorsun, İngiltere’de seks yaşı çok düşük.”

Adam sertçe kızı kollarından yakalayıp yüzünü yüzüne yaklaştırdı. “Yattın mı Natalia?” diye sordu. Şimdi sesi çelik sertliğindeydi. “Bana doğruyu söyle!”

“Seni ilgilendirmez...” İnatla yüzüne bakıyordu. Kolları acımişti ama ona doğruyu söylemek istemiyordu. “Seninle tanışmadan önce bile yatmış olabilirim...” diye mırıldandı. “Ülkemde de en az senin kadar yakışıklı çocuklar var.”

Tamer onu bıraktı. Gözleri hâlâ kızgındı ama sesini sakinleştirmeyi başarmıştı. “Hediyeni sadece sevdiğin kişiye verdiğini umarım...” diye mırıldandı. “Şimdi buradan alacakların bittiyse eğer, çıkalım... Geç oldu. Onu da çıkar üzerinden!” Dönüp öfkeyle uzaklaştı. Uzun adımlarla uzaklaşmasını izleyen Natalia gülümsedi. Bu hoştu işte! Bu adamın tutucu olduğunu bilmiyordu. Daha tek bir erkekle bile öpüşmediğini ona açıklaması gerekir miydi?

“Hediyemi sadece sana vereceğim ama... senin bundan çok memnun kalacağını sanmıyorum!” dedi arkasından haince. Tabii Tamer bunu duymamıştı.

Genç adam kasada parayı öderken, genç kızın sarı elbiseyi yine de aldığını gördü. Sadece yanak kasları oynadı. Kızdığını belli etmedi. Bir iki dükkâna daha girdiler. Adam artık ne giydiğine fazla karışmıyordu. Ayakkabı ve çanta gibi birkaç şey daha aldıktan sonra elleri kolları dolu olarak arabaya yöneldiler. Saat ilerliyordu. Aldıklarını bagaja koyduktan sonra, onu kızdırmaktan memnun kalan Natalia, soru dolu gözlerle genç adamın yüzüne baktı. “Şimdi bir yerde oturacak mıyız? Tatlı teklifin hâlâ

geçerli mi?” diye küçük bir cilveyle sordu.

“İstiyor musun?”

“Kıskançlığın geçtiyse?” Alaycı bakışları üzerine genç adam asık bir suratla ona baktı. Sonra sinirlice başını salladı. Bagajı kapatıp döndü. Yan yana yürümeye başladılar. Daha evvel birkaç kere Meltem ile bu güzel deniz kıyısına gelen Natalia, ilk kez Tamer ile gelmişti. Gecenin bu saatinde تنها yollarda sadece âşıklar ile kuytu köşelere sinmiş bira içen gençlerden başka kimse yoktu. Tercih ettikleri Bert Kafe isimli yer büyük ve iki katlıydı. Ama iki genç serin olsun diye dışarıda oturmayı tercih etti. Hafif esen rüzgâr ve onunla gelen deniz kokusu çok güzeldi.

Tatlı siparişinden sonra, genç adam kendisine bir bira söyledi. Natalia’nın ise alkol almasına müsaade etmedi. Ona alkol kıvamında, güzel renkli, tatlı bir karışım ısmarladı. O kadar rahat ve kendisinden emindi ki bu durum zaman zaman kızı kızdırıyordu. Fakat bu özgüvene sahip çok az erkek gördüğü için, onu takdir etmeden de yapamıyordu. İngiltere’deki o çok bilgili duran uzun boylu erkek öğretmenlerinde bile bu adamdaki gururlu duruşun zerresini görmemişti. Bir insan nasıl bu kadar dikkat çekici, rahat, tehlikeli ve hayata karşı çılgın olabilirdi? Gözlerinde hiç korku yoktu. Zaten bir şeyden korktuğunu da sanmıyordu. Babası da öyle söylemişti. Onu tanıdığı bu bir seneden fazla süre içinde, bundan iyice emin olmuştu. Onu korkutan tek kişinin kendisi olması ise içine garip bir haz veriyordu. Kadınca bir dürtüyle Tamer’in kendisinden korktuğunu hissediyordu. Başka erkekleri nasıl etkilediği umurunda değildi ama Tamer’i cinsel olarak etkilediğini hissediyordu. Demek ki adama çekici gelen bir yönü vardı.

Sessizce tatlılarını yiyip içeceklerini içerken, gelip geçeni seyretiler. İleride bir kaç genç aldıkları alkolün etkisiyle gelen geçene sataşıyorlardı ama fazla da rahatsız etmiyorlardı. Genç adam ilgisizce o gençleri süzdükten sonra Natalia’ya çevirdi bakışlarını... Güzel yüzünü süzdü. Genç kızın gizemli kara gözleri ışıltı ışıltıydı. Sonra elini cebine atıp bir kutu çıkardı.

“Yaş gününde burada olamayacağım. Bir iş için ülke dışına çıkmam gerekiyor. Hediye şimdi versem olur mu?” dedi artık daha sakın bir sesle. Natalia umursamazca omuz silkti. Gözleri yine de kutudaydı.

“Çok önemli değil. Hem artık yaş günü kutlaması yapmayacak kadar büyüdüm. On yedi yaşına giriyorum.”

“Evet... Yine de güzel bir yaş. Kutlamalısın...”

“O benim mi?”

“Evet... Al hadi! Nice yıllara!” Uzattığı kutuyu almasını ve yavaşça kapağı kaldırmasını izledi.

Natalia kadife kutunun içinden çıkan pırlanta yüzüğü seyretilti. Rezil adam! Kendisini böyle pahalı bir hediyeyle kandıracağını mı sanıyordu? Bu pahalı şeylerle onu affedeceğini mi umuyordu? Daha çok beklerdi!

“Çok güzel!” dedi yalancı bir gülümsemeyle. Yüzüğü alıp inceledi. “Yoksa bana evlenme mi teklif ediyorsun?” dedi onu iğneleyerek. Yüzüğü rahatça nişan yüzüklerinin takıldığı parmağına geçirince... elinde olmadan ürpermişti.

Adam onun bu şakasına aldırmadan gülümsedi. “Evlenmek için karşına benden çok daha hoş erkeklerin çıkacağından eminim. Bu arada benden *kurtulmana da bir sene kaldı. Öyle değil mi?*”

“Doğru...” Başını eğdi. “Senin de öyle!” Bir sene sonra özgürdü ama daha ne yapacağını bile bilmiyordu. Onu kendisine bağlayamazsa, intikamını alamadan ayrılıp gideceklerdi. Aynı şeyi Tamer de düşünmüş olmalıydı.

“Ne yapacaksın?” Bir sigara yaktı ama kızın kısılmış gözlerinin sigaraya takıldığını görünce gülümseyip geri söndürdü. Bu hareket Natalia’nın yine o kadar çok hoşuna gitti ki, içi ürperdi. Allah’ım... Ondan nefret etmek gitgide daha zor oluyordu. “Seneye okulun da bitiyor,” dedi adam.

“Bilmiyorum...” diye mırıldandı Natalia. “Ne yapacağımı hiç bilmiyorum!”

Tamer rahat bir tavırla kendisini izliyordu. Sonra birasından bir yudum alıp ona bir teklif yaptı.

“Arzu edersen benimle kalmaya devam edebilirsin... Üniversite bitinceye kadar sana destek olabilirim. İstersen yine yurt dışında okursun? İstedğin paralı oku olabilir... Ben karşılarım. Zaten bu sene Meltem Amerika’ya gidecek. Belki seneye sen de yanına gitmek istersin. Mezun olduğunda yeni bir hayat kuracak kadar paraya da sahip olacaksın...”

Natalia hem alaycı hem de ters bir bakışla ona baktı.

“Vicdanını daha rahatlatamadın mı?” dedi ona çanak tutarcasına.

Adam başını salladı. “Söyledim sana... Babana olanlar için üzülüyorum ama... vicdan azabı çekmiyorum. O gece senin de orada olman büyük bir talihsizlikti. Şimdi senin başına gelenlerin bir kısmının sorumluluğunun da bende olduğunu kabul ediyorum. Ayrıca o kadar güzelsin ki, her an

birilerinin tuzağına düşebileceğin endişesini taşıyorum. Daha bu yaşta bu kadar güzel olman, çoğu erkeğin şehvetini çekebilir. Kesinlikle gözümün önünde olman gerektiğini düşünüyorum...”

Natalia elinde olmadan kıkırdadı. “Sen bana şehvet duymadığın için şanslıyım yani?” Az önce şehvetle göğsünü sıkan eli hatırlamıştı. Çıplak göğsünü sımsıkı tutup okşayan avucun teması önceki yumuşak dokunuşlarından çok farklıydı.

Tamer de bunu hatırlamış olmalıydı ki, kaşlarını çatı. “Natalia! Ben kör değilim! Ne kadar çekici ve güzel olduğunu görebiliyorum. Benimle uğraşma! Eğer yaşça daha büyük olsaydın... ve seni arzulamakta özgür olsaydım... bu alaycı tavrın umurumda olmazdı. Sandığın kadar tutucu değilim. Neden yatağımı paylaşmaya hazırmış gibi davrandığını henüz çözemedim ama arkasında bir art niyet olduğuna eminim. Sanırım ben son nefesimi verinceye kadar senin bana olan bu nefretin sürecek... Önemli değil. Ölmem için dualar ettiğini de söyledin. Olsun... Bu zaten mümkün... Belki de fazla beklemen gerekmez! Sürekli başıma bir belayı çekiyorum. Elimde değil! Sakin bir hayat yaşamaya çalışıyorum ama bela bir türlü peşimi bırakmıyor...”

“Ne acı!” dedi Natalia yine alayla.

Adam birasından bir yudum daha aldı ve gülümsedi. Gözleri gezinen insanlardaydı. Birkaç saniye konuşmadan durdular. Sonra genç adam gözlerini Natalia’nın dehşet güzellikteki kara gözlerine çevirdi. İri çekik gözler, sessizce kendisini süzüyordu. “Geçen sene iki kurşun ile vurulduğumu biliyor muydun?” dedi ansızın.

Natalia ne hissedeceğine hiç hazır değildi. Bir anda küçücük yüreğinde o kadar büyük bir acı duydu ki, çenesi kasıldı. Elindeki çatal neredeyse tabağına düşecekti!

Vurulmak mı? İki kurşunla mı?

O vurulmuş muydu? Bunu bilmiyordu! Nasıl bilebilirdi ki? Bugüne kadar onunla doğru düzgün konuşmamışlardı bile! İlk kez bu kadar yakın olmuşlardı. İlk kez onunla tek başına bir şeyler yapıyordu. Ve şimdi de ne söylüyordu böyle? Demek vurulmuştu? Hem de iki kurşunla! Ne zaman? Neden?

Sonra neden tuttuğunu anlayamadığı nefesini saldı. Umursamaz görünmeye çalıştı. Fakat yine de “Ne... ne zaman?” derken kekelemesine engel olamadı.

“Sen İngiltere’deydin. Yılbaşından hemen önce...”

“Beni görmeye gelmeden önce mi?” dedi hafif bir hayretle.

“Evet... İyileştikten sonra seni ziyaret etmişim. Noel için seni çıkartmayı düşünüyordum. Sen beni görmek istememiştin hani? Hatırlıyor musun? Çok soğuk, karlı bir gündü... Okuluna gelmek için bir saat boyunca kayan yollarda araba sürmüştüm...” Gülümseyerek anlatmasına rağmen Natalia garip bir şekilde huzursuz oldu.

“Ama... ama benim haberim olmadı!” dedi alçak sesle. “Yani yaralanma olayından... Bilseydim... beni görmene izin verirdim.” Kalbi o kadar hızla atıyordu ki, sebebini bilemediği bu çarpıntıdan korktu. Demek... Demek ölmesi için gecelerce dua ettiği bu kibirli adamın ölmesine ramak kalmıştı?

“Önemli değil. Zaten beni görmek istememene şaşırmadım. Şansımı denemiştim sadece. Görmek istemeyeceğini tahmin ediyordum.”

Natalia ise onun diğer sözlerini düşünüyordu şimdi. İri gözlerindeki garip bir bakışla sordu. “Belayı... çekiyorum derken... ne demek istedin? Bu... bu sık mı oluyor?” Bu duraklamalarından nefret ediyordu.

Adam umursamazca omuz silkti. “İki ay önce de bir araba yarışına katılmıştım. Ciddi bir kaza oldu. Bir araba takla atıp bana çarptı. On gün yoğun bakımda yattım. Şimdi ensemden on iki dikiş var. Hemen saçlarımın altında...” Gülümsedi. Kızın donup kalmış suratına bakarken oldukça sakindi. “Doğan belayı mıkknatıs gibi çektiğimi söyler. Haklı sanırım. Kısacası benden her an kurtulabilirsin.”

Natalia cevap vermedi. Ama suratı asılmış, gözleri bulutlanmıştı. Duyduklarına inanamıyordu. Meltem niye kendisine bunlardan bahsetmemişti ki? Ağabeyi hakkında konuşmayı sevmediğini biliyordu. Zaten Tamer’e olan nefretini de bildiği için özellikle ondan bahsetmekten kaçınıyordu. Fakat... yine de bahsetmesi gerekmez miydi? Birazcık olsun onun hakkında bir şeyler bilmeye hakkı yok muydu?

Meltem’i suçlayamazdı. O kendince doğrusunu yapıyordu. Natalia’nın ağabeyi hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını biliyordu. Natalia inatla Tamer’in ismini hiç bir ortamda ağzına almıyordu. Meltem de bunun farkındaydı elbette. Genç kız belki de böyle suskun kalarak Natalia’ya iyilik ettiğini sanıyordu. Fakat birlikte ufak tefek bir sürü şey yapmışlardı. Birkaç küçük sır bile paylaşmışlardı. Aynı evde yaşayan üç kişinin birbirlerinden daha fazla haberi olması gerekmez miydi? Kim bilir bilmediği daha neler vardı? Kim bilir daha başına ne belalar açmıştı bu sersem? Yüzüne çok

yakışan o yarası bile acaba hangi şartlarda olmuştu?

Adam uzanıp aniden onun elini tutunca geri çekemedi. Zaten çekecek hali de yoktu. Ondan kurtulmasına az kaldığı halde bunun gerçekleşmemiş olmasının verdiği üzüntü olmalıydı bu... Başka ne olabilirdi ki?

“Bak küçüğüm...” dedi genç adam sakince. “Ben bir gün ölsem bile... sana hayatın boyunca yetecek kadar para bırakacağım. Tıpkı Meltem’e bıraktığım gibi... Geleceğin için endişelenmene gerek yok. Avukatlarıma çoktan talimat verdim. Senden tüm istediğim okuyup kendini yetiştirmen. Üniversiteye gidip mezun olmalı ve iyi bir iş kadını olmalısın...”

Natalia öfkeyle elini çekti. “Paranı istemiyorum!” dedi kızgınlıkla. Ama Tamer onu dinlemiyordu.

“...ve bana benzemeyen... Türk olmayan... Nefret etmediğin bir gençle evlenirsin.” Onu duymazdan gelmişti. “O genci de iyi seçmeni umarım. Seni hak edecek birisi olmalı. Acılarını unutturacak hoş bir genç...”

“Ölmüşsün gibi konuşuyorsun?” diye sinirle fısıldadı Natalia. İlk kez... İlk kez onun ölmesi hakkında... gerçekçi düşünmediğini hissetmişti.

Adam omuz silkti. “Öyle veya böyle... Bu sene iki kere kıydan döndüm. Bu da ikiniz hakkında daha çok düşünmeme sebep oldu. Ne olursa olsun, kardeşim gibi senin de geleceğini garanti altına aldığımdan emin olabilirsiniz.”

Gelecek mi?

Genç adam kalan birasını bitirdikten sonra ağzına bir tane de kavrulmuş badem atıp etrafını süzdü. İlerideki gençler hâlâ gelen geçeni rahatsız ediyorlardı. Onaylamayan gözleriyle onları biraz izledikten sonra garsona işaret etti. Hesabı ödeyip bolca da bahşiş bıraktıktan sonra genç kıza döndü.

“Kalkalım mı? Sabah erkenden uçakla gitmem lazım...”

Natalia sessizce doğruldu. Daha önceki ay Tamer’in parasıyla aldığı pahalı deri çantasını omzuna attı. Ona bu kadar kızmasına rağmen şu yaşadığı lüks hayatı da ona borçlu olduğunu biliyordu. Babası bile ona bu kadar geniş imkânlar sunmamıştı. Maddi olarak bu katil adam kendisine asla bir sınır çekmemişti. İlk kez ona haksızlık yapıp yapmadığını düşündü. Babasının zehir dolu sözlerine rağmen, o berbat geceden sonra onun hiçbir körülüğünü görmemişti. Ama sonra hızla bundan vazgeçti. Çünkü kalbinde babası için duyduğu acı hâlâ tazeydi. Nefreti hâlâ içinde fokurduyordu.

Fakat onun da ölmesi?..

Düşünceli bir tavırla onun yanında yürümeye başladı. Birbirlerine

dokunmadan sessizce yürüdüler. İleride, alkollü gençlerin sesi hâlâ yükseliyordu. Dalgınlığından kurtuldu. Gelen geçene sataşukları için biraz çekindi. Hafifçe Tamer’e sokuldu. Genç adam da telefonuna gelen bir mesajı inceliyordu. Mesajını okuyan Tamer kızın tedirginliğini fark etmemişti. Tam mesajı okumayı bitirip telefonunu kapamıştı ki yanlarından geçtikleri gençlerden birisi alçak sesle mırıldandı.

“Vay anasını! Herif almış tay gibi kıızı... Ne şans bel!” dedi fütursuzca... Gözleri genç kızin uzun ve düz bacaklarındaydı. İki gencin bu sözlerle hafif gülümsemenin haricinde bir diğeri de Natalia’ya bakarak göz kırptı. “Uzunla işin bitince bizi de görsen ya bebeğim!”

Tamer ancak ondan sonra söylenenlere dikkat etti. Dalgınlığından sıyrıldı. Hafifçe kaşlarını kaldırdı. Başını çevirip bankın sırt dayama yerine oturmuş olan gence baktı.

“Ne dedin sen?” Genç adamın sakın bakışları tek tek diğer gençlere de yöneldi. Banklara rahat bir şekilde basarak oturan gençler ise hâlâ gülümseyerek bakıyorlardı. İki saattir insanları taciz etmelerine rağmen sadece bir tek kişinin onlara dönmesi ve tepki vermesi rahatlarını fazla bozmamıştı. Genç adam yine son konuşan gence dönmüştü. “Bir daha tekrar et bakayım!”

“Bak sen!?!.. Bu horoz çıktı!” dedi gençlerden birisi.

“O fıstığın yanında tabii öyle olacak!” dedi diğeri.

Tamer sakince kızin eline uzandı. Elinde tuttuğu telefonu onun minik avucuna bıraktı. Natalia ne olacağını anlamıştı. İri gözleriyle ona baktı. Kahretsin! Ne oluyordu? Adama olan nefretine rağmen bir kavgaya girişmesini hiç arzulamadığını fark etti. Bunlar güçlü kuvvetli görünen gençlerdi. Hem de tam dört kişi!

“Tamer...” dedi yavaşça. Elini adamın gerilmiş koluna atıp hafifçe çekti. “Boş ver! Aldırma!” Gözleri ilk kez yalvarıncasına bakıyordu. Bilmeyen birisi, onun sevdiği adam için endişelendiğini zannederdi. Çevrelerinde meraklı bir grup da uzakta kalmaya çalışarak onları izlemeye başlamıştı. “Lütfen... Hadi gidelim!”

“Gitme abla bel!” dedi bir tanesi. “O gitsin... Sen de gel bizimle bir bira iç... Yaşın tutuyorsa tabii!..” Ardından diğerleriyle birlikte pis pis gülümsedi. Toparlak çenesini saran seyrek sakalları ile pek itici bir tipti. Bıyığının üzerinde hâlâ bira damlaları parıltıyordu. İki bacağı arasında gizlediği elinde bir an bir şey parlamıştı. Natalia onun bir bıçak olduğundan

emindi. Zaten özellikle görmeleri için elinde çevirip duruyordu.

Film kopmuştu. Natalia ondan sonrasını hatırlamıyordu zaten. Sadece Tamer'in iki kişiyi birden denize fırlattığını görmüştü. Karanlıkta suyun yüzeyinde kümelenen denizin getirdiği pislige düşen gençler garip seslerle çırpınıp durmaya başlamışlardı. Natalia kaskatı bir halde onları izliyordu. Sanki oradaki kendisi değildi. Üçüncüsü de Tamer'in basit bir kıvrılmasıyla garip bir çıtırtı çıkaran kolu için acı içinde bağıyordu. O bağıırken ve yine de arkasına bakmadan kaçarken genç kızın içinden gülmek bile gelmedi. Şimdi diğer dördüncü serseri de, genç adamın pahalı ayakkabısının altında, başını tozlu parke taşlardan kaldıramamanın acısını yaşıyordu. Bir elinde de hâlâ inatla keskin bir sustalı tutuyordu. Ağzından ve burnundan kan geliyordu. Zaten suratındaki köselenin baskısı yüzünden az sonra acıdan bayıldı. Bıçak da elinden kayıp gitti. Donup kalan Natalia ise şaşkınlık ve korkudan titremeye başlamıştı. Az önce sakın sakın duran Tamer'in görünüşteki hali fazla değişmemişti. Ama içindeki öfkenin dehşetli parlaması öyle hızla olmuştu ki, genç kız hiçbir şeyi takip edememişti. Sonra da patlama aynı hızla kaybolmuş ve adam yine kontrollü bir duruşa bürünmüştü. Hepsi topu topu bir dakika bile sürmemişti.

Çok uzaktaki insanların bile genç adamı alkışladıklarını, takdir edici sözler söylediğini duymadı. Bütün kanı çekilmişti. Gözleri Tamer'in delici gözlerine kilitlenmişti. Ona inanamıyordu! Bunu niye yapmıştı? Niye hayatıyla böyle oynuyordu? Niye bu kadar pervasızdı?

Artık kendisine ve hislerine engel olamıyordu. Onun için o kadar endişelenmişti ki, bunun şoku bütün bedeninin usulca sarmıştı. Tır tır titremeye başlamıştı.

"Gidelim Natalia, birazdan polisler gelir..." dedi Tamer onun önünde durup. Çatılı kaşları kızın şok olmuş yüzünü süzüyordu. Genç kız hâlâ öylece duruyordu. Omuzlarına sarılan güven verici kolun sahibi, bir şey demeden onu az ilerideki arabaya kadar götürdü. Oturtup kendisi de şoför tarafına geçti. Emniyet kemerini çabucak kızın ince bedenine taktıktan sonra bir an kıza bakıp homurdandı.

"Natalia... Ne oldu? İyi misin?"

Ne mi oldu? Ne demek ne oldu?

Aptal mıydı bu adam? Onun için böylesine korkarken, onun için böylevine endişe duyarken... bunu nasıl sorabilirdi?

Natalia cevap vermeyince, genç adam homurdanarak motoru çalıştırdı.

Arabayı hareket ettirdi. Lüks araba yerinden fırladı. Sahibi gibi güçlü ve yenilmezdi. On beş dakika sonra evlerinin önüne geldiklerinde, güvenlik onlara kapıyı açtı. Yol boyu sessizce oturan Natalia, ağladığının farkında bile değildi. Tertemiz gözyaşları pürüzsüz cildinde usul usul kayıyordu. Bu izil katil için endişelenmişti! Buna inanamıyordu! Ona bir şey olacak diye oylesine çok korkmuştu ki, kalbi hâlâ gümbür gümbür atıyordu. Daha önce bu kadar, sadece babasının öldüğü gece korkmuştu.

Arabayı yarı karanlık garaja sokan adam motoru susturdu. Emniyet kemerini çözüp döndü ve genç kıza baktı. Natalia başını eğmişti. İçli içli ağlıyordu. Genç adam gülümseyerek uzandı. Onun da emniyet kemerini çözdü. Başparmağı ile güzel yüzündeki görebildiği yaşları sildi.

"Ağlama küçüğüm..." dedi Yunanca. Bu sevimli gözyaşları Tamer'i de anlamadığı bir biçimde etkilemişti.

Ama Natalia'nın gözlerindeki yaşlar durmuyordu. Genç adam onun niye ağladığını tam olarak anlayamamıştı. Kendisi için endişelendiğini zannetmiyordu. Usulca çenesini tutup kendisine çevirdi. Simsiyah kir-piklerdeki yoğun ıslaklığı görünce gülümsemesi dondu. Elinde olmadan sessizce küfredti. Peki, niye hâlâ ağlıyordu bu çocuk?

"Kahretsin! Natalia, ne oldu sana böyle? Çok mu korktun?" dedi müşfik bir sesle. "Özür dilerim."

"Bunu... bunu neden yaptın?" diye hıçkırdı kız.

"Korktun mu? Sana bir şey olmasına izin vermezdim... Korkmanı gerektirecek bir şey..."

"Ama korktum!..." diye bağırdı Natalia. "Çekip gidebilirdik... Onları duymazdan gelebilirdik." Çok acı çekiyordu. O kadar çok acı çekiyordu ki kalbi acıyordu. Bu korku başka bir korkuydu.

"Evet, ama..." Adam şaşırılmıştı. "Natalia?"

"Hem beladan kaçıyorum diyorsun, hem de onu davet ediyorsun. Bu kadar rahat olmana gerek var mı? Hayatını boşuna riske attıkça nasıl sakın bir hayat yaşayabilirsin? Ölümünden nasıl uzak kalabilirsin?" Sesi çığlık atar gibiydi. Tamer gerçekten şaşırılmıştı. Güzel kahverengi gözleri kısıldı.

"Sen... benim için mi... endişelendin yoksa?" dedi hayretle. Kırk yıl düşünse bunun olabileceği aklına bile gelmezdi.

"Ne münasebet!" diye bağırdı Natalia. Sonra hıçkırdı. Onun için korkmasına engel olamıyordu. Öfkeyle adamın elini itip iri göğsüne vurmaya başladı. "Senden nefret ediyorum. Her zaman da edeceğim. Fakat

bir daha bunu yapma, tamam mı lanet herif! Bir daha benim yanımda yapma! Bunu bana yapma!”

“Natalia...” Genç adam onun iki elini birden tutup vurmasını engelledi ve hafifçe kendisine çekti. Şaşkınlığını atlattı. Natalia da çırpınmayı kesmişti. Vücudu neredeyse adamın vücuduna değiyordu. Tamer gülümseyerek, gözyaşlarıyla ıslanmış dudaklarının kıyısını yine parmağıyla sildi. Kırmızı dudaklar artık bir sene öncesine göre daha dolgundu. Titrerken bile çekiciydi. Farkında olmadan eğildi ve o güzel dudaklara küçük bir öpücük kondurdu. En azından küçük olmasını planlamıştı. Hafif bir kıpırtıyla, onun lezzetini hissedecek kadar üzerinde tuttu. Ağzında tertemiz gözyaşlarının tuzlu tadını hissetti.

“Kızma...” diye fısıldadı geri çekildiğinde. “Senin için kötü bir şok olduğunu anlıyorum. Affet beni! Seni korkutmak istemedim. Sadece sana laf atmaları sinirimi çok bozdu. Ağlama hadi... Natalia... Lütfen... Bak çok üzgünüm...”

Natalia onu dinlemiyordu bile!

Islak dudaklarına değen erkeksi dudaklar yüzünden donup kalmıştı. İlk kez öpülen bir kızın böyle bir şok yaşaması normaldi. Hem de böylesine yakışıklı ve tehlikeli bir adam tarafından öpülmüşse... O biliyor muydu acaba? Elbette bilmiyordu. İlk kez öpüldüğünü bilemezdi...

Tiksindiğini belli edercesine elinin tersiyle ağzını sildi.

“Beni niye öptün? Bunu bir daha yapma!” diye bağırdı. “Sen hayatımda gördüğüm en korkunç...”

Sözünü bitiremedi. İncecik belinden tutulup çekilince inleyerek ona yaslandı. Ağzının üzerine kapanan dudakların baskısını hissedince, önce çırpınıp kurtulmak istedi. Fakat kırıdayamadı bile... Ne kadar yumuşacık tutsa da genç adamın kolları çelik gibiydi. Kendisini inanılmaz derecede güvende hisseden Natalia’nın direnişi gittikçe yok oldu. Dudakları yavaşça aralandı. Kendi isteğiyle olamazdı! Bunu yapmamalıydı! Adamın sert ama şehvetli dudaklarının baskısı, içinde bir şeyleri uyandırmıştı. Dilinde onun tadını hissetti. Tüm gece sigara içmediği için nefesi tertemiz kokuyordu. Gözlerini sımsıkı yumdu. Demek öpmek buydu? Garip! Yoksa dudaklarının ucunda bilmediği zevk tanecikleri mi vardı? Varsa bugüne kadar neden on gezlenmişti? Ya ağzını zorlayan dilin dayanılmaz lezzeti...

Bu öpüşmeden aldığı tadı tarif etmesi imkânsızdı. Alt dudağını emen adamın sıcak ve ıstımsızlığı... Hatta ona iyice sokulup o da onun üst du-

dağını yakaladı. Güzeldi... Ah, çok güzeldi! Elinde olmadan ona daha da sokulmaya çalışıyordu. Kuvvetli kollar tarafından adamın kucağına doğru çekildiğini fark etti. İtiraz etmedi. Kollarını boynuna dolarken belini kıvırdı ve bacağına kaldırdı. Şimdi yüz yüze duruyorlardı. Onun kucağına otururken, etekleri kalçalarına kadar sıyrıldı. Dudakları hâlâ öpülüyordu. Ve kendisi hâlâ ona ateşle cevap veriyordu. Sırtında direksiyonun baskısını hissetmiyordu bile!

Tamer arabanın koltuğunu geriye atıp alanlarını biraz genişletirken, kızın incecik bedenini daha da sıkı kucağına çekmişti. Natalia usulca bu isteğe uydu. Bacaklarının arasına adamın gövdesini alıp ona daha da sokuldu. Artık sırtında direksiyonun baskısı da yok olmuştu. Göğüslerinde hissettiği ele doğru bastırdı kendisini. Düşünemiyordu. Düşünmek istemiyordu. Kalçalarının onun kucağına ne kadar iyi uyum sağladığını düşündü sadece... Bilinçsizce kırıdattı kalçalarını... Kasıklarını onunkine yapıştırdı. Kadın olmanın güzel bir şey olduğunu geçirdi aklından. Bir erkeğin kucağına böyle arzuyla yerleşeceğini daha önce hiç düşünmediği için tüm bedeni titriyordu.

Sonunda berelenmiş dudaklarını geriye çekebildi.

Bu öpüşmenin de rol olmasını isterdi ama olmadığını biliyordu. Rol yapmadan, adamın öpüşünün tadını çıkarmıştı. Parmaklarıyla adamın gür siyah saçlarını yakalamış ve arzuyla kendisine çekmişti. Yaşadığı korkutucu olayın etkisi olduğunu umdu. Gözleri adamın seksi ve biçimli dudaklarındaydı. Daha da öpmesini arzuladığını fark etti. Onun kendisini yine öpmesine hazırды. İntikam alırken zevk de almasını engelleyecek bir kural var mıydı acaba? Bu karşı konulamaz, çekici Türk çok iyi öpüyordu. Kendisi gibi bir acemi bile fark etmişti bunu.

Kalçalarından sıkıca tutup bastıran ellerden birisi yavaşça yukarıya tırmandı. Parmak uçları yumuşakça sık dalgalı saçlarının kıyılarında gezindi. Yanağına dokunan parmakların hassasiyeti yüzünden Natalia istemsizce gözlerini yarı kapadı. Nefes almakta zorlanıyordu. Yanağını o parmaklara bastırma hissine zorlukla engel oldu.

Adamın parmakları boynunun kıyısından omuzlarına kaydı. İnce askılar parmaklarının ufak bir zorlamasıyla yanlara düşmüştü. O ana kadar ikisi de birbirlerinin gözlerine bakıyorlardı. Genç kız kucağında arzuyla oturduğu adamın da etkilendiğinin farkındaydı. Onun da gözleri yanıyordu. Biraz utanıp başını eğince, sıyrılmış omuz askılarının meydana bıraktığı

göğüslerini gördü. Bu ne zaman olmuştu? Giysisi ne zaman göğüslerinin altına kadar sıyrılmıştı? Hassas parmaklar göğüslerinin kıvrımlarına dokununca zorlukla yutkundu. Bu dokunuş daha öncekilerden çok farklıydı. Göğüs tepciklerini okşayan başparmağı çok daha zevk vericiydi. Çok daha tahrik ediciydi. Sertleşip irileşmiş pembe göğüs uçları ihtirasla sızlamaya başlamıştı.

Bir dakika sonra dayanamayıp onun ellerini tuttu. Kenara çekip devam etmesini engelledi. Kendisini hafifçe öne bıraktı. Yumuşak hareketlerle, sızlayan göğüslerini genç adamın dudaklarına yanaştırdı. Tamer bir an dudaklarını kıpırdatmadı. Dudak uçlarına dokunan sertliği hissetmekle yetindi. Sonra kokusunu içine çekecek şekilde derin bir nefes alıp gözlerini yumdu. Kendisini tutmak için inanılmaz çaba harcıyordu.

“Öp...” diye fısıldadı Natalia. “Lütfen...”

“Natalia... Bunu yapmamalıyız...”

“Neden? Ben istiyorum... Yapabiliriz...” diye titrek bir sesle itiraz etti Natalia.

Tamer gözlerini açtı. Elleri şimdi genç kızın kalçalarında idi. Sonra yavaşça dudaklarını araladı. Kendisine artık engel olamıyormuşçasına, dudaklarına dokunan tepelerden birisini önce küçük öpücüklerle boğdu. Sonra neredeyse isteksizce sivri ucunu dudakları arasına aldı. Sanki birisi bunu yapması için zorluyormuş gibiydi... Sanki elinde olmadan öpüyormuş gibiydi. Dili tomurcuklanmış ucunun çevresinde gezinirken Natalia belini kıvrarak ona yardımcı oldu. Daha fazlasını istercesine bastırdı adama... Diri göğsünün adamın ağzına iyice dolup canlanmasını izledi. Rahatlatıcı bir serinlik göğsünün sızlamasını azaltmıştı. Ağzından zevk dolu küçük bir inleme çıktı. Küçük elleri genç adamın başını ensesinden tutup teşvik edercesine göğsüne iyice çekti. Çıldırıcı bir biçimde emilen göğüslerinden o dudaklar hiç ayrılmasın istiyordu.

“Natalia!” diye ihtirasla mırıldandı Tamer. Natalia’nın kalçalarından basturan elleri, kızın kasıklarını kendi sertleşmiş organına doğru itiyordu. Bu temasın titretici etkisi genç kızın bütün vücuduna yayılmıştı. Daha fazla hissetmek istercesine kendini o sertliğe bastırdı. Çılgıncaydı ama... gerçekten de daha fazlasını istiyordu...

Birkaç dakika sonra Tamer başını geri çekti. Dudakları kızaran göğüslerini opmeyi bırakmıştı. Siyah saçları ise genç kızın ince parmaklarının okşayışını yüzünden iyice karışmıştı.

“Natalia...” diye zorlukla kızın adını mırıldandı. Nefes nefese kalan Natalia ise kendisine gelmeye çalışıyordu.

“Ne... Ne oldu?” dedi ona. Niye devam etmiyordu?

“Neden?...” diye sordu Tamer yavaşça. Yanan gözleri kendisini çok zor tuttuğunu gösteriyordu. Genç kızın gözlerinin içine baktı. Fısıltıyla yine sordu, “Neden bana engel olmuyorsun?”

Natalia cevap vermedi. Doğru ve yanlış birbirine karışmıştı. Ondan hâlâ nefret ediyordu ama... Arzularına da engel olamıyordu. Hülyalı bakışlarını kaçıramadan ne diyeceğini düşündü. Ellerinin altındaki güçlü kasları sevmişti. Okşadığı erkeksi göğsün kendi göğsüne değmesini arzuluyordu. İntikam için bile olsa vereceği bedeninin bundan hoşnut kalacağını hissediyordu. Kasıklarında, göğüslerinde, vücudunun her zerresinde hissettiği şeyler, daha önce bildiği şeyler değildi. Fakat hiçbir şey hissetmese bile intikam için buna devam etmesi gerektiğini biliyordu.

“Engel olmak... istemiyorum...” dedi zorlukla. Onu ikna etmeli, planını uygulamalıydı.

Tamer kızın yanağını okşadı yine. Berelenmiş kırmızı dudaklarını sevdi. “Buna değer mi Natalia?” dedi usulca. Çok sevecen, biraz da üzüntülü bir hali vardı.

“Ben... Anlamadım?...” diyerek anlamazlıktan geldi Natalia.

“İntikam için buna değer mi?” diye fısıldadı Tamer. Gözleri yine ısrarla kızın siyah, şaşkın gözlerine bakıyordu. “Neden benden bu kadar nefret ediyorsun? Neden bana bir şans vermiyorsun?”

“Şa... şans mı?” Gözlerini kırıştırdı. Onun ne kadar zeki olduğunu unutmıştı. Tamer’in her şeyi anlamak üzere olduğu belliydi.

“Ne yapmak istiyorsun? Sana âşık olmamı sağlamaya mı çalışıyorsun? Âşık olursam artık bana acı çektiireceğini mi umuyorsun?”

Natalia kıpırtmızı oldu. Allah’tan arabanın içi karanlık sayılırdı. Kıpırdanıp göğüslerini adamın dudaklarının kıyısından uzaklaştırdı. Askılarını yukarıya çekip onları gizledi.

“Niye böyle düşünüyorsun ki?” dedi titrek bir sesle. “Ben de sana karşılık vermedim mi?”

Adam acı bir şekilde gülümsedi. Yüzü gerçekten de üzgün duruyordu. “Bilemiyorum... Belki de rol yapıyorsun? Eğer öyleyse yanlış yapıyorsun. Aklındakini tahmin edebiliyorum. Ama inan bana buna değmez. İntikam için nefret ettiğin birisiyle yatmana gerçekten değmez. Acın zamanla hafif-

leyecek... Nefretin değil belki ama üzüntün gün geçtikçe azalacak. Daha hoş, daha iyi erkeklerle karşılaşacaksın. Eğer intikam için benimle yatarsan ömür boyu buna pişman olacaksın. Daha çok gençsin. Aramızda o kadar çok yaş farkı var ki! Bana verebileceğin tek zarar, senin gibi bir çocukla olduğum için kendimden ölesiye nefret etmem olur...”

Sesi ne kadar sakın gibi olsa da, içinde üzüntü dolu titreşimler vardı. Fakat Natalia onun anlayışı karşısında, istemediği bir şekilde öfkeyle parladı. Bu kadarı da fazlaydı.

“Lanet olsun sana!” dedi kızgınlıkla. Gözleri yine dolu doluydu. “Keşke öyle olsa! Keşke kendinden, benim senden ettiğimin çeyreği kadar nefret edebilsen!” dedi hırsla. Sıkıltı dişleri gerçekten de kızgın olduğunu gösteriyordu. Fakat asıl kızgınlığı, onunla yaptığı coşkulu sevişmenin rol sanılmasıydı. Ever, ondan nefret ediyordu ama rol yapmamıştı. Benliğinin her noktasıyla kendisini ona bırakmıştı.

“Natalia...” diye mırıldandı adam.

“Ne var!” diye bağırды genç kız. “Lanet olsun! Ne var? Natalia! Natalia! İlkide bir adımı söyleyip durma! Beni öpmeni ben istemedim. Beni okşamamı, kucığına almanı da ben istemedim! Sen yaptın bunu! Şimdi nasıl rol yaptığımı söyleyebilirsin ki? Ben bundan zevk aldım! Yaptıklarından hoşlandım! Asla rol yapmadım!” Yüksek sesle söylediği sözler adamı sarsmış gibiydi. “Böyle düşündüğün için sen gerçekten nefret edilecek bir adamsın!” dedi son olarak.

Tamer yavaşça başını eğdi. İlk kez gözlerini kaçırıyordu. Sadece kısa bir an... Sonra kasılmış çenesiyle onu onayladı. Dürüstçe bakan gözleri yeniden siyah gözlerdeydi.

“Doğru...” dedi kendisinden memnun olmayan bir sesle. “Sandığının aksine... kendimi zaten pek sevmem. Şimdi ise... gerçekten kendime çok kızıyorum. Seni öpmemeliydim. Birden oldu işte! Ama...” Gözleri pürüzsüz cildinde, kırmızı dudaklarında, inatçı sivri çenesinde, ucu havaya kalkık güzel küçük burnunda gezindi. “...ama ağlarken öyle çekici, öyle güzeldin ki! Seni öpmek için her şeyimi verirdim... Çok saçma değil mi?”

Natalia derin bir nefes aldı. Akli zaten karmakarışık. Fakat içindeki onu rahatlatma isteği de gittikçe büyüyordu. Bu son olayda aslında kendisi de suçluydu. Genç adam gerçekten çok direnmişti. Göğüslerini neredeyse zorla onun ağzına sokmuştu. Öpmesini istemişti. Ve çok hoşuna gitmişti.

“Değil!” dedi çaresizlikle. “Tamer... Ben de istedim. İtiraf ediyorum!

Nesi yanlış bunun?”

“Aramızda geliştirmeye çalıştığın şeyin hepsi yanlış! Sana söyledim. Böyle bir şey olamaz! Olmamalı! Sen daha çok genç bir kızsın! Ben ise hayatta görmediği, yapmadığı şey kalmamış birisiyim. Ben senin nefret ettiğin adamım!” Dudaklarını sıkarak pişmanlığını gösteren bir ifadeye büründü. “Garip ki, sana karşı böyle bir arzu duyacağımı hiç düşünmemiştim... Sen ne dersen de, yaptığım yanlıştı ve bunu yaptığım için kendimle gurur duymuyorum. Aksine çok kızıyorum. Şu anda seninle sevişebilmek için çıldırıyorum ve bu da kendimden tiksindim sebepli oluyor. Her ikimizin iyiliği için, senden uzak durmam gerekiyor.”

Genç adam sıkıntılı bir nefes aldı. Natalia'nın güzel dudaklarına baktı. Belli ki hâlâ onu öpmek istiyordu. Aslında... Natalia da bunu istiyordu. Bu kadar konuşmasını değil, yeniden kendisini kollarına almasını ve aynı arzuyla öpmesini arzuluyordu. Nefreti ile arzusu arasında sıkışmış küçük bir kız çocuğu gibiydi. Bir eliyle adamın yüzünü okşamak isterken, diğer eliyle de yüzünü tırmalamak istiyordu.

“Ben... yaptıklarının yanlış olduğunu... düşünmüyorum,” dedi ona. “Dünyanın en yaşlı adamı gibiymişsin gibi de konuşma. Daha otuz bile değilsin.” Dudaklarını yavaşça adamın kılere dokundurdu. Küçük bir öpücük verirken hiç de tiksindi. Diğer yandan planının mahvolmasına da göz yumamazdı. “Hem... ben... ben senin gibi tehlikeli erkeklerden hoşlanıyorum,” dedi gözlerinin içine bakarak.

“Saçma! O yüzden mi az önceki kavgada donup kaldın?”

“Senin için endişelendim,” diye itiraz etti Natalia. Rol ile gerçek birbirine karışmaya başlamıştı.

“Ama ölmemi istediğini de söylemiştin daha önce? Babana yaptıklarım için?..”

Natalia dişlerini sıkı. Babası işin içine girince hisleri bir anda değişmişti. Üzerine bir kova soğuk su dökülür gibi olmuştu. İçinde çırpınan, adamın dudaklarına kapanma isteğini derinlere atıp, ona donukça baktı. “Babam hakkında konuşmak istemiyorum artık,” dedi soğuk ve kararlı bir sesle. “Öpüştük ve... eğlendik! Daha fazlasını istersen... kabul edebilirim. Ama lütfen bir daha babamdan bahsetme! Onun adını ağzına alma... Çünkü o zaman... O zaman...” Gözleri iyice sertleşmişti. “Elimden gelse seni öldürürüm bile...”

Genç adam hafif bir acıyla gülümsedi. “Nihayet eski Natalia oluyorsun.

Buna sevindim. Bu ani değişimin beni şaşırtmaya başlamıştı.”

Natalia sert bir hareketle onun kucağından kalkıp kendi koltuğuna geçti. Aceleyle bluzunu ve sıyrılan eteğini son kez düzeltirken, kendisini süzen adama ters bir bakış attı.

“Zeki olduğunu kabul ediyorum...” dedi öfkeli bir sesle. “Ama yine de hata yapıyorsun. Beni istemiyorsan sen bilirsin. Ama sana kendi rızamla karşılık verdim. Seni istedim! Sen de isteseydin her şeyimi alabilirdin!” Güzel yüzü o loş ortamda bile öyle çekiciydi ki. Tertemiz yüzünde ışıldayan gözleri kocaman olmuştu.

“Ama kalbine hiçbir zaman sahip olamayacaktım, öyle değil mi?” diye ona karşılık verdi Tamer. Natalia bu sorunun ağırlığı altında ezildi. Bakışlarını kaçırdı. Kalbi mi? Elbette hayır! Elbette kalbine sahip olamazdı. Planı içinde bu ihtimali düşünmemişti bile. Kalbi ona karşı sonsuza kadar kapalıydı. Eli arabanın kapı koluna gitti. Genç adam yavaşça uzanıp onun ince kolunu tuttu. “Natalia!..” diye fısıldadı. “Görüyorsun ya? Bizim için bir gelecek yok...”

Genç kız onu duymazdan gelip kapıyı açtı. Öfkeyle dışarıya çıktı. Çarparak kapıyı ardından kapadı ve hızlı adımlarla eve yöneldi. Tamer’in arabanın içinde garip bir bakışla kaldığını fark etmedi. Tek fark ettiği kendi gözlerinden yine akan yaşlardı. Belki birkaç damlaydı ama kendisini tutmasaydı gerisi de gelecekti. Elini yanağına götürmüş ve bu gece ikinci kere ağladığını fark edince çok şaşırmıştı. Bu adamdan nefret ediyordu. Kendisini yine ağlatmıştı. Bunu nasıl başardığını bilmiyordu ama başarmıştı işte. Odasına girip kapıyı kapattığında artık yalnızdı. Şimdi daha sakindi. Gözyaşları ise geride hafif bir ıslaklık bırakarak kurumuştu. Fakat tecrübesiz kalbi hâlâ deli gibi acıyordu... Kulaklarında da hâlâ onun son sözleri vardı.

Natalia! Bizim için bir gelecek yok!

5. BÖLÜM

Günler yavaşça geçiyordu. Natalia ile Meltem oldukça iyi anlaşıyorlardı. Natalia’nın yaş gününde iki genç kız birlikte dışarıya çıkmışlardı. Tabii Tamer’in bundan haberi vardı. Birlikte olmaları şartı ile dışarıya kendi başlarına çıkmalarına izin vermişti. Onlar da önce bir kafeye gitmişler, sonra da hafif müzik çalan bir bara girip birer bira içmişlerdi. Natalia’nın yaşı tutmadığı için önce heyecanlandılarsa da bir sorun çıkmamıştı. Kendilerini süzen erkeklere yüz vermeden de geri dönmüşlerdi.

Tamer gideli tam on beş gün olduğunda, genç kız artık onun neden bu kadar uzun süre yurt dışında kaldığını merak etmeye başlamıştı. Meltem’e de sormak istemiyordu. Tam on beş gün boyunca genç adam ile ilgili hiçbir haber almamıştı. Tabii ki zaman zaman Meltem’in ağabeyi ile konuşmalarına şahit oluyordu ama ilgilenmiyor gözüküyordu. Meltem de tam bir sır küpüydü. Tamer’in selamını iletliyordu fakat hakkında dişe dokunur hiçbir bilgi vermiyordu. Nihayet bir sabah eve geri döndü genç adam. O sabah kahvaltı için yan komşuları Süheyla Hanım’ı da çağırmışlar, kahvaltı masasını da bahçeye kurmuşlardı. Aslı Hanım izinliydi. Daha masaya yeni oturmuşlardı ki, evin bahçesine Tamer’in özel tasarlanmış minibüsü yanaştı. İçinden Tamer ile birlikte Doğan da indi. Bu sürprizdi tabii.

Meltem sevinçle yerinden doğrulurken, Natalia da gözleriyle bir an için Tamer’i süzmüş, sonra bakışlarını kaçırmıştı. Hızlanan kalp atışları ve hissettiği belirgin rahatlama, dikkat etmemeye çalıştığı bir ayrıntıydı. Süheyla Hanım da kendisine sürpriz yapan oğluna gülen gözlerle bakıyordu. Doğan annesinin yanına gidip yumuşakça sarıldı. Eğilip annesinin hâlâ kırmamış pürüzsüz yanağını öperken keyifli bir hali vardı.

Tamer de kardeşini öpüp hatırını sorduktan sonra kollarından bıraktı. Süheyla Hanım’ın da hatırını sordu ve nazik bir iki kelimedden sonra ayakta öylece dikelen Natalia’ya döndü. Genç adamın gözlerinde gıvıplı bir bakış vardı.

“Ne haber, Natalia? Nasılsın?” diye sordu.

Genç kız omuz silkti. “İyi!” dedi donuk bir sesle. Umutsunanca duruyordu.

Doğan ise Meltem’le merhabalaşıyordu. Onun yanağını da öptü ama Natalia’ya yanaşmaya bile çalışmadı. Fakat Tamer’e göz kırpıp Natalia’ya

iğnelemekten geri kalmadı. “Her zamanki gibi seni çok özlemiş!” dedi alayla. “Natalia’nın bu sıcaklığına bayılıyorum.”

“Sizin gibi iki çılgını özlemek için fazla sebebim yok,” dedi Natalia hafif bir öfkeyle. “İnsan hoşlanmadığı kişileri özlemez.”

“Çok yazık! İleride seninle evlenmeyi bile düşünebilirdim,” dedi Doğan alayla.

“Avucunu yaladın! Sizin ikiniz evlilikte aradığım kriterlerin hiçbirine sahip değilsiniz.”

“Neymiş onlar?”

“Şimdi annenin yanında bunları söylemem hiç doğru olmaz. Senden hoşlanmasam da anneni çok seviyorum. Oğlu konusunda onu hayal kırıklığına uğratmak istemem!”

“Püh!” dedi kadın sevimlice. “Ben oğlumun ne mal olduğunu bilirim zaten. İçin rahat olsun kızım.”

Doğan aç bakışlarla masadaki malzemelere bakıyordu şimdi. Bir sandalye çekip davet beklemeden oturdu. “Bak sen!...” diyordu bir yandan da. “Kadınlar aralarında ittifak kurmuşlar Tamer. Buna ne dersin?”

Tamer hâlâ Natalia’yı süzüyordu. Genç kızın üzerindeki dar şortun meydana çıkardığı uzun bacaklarına baktı. Sonra askılı bluzu üzerinden gözüken seksi kıvrımlara... Natalia da gözlerini meydan okurcasına Tamer’e çevirmişti. Onun vereceği cevabı bekliyordu. Fakat bedeninde gezinen gözleri hissedince elinde olmadan ürperdi.

“Bilemem,” dedi Tamer yavaşça. “Natalia uzun zamandır bana karşı düşmanlık besliyor. Seninle hiç değilse konuşmaya tenezzül ediyor. Şanslısın.”

“O halde evlilik fikrimde inat mı etmeliyim?” Doğan bir ekmeğin üzerine koyduğu tereyağını elindeki bıçakla güzelce yayarken durakladı. Kcskin bakışlı yeşil gözleriyle Natalia’ya baktı bir an. Genç kız hâlâ Tamer’e bakıyordu. Ve tabii ki Tamer de ona! Sonra güldü. “Ama Natalia için boşuna umutlanmasam iyi olur galiba,” dedi yavaşça.

“Kesinlikle umutlanma!” diye homurdandı Natalia. Bakışlarını Tamer’in inceleyen gözlerinden kaçırıp mutfğa yöneldi. “Ben gidip sizin için bındakla servis tabağı getireyim...” diye mırıldandı. Bu adam niye kendisine böyle bakıyordu ki?

“Nedenmiş o?” diye soran Süheyla Hanım da oğlunun yanına oturmuştu. Sonu oğlunaydı. Gözleri bir an Natalia’nın arkasından bakmıştı. Aslında Natalia’dan harika bir gelin olacağını düşünüyordu.

Doğan omuz silkti. “Kalbi sorunlu...”

Meltem de, Süheyla Hanım da şaşırılmıştı. İkisi birden hayretle ve endişeyle sordu. “Kalbi mi sorunlu?”

Genç adam güldü. Gözü Natalia’nın arkasından mutfğa yönelen arkadaşına kaymıştı bu sefer. Tamer uzun adımlarla mutlak kaptısına varmıştı bile. Hemen önündeki Natalia’ya yetişmişti. İkisi birden gözden kaybolunca genç adam annesine baktı. “Onun kalbi başka birine bir şey hissedemeyecek kadar dolu... İster nefret deyin, ister başka bir şey... Hiç şansım yok yani... Şu bal kâsesini uzatır mısın Meltem?”

Mutfğa girdiklerinde, Tamer içeride kendilerinden başka kimse olmadığını gördü. Aslı Hanım da ortalıkta gözükmüyordu. Gözü Natalia’nın yuvarlak kalçalarında gezindi elinde olmadan. Şortu ikinci bir deri gibi güzel kalçalarına yapışmıştı. İncecik beline çok yakışan bu kıvrımları okşama isteği ile dolan genç adam zorlukla yutkundu. Bu kız her gün gözüne daha da güzel gözükmeye başlamıştı. Natalia farkında olmasa bile Tamer’in ilgisini gerçekten de kendi üzerine çekmeyi başarmıştı.

Natalia onu arkasında hissedince şaşırıldı. Tamer’in arkasından geldiğini, içeriye girinceye kadar fark etmemişti. Bardakların olduğu rafa giderken genç adamın niye arkasından geldiğini düşünüyordu.

“Aslı Hanım nerede?” diye sordu Tamer.

“Kardeşi kalp krizi geçirmiş. Biz de dün gitmesi için ısrar ettik. Kendi başımızın çaresine bakabileceğimizi anlatmak zor oldu. Yeğeni de onunla birlikte gitti bugün... Öğlen gelecekmış.” Elini uzatıp üst raftan servis tabağı alacaktı ki başının üzerinden Tamer’in uzandığını gördü. Uzun boyuyla onun yerine iki tane tabağı rahatça alan genç adam, kızı gövdesiyle mutfak tezgâhı arasına hapsedmişti. Natalia yerinde zorlukla dönüp ona baktı. Arkasını tezgâha yaslamasına rağmen vücutları arasında neredeyse hiç mesafe yoktu.

Tamer tabakları bırakmadan, genç kızın gözlerine dikti gözlerini. Natalia onun bakışları ve yakınlığı karşısında huzursuz olmuştu. Şık takım elbisesi içinde genç adam olduğundan daha uzun ve iri duruyordu. Nefret edilmek için fazlasıyla yakışıklı bir adamdı.

“Ben... Ben burada sıkıştım!” dedi ürkek bir sesle. “Ne istiyorsun Tamer?”

Adam kısılmış gözlerle hâlâ onu süzmeye devam ediyordu. Sonra elindeki tabakları hatırlayıp bir kenara bıraktı. Ama uzaklaşacağına ona biraz

daha yanaşmıştı. “Hiç...” dedi yavaşça. “Sadece seni özlediğimi fark ettim. Sen beni özlemedin mi gerçekten? Tam iki hafta oldu.”

Natalia hayretle nefesini tuttu. Adamın sözleri hiç beklemediği bir şeydi. Şaşkın bakışlarını kaçırıp bahçe kapısına baktı. Tedirgindi. “Tamer,” diye fısıldadı endişeyle. “Şimdi birisi gelecek...”

“Özledin mi özlemedin mi?”

“Aptallaşma!” dedi Natalia çaresizce. “Elbette özlemedim. Niye özleyeyim? Çekil hadi! Birisi bizi böyle görürse...” Burnundan içeriye genç adamın tıraş losyonu süzülüyordu. İyice geriye yaslandı. Kaşlarını çattı ve öfkelenmeye çalıştı. “İzin verir misin? Ne yapmak istiyorsan yap ve beni rahat bırak!”

Tamer gülümsedi. Elleriyle kızın incecik belini yakaladı ve kendi gövdesine çekti. Natalia hiç karşı koymamıştı. İnce uzun vücudu mükemmel bir uyumla genç adamınkine yaslanmıştı. “Ne yapacağımı sanıyorsun?” diye sordu Tamer hafif bir alayla.

“Bilmiyorum... Umurumda da değil!” dedi Natalia ters davranışlarını sürdürerek. Ama içini ılık bir ısı sarmaya başlamıştı bile.

“Sanırım gerçekten özlememişsin? Yaş gününde burada olamadığım için özür dileyecektim. Seni yeniden tebrik etmek istemiştım.”

“Önemli değil. Gitmeden etmiştin zaten,” dedi Natalia. Bu bahaneye inanmamıştı. Adamın iri elleri belinden kalçalarına kayınca gözleri irileşti. İki kalçası birden yumuşakça kavranmıştı. O güçlü ellerin, şortunun incecik kumaşını hiç hissetmediğine emindi. Çünkü kendisi kalçalarında onun sıcak ellerini olduğu gibi hissediyordu. Göğüslerinde de artık onun sert baskısı vardı. Yutkunarak yine bahçe kapısına baktı. Bu şekilde görülürlerse işleri iştı.

“Ama iyi ayrılmadık?” dedi Tamer.

“Lütfen Tamer! Şimdi birisi gelecek...”

“Böyle giyinmeseydin sorun olmazdı,” diye mırıldandı genç adam. “Gördüğüm en harika kalçalara sahipsin...”

“Onlar senin olabilirdi. Beni reddettiğini unutma,” diyen Natalia’nın bakışları kızgındı.

“Apralım biraz... Ne yapayım? Ama bir öpücüğe hayır demem...” Gülümseyerek dudaklarına eğildi. Natalia nefesini tuttu. İzin verip vermemek arasında bocalıyordu. Bu bocalama esnasında biraz geç kalmıştı. Dudaklarına dokunan erkekse dudaklara karşı elinden geldiğince soğuk

davranmaya çalıştı. Ama kalçalarındaki baskı artıp da kasıkları da ona yapışınca içi ürperdi. Farkında olmadan parmak uçlarında yükseldi. Dudakları erkeğin dudakları tarafından şimdi özlemle kaplanmıştı. Hiç beklemediği bir şekilde şiddetle öpülüyordu artık. Gözlerini yumup uzunca bir süre bu güçlü öpücüğün tadını çıkardı. Kalbi hızla atıyordu. Öpücük gittikçe ateşleniyor, kalçaları daha da sıkı çekiliyordu.

Sonra adamı aceleyle göğsünden ittirip dudaklarını kaçırdı.

“Yakalanacağız! Bırak beni hadi!” diye fısıldadı nefes nefese. Öpüşmenin etkisiyle yanakları kızarmıştı. Gözleri kapıya kaydı sonra. Henüz kimse yoktu. Kızgın bakışlarını adama çevirdi. Onda ki sakinlik iyice kızmasına sebep olmuştu. “Sen delisin!”

“Bana hoş geldin dersen bırakırım seni,” dedi Tamer sakın bir tonla.

“Peki... Tamam... Hoş geldin,” diye hemen yapıştırdı Natalia aceleyle. Kalçalarındaki elleri tutup çekmeye çalıştı. “Eminim ne yaptığımızı merak etmeye başlamışlardır. Seni anlamakta zorlanıyorum doğrusu. Hem küçük olduğumu söyleyip beni reddediyorsun, hem de herkesin içinde peşimden gelip beni burada öpüyorsun. Öpüştüğümüzü kesin anlayacaklar, bunu biliyorsun?”

Tamer omuz silkti. Gözleri tahriş olmuş kırmızı dudaklarındaydı. Öpüldüğü gerçekten de çok belliydi. Üstelik de Natalia’nın yanakları canlanmıştı. Pespembe ve sağlık dolu gözüküyordu. Öpüşmek onu sanki daha da güzel yapmıştı. Ellerini zorlukla kızın kalçalarından çekti. Natalia da hemen aradan kayıp uzaklaştı ondan. Dönüp adama baktı tersçe.

“Peki, bu...” diye başladı. “...kararından vazgeçtin mi demek?”

“Hangi kararından?” diye sordu Tamer huzursuzca.

“Benimle ilgili olan...”

Genç adam ellerini cebine sokup tezgâha yaslandı. Geriye taradığı saçlarının bir kısmı alınına dökülmüştü. Şimdi yaşından çok daha genç duruyordu. Güzel kahverengi gözlerinde ise gerçek bir sıkıntı vardı. Natalia onun içindeki karmaşayı rahatlıkla fark edebiliyordu. Gelir gelmez kendisine sarılıp öpmesine engel olamamıştı ama hâlâ mantığının baskısıyla doluydu.

“Natalia...” derken kararsızca iç çekmişti genç adam. “Gerçekten de çok zor durumdayım. Bu iki haftadır senden başka bir şey düşünemedim. Bir yanım senden uzak durmamı söylüyor, diğer yanım da...”

O susunca Natalia inanmazca baktı kaldı ona... Sonra yüzündeki ifa-

deyi daha iyi görmek için hafifçe sokuldu. İnanamıyordu gerçekten de! O kadar özenle planladığı şey bozuldu zannederken, adamın bu tavrı yeniden ümitlenmesini sağlamıştı. Tamer gerçekten de kendisine ilgi duymaya mı başlamıştı? Üstelik haline bakılırsa bu ilgi onu yiyip bitiriyordu. Onun önünde durup dikkatle gözlerinin içine baktı. İntikam planına devam etmesi mümkün müydü?

“Evet? Diğer yanın da?..” diye sordu yavaşça.

“Natalia... Seni istiyorum. Bunu inkâr edemem.”

“Etme o zaman...”

“Fakat bir iki öpücüğün ötesine geçmemize de müsaade edemem. Bunu yapmayı bile istemiyordum. Fakat sabah uçakla gelirken... aklımda hep bu güzel dudakların vardı. Allah da biliyor ya, seni görünceye kadar yapmamaya yemin etmiştim. Seni öpmemeye yemin etmiştim.”

“Yani?” diye sabırsızlıkla mırıldandı Natalia. “Tamer... Öpüşmekten ben de hoşlanıyorum.”

“Evet... Hoşlandığını biliyorum ama... yapmamalıyız.” Uzanıp kızı kendisine çekti. Belinden kavradığı ince uzun bedeni kendi iri gövdesine yapıştırdı yavaşça. Genç kız uysalca onun açık bacakları arasına girmişti. Göğüslerini geniş göğsüne yasladı. Tamer sıkıntı dolu bakışlarını dikmişti siyah gözlerle. “Beni anlamak zorundasın. Ne kadar zor durumda olduğumu bilemezsin. Bu yaşta bir erkek olarak senin yanında bir çocuğa tutulmak istemiyorum. Üstelik de senin nefretin hâlâ taptaze dururken!”

“Beni istemiyorsun yani?” dedi Natalia biraz kırıncıca.

“İstiyorum... İstiyorum ama düşündüğün manada değil. Öyle olamaz! Bir süre daha böyle gitmesi gerekiyor. En azından sen on sekiz yaşına gelinceye kadar... En azından bana duyduğun nefret azalıncaya kadar. Ondan sonra ne yapacağımızı konuşacağımız çok vaktimiz olacak. Senden uzak durmam ikimiz adına da en hayırlısı.”

“Ya nefretim hiç azalmazsa?” dedi Natalia. “Senin öyle düşündüğünü biliyorum.”

“Şu anda ölsem bile bana olan düşmanlığının bitmeyeceğinden eminim. Hiç itiraz etme! Sen mezarımın başında bile memnun kalmazsın. Fakat...” Hafif bir gülümsemeyle omuz silkti. “Çok defa ümitsiz olayların içinden çıkmayı başardım. Belki yine de ikimiz için bir ümit oluşabilir!”

“İkimiz için bir gelecek yok demiştin?” diye isteksizce hatırlattı genç kız.

“Yok... En azından şimdilik öyle görünüyor.”

Natalia yine de durumdan memnundu. Ona karşı önemli bir adım daha atmıştı. En azından artık Tamer’in de kendisini istediğini ve el süremediği için acı çektiğini biliyordu. Bir süre daha bekleyebilirdi. Bu zaman diliminde de adamı çıldırtmak için elinden geleni yapardı. Galiba zafer çok uzakta değildi. Adam şimdiden yarı âşık gibi duruyordu.

İçinde kaynayan nefrete rağmen ona sokulup dudaklarına bir öpücük koydu. Ama o küçük öpücük Tamer’in kollarının sıkıca sarmasıyla ateşlenip büyüdü. Genç adam kendisine engel olamıyormuşçasına sarmıştı onu. Tutkuyla çekmişti ince bedenini... Birbirlerine sımsıkı sarılıp tüm ateşi hissettiler. Ta ki ikisi de nefeslenmek için kendilerini geri çekinceye kadar. Natalia yumulu gözlerini yavaşça açtı.

“Sayende rezil olacağımı!” dedi zorlukla gülümseyerek. Bu öpücüklerle kendisini gerçekten de kaptırdığının farkındaydı. Aceleyle geri çekildi. Sonra adamın eline servis tabaklarını tutuşturdu. “Millet tezgâhın üzerinde sevişmeye başladığımızı düşünmeden gitsek iyi olacak...” diye mırıldandı.

6. BÖLÜM

On dan sonraki günlerde Tamer elinden geldiği kadar genç kızdan uzak durmaya çalışır olmuştu. Meltem de çoğu zaman evde olduğu için ikisinin yalnız kalmaları zaten pek mümkün olmuyordu. Ayrıca tesadüfi olarak genç adamın sık sık iş gezisine çıkması da gerekmişti. Evde olduğu günlerde bile genelde geç saatlerde geliyordu. Erken geldiği günlerde de kızlarla fazla muhabbet etmeden oturup televizyon izliyor veya çalışma odasında çalışıyordu. Natalia onun kendisinden uzak kalmaya çalıştığını fark ediyor ve içindeki ümidi yeniden kaybediyordu. Arada sırada beraber olduklarında, onun yanan bakışlarını yakaladığını zannediordu ama bu tavrını hemen gizliyordu genç adam. Uzun iş seyahatlerinden dönüşlerinde de artık kendisine sokulmuyordu. Natalia artık kızmaya ve hatta öfkelenmeye başlamıştı. İntikam planları suya düşmüş gibiydi.

Tabii ki Meltem'in hiçbir şeyden haberi yoktu. Onun aralarındaki çekimi ve yakınlaşmayı öğrenmesi tatilin sonlarına denk geldi. O gün Meltem ve Natalia, havuzun kıyısında oturmuş güneşleniyorlardı. Hava ise rekor denecek kadar sıcaktı. Neredeyse yaprak bile kıpırdamıyordu. İki genç kız bu sıcak günü yüzerek ve bir şeyler okuyarak geçirmeye karar vermişlerdi.

Bir süredir gazeteyi inceleyen Natalia, okuduğu şey üzerine birden irkildi. Usulca güneş gözlüğünü çıkardı. Elindeki gazeteye daha da dikkatle baktı. Okuduğuna inanamıyordu. Buna inanamıyordu! Ah, lanet herif!

Yan gözle Meltem'e baktı. O da bir dergi karıştırıyordu. Tüm dikkatini okuduğu dergideki yazıya vermişti.

Ona nasıl soracaktı?

Bunu Meltem'e sormalıydı. Gazeteyi indirdi. Bugüne kadar ağabeyi hakkında ona hiç soru sormamıştı. Şimdi sorarsa neden ilgilendiğini merak etmeyecek miydi? Soruyu dolaylı yoldan nasıl soracağını planladı. Onun yanlış düşünmesini istemiyordu. Tamer'i merak ettiğini sanmasını ise hiç istemiyordu. Ediyordu ama... bilmesine elbette ki gerek yoktu. Meltem henüz Tamer ile aralarında olan garip ilişkinin farkında değildi.

"Gazetede... yine ağabeyin var," dedi sakın olmasına özendiği ilgisiz bir sesle.

Meltem başını kaldırmadan "Öyle mi?" dedi kısaca. Çok ilgilenmemişti. "Eh yapamıyorduk... Sen sevmesen de çok popüler birisidir abim..."

Özellikle kadınlar bayılır ona. O da kollarına atılan kadınlara çok karşı koyamaz tabii. Aklında olsun, uzun saçlı kadınları sever..."

Bir an için gözlerini çevirip hafif bir tebessümle Natalia'ya bakmış, sonra yine önüne dönmüştü. Natalia ise istemeden elini ensesinde biten kıvrır kıvrır saçlarına götürdü. Onun uzun saçlı kadınları sevdiğini biliyordu aslında.

Kararsızca dudağını ısırды. Adamın resimlerini zaten sürekli gazetelerde görüyordu ama bu farklıydı. "E... Sen... Sen paraşütle atladığını... biliyor muydun?" diye sordu.

Meltem ilgisizce dergiyi indirip Natalia'ya baktı. Bugünlerde Natalia'da bir gariplik vardı. Bunu hissediyordu. Normalde her zaman olduğu gibi durgundu ama tavırlarında sanki bir şeyler değişmişti. Otururken, kalkarken, yemek yerken daha farklı görünüyordu. Bu kızın henüz kahkahalarla güldüğünü görmemişti. Hiç mutlu gözükmemesine rağmen o kadar güzeldi ki, her erkek onun bir tek gülüşü için hayatını feda edebilirdi. Üstelik daha on yedi yaşındaydı. Biraz daha büyüdüğünde ne kadar güzel olacağını Allah bilirdi!

Şimdi de onun bu paraşüt meselesini niye merak ettiğini anlayamamıştı. "Ne olmuş ki?" dedi sakince. "O eskiden beri paraşütle atlar. Yamaç paraşütü bile yapar. O yüzündeki sevimli yara öyle olmuş sanırım. Yani bana öyle söylemişti. Ters bir rüzgâr yüzünden kayalıklara çarpmış. Eve geldiğinde her yeri yara bere doluydu. Daha gençti o sıralar..."

Gülümsedi. Bir yandan da Natalia'nın endişeli bakışının sebebini kavramaya çalışıyordu. Son zamanlarda onun ağabeyi ile ilgili konularda biraz daha hassas olduğunu ve onun adının geçtiği konuşmaları belli etmese de can kulağı ile dinlediğine dikkat etmişti. Şimdi de bu güzel kızın güzel kara gözlerinde bal gibi endişe vardı. İşte bu ilginçti! Ama tatlıydı...

"Ama..." diye mırıldandı Natalia. "Geçen hafta Amerika'da yapılan paraşüt organizasyonunda, paraşütü açılmamış?..."

"Öyle mi?" Meltem ilgilenmişti şimdi. Hafifçe doğrulup kızın elindeki gazeteye uzandı. "Haberim yok... Bir keresinde Doğan ile uçaklarının bozulduğunu ve tek paraşütle atladıklarını biliyorum ama... Bu başka! Ver bakayım!" Gazetede haberin ayrıntısı vardı. Meltem huzursuzca kıpırdandı. "Bak sen? Yedek paraşüt de önce açılmamış... Yere çok yakıncan açabildiği için..." Hayretle çığlık attı. "İki kaburgası mı çatlamış? Aman Allah'ımı!"

Meltem kızgınlıkla gazeteyi bir kenara fırlattı. Gözleri şimdi aynı ağabeyininki gibi sert ve kararlıydı. "Manyak bu adam!" dedi acıyla. "Otur

yaşına geldi hâlâ macera peşine koşuyor. Ne yapmak istiyor bu? Sanki bilerek ölmek istiyor... Ölmek için bu kadar uğraşılmaz ki!”

Natalia’nın kalbi sızladı. Onun ölmesini istediği anlar öyle çoktu ki! Ama... Dişlerini sıktı. İçindeki sızı gözlerini yaşartmıştı. Artık onun ölmesini istemiyordu... Hem de hiç...

“Bana bundan hiç bahsetmedi,” dedi kızgınlıkla Meltem. “Kaburgalarını çatlatmış ve bizim haberimiz bile yok! Sana bundan söz etti mi hiç?”

“Hayır...” dedi Natalia kuru olmasına çalıştığı bir sesle.

“Ona bir dur demek lazım... Araba yarışları, dalma, kayak mayak derken hayatını riske atacak ne kadar tehlikeli spor varsa hepsini yapıyor. Ama hepsi babamın suçu! İş hayatı riskli diye, küçüklüğünden beri onu bir sürü hoca ile eğitti. Dövüş sporlarının her çeşidini yapmıştır... Çok iyi at biner. James Bond bile ondaki özelliklere sahip değildir. Genç bir delikanlıyken bile akıl almaz bir sporcuymuş. Deli bu adam! Ama tamam!.. Bu kadar yeter... Onunla konuşacağım... Göz göre göre ölmesine izin veremeyiz, öyle değil mi?”

Natalia suskundu. Meltem onun kara gözlerine bakınca durakladı. Sonra hafif bir acıyla mırıldandı. “Ah, unutmuştum... Sanırım sen onun paraşütünün açılmayıp ölmesini tercih ederdin!”

Natalia yutkundu. Gözleri Meltem’in güzel kahverengi gözleriyle keşişti. Şu an yapacağı, hayatının en büyük itiraflarından birisiydi. “Ben... Onun ölmesini... istemem!” dedi yavaşça. Meltem’in şaşkın bakışları altında yaptığı itiraf yanaklarını kızartmıştı.

“Yani artık ondan nefret etmiyor musun?” diye sordu Meltem yavaşça.

Natalia dudaklarını sıktı. Güzel yüzü asıktı. “Ben... Ben bunu söyleyemem... Bu duyguyu içimden atamıyorum. Ama... Tamer’in iyi yanları olduğunu da biliyorum. Bazen... Tamer’in de benim kadar acı çekmesini çok istediğimi kabul ediyorum. Fakat biliyorum ki bu imkânsız. Ona bu tür bir acıyı çektirebilecek tek yakını sensin ve ben sana bir şey olmasını kesinlikle istemem.” Dudaklarını sıktı. “Ve Meltem, inan bana... ağabeyinin ölmesini de... istemem!”

Meltem iyice şaşırmıştı. “Gerçekten mi?”

“Elbette!.. Beni ne sanıyorsun? Ben... onun gibi katil değilim... Ben kimsenin ölmesini istemem.”

“O da katil değil Natalia!” dedi Meltem. “O asla sebepsiz yere kimseye zarar vermez. Yine de ölmesini eskisi gibi arzulamaman iyi bir şey. Özel bir

sebepe yok değil mi?” Araştıran bakışları Natalia’nın yüzündeydi. Bir şeylerin değişmiş olduğu kesindi. Bu esmer güzeli Yunanlı sonunda yumuşuyor muydu yoksa? O da birçok kadın gibi ağabeyinin yakışıklılığının farkına varmaya başlamıştı acaba?

Natalia kekeleydi. “Ne... ne gibi bir özel sebep!?”

Kız sahte bir ilgisizlikle omuz silkti. Uzun saçları dalgalanmıştı. “Bilmem... O da sana karşı fazla koruyucu oldu. Senden uzak durmaya çalışıyor ama sürekli senin hakkında benden bilgi alıyor. Sanırım senden hoşlanıyor.”

Natalia başını iki yana salladı. “Beni çocuk olarak görüyor...”

“Öyleyse sen benim gördüğüm en seksi çocuksun! Ne kadar büyüdüğüne, sana baktıkça ben bile inanmıyorum. Ne kadar güzelleştiğini eminim o da görüyordur. Sana şu fizikle çocuk gözüyle bakıyorsa eğer, o bir aptaldır!”

“O kesin!” diye homurdandı Natalia. Kendisini nerdeyse gümüş tepsiyle genç adama sunmuştu ama bu aptal adam inadında ısrarcıydı.

“Bak, ağabeyim zordur. Gerçekten de zor bir adamdır. Duygularını açıklamaktan da hiç hoşlanmaz. Senin ondan ne kadar nefret ettiğini de biliyor tabii... Ama ona bir şans versen? Tek bir şans! Geçmişini unutup sıfırdan başlasan? Onun ne harika bir erkek olduğunu görürsün. İnan bana o da çok acı çekti Natalia.”

“O ne acısı çekti ki? Ölen benim babamdı!” dedi Natalia biraz kızgınca.

“Bilmediğin şeyler var. Sana sonra her şeyi anlatacağım... Bana öyle dedi. Ben bile her şeyi bilmiyorum. Bu yüzden sana bir şey anlatamam. Fakat onun da acı çektiğini iyi biliyorum.”

Natalia sesini çıkarmadı. Bu konuda Meltem ile tartışmaya girmek gereksizdi. Çünkü Tamer’in acı çekebileceği bir şeyi olduğuna inanmıyordu.

“Ona bir şans verecek misin?” diye sordu Meltem. “Bugüne kadar hayatında bir sürü kadın oldu ama hiç birisini sevmeydi. Şimdi ise, açıkçası ben ümitliyim. Sonunda çapkın kalbini dolduracak bir afetle karşılaştığını düşünüyorum! Seninle!”

“Ben... Ben bilmiyorum Meltem,” dedi Natalia gerçek bir kararsızlıkla. “Onu sevebileceğimi hiç düşünmedim. Sana yalan söyleyemem.”

“İşinize karışmak istemem tabii... Kendiniz halledin! Fakat benim gözümde de Tamer dünyanın en harika erkeğidir. Sanırım başka kadınlar da aynı fikirde ki, peşini bırakmıyorlar. Fazla oyalanmasan iyi olur.”

Başka kadınlar?

Natalia da zaten gittikçe bu başka kadınlara takılır olmuştu. Adamla yaşadıkları ender yakınlaşmalardan sonra, gezip dolaştığı kadınlar artık canını sıkmaya başlamıştı. Kesinlikle belli etmiyordu ama küçük bir kıskançlığın içinde usulca başladığını kabul ediyordu. Kendi izni dışında filizlenen bu kıskançlıktan pek hoşlanmıyordu. İçini rahatlatan tek şey ise, bu kadınların biraz azalmış olmasıydı. Tamer artık eskisi kadar sık, güzel kadınlarla gözükmiyordu.

Akşam yemeğinde Meltem'in söylediklerinin pek de doğru olmadığı düşünmeye başladı. Tamer neredeyse Natalia ile hiç ilgilenmedi. Sadece masaya otururken sakince bir iyi akşamlar dilemiş, kısa bir an için de gözlerinin derinliklerine bakmıştı. Natalia da ona inat, onunla ilgilenmeden sandalyesine oturmuştu. İyi akşamlar dileğine de sadece kısa bir baş sallaması ile cevap vermişti. Aptal adam! Ondan nefret ediyordu. Kaç haftadır kendisinden bilerek uzak duruyordu. Buna rağmen kaburgalarının durumunu merak etmekten de kendisini alamıyordu. Acıyorsa bile hiç belli etmiyordu.

Birkaç kaşık çorba içtikten sonra Meltem alaycı bir sesle sordu. "Kaburgaların nasıl abi?.. İyileşmiştir herhalde değil mi?" Neredeyse Natalia'nın düşüncelerine tercüman olmuştu.

Tamer çorbasını içerken arada göz attığı televizyondaki haberlerden gözlerini ayırıp kız kardeşine baktı. Gözleri kısılmıştı. Meltem'in alaycı suratının arkasındaki öfkeyi sezdi. Yan gözle Natalia'ya baktı. O ise bir şeyle ilgilenmeden, başı öne eğik, kaşığıyla çorbasını kurcalayıp duruyordu. Fakat konuşmaları duyduğu kesindi. Üçü de masanın bir tarafında karşılıklı oturuyorlardı.

"Bize niye söylemedin?" dedi Meltem tehlikeli derecede yumuşak bir sesle... "Bilmemiz gerekmez miydi?"

"Çok kötü değildi..." diye mırıldandı adam. "Gerçekten önemli bile değildi..."

Genç kız birden patladı. "Nasıl değildi abi ya?" diye isyanla bağırdı. "Az kalsın yerden parçalarını toplayacaklarmış! Nasıl önemli değildi?" Sesi acısını belli edecek şekilde azaldı. "Artık sorumlulukların arttı. Bak abi, biz artık iki kişiyiz. Bize bunu borçlusun. Sana bir şey olursa biz bu yaşta ne yaparız? Nasıl bu kadar sorumsuz olabilirsin?"

Genç adam arkasına yaslanıp kardeşinin gözlerindeki öfkenin geçmesini beklekti. Natalia ise umursamaz bir tavırla başını eğmişti ve ağabey kardeş

arasındaki olaya karışmıyor gözüküyordu. Kaşığıyla çorbasını boş yere kurcalayıp duruyordu. Daha bir kaşık bile ağzına koymamıştı.

"Aslında o gösteriye katılmayacaktım..." dedi Tamer doğal bir sakinlikle. "Arkadaşım Frank bir kişinin eksik olduğunu söyleyince kıramadım... Bak tatlım, zaten önemli bir şey olmadı. Buradayım işte!"

"Ama bizden sakladın?.."

"Saklamadım... Öğrenmeniz gereksiz diye düşündüm." Gözleri yine Natalia'ya kaydı. Kızın ilgisiz duruşu genç adamı biraz üzdü. Aklına hemen onun kendisine olan nefreti ve ölmesiyle ilgili söyledikleri geldi. "Zaten Natalia'nın çok önemseyeceğini sanmıyordum. Seni de endişelendirmek istemedim..." dedi yavaşça.

Natalia kaşlarını çatı. Öfkeyle kaşığını soğumuş çorbasına daldırdı. Dişleri sıkılmıştı. "Umurumda bile değilsin!" dedi ters ters. Tamer ile bir an bakiştılar. Genç adam kızın gözlerindeki kızgınlığı farklı algıladı. Oysa Natalia'nın gözlerinde nefret yoktu bu sefer. Merak eden bir kadının kızgınlığı vardı. Genç kızın aldırılmaz görüntüsü karşısında Tamer bu sefer kız kardeşine baktı. Meltem ise hâlâ kızgındı. Güzel kavisli kaşlarını sinirle kaldırmıştı.

"Ama ben endişelendim. Hem de çok!.. Sence mahzuru var mı?" Derin bir nefes aldı. "Abi... Yapma artık böyle şeyler. Ne olursun yapma artık. Yalvarırım sana... Bir gün başına bir şey gelecek. Bir gün şansın ters dönecek. Neden belayla bu kadar uğraşıyorsun? Hatırım için yapma artık!"

Genç adam gülümsedi. Kardeşinin kendisini ne kadar sevdiğini elbette biliyordu. Ailelerinin trajik ölümünden sonra Meltem iyice kendisine bağlanmıştı. Natalia değer vermese de en azından kardeşinin kendisine değer vermesi ve üzülmesi içini ısıttı. Natalia'nın nefreti karşısında artık kırılmaya başlayan kalbini birazcık ferahlatı. Uzanıp kız kardeşinin küçük elini tuttu. Başını salladı. "Söz... Bundan sonra daha dikkatli olacağım... Bundan sonra, *senin için*, hayatımı riske atacak şeylerden kaçınacağım!.."

Natalia dehşetle irkildi. Ateş saçan gözlerle hızla başını kaldırdı. Kaşığını öfkeyle tabağının içine fırlattı. Birkaç damla çorba dışarıya sıçramıştı. Genç adam ile yine göz göze geldiler. Genç Yunanlı kızın gözlerinde inanılmaz bir öfke vardı. Siyah gözleri daha da inanılmaz bir şekilde koyulaşmıştı. Tamer'e öyle öfke dolu bir bakış attı ki, genç adam kaşlarını şaşkınlıkla çatı. Meltem de şaşırmıştı. Sonra hızla ayağa kalktı Natalia. "İzninizle..." derken sesi aksine çok soğuktu. "Ben daha fazla yiyemeyeceğim... Karnım

hiç aç değil.”

O hızla ve hışımla odadan çıkarken iki kardeş şaşkınlıkla bakiştılar.

“Tabii sanırım Natalia bundan çok memnun kalmayacak...” diye sözünü tamamladı Tamer sakince. Kızın arkasından kısa bir an bakmış ve alaycı bir tavırla mırıldanmıştı. Onun kendisinin ölmesini ne kadar çok istediğini tahmin edebiliyordu. Tabii Natalia onun bu son söylediklerini odadan çıkarken genç ve sağlıklı kulakları sayesinde duymuştu. Kızgınlığı daha da arttı. Tamer ise dikkatini yeniden çok sevdiği domates çorbasına çevirdi. Meltem de canlı kaşlarla bir abisine, bir de aralık kapiya bakıyordu.

Hızla evden çıkıp neredeyse koşarak bahçeye giden Natalia, kendisini ağaçların altındaki bir şezlonga attı. Havuzun hemen yanında, koyu gölgelerin sardığı bir köşeydi. Çıplak göğüslerine adamın ilk dokunduğu yerdi. Ayaklarını uzatıp kollarını başının altında kavuşturdu. Çok güzel bir esinti çıkmıştı. Sonbahar geliyordu. Gözlerini yaprakların arasından gözükken parlak yıldızlara dikerken, öfkeyle dişlerini sıkı. Göğsü sinirden inip kalkıyordu. Hem de öyle inip çıkıyordu ki, nefes almakta zorlandığı sanılabilirdi.

‘Hayvan!’ diye geçirdi içinden nefretle. Ayağını da sinirli sinirli sallıyordu. ‘Hayvan! Kardeşi için daha dikkatli olacaktım... Kardeşi için! Benim için değil! Kardeşi için! Olur tabii. Ne de olsa kardeşi! Onun için dikkatli olmaya söz vermesi normal. Allah’ım, keşke ölseydi! Keşke ölseydi de bu gece onu görmeseydim! Her seferinde şeytanın bacağına kırmayı nasıl beceriyor?’

Gözlerini yumdu. Bir an önce okuluna gitmek ve bu evden kurtulmak istiyordu. Haftaya buradaki son günleri olacaktı. Önce kendisi İngiltere’ye gidecek, sonra da Meltem Amerika’ya gidecekti. Geçen sene İngiltere’ye onu Tamer bırakmıştı. Hoş bir ayrılık olmamıştı. Bu sene nasıl olacağını bilmiyordu. Aralarındaki ilişkinin niteliği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama böyle giderse planlarında fazla bir ilerleme olmayacaktı. Hatta içindeki yoğun bir dürtü, bu planından vazgeçmesi için kendisini uyarıyordu artık.

Bir süre kızgınlıkla tek başına oturdu. Uzun süre ne yapacağı hakkında düşündü. Belki de bir saat geçmişti. Sonra ileride bir hareket hissetti. Başını kaldırıp baktı. Tamer elinde havlusu, tembel adımlarla havuza doğru yanaşıyordu. Kendisini fark etmemişti. Karanlık olmasının avantajıydı. Genç adam havuzun kenarına geldi. Gece bile ılık olan havuza dalıp biraz dinlenmek istediğini anladı. Gözleriyle onu izledi. Genç kızın oradaki varlığından habersiz olan sinir adam, üzerindeki ince tişörtü çıkarıp bir

kenara bıraktı. Natalia onu ender olarak üstü çıplak görüyordu. Gerçekten de o çok sevdiği Yunan tanrılarının heykelleri gibi atletik bir vücudu vardı. Kırık kaburgaları acı veriyorsa bile belli etmiyordu. Üzüncüyle içini çekti.

Umarım can acısından ölüyordur!

Genç adam havuzun öbür tarafından yumuşakça dalarak kendisini suya bıraktı. Pırıl pırıl havuzun hafif aydınlatması, onun uzun ve güçlü vücudunu rahatlıkla gösteriyordu. Hiç çırpınmadan, atlamadan ivmesiyle dipte ilerledi. Sonra kızın hemen önünde dönüp, nefessiz olarak geriye, sonra bir daha kıza doğru dipten yüzdü. Onun hemen önünde başını sudan çıkardı ve havuzun yuvarlatılmış mermer kıyısına tutundu. Nefesinde en ufak bir tıkanma bile olmamıştı. Havuzun boyu o kadar da kısa değildi. Okyanuslarda nefesini tutarak derin dalışlar yapabilen bir adamdan da bu beklenirdi zaten...

Genç adam onu fark edince önce şaşırdı. “Natalia!” dedi hafif bir hayretle. “Burada olduğunu fark etmedim. Meltem seni arıyordu. Seni odanda sanıyordum...”

Genç kız cevap vermedi. Donuk bir suratla onu süzüyordu. Hâlâ masada söylediği lafa kızgındı. Kızgın olduğu için kendisine de kızgındı...

“Niye karanlıkta oturuyorsun?”

“İyiymi ben böyle!” Güzel sesi her zamanki gibi asi ve inatçıydı.

Genç adam gülümsedi. Onun ters tavırlarına alışkındı. Üstelik Natalia kızginken çok güzel oluyordu. Bir an yüzünü süzdü. Çatık kaşlarla kendisine dimdik bakan kızın güzelliği göz alıcıydı. “Gel birlikte yüzelim...” dedi birden. Biraz geriye çekilmişti. Suyun daha az derin kısmında olduğu için rahatça ayakta durabiliyordu. Uzun boyu yüzünden geniş omuzları suyun dışında kalmıştı ve pırıl pırıl parlıyordu.

“Mayom yok...” dedi kız tersçe.

“Ona gerek yok... Bluzunla gel...”

“Bluzumu seviyorum!” dedi Natalia yine terslenerek. “Havuz suyuyla mahvolur...”

“Tamam...” dedi genç adam sakince. Ama inat etmekten de geri kalmadı. “İç çamaşırla gel o halde?”

Natalia öfkeyle ona bakmaya devam etti. “Aptal mısın sen? Sutyen giymediğimi biliyorsun. İçimde bir şey yok!” dedi homurdanarak.

Genç adam gülümsedi. Gözleri loş ışıktaki bile parlamıştı. “Zaten onu kastetmemiştim. Sutyensiz gelmede bir mahzur var mı?”

Natalia sessizce onun ıslanmış saçlarını, yakışıklı yüzünü süzdü. O havuzda, onunla yarı çıplak olma fikri şu an için hiç cazip değildi. Hatta tehlikeliydi. Fark etmişti ki adamın cinsel çekiciliğinden kendisi de etkileniyordu. O gerçekten de çok çekici bir adamdı. Arabadaki küçük sevişmelerinden ve mutfaktaki tatlı yakınlaşmalarından sonra, bakışlarını ondan zorlukla kaçırır olmuştu. Şimdi de bu katil kendisine bir zeytin dalı uzatmaya çalışıyordu. Ona kanmaması gerekirdi.

“Meltem?..” diye sordu yine de.

“O arkadaşlarıyla buluşmaya çıktı. Seni de götürcekti ama demek ki sana erişemedi. Peşinden odana gitmişti. Telefonunu yemek masasında bırakmışsın...” Genç kız öfkeyle masadan kalkınca telefonunu orada unutmuştu ve sonra gidip almaya üşenmişti. Daha çok, adamla karşılaşmamak için istememişti gidip almayı.

Genç adamın gülümseyen yüzünde şimdi kıza meydan okuyan bir tavır vardı. Natalia aslında onunla yüzebileceğini düşündü. Birbirlerine dokunmadan yüzerlerse, bir sorun çıkmayabilirdi. Zaten artık ondan tiksinimediğini biliyordu. Şu anda öyle fazla nefret duyduğunu da söyleyemezdi. Sadece kızgındı...

“Çalışanlar?” diye sordu son kez.

Genç adam onun kararsız kaldığını ama havuza girmeye niyetlendiğini anladı. Eliyle gelmesi için işaret etti. “Gel hadi... Geç olduğu için herkes evine gitti. Şimdi dışarıda iki korumadan başka kimse yok... Sadece ikimiz varız...”

Natalia isteksizce yerinden kalktı. Demek şimdi koca evde bu tehlikeli adam ile yalnızdı? Kalp atışları biraz hızlanmıştı. Yine de isteksiz gibi görünmeye çalışarak havuzun kıyısına geldi. Usulca bluzunun kuyularından tuttu. Çıkarmadan önce kendisini açıkça seyreden Tamer’e baktı.

“Gözlerini çevir desem... yapmazsın değil mi?” dedi ona meydan okurcasına.

Genç adam dürüstçe iç çekti. “Hayır...” Sonra gülümsedi. “Ama bir şey görmemi istemiyorsan bluzunla da yüzebilirsin!”

Natalia bluzunun eteğini yukarıya sıyırdı yavaşça. Madem görmek istiyordu, onu bu zevkten mahrum etmeyecekti. Acele etmeden, ona seyretmesi için zaman tanıdı. Başının üzerinden ince kumaşı usulca çekip çıkardı. Ardından gözlerini adama dikti. Bluzunu bir kenara atarken adamın yanan gözlerinin göğüslerini seyrettiğini görebiliyordu. Hiç utan-

madan karşısında öylece durdu. Yuvarlak göğüslerinin her hattında onun ateşli bakışlarının ısını hissedebiliyordu. Bahçenin loş ışığında göğüsleri inanılmaz derecede çekici gözüküyordu.

“İyi bak...” diye homurdandı. “Ne kaybettiğini gör...”

Adam gülümsedi. Çok da keyifli olmayan hafif bir gülümsemedi. Natalia kısa şortunu da yavaşça indirdi. Altına seksi, dantel bir iç çamaşırı giymişti. Dantelin mükemmel ama narin kumaşı saydam gibiydi. Allahlıtan karanlık gölgeler vardı. Fazla bir şey seçilmiyordu. Yuvarlacık kalçaları ise şimdi çok daha kadınsıydı. Uzun bacakları ile suya yanaştı. Adamın kendisini açıkça seyretmesine aldırmadı. Aldırmamaya çalıştı. Midesindeki burulmaya da aldırmadı.

Havuzun kenarına oturup ayaklarını suya soktu. Hava sıcak ve su ılıktı. Yine de ürperdi. Adamın gözlerine bakmamaya çalışıyordu. Suyun kıyısında bir an duraklayınca, Tamer gülümseyerek ona yanaştı ve ince belinden tuttu. Usulca çekti. Natalia hiç itiraz etmedi. Minik elleriyle adamın omuzlarını yakaladı. Genç adam, omuzlarına tutunan kıızı yavaş yavaş suya bıraktı. Narin göğüsler, kastan sertleşmiş erkeksi göğse yapışarak aşağıya kaydı. İkisi de bu temasın etkisiyle nefeslerini tutmuştu.

“Merak etme...” diye mırıldandı genç adam. “Ben ne kaybettiğimi çok iyi biliyorum... Ama sadece bir süre için!”

“Ne... ne demek istiyorsun?” dedi Natalia garip bir sesle. Elleri hâlâ adamın geniş göğsündeydi. Parmakları kaslarının üstündeki tüylere gömülmüştü ve garip ki çekmek istemiyordu.

“Natalia... Ah benim küçük Natalia’m...” diye mırıldandı genç adam. “Anlamıyorsun değil mi?”

“Ben senin değilim... Küçük ise hiç değilim!” diye öfkeyle karşılık verdi genç kız. Elini yumruk yapıp kızgınlıkla geniş omzuna vurmuştu. Yanan iri gözlerini adamın koyu kahverengi güzel gözlerine çevirdi. “Senin olabilirdim... Sen bu fırsatı kaçırdın!”

Genç adam iç çekti. O seksi siyah bakışlar, hangi erkek olsa dizlerinin bağını çözerdi. Hangi erkek olsa, bu güzel kıızı öpmek için birçok şey feda ederdi. Ve bu esmer dilber, genç adama onun olabileceğini yine açıkça söylüyordu. Böyle bir daveti reddetmek, Tamer gibi iradesi çok güçlü erkekler için bile zordu.

“Natalia... Yapma böyle! Haftalardır senden başka bir şey düşünmüyorum... Aklımda hep sen varsın. Çıldırmak üzereyim! Ne yaptın bana

küçüküm?” Bir an susup onun gözlerini süzdü. “Kahretsin! Ve mutlu ol... Çünkü bu bana çok acı veriyor. Hemen yanımda olman ve sana dokunamamam...”

“Umurumda değil!” dedi Natalia kızgınlıkla. “Senin için hiç üzülmiyorum!”

“Üzülmediğini biliyorum.”

“Karar verdim. Ben de kendimi beğendiğim ilk erkeğe vereceğim!”

Genç adam dişlerini sıkı. “Yapmayacaksın...” dedi yarı öfkeyle ve açık bir emirle. “Sana dokunan her erkeği öldürürüm... İnan bana yaparım! Benden nefret etmen umurumda değil. Aklına böyle aptalca fikirler getirme. Bekâretini bir hiç için feda etmene göz yummam.”

“Sana bakireyim dememiştin...” dedi Natalia geçmişteki konuşmalarını hatırlatarak. Elinden geldiği kadar onu iğnelemek, sözleriyle yaralamak istiyordu. Çünkü bu berbat adam sözleriyle kendi canını kolaylıkla acıtılabiliyordu.

“Demene gerek yok. O kadar belli ki!”

“Ne fark eder peki? Nasılsa birisine verecektim. Sen olmayacağın için çok da üzgün değilim doğrusu!”

“Neden bu kadar kızgınsın Natalia? Ne oldu? Bu gece sende bir gariplik var. Uzun zamandır seni böyle öfkeli görmemiştin.”

Natalia şimdi susmuştu. Anlamadıysa kendi sorunuydu. Sessizce ve sıkılı dişlerle onun yüzüne bakıyordu.

Genç adam içini çekti. “Ölmemiş olmam mı seni üzdü gerçekten? Kazadan kurtulabildiğim için mi hayal kırıklığına uğradın?”

Genç kızın gözlerindeki ateş arttı. Ama hâlâ dilsiz gibi bakmaya devam ediyordu. Sonra birden çırpınarak ondan kurtulmak istedi. “Bırak beni lanet olasıca!” dedi öfkeyle. “Senden nefret ediyorum Allah’ın belası! Keşke ölseydin! Öyle aptalsın ki, ölmeyi gerçekten de hak ediyorsun!”

Ondan kurtulmuştu ama arkası havuzun kenarına dayanmıştı. Ona bakan gözleri koyu bir öfkeyle kaynıyordu. Tamer de biraz kızmış gözüküyordu. Çatılmış kaşlarıyla kıızı süzdü. “Benimle böyle konuşma Natalia. Allah aşkına! Ne istiyorsun benden? Neden böylesin? Bu nefretin seni mahvedecek!”

“Olabilir... Nefret benim değil mi? Sen benim sözlerimden hoşlanmıyor olabilirsin. Ama ben de senin sözlerinden hiç hoşlanmıyorum. Sen gerçekten de duygusuz, ahmak, kalpsizsin tekisin!”

Genç adam içini çekti yine. Öfkelenmemeye çalıştığı çok belliydi. Kıza doğru biraz sokuldu. Genç kız hemen ellerini araya uzatarak göğsüne yaslamış ve yaklaşmasını engellemiştir.

“Dokunma bana!” dedi kızgınlıkla.

“Pekâlâ. Hadi bana neden bu kadar öfkeli olduğunu söyle?” dedi Tamer sertçe.

“Öfkeli falan değilim. Sadece senden ve konuşmalarından hoşlanmıyorum.”

“Neden? Ne söyledim ki sana?”

Natalia gözlerini kaçırdı. Artık korkuyordu. Ondan değil... Ona kızı hissettiklerinden! Artık bu oyunu sürdürmek istemiyordu. Birden içindeki korku had safhaya ulaşmıştı. Ona karşı duyduğu intikam hissine rağmen, artık planından vazgeçmek istiyordu. Sağduyusu gittikçe bu batağın içine battığını söylüyordu. Eskiden ona bu kadar dikkat etmezken çok daha rahattı. Eskiden bu yakışıklı katil dikkatini bu kadar çekmiyordu. Şimdi ise onun canını acıtan her şey kendi canını da acıtıyordu. Bu çok aptalcaydı. Yine de buna engel olamıyordu. Evet... Gerçekten de korkuyordu. Ondan korkmuyordu ama?.. Kabul etmeliydi ki... onun için korkuyordu. Ve kimse nefret ettiği bir adam için korkamazdı!

“Bü şey söylemene gerek yok!” dedi ters ters. “Sana iyi davranabileceğimi sanmıştım... Dokunuşlarımdan tiksineceğimi... Seni kendime âşık edebileceğimi...”

Tamer’in yüzü değişti. “Sonunda bana oyun yaptığını kabullendin,” dedi hafif bir alayla. Ama gözlerinin içi gülmüyordu. Kızın göğsündeki bilekleri kolayca tutup kıvrırdı ve ince bedenini kendisine çekiverdi. Bileklerini arkada kavuşturmuştu. Tıpkı bu eve ilk geldiğindeki gibi genç kızın bedeni kendi bedenine yapışmıştı. O zaman dal gibi kuru bir kızdı. Ama şimdi diri göğüsleri dolgunluğunu belli ederek sıkıca ona yapışmıştı. “Neden pes ettin birden? Dokunuşlarımdan gerçekten tiksindiğin için mi?” diye sordu adam.

Yüz yüzeydiler. Neredeyse dudakları birbirine değecekti. Bu yakınlıktan kurtulmaya çalışan Natalia öfkeyle uğraştı ama bileklerini kurtaramadı. Üstelik çırpındıkça göğüslerindeki baskı daha da artıyordu ve göğüs uçları hızla canlanıyordu.

“İşte bu yüzden aptalsın!” dedi acımasızca. “Tiksinimediğimi biliyorsun. Tiksinsedydim, intikam için bile olsa seninle olmayı göze alırdım!”

Yatağına girmeye razı olur muydum? Ama ben de aptalım! Çok şükür ki sen bu aptallığıma uymadın!”

Genç adam güldü bu sefer. Tatlı bir gülüşü.

“Peki, niye vazgeçtin? Planın gayet de güzel işliyordu. Ben şahsen ban numara yaptığını biliyordum ama yine de ümitlenmekten kendimi alama mıştım. Planın o kadar güzel işledi ki, her gün seni düşünür oldum. He saat... Aklımdan hiç çıkmamacasına! Sana kolaylıkla âşık olabilirdim!”

Natalia çırpınmayı kesmiş, iri gözlerle adama bakıyordu. Onun sesindeki ufak kırgınlığı da hissetmişti.

“Neden vazgeçtiğin seni ilgilendirmez...” dedi zorlukla. “Tek bildiğim artık devam ettirmek istemediğim. Her gece yatağıma yatarken babamın beni ayıplayan bakışlarını artık görmek istemiyorum. Eminim intikam için o da seninle yatmamı hoş karşılamazdı.”

“Artık akıllıca düşünmeye başladığına sevindim...” diye mırıldandı Tamer. Kızın ellerini yavaşça saldı. Natalia ondan biraz uzaklaşmak isterdi ama sırtında havuzun kenarı vardı. Ayakları ise zorlukla zemine değiyordu. Onun yerine Tamer bir adım geriye çekilip kızı rahatlatmıştı. “Sana defalarca doğrusunun bu olduğunu söylemiştim. Ateşle oynadığını da! Ne yazık ki artık dudaklarına her baktığımda, her karşılaştığımızda onları öpmek istiyorum. Aslında nefretin umurumda bile değil...”

“Hiç şaşmadım!” dedi Natalia tükürürcesine... “Sen zaten başkalarının duygularını hiç önemsemezsin! Babamı da böyle mahvettin! Onun ölecek olması umurunda bile olmadı. Sen sadece istediğini alırsın. Öyle değil mi? Babamı gözünü bile kırpmadan ölüme yolladın!”

“Natalia!” Genç adam uyarıcı bir tonla adını seslenmişti. “Nefretin umurumda değil derken, seni kazanabilmek için uğraşacağımı söylemek istemişim.”

“Ama beni kazanamayacaksın! On sekiz yaşına girdiğim gün arkama bile bakmadan seni terk edeceğim. Paranı da istemiyorum. Ben başımın çaresine bakarım. Yeter ki senden uzak olayım! Bir daha yüzünü bile görmek istemiyorum. İngiltere’ye de gelme sakın! Asla görüşmem seninle! Seni yine reddetmekten hiç çekinmem.”

Genç adam sıkıntıyla homurdandı. “Tanrı aşkına biraz sus!” Ve hiçbir uyarıya gerek bırakmadan kızı incecik belinden tuttuğu gibi kendisine çekti. Natalia şaşkınlıkla sustu. Ama dudakları adamın sert dudaklarıyla kapanınca daha da şaşırdı. Şaşkınlığı bir an sürse de kendisini geri

çekemedi. Kalçalarına kayan ellere engel olamadı. Sırtı yeniden duvara dayanmıştı. Kalçalarından çekilip sıkıca gövdesine bastırılınca, farkında olmadan kollarını ona doladı. Vücuduna yapışan iri gövdenin sıcaklığını tüm bedeninde hissetti.

Ona cevap vermeye başladığını fark ettiğinde, genç adamın elleri engellenemez bir şekilde dantel iç çamaşırını aşağıya indirmişti. Ama dikkatini dağıtan o hareket değildi. Bacaklarının kıyısından öne kayan bir el, utanmazca en hassas noktasına erişmişti. Gözleri kocaman açıldı. Kadınlığının kıvrımlarına nazikçe dokunulduğunda, dehşetle karışık zevk dolu bir dalga her yerine yayılmıştı. Dudaklarını zorlukla çekti.

“Hayır... Yapma...” dedi neredeyse yalvararak. Ama boynunun tatlı kavisine kayan dudaklarla birlikte araştırılan parmaklar onun itirazını kabul etmediğini gösteriyordu. Birkaç saniye Natalia buna müsaade etti. Kıpırdamıyordu. Kendisinde o gücü bulamıyordu. Ama kendisini toparlamalıydı. Hissettiği zevk ne kadar da güzel olsa buna izin vermemeliydi. Plan çoktan bozulmuş, kozlar çoktan bu adamın eline geçmişti. Bacaklarının arasını utanmazca sahiplenen eli tuttu, çekmeye çalıştı. Diğer eliyle de onu göğsünden itmeye uğraştı.

“İstemiyorum... Tamer... Lütfen yapma!”

Çırpınırları onun gücü karşısında hiçbir işe yaramıyordu. Bu adam gerçekten de çelik gibi kaslardan ve Herkül’ü bile kıskandıracak bir güçten oluşuyordu. Kendisi gibi narin bir kızın ona bir sinek kadar bile etkisi olamazdı. Dudaklarının birkaç saniye daha hapsedilmesine sesini çıkaramadı.

“Tamer... Lütfen bırak beni...” Dudaklarını zorlukla geri çekmişti. Yalvaran gözlerinde öfke yoktu şimdi. Bir an onu arzulu gözlerle süzen genç adam, dalgınca onayladı. Elleri şimdi kızın belindeydi. Eskisi kadar sıkı tutmuyordu ama bırakmamıştı da... Genç kız aceleyle saydam iç çamaşırını yukarıya çekti.

“Yaptığın çok fenaydı. Bırak artık beni...” Sesi titriyordu. Aldığı hazzın derecesi kendisini şaşırtmıştı.

“Evet... İstersen gidebilirsin küçüğüm...” diye mırıldandı genç adam. Onun geri çekilmesini beklediği belliydi. Natalia, belini tutan elleri ittirip ondan uzaklaşması gerektiğini düşündü. Bunu yapmalıydı. Artık yeterince sıkı tutulmuyordu. Ama kıpırdamıyordu işte. Ondaki uzaklaşmıyordu. Aralarında sadece birkaç santim mesafe vardı. Ufacık bir hareket yapsa, Tamer’in kendisini yine kolları arasına alacağını biliyordu...

O sırada bir tıkrıttı oldu. İkisi birden başlarını çevirdiler. Natalia hayretle biraz ileride duran Meltem'i gördü. Kız da şaşkın şaşkın kendilerine bakıyordu. Gözleri bir ağabeyine bir Natalia'ya gidip geliyordu. Çıplaklığından ürken Natalia çok düşünmeden Tamer'in güçlü göğsüne doğru sokuldu. Çıplak göğüslerini onunkine yapıştırdı. Onun koca bedenini koruma olarak kullanarak kendisini gizledi.

Meltem de yavaşça havuza yanaştı. Hayretli bakışları ikisinin yüzündeydi. Ağabeyinin göğsüne yapışmış olan Natalia'nın biçimli göğüslerinin çıplak olduğunu çoktan fark etmişti. Sonra alaycı bir gülümsemeyle kaşlarını kaldırdı.

"Ne yapıyorsunuz burada siz?" dedi sevimli bir tavırla. Hiç kızmadığı belliydi. Kıpırmızı olan Natalia ise adamın vücudunu kalkan olarak kullanmakta kararlıydı. Gözünün ucuyla Tamer'e baktı. O da hiç oralı değildi. Üstelik kızın kendine sokulmasından memnun gibi duruyordu.

"Gördüğün gibi yüzüyoruz..." dedi genç adam sakince. "Hani sen dışarıya çıkmıştın?"

"Bizim grupta Suat diye birisi var... Geçen sefer Natalia'ya hasta olmuştu. Görünce çarpılmıştı. Benim de zaten onsuz dışarıya çıktığım için vicdanım rahat değildi. Her yerde seni aradım Natalia! Hatta buraya bile göz attım ama seni göremedim. Suat da yolda arayıp seni sorunca geri dönüp sana yine bakmaya karar verdim..." Güldü... Gözleri pırıl pırıldı. "Ama sanırım gelmezsin artık, ha?"

"Meltem... Yanlış anlamamı istemiyorum. Biz sadece..." Durumları doğru olarak açıklanacak gibi değildi. Alttan adamın bileğine ayağıyla vurdu. "Biz sadece yüzüyorduk... Tamer... Bir şey söylesene!"

"Ben ne söyleyeyim?" diye dalga geçti adam. "Çıplak olan sensin..."

Meltem kollarını göğsünde kavuşturarak utanmazca seyretmeye devam etti. Onların cevaplarını beklerken, alaycı bakışları hâlâ ikisi arasında geziniyordu. Natalia adamın vücuduna sürtünerek yana kaydı. Oradan da arkasına geçti. Şimdi geniş sırtı kendisini biraz daha iyi gizlemişti. Havuz derinleşmeye başladığı için omuzlarına kadar da suyun içindeydi. Sivri göğüs uçları adamın sırtına değerken, onun kaslı kolunu ceza olarak çimdikledi. Adam yüzünü buruşturdu ama sesini çıkarmadı.

"Bu durumda barıştığınızı düşünebilir miyim?" diye sordu Meltem keyifle...

"Asla!" diye hemen itiraz etti Natalia. "Ölürüm de onunla barışmam!"

Aksini ispat edercesine adamın kaslı kollarını sımsıkı tutuyordu.

Tamer ise alaycı bir tavırla başını salladı. Sesi yumuşaktı. "Ben de Natalia'ya benim sevgilim olmaktan başka şansı olmadığını açıklamaya çalışıyordum," dedi alayla. "Tabii biraz itiraz ediyor!"

"Öyle mi?" dedi Meltem keyifle kıkırdayarak.

"Kesinlikle hayır!" diye karşı koydu Natalia. Öfkelenmeye başlamıştı. Sonra yanlış konuştuğunu fark edince toparlamaya çalıştı. "Yani itiraz ediyorum tabii! Meltem, inan yok öyle bir şey... Onun sevgilisi falan olmam!"

"Ama onunla çıplak yüzersin? Öyle mi? Ağabeyimle?"

"Mayom yoktu... Aniden oldu işte!"

Onun yalvaran sesi üzerine Meltem keyifle kıkırdadı. "Ben bir şeylerden şüphelenmiştim zaten," dedi gülümseyerek. "Ama bu kadar ilerlediğinizin farkında değildim."

"İlerlemek mi?... Sadece yüzüyorduk!" diye açıklamaya çalıştı Natalia.

"Çıplak? Beni ne güzel uyuttunuz kuzum," dedi kız şakayla. "Ben de bu akşam sen yemekten öyle kaçınca şüphelenmiştim zaten. Demek sen de en az benim kadar endişe etmişsin."

"Hangi konuda?" diye merakla sordu Tamer.

İki kız bakıştılar. "Meltem lütfen!" diye fısıldadı Natalia. Onun yalvaran sesi üzerine Meltem arsızca gülümsedi. Sonra elini öylesine salladı. Umurunda olmadığını belli eder gibiydi.

"İyi tamam... Bana ne! Ben Suat'a gelemeyeceğini söylerim... Siz de ne yapıyorsanız..." Yine kıkırdadı. "...yapmaya devam edin. Yüzüyorsanız yani?"

Hızlıca dönüp geldiği gibi gitti. Tamer o gidince döndü. Arkasındaki kızın ince beline sarılıp kendisine çekti. Dudaklarına ansızın bir öpücük kondurup şeytani bir tavırla gülümsedi. Islak saçlarıyla çok yakışıklı duruyordu.

"Seni... seni kötü kalpli adam! Beni utandırdın!" dedi Natalia öfkeyle.

"Üzgünüm... Ama Meltem'in görmesi iyi oldu."

"Ne demek iyi oldu? Eğer senin sevgilin olacağımı sanıyorsan aldanıyorsun! Artık seni istemiyorum. Hem ben şimdi onun yüzüne nasıl bakacağım? Keşke sana uyup havuza girmeseydim."

Kollarından öfkeyle sıyrılıp kıydaki merdivene doğru gitti. Havuzun dışına çıkıp etrafta havlu aranırken, Tamer'in gözleri onun harikulade vücudunu süzüyordu. Natalia'nın dik göğüslerini, yuvarlacık kalçalarını

seyretti dalgın dalgın. Bir kenarda havlu bulan genç kız aceleyle onu vücudunun çevresine sardı. Sonra bakışları kendisini izleyen adama kaydı. Gözlerindeki ateşi gördü.

“Çok ciddiym Tamer...” dedi içini parçalayan bir kararlılıkla. “Çok ciddiym! Senden bu kadar nefret ederken... senden asla hoşlanamam. Söylediğin gibi... Bizim için bir gelecek yok! Bu iş bitti...”

Sulanmış gözlerini adamın ne düşündüğünü belli etmeyen gözlerinden kaçırdı. Aceleyle bluzunu ve şortunu attığı yerden alıp oradan uzaklaştı.

7. BÖLÜM

Natalia sıkıca kabanına sarıldı. İngiltere Aralık ayında çok soğuk oluyordu. Londra'nın kasvetli sokaklarında, yanındaki genç adamın varlığının farkında bile olmadan yürüyordu. Kısa bir yürüyüşten sonra kentin en güzel lokantalarından birisine girdiler. Kabanını girişte vestiyere bırakan Natalia, fişi yanındaki esmer adamın almasını izledi. Çok yakışıklı sayılabilecek genç bir Yunanlıydı. Uzun boyu ve geniş omuzları vardı. Kalın deri kabanının içine giydiği boğazlı kazaktan da iyi bir fiziği olduğu belliydi.

Masalarına bir garsonun yol göstermesiyle ilerlediler. Aslında onunla çıkmak gibi bir düşüncesi yoktu ama şartlar öyle gelişmişti. Kendisine çekilen sandalyeye oturan Natalia garsona teşekkür etti. Sonra karşısına oturup hayranlıkla kendisini süzen genç adama baktı.

“Burada karşılaşmamız çok ilginçti ama değil mi?” dedi adam gülümseyen gözlerle. “Seni o caddede görünce inanamadım... Çok büyümüş... Çok güzel olmuşsun.”

Natalia her zamanki gibi basit bir dudak bükmeyle gülümser gibi yaptı. “Dört sene oldu tabii! Sen neler yaptın Kostas? Burada ne arıyorsun?”

“Ben zaten buradaydım. Dört senedir hukuk okuyorum...”

“Baban gibi avukat olacaksın yani. O nasıl?”

“Fena değil. Çalışıyor... Ama bana hiç yaşanmıyor gibi geliyor. O da şimdi burada. Hâlâ sizin şirket için çalışıyor.”

Natalia acı bir şekilde karşılık verdi. “Şirket bizim değil artık...”

Genç adam yanlarına gelen bir başka garsona siparişini verdi. Natalia da siparişini verince garson uzaklaştı. Sonra Kostas şaşkın bakışlarını kızı çevirdi. “Nasıl sizin değil? Babanın intiharından sonra tüm mal varlığı sana geçmiş diye duydum. Babam öyle söylemişti.”

“Benim babam her şeyini kaybetmiş olarak öldü,” dedi Natalia durgunca. O kötü geceyi ve Kostas'ın babası Kristos'un Tamer ile olan konuşmasını hatırlamıştı. Eğer o gece o avukat olmasaydı, Tamer kendisiyle hiç ilgilenmeden çekip gidecekti. Bir çocuğun bakımını üstlenmesini Kostas'ın babası Kristos sağlamıştı. Bu sayede bu lüks okulda okumaya devam ediyordu. Bu pahalı ülkede hiçbir derdi olmadan yaşayabiliyordu.

“Fakat kesinlikle eminim. O Türk... Hani şu seni Türkiye'ye götür-

ren...”

“Adı Tamer...” dedi Natalia donuk bir sesle.

“Evet, o... Babamın şirketi dâhil, çoğu malını senin üzerine devretmiş. Biliyorum çünkü bu işle babam ilgileniyor. Hem de geçen seneden beri... Şimdi bir şirket sahibisin yani! Haberin olmamasına inanamıyorum. Sen yaşını dolduruncaya kadar, kısmen Tamer’in kontrolündeymiş ama tüm geliri senin hesabına yatıyormuş.”

“Saçma! Böyle bir şeyden haberim bile yok. Geleceğim için bana nakit para ayırdığını biliyorum ama bu şirket işini bir tek senden duydum.”

“Bilmem... Neyse, sonra babama sorarsın. Gerçi ben eminim ama...” Bir an sustu. Kızın durgun yüzünü süzüyordu. “Söylesene, o adam... Tamer... Ben onu hiç yakından görmedim. Göründüğü kadar sert mi? Seni hiç üzdü mü?”

“Evet...” diye mırıldandı Natalia. Cevap verirken hiç duraksamamıştı. Daha evvel kendisini bu kadar üzen, bunu bu kadar kolayca başarabilen birisi olmamıştı.

“Sert olmasına mı evet dedin yoksa üzmesine mi?”

“Her ikisine de...” Gözünün önünde onun sert ama yakışıklı yüzü, uzun ve atletik bedeni canlanınca hemen gözlerini kırptırdı. Sesine ilgisiz bir hava vermeye çalıştı. “Babamın ölümüne sebep oldu! Daha ne olsun?”

“Ama bu konuda babam...” Yanlarına bir garson daha gelince sustu. O garson da şarap çeşitlerini sunuyordu. Natalia bir şey içmeyeceğini söyledi. Gece saat ona kadar izin almıştı ve bu tutucu okulda alkol alması da hoş karşılanmazdı. O arada konu da dağılmıştı. Sessizce yemeğini yiyen Natalia’yı arada kaçamak bakışlarla süzen Kostas sonunda dayanamadı.

“Üzgün görünüyorsun Natalia? Neden?” diye sordu yumuşakça. Genç kız başını kaldırdı ama cevap vermedi. Üzüntüsünün sebebini izah edemezdi. Bu buz gibi ülkede tek başınaydı. “Hâlâ baban için mi üzülüyorsun?” diye tahmin etmeye çalıştı Kostas. Zeki gözleri genç kızın güzel ama durgun yüzündeydi.

“Çok sık değil...” diye itiraf etti Natalia. Evet, bir erkeği sıkça düşünüyordu ama bu babası değildi. “Mutlu olmam için fazla bir sebebim de yok,” diye mırıldandı.

“Burada yalnız olduğun içindir... İngiltere beni de sıkıyor. Sıcak iklimimizden sonra bana burası çok kötü gelmişti. Ama Türkiye de sıcakmış. Demek sen şimdi Türkiye’de yaşıyorsun ha? O adamın evinde?.. Onunla

sık görüşüyor musunuz?”

Natalia öfkeyle dişlerini sıktı. “Yazları arada sırada görüşüyoruz...” diye mırıldandı. Siyah gözleri kızgınlıkla ışıldamıştı. “Ama ben buradayken sadece telefonla konuşuyoruz... Tabii o da beyefendi ararsa...” Nefretle iç çekti. Ya da öyle olduğunu sandı. “Beni bir aydır aramadı...” dedi acıyla. Geldikten sonra sık sık telefonla görüşmüşlerdi. Natalia açısından kısa, donuk konuşmalardı. Tamer bir ihtiyacı olup olmadığını soruyordu genelde. Fakat Natalia’nın soğuk tavrı ona geri adım attırıyordu. Ama en son arayışından bu yana bir ay geçmişti. Ona öyle kızgındı ki! Genç adam bir aydır onu hiç aramamıştı. Tam bir ay! Günleri saydığına bile inanamıyordu.

“O halde seni fazla rahatsız etmiyor? Bu iyi!” diyen Kostas’ı o anda gerçekten tersleyecekti. Kendisini zor tuttu. İyi mi? Kahretsin! Hiç de iyi değildi! Yine de onayladı onu...

“Evet... Doğru... Fazla iyi!” diyerek yuttu sinirini.

“Ben de buradayken gelip seni görür zannetmiştim...”

Natalia önce anlamadı. Sonra onun ne dediğini hızla kavradı ve bir anda bu sözlerin arkasındaki mana ile ilgilendi. Gözlerini genç adamın da siyah olan gözlerine çevirdi. Ne demek istemişti şimdi? “Anlamadım?..” dedi yavaşça. “Sen ne dedin?”

Kostas biraz hayretle kaşlarını kaldırdı. “Onun da burada olduğunu bilmiyor olamazsın?” dedi şaşkınca. “Babamla birlikte gelmişler! Üç gündür iş için buradalar...”

Natalia çatalını sertçe masaya bıraktı. Gözleri yanıyordu. Dişlerini sıktı. Demek üç gündür buradaydı ve bir kere bile kendisini görmek istememişti? Bir aydır aramadığı gibi, hemen burnunun dibindeydi ve bir uğrayayım bile dememişti.

“Burada olduğundan haberim yoktu! Beni aramadı...” dedi sinirli ama soğuk bir sesle. Bu adamdan nefret ediyordu. Ondan gerçekten de çok nefret ediyordu. Onu görmediği zamanlar ve masasının üstündeki annesiyle babasının resmine baktığı zamanlar nefreti daha keskin oluyordu. Ama onu düşününce kalbi de öyle sancıyordu ki...

“Ben de babamı sadece bir kere görebildim... Çok yoğun olmalılar...” diye açıklamaya çalıştı Kostas.

“İlgilenmiyorum zaten... Geçen sene beni görmek için okula geldiğinde onu görmeyi reddetmiştim. Sanırım yine istemem diye gelmemiştir...”

Havuzda yarı çıplakken ona gelmemesi hakkında söylediklerini düşününce bu uzak bir ihtimal sayılmazdı.

Kostas bir an durdu. Sonra yavaşça sordu. “Ondan hoşlanmıyorsun... değil mi?” Sesi şüpheliydi. O adamın ne kadar yakışıklı olduğunu çok duymuştu.

Natalia öfkeyle çatmış olduğu kaşlarının altından Kostas’a baktı. Tüm kalbiyle bir adamdan nefret ederken ondan nasıl hoşlanabilirdi ki? Mantığı bunu kabul etmiyordu ama?.. Ama?.. *Tabii dokunuşları hariç...* diye içinden geçirdi. Öpüşü *hariç...* O havuz başındaki geceden sonra genç adam yine eskisi gibi olmuştu. Bir daha kendisine ne sarılmış ne de öpmüştü. Natalia da ondan köşe bucak kaçmıştı. Zaten birkaç günleri kalmıştı ve adam çoğu zaman dışarıdaydı. Görüşmelerinin çoğu tesadüf idi. Ama Londra’ya geldikleri gece Tamer birden onu kendisine çekmiş ve yumuşakça öpmüştü. Onun kiraladığı geniş bir arabanın içindeydiler. Okulun hemen önünde durmuşlardı ve o anda etrafta arabanın içini görecekt kimse yoktu. Olan birkaç kişi de kendi işleriyle ilgileniyordu. Kızın buz gibi bakan gözlerine aldırmadan öpen genç adam sonra dudaklarını siyah saçlarına gömerek bir iki saniye ona sarılı olarak durmuştu. Natalia karşı koymamıştı. Bunun bir veda öpücüğü olduğunu biliyordu. Ve elinde olmadan yine gözleri yaşarmış, içini yoğun bir sıkıntı kaplamıştı. Adamın bayıldığı temiz kokusunu içine çekerken kendisini toparlamaya uğraşmıştı.

“Güle güle Natalia,” demişti adam güzel sesiyle. “Seni özleyeceğim!” Boğazına tıkanan yumru yüzünden Natalia cevap verememişti. “Beni istediğin zaman ara...”

Genç kız arabadan inip onun valizlerini bagajdan çıkarışını izlerken nihayet kendisini toplamıştı. Ama o gece sabaha kadar ağladığını çok iyi hatırlıyordu. Neden ağladığını bilmiyordu. Oda arkadaşı da gelmemişti henüz. O yüzden boş odada hıçkırarak ağlamak kendisine iyi gelmişti.

İlerleyen günlerde her şey normale dönmüştü ama geceler yine zorlu geçiyordu. Natalia cinsel arzuları bu kadar güçlü bir kadın olduğunu bilmiyordu. Çoğu gece uykusunda onu görüyordu ve kendisini okşayan ellerini rüyasında bile hissederek uyanıyordu.

Fakat işte sonuç ortadaydı. Karşısında her gün düşünmeden yapamadığı bir adam vardı. Ve o adam buradaydı. Kendisini görmek zahmetine bile katılmamıştı. İçi yeniden öfkeyle doldu.

“Hoşlanmak mı? Güldürme beni! Aksine, ondan tüm kalbimle nefret

ediyorum...” dedi içtenlikle. “O tüm hayatımı alt üst etti. Beni kendi malı gibi alıp götürdü...”

“Ama çok gençtin... Babam seni koruduğunu söylüyor.”

Genç kız öfkeyle dolu sahte bir gülüş attı. “Korumak mı? Onun yanında kendimi her zaman tehlikede hissettim. Onun hayatı tehlike. İnan bana asla onunla olmak istemezsin.”

“Ama gerçekten de çok yakışıklı... Bir iki kere uzaktan görmüştüm... Buradaki tabloid gazetelerde bile resimleri çıkıyor. Hem de çok güzel kadınlarla...”

Natalia dişlerini sıktı yine. Aynı gazetelerin çoğunu kendisi de görmüştü. Bu yüzden adamdan daha çok nefret ediyordu. Kendisini özleyeceğini söylerken, kendisi için çıldırdığını söylerken samimi olmadığını anlamalıydı. O bir kadına ait olamazdı. Olamayacak kadar yakışıklı, çapkın, hain ve nefret edilecek bir adamdı. Onun yüzünden kendisi hiçbir erkeğe bakamıyordu. Şu karşısında oturan fazlasıyla yakışıklı gence bile ilgi duymıyordu. Onun yüzünden hayalindeki erkek tipi değişmişti. Fakat o sersem başka kadınlarla gezip tozmaktra bir mahzur görmüyordu. Niye şaşıırıyordu ki? Tabii ki o kahrolası dayanılmaz cinselliğini doyurması gerekiyordu.

Kahretsin! Şimdi şu karşısındaki yakışıklı Yunanlıya izin verse, kendisiyle yatmaktan mutlu olacağına emindi. Gözlerindeki beğeniye görmemek mümkün değildi. Ne yazık ki ona karşı hiçbir şey hissetmiyordu. Onunla seks yapmanın düşüncesi bile kendisine hiç ilginç gelmiyordu. Ayrıca adamın başka erkeğe bekâretini verme konusundaki tehdidini de unutmuş değildi.

“Sen gerçekten de çok güzel olmuşsun,” dedi Kostas. Hayranlıkla Natalia’yi süzüyordu. Genç kız üzerindeki parlak kırmızı bluz ve siyah kadife pantolon ile hem güzel hem de çok seksi duruyordu. Hayatında daha evvel bu kadar güzel bir kız görmediğini düşünen Kostas samimiyetle konuşmuştu. “Saçların da uzamış...”

Natalia istemsizce elini saçına götürdü. Uçları artık neredeyse omuzlarına değiyordu. Kıvrır kıvrırdı ve kızın bütün durgunluğuna rağmen ona hayat dolu bir görünüm veriyordu. Saçlarını biraz uzatmanın iyi bir değişiklik olacağını düşünmüştü. Fakat çok yakıştığının da farkındaydı. Banyo yaptığında saçları ıslakken düzleşiyor ve neredeyse kürek kemiklerine kadar iniyordu.

“Sen de çok yakışıklı olmuşsun,” dedi nazikçe. “Buranın sarışın kızları

senin peşinden koşuyor olmalı.”

Genç adam omuz silkti. “Doğrusu birkaç tane vardı... Ama ben her zaman senin gibi esmer kızları sevmişimdir. Küçükken bile senin çok güzel olacağını biliydim. Şimdi ise harika gözüküyorsun... Ara sıra seni görebilir miyim? Yine böyle yemek falan yeriz... Biraz gezeriz.”

Natalia hayretle kaşlarını kaldırdı. “Kostas? Bana çıkma mı teklif ediyorsun?”

Kostas gülümsedi. “Nasıl düşünürsen? Bu benim için bir onur olurdu...”

Natalia başını çevirdi. Başka zaman olsa böyle yakışıklı ve ailesi saygıdeğer bir erkeğin bu özel teklifiyle mutlu olabilirdi. Ne yazık ki hiç heyecan hissetmemişti. Üstelik bu tatlı genç için ürkütlü.

“Yapamam...” dedi bir süre sonra. Sesi üzgündü. Genç adam merakla gözlerini kısmıştı.

“Neden... Ne var ki?”

“Yapamam işte. Lütfen böyle kabul et. Çok üzgünüm...”

“Başkası mı var? Yoksa Tamer mi?”

Natalia önce cevap vermedi. Sonra derin bir nefes aldı. Gözleri samimice adamın yüzüne bakıyordu. “Kostas,” dedi sakince. “Sen çok hoşsun ama... Şu anda istediğin türde bir ilişkimiz olamaz. Tamer buna asla izin vermez. On sekiz yaşına kadar onun gözetimi altındayım ve o bir erkekle her türlü ilişki kurmama yasak getirdi. Sadece okumamı istiyor.” Böyle düşününce ne kadar da yüce bir tavırdı? Ah bu Tamer...

“Hayatına bu kadar karışamaz ki!” diye isyan etti Kostas. “Hangi çağdayız? Onu görür görmez suratına yumruğumu yapıştıracam... Kiminle çıkacağın sadece seni ilgilendirir...”

“Hayır... Böyle bir şey yapmayacaksın!” dedi Natalia sertçe. Sonra sesini yumuşattı. “Kostas... İncinmeni istemiyorum. Açık olmam gerekirse, sen onunla baş edemezsin. Babamın korumaları bile bir hafta hastanede yattı. Bu yaz gözümün önünde dört kişiyi sinekmiş gibi ezdi geçti... O kimse-den korkmaz... Hiç kimseden! Ve şimdi bile seni yanımda görse, eminim kudururdu. Sana dokunmayacaksa sırf babamın hatırı için dokunmaz...”

“Ama o kadar da korkunç olamaz? Babam ondan hep övgüyle bahseder. Sadece bazen çok sert olduğunu biliyorum...”

“Bazen değil. Her zaman... Gülerken bile tetiktedir. Hayatı böyle... Onunla baş edemezsin. Senden daha uzun ve çok daha iri... Üzgünüm

ama benim yüzümden incinmeni istemem.”

“Yapar mı?” Kostas’ın sesi gerçekten şaşkındı.

Tamer’in istediği zaman katılaşabilen güzel gözlerini hatırlayan Natalia başını salladı. Onun kızgınlığını görmüştü. “Yapar...” dedi yavaşça. Ve bu kendisine neden gurur vermişti anlayamadı.

Yemek sonrası hava yürünemeyecek kadar soğuk olduğu için, bir kafe-de oturup tatlı yediler ve çay içtiler. Natalia içinde bulunduğu sıkıntıdan biraz kurtulmuştu. Tamer’in Londra’da olduğunu öğrenmesi onu biraz germesine rağmen düşünmemeye çalışıyordu. Biraz çocukluklarından bahsettiler. Kostas kendisinden sadece beş yaş büyüktü ama çocuklukları beraber geçmiş sayılırdı. Büyümeye başlayınca ve okullar da devreye girince birbirlerinden kopmuşlardı. Nihayet gülümsemeye başlayan Natalia, arabayla koleje dönerken, eğlendiğini düşünüyordu. Çok da özel bir gece değildi ama eğlenceliydi. Kendisini bir erkekle değil de samimi bir kız arkadaşıyla çıkmış gibi hissediyordu.

İnmeden önce Kostas’ın bakışlarını gördü. Kendisini öpmek istediği belliydi. Ona hafifçe gülümsedi. Elini kardeşçe sıktı.

“Üzgünüm Kostas... Belki bir daha ki sefere... beni öpmene izin verebilirim,” dedi ona. “On sekiz yaşına girdiğimde özgür olacağım.”

Yine de Kostas’ın yüzü aydınlanmıştı. “Yani bir daha görüşeceğiz? Öyle mi?”

“İkimiz de bu şehirde olduğumuza göre niye olmasın? Ve ben koleji bitiriyorum, sen de üniversiteyi... Sonunda Yunanistan’a döneceğiz elbet.”

“Ülkemize dönecek misin?”

“Sanırım... Tamer söz verdi. On sekiz yaşına girince istediğimi yapabileceğim. O çok kötü birisi olabilir ama... sözünü tutar.” Birden içinde Tamer’e karşı oluşan sıcaklığı atmak için silkindi ve arabadan çıkıp buz gibi gece havasına bıraktı kendisini. Kostas da arabadan çıkmıştı. Yine iki dost gibi el sıkıştılar.

Kasvetli okulundan içeri giren Natalia, kapıdaki görevliye selam verip odasına gitti. Bir odada iki kız kalıyorlardı. Yatağının ucuna oturup gözleriyle boş boş ileriye baktı. Oda arkadaşı Helen de Yunanlıydı. Masasına oturmuş ders çalışıyordu. Gözlükleri olmasa çok da güzel bir kızdı. Hafif toplu vücuduna rağmen çıktığı erkeklerin sayısına bakılırsa cazip bir yönü olmalıydı. Onun bazılarıyla seks yaptığını da biliyordu.

“Ne oldu?” dedi Helen. “Gece nasıldı? Güzel geçmedi mi?”

"Aksine," diye ona çevirdi bakışlarını Natalia. "Gayet güzeldi..."

"Ama?.." diye alayla kaşlarını kaldırdı Helen.

"Ne aması?"

"Hadi Natalia... Öpüşmediniz mi? Onun sana dokunmasına izin vermedin mi?"

"Elbette hayır!" dedi Natalia ters ters. "Daha ilk kez çıktığım biriyle yakınlaşmamı nasıl bekliyorsun? Ben senin kadar rahat değilim Helen."

"Hep kız mı kalacaksın? Kendini kasmanın ne anlamı var?"

"Hep kız kalmayacağım ama önüme çıkan ilk erkeğin kucığına da atlayacak değilim..."

"Püh... Ne kadar geri kafalısın! Hâlbuki öpüşmek, okşanmak öyle zevkli ki... Eminim sen daha bir erkekle öpüşmemişsindir bile." Soran bakışları Natalia'nın donuk yüzündeydi. Sonra kaşlarını çatı. Genç kızın cevap vermemesi üzerine yüz ifadesi değişti. Sandalyesinde biraz dikleşip kaşlarını bu sefer hayretle kaldırdı. "Öpüştün mü yoksa?" dedi heyecanlı. İnanmadığı belliydi. Okulda adı soğuk kıza çıktığı için Natalia biraz yaralanıyordu doğrusu ama Tamer ile aralarında geçenleri ona hiç anlatmamıştı. "Söylesene!" diye Helen baskı yapınca başını eğdi.

"Öpüştüm tabii..."

"İnanamıyorum... Bizim buz dağı sinirli Natalia'mız bir erkekle öpüşmüş ha! Neden daha evvel söylemedin? Yoksa gerçek bir öpücük değil miydi?"

"Saçmalama! Gerçekti tabii..." Birden kendisini savunma ihtiyacı hissetmişti. Herkesin kendisine kız kurusu kalacakmış gibi davranmasından bıkmıştı. Gözleri hiddetlendi. "Hem de çok güzeldi..."

"Öyle mi? Birden fazla mı peki?"

Kendisini ateşle öpen adamı hatırlayınca yanakları kızardı. Narin dudaklarını tahriş edinceye kadar öpen erkeksi dudaklar, onu birkaç kere nefret dolu dünyasından çekip çıkarmış, hayal bile edemeyeceği yerlere götürmüştü.

"Evet..." Sesindeki ton, Helen'i gerçekten de ikna etmişti. Kalktı ve gülümseyerek onun yanına, yatağa oturdu.

"Senden ümidi kesmiştim kızım. Bu kadar güzel olsaydım tüm erkekleri parmağımdaya oynatırdım. Kim peki? Herhalde yakışıklı bir adamdır? Hoşlandığına göre..."

Natalia iç çekti farkında olmadan. "Hem de çok..." dedi yavaşça. Bu

kesinlikle yalan değildi. Sonra kendisini toparlayıp sertçe konuştu. "Kızım siz de beni iyice tutucu yaptınız. Ben de elbette erkeklerden hoşlanıyorum. Ama seçici olmam suç değil herhalde? Zaten onu görerseniz... bir daha başka adamlarla çıkmazsınız."

"Bak sen... Tarif etsene."

"Etmem."

"Yoksa kendine yakıştıramıyor musun?"

"Saçmalama, elbette hayır! O gördüğüm en çekici adam. Uzun ve atletik... Senin sevdiğin gibi kaslı... Fakat yapay değil, çelik gibi! Bizim o güzel antik heykellerimiz bile onun yanında sönük kalır. Tam bir sporcu... Yapmadığı spor yok... Sörf, kayak, paraşüt, araba yarışı..."

"Oh! İnanmam! Uydurmuyorsun değil mi?"

"Saçmalama."

"O halde zengin birisi? Bu dediklerini ancak öyle birisi gerçekleştirebilir." Natalia başı ile onaylayınca dudak kıvrıldı. "Tam bir playboy o zaman... Mirasyedi olmasın?"

"Hayır. Zengin ama bunları yapmak için kendisine zorlukla vakit ayıran çok iyi bir iş adamı..."

Helen'in meraklı bakışları yavaşça değişti! Gözleri ışıldadı... Birden yüzünü bilmiş bir gülümseme sardı.

"İnanmıyorum... O Türk mü yoksa? Hani senin vasin? Geçen sene seni görmeye gelmişti de sen kabul etmemiştin." Natalia'nın suskunluğundan gerçeği anlamıştı. "Onu Müdür Hardy'nin odasına giderken gören kızlar olmuştu. Ne yazık ki ben göremedim ama ne yakışıklı olduğunu duydum. Ah, bir de yüzündeki yarasının ne kadar seksi olduğunu tabii! Bütün kızlar günlerce ondan bahsettiler. Yalan söyleyecek halim yok. Sana arkandan aptal bile dediler. Ama sen meğerse işi bitirmişsin. Gerçekten de ondan mı hoşlanıyorsun?"

Natalia kendisini savunma ihtiyacı hissetti yine. "Evet... Niye garip karşıladın ki?" Bunu itiraf etmek kendisini fazla üzmemişti.

"Ama sen Türklerden nefret edersin? Hem sanki ona kızgın olduğunu hatırlıyorum. Geçen sene reddettin ya onu?"

"Saçma! Ben Türklerden nefret etmiyorum. Bir sürü iyi Türk tanıyorum. Hiç de canavar değiller. Ayrıca o beni öptüğünde Türk olduğu aklıma bile gelmiyor. Çok iyi bir sevgili..."

"Siz... seviştiniz mi yoksa?" Sesi hayret doluydu. Sinir küpü ama buz

kalpli Natalia'nın bir erkekle sevişebileceğini düşünmek zordu.

Natalia yalan söylemedi. "Tam değil... Yaşım küçük diye hep kendisini tutuyordu. Ama... bana dokundu tabii."

"Öyle mi? Dokundu demek..." Kıkırdadı. Tecrübeli bir genç kızın bilmişliği vardı suratında. "Çok güzel bir şey değil mi? Ama bu erkeklerin hepsi meme manyağı... Göğüslerini de okşadı mı?"

"Bu kadar ilerisini konuşmak istemiyorum..."

"Humm... Bu durumda okşadığı anlaşılıyor. Sen de onu okşamışsındır herhalde? Hakikaten şey mi?.." Muzipçe gülümsedi. Natalia'nın yüzünü kızartacak bir şey söyleyeceği belliydi. "Sünnetli mi? Onların daha küçükken sünnet olduklarını duymuştum. Hani şey var ya?.."

Natalia homurdanarak onu susturdu. Yanakları kızarmıştı. "Ne olduğunu biliyorum... Kendini sıkma. Sence bu konu özel değil mi?"

Helen yine de onun uyarısına aldırmadı. Heyecanla zıpladı. "Çok tatlı... Yani senin âşık olman! Seni hep buz dağı zannederdik! Kim derdi ki birisini seveceksin, onunla sevişeceksin!"

"Daha sevişmedik..." dedi Natalia. "Helen yeter artık, bu konu üzerine daha fazla konuşmak istemiyorum. Bunu sana açıkladım... çünkü beni mecbur bıraktın. Evet, onun dokunuşlarından, öpüşlerinden hoşlanıyorum. Ben de onu okşamaktan zevk alıyorum. Ayrıca sünnetli olması seni ilgilendirmez!" Kızardı... Bunu kendisinin de merak ettiğine inanamıyordu. "Bu benim özel hayatım... Lütfen fazla kurcalama. Başka kızlara da bunu dedikodu malzemesi yapmazsın inşallah..."

Ama yanılmıştı. Ertesi gün kendisine bakan gözlerden dedikodunun hemen yayıldığını anlamıştı. Başını yine de dik tutarak günlük işlerini halletti. Dersine girdi. Dersler de artık gevşekti. Hocalar evlerine gitmeye hazırlanıyordu. Yemeğini yedi. Çoğu öğrenci zaten izin alıp Noel tatiline çıkmıştı ama onların da yakında öğrenmesi an meselesiydi.

Ertesi gece yılbaşı olacaktı. Eğer kendi ailesi sağ olsaydı, o da Noel için bir hafta önceden onların yanına giderdi. Ne yazık ki bu Noel'i de önceki gibi yalnız geçirmek zorundaydı. Anlaşılan Tamer Bey'in kendisi ile ilgili planları yoktu. Belki de ülkesine gitmişti? Onların dininde Noel diye bir şey olmadığını biliyordu. Evet, yeni yılda kutlama yapıyorlardı ama onlar için sadece yeni bir yıla girmenin verdiği keyifti bu kutlama.

Adamı düşününce öfkesi yüzünden yanakları kızardı. Burada yapayalnızdı! O sersem bunu biliyordu! Neden bir kere bile gelip kendisini

görmek istememişti ki? Madem Londra'daydı, neden kendisini görmeye gelmemişti? Evet, ondan gelmemesini istemişti ama özleyen bir erkek bunu yapmaz mıydı? Onu kendisine yeterince âşık edemediğini biliyordu ama en azından bir telefon açıp burada olduğunu söyleyemez miydi? Tamer ile aynı şehirde olduğunu bilmek ve onu göremeyeceğini anlamak içine dokunmuştu. Kabul etmek istemese de artık ondan başka yakını yoktu.

Odasına doğru dalgınca giderken, Müdür Hardy'nin koridora çıkıp kendisine el işareti yaptığını gördü. Canı sıkıldı. Akşam olmak üzereydi ve gidip biraz dinlenmek istiyordu. Zaten oda arkadaşı onu gece ve hatta sabah rahat bırakmamıştı. Kendisinin tüm itirazına rağmen Tamer ile ilgili aklına gelen her soruyu sormuştu. Çoğunu cevaplamaktan kaçınmıştı ama özellikle onun sünnetli olup olmadığı kısmı kızarmasına sebep olmuştu. Daha bu konuları rahatlıkla konuşacak kadar büyümediğini kabul ediyordu.

"Buyurun Mr. Hardy," dedi şişman adama. Kendi boyunda ve saçları iyice dökülmüş, elli yaşlarında bir adamdı.

"Natalia! Seni odamdaki kameradan gördüm." Adamın kendi özel odasında bütün koridorları gösteren bir kamera sistemi vardı. Böylece çoğu şeyi rahatça görüp müdahale edebiliyordu. "Misafirin var... Odamda..." dedi adam huzursuz bir tavırla. Genç kız bir an onun yüzünü süzdü. Sesinin otoriter çıkmasına çalışmıştı ama onu iyi tanıyan Natalia, gözlerindeki kırpışmadan aslında tedirginliğini hissetmişti. Sonra ne olduğunu hissetti. Gülmek için kendisini zor tuttu. Onun bir şeyden korktuğu belliydi.

Kabul etmek istemese de yüreğini birden bir ferahlık sarmıştı. "Kimmiş?" derken aslında kim olduğunu gayet iyi biliyordu. Gözleri ıslık ıslık olmuştu. Sadece tanıdığı iki kişi, bu kadar şiddetli olarak insanlarda tehlikeyeymiş hissi uyandırabilirdi. Ve kendisini görmeye Doğan'ın geleceğini hiç sanmıyordu.

"Eee..." dedi adam çatık kaşlarla. "Şu senin Türk arkadaşın... Yani vasın... Mr. Tamer Karlıbel... Hani geçen sene gelmişti de sen..."

"Anladım Mr. Hardy. Vasım Tamer'i tabii ki iyi tanıyorum..."

"Evet... Şey... Geleli on dakika oldu. Senin hakkında bir kaç soru sordum. Derslerin, izinlerini nasıl değerlendirdiğin, sana karışan olup olmadığı falan..." Yan gözle odaya baktı. "Zaten her hafta mutlaka arayıp soruyor. Ne sert bir ifadesi var..."

"Öyledir..." diye mırıldandı Natalia. Fakat adamın her hafta kendisini arayıp sormasına şaşırılmıştı. Bundan haberi yoktu. "Haber verdiğiniz için

teşekkür ederim.”

“Onu görecek misin?” diye sordu adam huzursuzca. Geçen sene görmek istemediğini hatırlatmaya gerek yoktu. Her ikisi de geçen seneki görüşme olmayınca adamın kızdığını ama ısrar etmeden çekip gittiğini gayet iyi hatırlıyorlardı.

“Evet, göreceğim...”

“Güzel... Biraz sinirli gibi... Yorgun gözüküyor. Seni Noel için dışarı çıkarmak istiyormuş. Hafta sonunu da beraber geçirdikten sonra pazartesi geri getirecekmış...” Sesindeki ufak titreşim, bu vasi işinin sevgili olmayla karışıp karışmadığını merak ettiğini belli ediyordu. Dedikoduların, henüz duymamışsa bile yakında onun kulağına gideceğini tahmin etmek zor değildi. “Sen de kabul ediyorsan eğer... izin kâğıtlarını hazırlatayım,” dedi adam yine de.

“Evet... Tabii...” dedi Natalia. Bir an bile düşünmedi. Beklediği de, istediği de aslında bu değil miydi? “Onunla gitmek isterim. Hazırlatın lütfen.”

Az sonra hızla atan kalbini duymazdan gelerek, sıcak odaya usulca girmişti. Çok büyük, eski stilde döşenmiş bir odaydı. Yere, üzerinde yürünmekten eskimiş bir Türk halısı serilmişti. Diğer her taraf eski ama parlatılmış ahşap parkeydi. Büyük bir masa, birkaç klasik koltuk ve boydan boya kitaplarla kaplı bir duvar vardı. Tamer odanın diğer ucunda, artık doğal gazla çalışan eski bir şöminenin önünde duruyordu. Büyük oyma kapıyı yavaşça arkasından kapatırken, siyah gözleri şöminenin önündeki uzun boylu adamdaydı. Sırtı dönüktü ama kapının kapandığını ve kendisinin içeriye girdiğini fark etti. Dönüp bir an kızı süzdü. Natalia yine de ona dik dik bakmayı başardı. Sonra genç adam yavaşça yürüdü ve tam Natalia'nın önünde durdu.

Natalia onun cüssesi karşısında geri adım atmamak için kendisini zor tutmuştu. Başını alabildiğince geri atıp donuk gözlerle genç adamın yorgun kahverengi gözlerine baktı. Gerçekten de yorgun görünüyordu. Rüzgârda gür saçlarının birazı önüne dökülmüştü. Henüz bir tek beyazı bile olmayan bu saçları nasıl sımsıkı avuçladığını hatırladı. Hem de arzuyla...

“Selam,” dedi adam yavaşça. Güzel sesi çok yumuşaktı.

Natalia ona buz gibi bir nefretle bakmaya çalışıyordu. Donuk suratı uzun çalışmaların sonucuydu. Bu ifadeyi takınabilmek için çok çalışmıştı. Aynada hep adamın bir gün geleceğini ve onu gördüğü zaman takınacağı

ifadeyi çalışırken, bir yandan da ondan nefret ettiğini tekrar edip durmuştu.

“Ne istiyorsun?” dedi soğuk olmasına çalıştığı bir sesle.

“Anlaşılan beni özlememişsin?” dedi adam hafif bir alayla. Bir an bakıştılar. Sonra genç adam onun karşı koymasına bile fırsat vermeden narin omuzlarından nazikçe tutup çekti. Natalia bunu beklemiyordu. Dudakları yumuşakça buluştu. Kısa bir süre ama hasretle kızın dudaklarını emdi. Natalia ona cevap vermemesine rağmen, genç adam gülümseyerek geri çekildi. “Evet... Özlememişsin. Ama ben seni çok özledim...” dedi keyifle.

Natalia bu itirafı fazla inandırıcı bulmamıştı.

“Beni kaç haftadır hiç aramayan sensin. Bir aydır telefon bile etmedin. Bence özlemeyen sensin,” derken hafif bir omuz silkişle ellerini omuzlarından çekmesini sağladı. “Kaç gündür de buradaymışsın ama beni yine aramadın... Seni göreceğimi sanmıyordum artık.”

Adam başını salladı. “Ah Natalia! Bu soğuk ülkeye gelince kanın da buz gibi oluyor. Ama içinden bana kızgın olduğun belli...” Kızın sessizliği üzerine devam etti. “Doğru, bir kaç gündür buradayım... Her gün seni görmek için yanına gelmek istedim ama bir türlü cesaret edemedim. Beni görmek istemediğini söylemiştin. Açıkçası yine reddedilmekten korktum.”

“Madem korktun bugün niye geldin?”

“Şansımı denemek istedim yine de. İşlerimi erken bitirmeye çalıştım. Belki birkaç gün birlikte olabiliriz diye düşünmüştüm. Belki sen de tatilde bu soğuk okulda yalnız kalmak istemezsin dedim.” Güzel erkeksi gözleri uzun kirpiklerinin altında gölgedeydi. Natalia onun gerçekten de yorgun göründüğünü, yaşına göre fazla çalıştığını düşündü. Onun halini fark edecek kadar uzun süre yanında kalmıştı.

“Doğru, yalnız kalmak istemem...” diye mırıldandı Natalia. Fakat ona olan kızgınlığı geçmemişti. Hemen pes etmeye niyeti yoktu. “Ben burada rahatım... Yalnızlığa alıştım. Ayrıca sana kızgıyım. Seninle gelsem bile... ellerinin ve dudaklarının rahat durmasını istiyorum. Az önceki gibi beni öpmeni istemiyorum.”

“Üzgünüm...” derken tatlı bir şekilde gülümsedi genç adam. Onun kendisiyle gelmek istediğini anlamış olmalıydı. “Artık benim için bir tutku oldun. Bu kadar aydan sonra öpmeden yapamadım.”

“Söz ver. Yoksa gelmem!”

“Senden uzak durmam çok zor...” derken içini çekti adam. Yine de kızı burada bırakıp tek başına dönmek istemiyordu. “Peki, tamam, gelirsen

eğer... sen istemedikçe sana dokunmayacağıma söz veriyorum. Çok uslu olacağım... Ne dersin? Sen istemedikçe tabii...”

“Artık istemiyorum!” dedi Natalia inatla. Ama daha ilk dokunduğu anda onun kollarına atılacağına farkındaydı. Şu anda bile inanılmaz bir şekilde o kollarda olmak için can atıyordu. Ona karşı bu kadar hızlı yumuşayabilmesini aklı almıyordu.

“İnşallah kendimi tutabilirim... Bu son birkaç ayda bu kadar güzelleşmene inanamıyorum... Çok daha farklı ve güzelsin. Ne yaptın kendine?”

“Hiçbir şey...” Onun fark edeceğini ummuştu ama etmediği belliydi. “Saçlarım uzadı biraz...” dedi yavaşça. İnceleyen gözler uzamış ve ense-sinden aşağıya lüle lüle dökülen gür saçlarında gezindi.

“Onu gördüm zaten... Çok yakışmış sana... Fakat tek sebep o değil... Sanki şimdi daha da büyümüşsün. Daha kadınsı olmuşsun...”

Demek öyle? Sevindi istemeden. “Belki de bir erkekle yatmışımdır!” dedi Natalia kinayeyle.

Adam yine gülümsedi. “İmkânsız! Seni sürekli takip ettim. Dün Kostas denen o gençle yediğin yemek dışında çok usluydun...”

Natalia’nın buz gibi bakan güzel gözleri canlandı.

“Tamer... eğer onun kılına bile zatar verirsen...” diyerek adamı tehdit etmeye yeltendi.

Genç adam onu belinden tutarak yavaşça kendi iri bedenine çekti. Natalia hiç mücadele etmeden ona sokuldu. Narin bedeni adama yapıştı. Tamer kızın davranışındaki ılıklı fark etmemişti. Dudakları merakla bü-züldü. “Ne yaparsın küçüğüm?... Benden daha ne kadar nefret edebilirsin ki? Bundan daha fazlası olur mu?” diye sordu.

“Ona dokunma,” diye fısıldadı Natalia.

Tamer’in gülümsemesi azaldı. “Ona değer veriyor musun?”

“Elbette. O benim çocukluk arkadaşım... Üstelik de senin avukatının oğlu.”

“Biliyorum... Peki, sebep bu mu? Ona değer vermenin sebebi onun sadece çocukluk arkadaşın olması mı? Ona âşık falan değilsin, değil mi?”

“Saçmalama!” Gözleri kapıya kaydı. “Onu dört yıldır ilk kez görüyorum. Bırak şimdi beni... Hardy az sonra gelir... Bana izin kâğıdı hazırlatacaktı... Bizi böyle görmesin.”

Adam verdiği söze rağmen eğilip dudaklarına bir öpücük koydu. Sonra

genç kıızı bırakıp geri çekildi ve yandaki koltuğa rahatça oturdu. “Demek seni alacağımı biliyordun?”

Natalia da onun karşı tarafındaki uzak bir koltuğa oturdu. “Evet...” dedi sakince. “Müdür kapıda söyledi. Ben de kabul ettim.”

“Neden?”

Natalia şaşırılmıştı. Kızardı. Neden kabul etmişti? Elbette onunla olmak için! Bu buz gibi okulda olmaktansa onunla olmayı tercih ederdi. Ayrıca başka bir sebep daha vardı. En iyisi doğruyu ona söylemekti. “Herkes ısrarla çıkmaya başladı. Yarın sadece birkaç kişi kalacak. Ben de bu soğuk okulda sevmediğim birkaç kızla birlikte soğuk yılbaşı yemekleri yemek istemiyorum. Ve...” Durakladı.

“Ve?” Genç adamın gözleri merakla bakıyordu.

“Şey... Aslında ben de... senin kızacağın bir şey yaptım,” dedi usulca. Yanakları kızarmış, hafifçe de yutkunmuştu.

“Öyle mi? Nedir?”

“Oda arkadaşına senin... sevgilim olduğunu... söyledim.” Bu kez adama çekinerek bakıyordu. Genç adam omuz silkti.

“Bence mahzuru yok! Sorun ne?”

“Okulda herkes öğrendi.”

Genç adam güldü. “Seni rahatsız mı etti bu durum?”

“Hayır,” dedi Natalia. “Belki sen kızarsın diye düşündüm. Elimde değildi. Dedikodu hızla yayıldı. Şimdi de seninle gelmezsem yalancı konumuna düşeceğim.”

“Peki, niye oda arkadaşına sevgili olduğumuzu söyledin?”

“Ben... aslında... mecbur kaldım. O aptal kız benimle sürekli dalga geçiyordu. Onlara göre çok soğukmuşum... Erkeklerin yataklarında gezmediğim için beni aptallıkla suçluyorlar. Bir de çıktıkları erkekleri görsen. Senin yarın kadar bile yakışıklı değiller! Erkek bozuntusu antipatik tipler!”

Tamer gözlerini hafifçe kıstı. Gülümsemesi biraz azaldı. “Beni her şeye rağmen yakışıklı mı buluyorsun Natalia?” diye sordu tatlı bir sesle.

Genç kız bir an tuzağa düştüğünü hissetti. Onun gerçekten de bir kadının nefesini kesecek kadar yakışıklı olduğunu nasıl söyleyebilirdi ki? Nefret etmek başkaydı, yakışıklı olduğunu kabul etmek başkaydı. Her geçen gün bunu fark etmişti.

“Ben... sanırım fena değilsin,” dedi umursamaz davranmaya çalışarak. Gözlerini kaçırdı. “Dün gece konu nasıl sana geldi anlamadım. Ağzım-

dan... sevgili olduğumuzu kaçırdım. Sanırım baskılarından bıkmıştım. Bir anda bir sürü soru sordu. Gece boyunca bir sürü hem de! Sünnetli olup olmadığından, boyunun tam ölçüsüne kadar... Birden kızardı. "Yani... senin boyunun... Onun değil!"

Genç adam arkasına iyice yaslanıp bacak bacak üstüne atarken yeniden neşelendi. Bir şey demeden gülümseyerek kızı süzdü. Karşısındaki dünya güzeli esmer kızın zarif hatlarını seyretti. O sırada içeriye müdür girmesine rağmen, Tamer gözlerini kızdan uzunca bir süre ayırmadı.

"İzin tamam..." diye mırıldandı adam. Elinde bir kâğıt vardı. Bir iş başarmanın gururunu taşıyor gibiydi. Natalia ile Tamer arasındaki elektriği hissetmemişti.

Az sonra büyük bir araba ile ve sıkı bir yağmur eşliğinde Londra'ya doğru gidiyorlardı. Kolej ile şehir arası sadece on kilometreydi. Hatta bir keresinde güzel bir havada Natalia inat ederek şehre kadar yürümüşü. Fakat o zaman bile yol bu kadar uzamamıştı. Şimdi arabada ikisi yalnızken, yol bitmek bilmiyordu. Konuşacak bir şey yoktu. Natalia camdan dışarıya bakarken, yağmur yüzünden hiçbir şey görmüyordu. Sonra başını çevirip önüne baktı. Şehrin içine girmek üzere olduklarını hızla çalışan sileceklerin arasından gördü. Adamın kararlı araba sürüşünden nereye gittiğini çok iyi bildiğini anladı. Ama kendisi bilmiyordu. Nereye gidiyorlardı?

Çok geçmeden öğrendi. Şehrin en büyük ve en lüks beş yıldızlı otellerinden birisinin önünde durdu. Harika işçilikli tarihi binanın içi ise son derece ışıktı. Tamer oda anahtarını o tehlikeli sakinliğiyle görevliden aldıktan sonra kızın koluna girdi. Natalia'nın minik valizini ise arkadan gelen komi getiriyordu. Asansörle yukarıya çıkıp otelin en pahalı odasına girdiklerinde, elinde olmadan gözlerini etrafında gezdirdi. Çok büyük, salon gibi bir yer karşılamıştı onları. Oturma odası olarak dizayn edildiği krem rengi kanepelerden ve büyük televizyondan belliydi. Hemen ilerideki aralık kapıdan dört direkli kocaman yatak gözüküyordu. Gözlerini o büyük yataktan kaçırıp, komiye para veren adamın yüzüne çevirdi. Onun hafif yorgun görünüşü dışında fazla değişmediğini düşündü. Takım elbisesi içinde çok yakışıklı duruyordu. Pahalı kabanını çoktan girişteki askıya asmıştı.

Kapı kapanıp da ikisi yalnız kaldıklarında, Natalia donuk gözlerle ona baktı. "Umarım sadece bir yatak yoktur?" dedi sakin gibi bir sesle.

"Evet..." Adam aralık kapıdan gözüken yatağa bir an baktıktan sonra gülümsedi. Başıyla aksi yöndeki bir başka kapıyı gösterdi. "Şu kapıdan

girişince bir yatak daha olduğunu görürsün. Çocuklar için ayrılmış sanırım. Sana rahatlıkla yeter! Tabii ben dört gecedir kendi yatağında çok üşüdüm doğrusu... Son üç gecemde de üşümek istemezdim. İstersen birlikte yatabiliriz?" Sesinde tatlı bir meydan okuma vardı.

"Hani bana dokunmayacaktın?" diyerek kaşlarını kaldırdı Natalia.

"Doğru... Düşündüğün manada dokunmamaya çalışacağım. Ama sana sarılıp yatmak da sanırım güzel olur. Uyuduğumda yanımda olmanı isterdim. Kabul etmesem de bütün hafta bunun hayalini kurdum..."

Genç kız hâlâ ona kırgındı. Aranmamak gücüne gitmişti. "Ama beni bir aydır hiç arayıp sormadın. Neden?"

"Bir ay oldu mu?" diye isteksizce mırıldandı adam. "Bu ara çok yorgundum. Özür dilerim. Ama inan bana aklım hep seninle meşguldü. Arayabileceğim saatler de sana uygun değildi. Zaman farkından dolayı aramaktan vazgeçtiğim çok oldu. Sen daha çocuksun, erken yattığınızı tahmin ediyorum. Ders saatinde de aramak istemedim..."

"Bunların hepsi bahane!" diye mırıldandı Natalia. "İsteseydin yapardın? Ayrıca ben çocuk değilim. Bir daha böyle konuşma! Tamer, söyle bana... Benden uzak kalmaya mı çalışıyordun?" Sorusu o kadar aniydi ki! Ama haftalardır bu düşünce canını acıtır olmuştu.

Genç adam derin bir nefes aldı. Başını eğdiğinde bir tutam saç alnına döküldü. "O da var tabii... Sana olan çılgınca ilgimi engelleyemiyorum. Sayende sigarayı bıraktım... Belki... seni de bırakabilirim diye zaman zaman düşünmedim değil..."

"Beni niye bırakmak istedin?"

"Hâlâ yaptığının hata olduğunu düşünüyorum. Düşünmekten öte biliyorum. Benden ölesiye nefret eden çok genç bir kızsın sen. Daha on sekiz bile değilsin. Kadınlığını benim üzerinde kullanarak yaptığın planlara rağmen seni düşünmeden edemiyorum. O yaptığın saçma plan yüzünden her şey alt üst oldu! Bunun farkındasın değil mi?"

"Hata yaptım... Biliyorum. Ama... Sen beni öptüğünde, okşadığında... ben de sana karşılık verdim, değil mi?"

"Çok tecrübesizsin. Bu normal... Ben sana göre daha tecrübeliydim. Senden uzak kalabilmeyi becerebilmeliydim."

"Becerdin zaten! İsteseydin kolaylıkla yatağına gelirdim..."

"Ya şimdi? Hâlâ bunu istiyor musun?"

"Hayır!" dedi Natalia kesin bir dille. "Seninle artık intikam için se-

vişmek istemiyorum...”

Genç adam gülümsedi. “Sen intikam için çok şey yapmaya hazırdın. Ben ise beklemek zorundaydım Natalia. Duygularından senin de benim de emin olmam gerekiyordu. Bana özgür olarak geldiğinden emin olmak zorundaydım. Bana olan nefretinden kurtulduğundan...” Başını salladı anlamsızca iki yana. “Senden uzak kalmak için elimden gelen çabayı sarf ettim. Telefonda sesini duymak bile hoşuma gidiyordu. Ama senden daha fazla uzak kalamayacağımı fark ettim işte. Bu sefer gelip seni görmek istedim. Sadece sesini duymak yetmeyecekti. Sen her ne kadar beni görmek istemesen de!”

Genç kız bir süre cevap vermeden adamı seyretti. Onun gözlerindeki arzudan ne demek istediğini anlamıştı. Artık vazgeçmiş olsa da o saçma planı başarıya doğru gidiyordu. Tamer’in kendisine âşık olmaya başladığını hissediyordu. Genç adam artık sevişmemek için harcadığı çabanın sonundaydı. O kendisini istiyordu. Hem de sadece güzel bir kadın olduğu için değil. Natalia olduğu için... Tüm öfkesine ve nefretine rağmen isteniyordu. Tüm direnişine rağmen... Onu kırmak için harcadığı tüm çabaya rağmen! Fakat bunu kavramak, intikam dolu bir zafer hissinden çok, kadınca bir mutluluk doğurmuştu içinde...

“Biliyorsun değil mi?..” diye fısıldadı Natalia.

“Neyi?”

“Bu odada seninle kalmayı kabul edersem...” Gözleri dupduruydu. “...sevişmemiz kaçınılmaz.”

Tamer sessizce onun güzelliğini süzdü. Sonra genç kıza yanaşıp yumuşakça kollarına aldı. İncecik beli kıvrılan Natalia, istemsizce ona sokuldu. Gözleri hâlâ donuktu ama kalp atışları hemen hızlanmıştı. Dudakları hafifçe aralandı. Söylediğinin gerçek olduğunu biliyordu. Onun kollarında, öylece bu yatakta yatamazdı. Ayrı yatakta olmaları bile önemli değildi. İçindeki kadın artık eski hislerinden çok uzaktı. Bu adamı gerçekten de çekici buluyordu.

“Natalia...” diye fısıldadı Tamer. Dudakları bir an aralık dudaklarında gezindi. Genç kız da ürkekçe karşılık vermişti. “Seni istiyorum. Seni hayal bile edemeyeceğin kadar çok istiyorum. Ben... ben beklememizin doğrusu olduğunu biliyorum ama... bu gece...” Sustu bir an. Kararsızlığı ve arzusu gözlerinden okunuyordu. “Bu gece kendimi nasıl tutarım bilmiyorum. Sen istemezsen sana dokunmayacağım...” dedi yavaşça.

Natalia yutkundu. Onun güçlü bedenine sarılmak ve geniş sırtıyla ellerini gezdirmek için içinde çılgınca bir arzu vardı. Keşke kendisini böyle öpmeseydi... Keşke ondan bu kadar hoşlanmasaydı.

“Bilemiyorum...” diye zorlukla mırıldandı. Elinden geldiği kadar mesafeli bir sesle ekledi. “Artık... istediğimi sanmıyorum...”

Genç adam hafifçe iç çekti. Kabullenmiş bir şekilde bakıyordu. “Anlıyorum...” dedi sonra yavaşça.

“Anlayamazsın! Ben bunu açıklayamam. Sana olan ilgim yüzümden ben de kendimden nefret etmeye başladım.”

Tamer sesini çıkarmadı önce. Dudakları kasılmıştı. Kendisine acı ve arzuyla bakan kızın yüzünü süzdü. Onu öpmeyi. Ama eğilip dudaklarını kızın pırlıl pırlıl saçlarına gömdü. Vücudunu iyice kendisine bastırmıştı. Arzu dolu değildi. Yine de bir sevgiliyi tutarmış gibi nazik ve sevecendi. “Seni ne kadar çok arzuladığımı Allah bilir...” diye mırıldandı. “Ama sana dokunmamak için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum... Sadece böyle sarılmak ve varlığının tadını çıkarmak istiyorum. Kollarımda olduğunda eksik parçamı bulmuş gibi hissediyorum...”

Natalia huzursuzdu. Garip ki aynı şeyleri o da hissediyordu. Başını eğip alnını geniş göğsüne yaslamıştı. Saçlarında gezinen dudaklar sevecendi. Onun böyle yumuşak konuşmasına alışmaya başlamıştı. Böyle sevgiyle sarılmasına da... Ona ait her şeye alışabilirdi. Bunu hissediyordu. Neden bu adamın kollarında kendisini tamamlanmış hissediyordu? Bu kollara girdiği anda nefretinden iz bile kalmıyordu. Ondan ayrıken kalbi acı ve nefretle yanıyordu ama onun kollarındayken her şey buhar olup uçup gidiyordu. Bir aydır bilenmiş nefreti bile şimdi yok olmak üzereydi.

Hissettiği sıkıntıyla başını kaldırıp güzel, erkeksi gözlerle baktı. Akları yorgunluktan biraz sararmıştı. Ona karşı soğuk olmak gitgide zorlaşıyordu.

“Yorgun görünüyorsun,” dedi birden. Bir şey daha fark etmişti. Vücudu yanıyordu. Belini tutan güçlü eller de çok sıcak gibi gelmişti.

“Yorucu birkaç gündü...” diyerek aldırmaı adam.

Elini kaldırdı Natalia. Yumuşakça onun alnına dokundu. İnanılmazdı! Müthiş ateşi vardı! Zaten dudaklarından öptüğünde de biraz ateşi olduğundan şüphelenmişti ama o anda pek aldırmaı.

“Senin ateşin var...” dedi yavaşça. İçini saran endişenin etkisiyle sesi titremişti. Anlamsız bir şekilde korktu. Onu daha evvel hiç hasta görmemişti. Bu ateş normal bir insanı devirmeliydi. Onun çoktan yatağa

düşmüş, sayıklıyor olması gerekirdi... Belki de bu itiraflarının sebebi şu korkunç yüksek ateşiydi. İnanılmaz bünyesi yüzünden ayakta böyle rahatça duruyor olmalıydı.

"Biraz başım ağrıyor sadece..." dedi Tamer. "Birazdan geçer. Birlikte yemek yersek eğer bir şeyim kalmaz."

"Hayır... Bu ateş çok yüksek..." Ondan ayrılıp elini takım elbisesinin ceketine attı. Zorlayarak çıkarmasını sağladı. "Serinlemen lazım... Serin bir duş alman gerek... Ben de doktor çağırayım. Bence on dakika sonra havale geçireceksin!"

"Saçma... İyiyim ben... Doktor falan da istemem. Çok kötü olursam hastaneye giderim. Biraz yemek..."

"Susar mısın? Yanıyorsun sen! Soyun hadi! Yemeğini sonra yatağında yersin. Ama önce bir duş almalısın. Sonra da otelin doktorunu çağırınız. Bu halde hastaneye götüremem seni..."

"Natalia..."

Genç kız onun itirazına aldırmadan kravatını çekip aldı. Hızlıca gömleğinin düğmelerini çözüp çıkardı. Atletini de çocukmuş gibi başının üstünden çıkarıp bir yere fırlattı. Elini çıplak göğsüne koydu. İnanılmaz kaslarla bezeli geniş göğsü de alev alev yanıyordu. Sağındaki solundaki bir sürü küçük iyileşmiş yarayı süzdü üzgünce.

"Nefret ettiğin bir adam için fazla endişeleniyorsun?.." dedi Tamer alayla. Hâlâ ateşine önem vermiyordu. Natalia kızdı.

"Meltem için... Eminim ağabeyinin hasta olmasına çok üzülürdün," dedi yine de doğal bir sesle.

"Hasta değilim ben... Sadece yorgunum... Şu anda da sayende üşüyorum," derken birden ürpermişti genç adam. Vücudunun ısısı o kadar yüksekti ki, odanın içi sıcak olmasına rağmen üşümesine engel olamamıştı.

"Ateşin olduğu için..." derken çok kararlıydı Natalia.

Elini pantolonunun kemerine götürdü. Bunu daha evvel hiç yapmamasına rağmen utanmadı. Sadece biraz acemiydi. Kemerini çözüp düğmelerini açtı. Genç adamın fermuarını indirdi. Kumaş pantolon kolayca ayaklarının dibine düştü.

"Sanırım heyecanlanıyorum!" diye kendisiyle alay etti Tamer. Sesi boğuklaşmıştı.

Bu derecede ateşli iken bile şaka yapabilmesi ve heyecanlanabilmesi ilginçti. Natalia başını sallayarak homurdandı. "Fark ettim..." Gözlerini

«lının önündeki, canlanmaya başlayan kabarıklıktan kaçırarak iç çamaşırını işaret etti. "Bunu da çıkar."

"Önce yatağa mı gitsek?"

"Sen sapıksın! Sende bu ateş varken ben tereyağı gibi eririm... Şunu da çıkar ve doğruca banyoya gidelim." Uzanıp onun iç çamaşırını da aşağıya doğru aceleyle kaydırıldı. Bir dizi üzerine çöküp esnek çamaşırın yere kadar düşmesini sağladı. Adam şimdi çıplıktı. Titremesi artmaya başlamıştı. Natalia doğruolduktan sonra elinde olmadan onu süzdü. Bu kadar güzel bir erkek vücudunu dergilerde bile görmemişti. Gözleri aşağıya kaydı. "Demek vünet buymuş..." dedi garip bir sesle. Bir an için serin elini onun heyecanlanmış erkekliğinde gezdirdi. Bunu yaptığı için minicik bir utanç bile duymamıştı. Avucunun altında onun daha da heyecanlandığını hissetti. "Bu bile yanıyorsa..." dedi boğuk bir alayla. Sesi gırtlığında düğümlenmişti sanki. "Hadi doğru banyoya..."

Dudaklarındaki kurumayı engellemeye çalışarak, onu elinden tutup banyoya çekti. Adamın avuç içleri de yanıyordu. Hemen suyu ılık olacak bir şekilde ayarladı. Büyük jakuzi hızla dolarken onu içine girmesi için zorladı. Adamın ateşten yanan vücudu yüzünden su ona buz gibi gelmişti.

"Çok soğuk..." diye inledi.

"Aslında ılık..." dedi kız ters ters. "Ateşin olduğu için böyle hissediyorsun. Sen ne aptal bir adamsın!? Nasıl oldu da ateşin olduğunu anlamadın?"

"Pek hastalanmam... Yorgunluk sandım." Suyun içinde titremeye başlamıştı. İnanılmaz büyük, kare biçimli küvet çok hızlı ve kalın akan su sayesinde neredeyse dolmuştu. Natalia onun omuzlarını elleriyle ıslattı. Minik elini geniş omuzlarında gezdirirken içi ürperdi. Şu halde bile bu adamı çok çekici buluyordu. Ama genç adam da fena titremeye başlamıştı. Şimdi hiç de o erişilmez tehlikeli iş adamı gibi durmuyordu. Dağılmış gür saçları ve göğsünde kavuşmuş elleriyle bir çocuk gibiydi. Elbette ki öyle olacaktı. Daha yaşı neydi ki? Otuzunda, sevimli bir esmer çocuktu o... Sadece biraz fazla gelişmişti.

"Sen de gelsene," dedi Tamer yine de... Dişleri birbirine vuruyordu.

Natalia elinde olmadan gülümsedi. "Hastayken bile normal olamıyorsun, değil mi?" diye sordu sesini sertleştirmeye çalışarak.

"Hımm... Bu benim normal halim. En azından senin yanında... Sana baktıkça..."

Natalia elindeki süngeri adamın göğsüne dayarken biraz sert davrandı

ve sözünü kesti. “Sus artık! Yoksa gerçekten hasta olmadığına inanacağım.”

Genç adamın bir anda bu kadar sevimli gözükmeye başlaması anlam veremiyordu. Gözünün önüne babasının suratına doğrulttuğu silahı getirmeyi çalıştı. O anki katı ve vahşi yüz ifadesini hatırlamaya çalıştı. Fakat ne yaparsa da şu an onu yapamıyordu. Bu titreyen sevimli çocuk o olamazdı. Eğer oysa bile... şimdi çok savunmasızdı. Çok tatlıydı. Ona kızmayı sonra sürdürebilirdi. Şimdi en iyisi bir anne gibi ona yardım etmekti.

“Lütfen sen de gel. Sarıl bana! İnan donuyorum!” diye inledi adam.

Natalia kararsızdı. Fakat gerçekten de çok savunmasız ve üşüyen bir hali vardı. Ayağa kalkıp aceleyle kazağını çıkardı. Elini sutyeninin arkasına atarken onun parlayan gözlerine baktı. “Sadece yardım etmeye çalışıyorum... Heveslenmesen iyi olur...” diye homurdandı. Öyle olduğunu kendisine de telkin ediyordu. Ama sutyeninden kurtulan diri göğüslerinin onun bakışları altında heyecanlanmasına engel olamadı.

Az sonra çınlıplak bir halde, adamın arkasına oturmuş, onun geniş sırtını kendi göğüslerine yaslamıştı. Açık incecik bacaklarını onun bacaklarına doladı. Adamı sarıp sarmaladı. Ateşinin yine yükseleceğini düşünmedi bile. Bebeğiymiş gibi kucaklamıştı iri gövdeyi. Uzanıp hâlâ akan suyu kapattı. Nasılsa su birazdan soğurdu. Küvet artık son seviyesine kadar dolmuştu. Tamer biraz daha kaykılıp başının arkasını kızın gerdanına kadar indirdi. Ensesi iki göğsünün de yumuşaklığını hissedecek şekilde ortadaydı. Tamer’in her nasılsa üşümesi azalmış, keyfi yerine gelmiş bir hali vardı.

“Hımm...” derken keyifle iç çekti Tamer. Arkasında hissettiği diri ama yumuşak memeler içini gıcıklıyordu. “Bu halde ölünceye kadar kalabilirim... Sopa gibi zayıf olmana rağmen kedi gibi yumuşacısın.”

Natalia bu sefer içtenlikle gülümsedi. Çünkü onun kendisini görme ihtimali yoktu. Arkasında gözü yoksa tabii.

“Ağır mıyım?” diye sordu adam.

“Evet...” Bacakları ile ona daha iyi dolanırken ağırlığının kendi bedeninde yarattığı keyfi hissetti. Kasıklarındaki artık tanıdık gelmeye başlayan sızıyı... “Ama sorun değil. Canım acımıyor,” diye mırıldandı.

Onun bu uysal hali Tamer’i şaşırtmışsa bile sesini çıkarmadı. Natalia da elindeki doğal süngerini ıslatıp onun alnında, boynunda, göğsünde gezdiriyordu. Su gerçekten de hızla serinliyordu. Ama genç kız adamın ısıyı yüzünden üşümüyordu. Bu koca bedenin nasıl bu kadar ısı ürettiğini merak etti. Serbest kalan diğer eli de suyun içinden onun geniş göğsüne

dolanmıştı. Tamer bu küçük eli tutmuştu ve başparmağını avucunun içinde, çevresinde erotik bir şekilde gezdiriyordu. Diğer eli de Natalia’nın pürüzsüz güzel bacağına sahiplenircesine kavramıştı ve kalçasıyla baldırının arasında kızı ürkütmeden usulca gezinip duruyordu.

Natalia süngerini bıraktı. Artık avucunu kullanmaya başlamıştı. İlklaştırmaya başlayan suyla onun omuzlarını serinletmeye devam etti. Kollarında, göğsünde dolaştırıyordu avucunu... Erişebildiği yerlerde okşarcasına geziyordu. Parmak uçları şimdi omzundaki eski bir yaranın üzerindeydi. Üzüntüyle o yarayı okşadı. Bu yaralardan nefret ediyordu. Onun bir zamanlar canını acıtmış her şeyden nefret ediyordu. Parmak uçları bu acıyla bir başka yaraya kaydı. Yumuşakça okşadı.

“Bunların bir kaç... kurşun yarası... değil mi?” diye sordu sıkıntıyla. Adam cevap vermemişti. Natalia omzuna hafifçe vurdu. “Bana sakın yalan atmaya düşünme! Söylesene! Sen asker misin? Bir çeşit devlet ajanı falan?”

Genç adam güldü. “Bunu da nereden çıkardın?”

“O Doğan denen sersem de senin gibi... Siz devlet için mi çalışıyorsunuz? Mafya olmadığınızdan eminim. Sertsiniz ama mafya olamayacak kadar da yumuşak kalplisiniz. Ona niye Dodo diyorlar?”

Adam onu duymamış gibi başını yana çevirip yüzünü bir göğsüne iyice yasladı. Dili ve dudakları usul usul pembe ucuna dokunmaya başlayınca Natalia birkaç saniye buna müsaade etti. Sonra onun konuşmayacağını anlayınca iki eliyle kafasını tutup sahte bir öfkeyle düzeltti.

“Geçmiş gizemli bir adamın göğsümü öpmesi hoşuma gitmiyor. Bana gerçekten kim olduğunuzu söyler misin?”

Genç adam sakince iç çekti. Natalia’nın merakını engelleyemeyeceğini hissediyordu. “Ben benim küçüğüm! İnan bana farklı biri değilim. Yani en azından uzun süredir.”

“Devlet için mi çalışıyorsunuz?”

“Eskiden evet! Ama şimdi bıraktık sayılır.”

“Artık çalışmıyorsunuz yani?” Genç adam suskun kalınca çenesinden tutup başını kendisine çevirdi. “Hâlâ çalışıyor musunuz?” diye sordu öfkelenmemeye çalışarak.

“Bazı... zor görevlerde... teklif geliyor.”

“Öyle mi? Sizin ikinize mi?”

“Üçümüze... Bir kişi daha var. Ankara’da...”

“O kim?”

“Sen resmen beni sorguluyorsun,” dedi adam gülerek.

“O kim?” diye inatla sordu Natalia.

“Çok zeki bir işadamı...” Gözleri hemen burnunun dibindeki göğüs ucundaydı. “Eskiden bir ekiptik. Ben kısmen bıraktım. Annemle babam ölünce başka çarem kalmamıştı. Meltem tek başınaydı. Doğan ile Tahir’e zaman zaman yardım ediyordum ama onlar da artık eskisi kadar sık görev almıyorlar. Tahir de zaten bir süredir yaşlanmaya başladığımızı, tepkileri mizin geciktiğini söyleyip duruyordu.”

“Ama çağırılınca yine de gidiyorsunuz, öyle mi?”

“Dediğim gibi, arada sırada. Senede bir gibi... Artık hepimizin kendi hayatları var. Zaman ayırmak zor oluyor. Ve gerçekten de yaşıyoruz. Otuz çoğu kişiye genç gibi gelebilir ama dağlarda uyumak ve on yedi yaştaki silahlı çocukları vurmak zorunda kalmak için çok yaşlıyız.”

“Fakat her türlü tehlikeli sporu yapmaktan da geri kalmıyorsunuz!” diye homurdandı yine Natalia.

“Sadece eğlencesine! Kazalar herkesin başına gelebilir.” Sonunda sıcak dudaklarını göğüs ucuna yine değdirmişti.

“Nedense senin başına çok sık geliyor,” dedi Natalia heyecanlanmamaya çalışarak. Kafasını tutup yine düzeltti. “Akıllı ol! Daha ateşin düşmedi!”

On dakika sonra su iyice soğurken, Tamer’in ateşi de gerçekten düşmeye başlamıştı. Adam epeydir konuşmuyordu ama onun uyuyup kalmadığını biliyordu. Çünkü parmakları hâlâ erişebildiği her yerde edepsizce geziniyordu.

“Sen de hastalanacaksın...” dedi genç adam birden. Sesinin tonu artık kendisine geldiğini gösteriyordu. Ne kadar da güçlü bir bünyesi vardı! “Su soğudu... Hadi çıkalım... İyiyim artık.”

Doğrulup hiç utanmadan ayağa kalktı. Natalia gözünü onun geniş göğsünden düz midesine, oradan da sakın duran erkekliğine indirdi. Heyecanla yutkundü. Bu sünnet meselesini artık iyice kavramıştı. Sonra o da doğruldu. Bir süre kararsızca bakiştılar. Genç adam büyük küvetten çıkıp ona elini uzattı. Natalia artık ona elini verirse ne olacağını biliyordu. Bakışlarından anlamıştı. Genç adamın artık ılıklaşmış avucuna yavaşça bıraktı elini. Küvetten kaymadan çıkması için yardım etmesine izin verdi. Büyükçe bir havluyla kurulamasına da ses çıkarmadı. Boynunda, göğüslerinde gezinen el, kurulamaktan ziyade okşar gibiydi. Kasıklarından yayılan ılık sızı bedenini sarmaya başlamıştı.

Ve sonunda kucaklanıp yatağa götürülmeyi bekliyordu tabii. Bu olunca çıkmadı. Hatta hiç itiraz belirtisi bile göstermedi. Kollarını boynuna dolarken gözlerini uysalca kahverengi gözlerine dikti. Tamer de kendisini kıvırtıyordu. Yatağın yanına gelinceye kadar da gözlerini ayırmadı. Natalia ortuların üzerine yumuşakça bırakıldığında kendisini geriye atarak sesini çıkarmadan bekledi. Genç adam ise ayakta durmuş, onun çıplak bedenini kıvırtıyordu. Sopa gibi dediği vücudunun her yerinde beğeniyle gezinen parmaklar genç kızın içini yakıyordu. Göğüs uçları sertleşmiş, nefesini tutmuş, dudakları bekleyişle aralanmıştı. Nefret ettiği bir adama kendisini vermek için o kadar hazır ki, bu canını acıyordu.

“Natalia...” diye mırıldandı Tamer. Yavaşça yanına oturdu. Eli, küvetin kuru kalmayı başarmış kıvrır kıvrır siyah saçlarında gezindi. Alındaki kılcalıkları kıyıya çekti. Natalia bir an gözlerini yarı kapadı. Sihirbaz gibiydi. Dokunduğu her şey canlanıyordu. Öldürmeyi bilecek kadar maharetli olan parmakları, okşama konusunda da tam bir ustaydı.

“Efendim?..” dedi ona Yunanca.

“Kendimi tutamıyorum...” O da aynı dilde cevap vermişti. “Sana baktıkça... kendimi tutamıyorum. Öyle güzelsin ki...” Gözleri kızın tek bir tüy bile olmayan enfes vücudunda gezindi yine. Onun yine de davet beklediğini anlayan Natalia elini uzattı. Genç adamın kaslı göbeğinden aşağıya inip heyecanlanmış erkekliğini tuttu. Hafif bir baskıyla ne istediğini anlattı.

“Evet,” diye fısıldadı. “Ben de istiyorum... Şimdi!..” diye ekledi boğuk bir sesle. “On sekiz yaşına kadar beklemek istemiyorum.”

Tamer yine de kasılmıştı. Kaşları biraz çatılıydı. Nefes almakta zorlanıyordu gibiydi. “Nasıl da bundan daha fazla benden nefret edemezsin... Değil mi?” diye sordu sonra hafif acı bir sesle. Onun da bir eli narin omuzlarından göğsünün üzerine kaymıştı.

Genç kız göğsünü okşayan ele doğru belini kıvrırken adamı tutan elini daha da sıktı. Bunu yapmak hoşuna gidiyordu. Onun gücünü avuçlarında hissetmek... Ama artık daha fazlasına da ihtiyacı var gibiydi. Ne olacağını, ne hissedeceğini bilmiyordu ama güzel şeyler olmalıydı.

“Evet...” dedi minik bir inlemeyle. “Edemem... Düşünme artık. Nasıl olsa birisi bekâretimi alacaktı. Niye sen olmayasın? Seni beğeniyorum... İstiyorum! Ama... nazik ol. Tamam mı?”

Artık adamın biraz acele etmesini istiyordu. O böyle duraladıkça yal-

varma noktasına yaklaştığını hissediyordu. Sanki aylardır içinde dışarıyı fırlamayı bekleyen korkunç bir güç vardı. Müthiş bir patlamanın içinde yükseldiğini anlamıştı. O kendisini her okşayışında ve öpüşünde birikip durmuştu. Gece rüyalarına bile girmişti. Onu bir an önce içinde hissetmek istiyordu. Garip bir şekilde buna ihtiyacı vardı. Daha ilk dakikada boşalacağından emindi...

Arzulu dudaklar mücadeleyi bırakıp göğsüne uzanınca elini çekti. Uzun gür saçları kavradı. Daha evvelki minik sevişmelerinden farklı olarak bu sefer işin sonunun geleceğini biliyordu. Kendisini kasmak zorunda değildi. Bunun rahatlığıyla gülümsedi.

Kendisine çok uzun gelen, çıldırtıcı öpüşlerle, minik ısırmlarla geçen bir sürenin ardından artık dayanma noktasının sonuna yaklaşmıştı. Vücudunun ön tarafında öpülmeyen, arzuyla emilmeyen bir tek nokta bile kalmamıştı. Bacaklarının arasında uzun süredir uğraşan adamın saçlarını çekirtmeyi bırakıp omuzlarına saldırdı. Tırnakları şimdi omuzlarına batmıştı. Belini gerip göğüslerini tutan avuçlara doğru yaslandı. Baş yastığın üzerinde sağa sola doğru dönüp duruyordu. Yalvararak onun omzuna baskı yaptı.

“Tamer... Hadi!.. Hadi!.. Bekleme artık...”

Genç adam acele etmek istemiyordu. Haftalardır bu anın özlemiyle doluydu. Ve bu güzel yarağa dokunmak, öpmek, sarılmak hayal ettiğinden bile daha güzeldi. Ama kendisi de bir an önce rahatlama ihtiyacı içindeydi. Dayanma gücünün sınırına gelmişti. Natalia'nın da kıvranmasından artık ne zor durumda olduğunu hissedebiliyordu. Yavaşça doğrularak dudaklarını göbeğine çekti. Acele etmeden, küçük öpüşlerle, avuçları arasındaki göğüslere, oradan da usulca boynuna çıktı. Önce uzunca bir süre dudaklarını hapis aldı. Bu arada genç kızın istekle açılmış bacakları arasına kalçalarını kaydırды. Natalia ne kadar hazır olsa da ilk anda ürktü. O sert baskı güzel olsa da devamından korkuyordu. Tamer acele etmeden doğruldu. Natalia'nın gözleri kapalıydı. Birkaç saniye sonra ise üzerinde doğrulan adamın ne yaptığını görmek için merakla açtı. Bacakları arasına daki ilk sert baskıyı hissettiğinde elinde olmadan göğsüne dokundu. Hızını kesmek amacıyla, titreyen bir sesle uyardı.

“Yavaş ol... Biliyorsun bu ilk... Korkuyorum...”

“Sen kontrol etmek ister misin?” diye anlayışla fısıldadı adam.

“Evet,” diye hemen kabul etti Natalia. Elleriyle adamın kalçalarını ya-

ladı. “Çok büyük...” Utançla gülümsedi. Gülümsediği ender anlardan biriydi. Tamer artık kontrolü onun eline bırakmıştı.

Genç kız, küçük elleri titrerken, üzerindeki ağır gövdenin baskısını kontrol ederek yavaş yavaş adamın içine girmesini bekledi. Korkudan bacaklarını kasmıştı biraz. Fakat düşündüğü kadar zorlu değildi. Onun yakınlığı karşısında gevşedi. Bacaklarını da gevşetti. Kalçalarını hafif kaldırdı. Adamın erkekliğinin zevk dolu bir sürtünmeyle içine kaymasını sağladı. İlk anda hafif bir acı ile gözlerini yummuştu ama önemli değildi. Bunu bekliyordu. Ve sonra, birkaç saniye sonra, acısı hafifleyince gülümseyerek gözlerini açtı. O iyice içine yerleşinceye kadar bekledi. Sonra keyifle mırıldandı.

“Sandığım kadar acıtıcı değilmiş... Çok güzel... Hadi devam et şimdi...”

Sabırlı adamın ustalığı su götürmezdi. Hayatında yaşadığı en güzel tecrübeydi. Tamer de altında kıvranıp inleyen harika bedenin güzelliği karşısında kendisini zor tutuyordu. Kendisine göre minnacıktı ama inatılmaz bir ıhtirasla sarılıyordu. Elinden geldiğince uzatmaya niyetliydi. Bir süre sonra sırtına batan tırnakları hissettiğinde onun artık hazır olduğunu anladı. Kendisi de geciktirmek istemedi. Tüm gücüyle Natalia'ya yüklenirken, onun küçük ağzından çıkan inlemeler, keskin bir çığlığa dönüştü. Sımsiyah gözlerini sımsıkı yummuştu. Çığlıkları geniş odada yankılandı. Gitgide azalınca kadar adam ona baskı yapmayı sürdürdü. Natalia neredeyse baygın bir halde gevşeyip, kendisini bırakıncaya kadar hareketlerine devam etti. Kendisi de müthiş bir doyumla onun içine bırakmıştı enerjisini... Hayatında hissetmediği kadar büyük bir zevkle bu küçük kadının kendisini doyuma ulaştırdığını fark etti. Natalia gerçekten de mükemmel bir kadındı. İstekli, verici, amatör ama çabuk öğrenen...

Bir süre sonra nefesleri düzelmeye başlarken, Tamer yana kaydı. Natalia öylece yatıyordu. Olanlara inanamıyordu. Seksin bu kadar güzel olduğunu asla tahmin etmezdi. Her hücreсі hâlâ az önce yaşadıklarının etkisindeydi. Başını çevirip yanında yatan adama baktı. Yakıcı gözler kendisini seyrediyordu. Bir eli de hâlâ hızla inip kalkan göğüslerindeydi.

“Hoşuna gitti mi?” diye sordu genç adam onu okşarken. Her erkek gibi bunu öğrenmeye ihtiyacı vardı. Davranışlarından bilse bile sözlü olarak duymaya ihtiyacı vardı. Bir kıızı ilk tecrübesinde mutlu ettiğini öğrenmek istemesi komik sayılabilirdi. Ama Natalia'ya komik gelmedi.

Onu anlıyordu. Bu kız bir de nefret doluyorsa, elbette ki erkek bu gerçeği duymak isteyecekti...

Ve adı üstünde... bu bir gerçektir. Sır değildi. Harika bir şey yaşamıştı. Hayal bile edemezdi.

Natalia cevap vermeden önce dönüp ona sarıldı. Başını geniş omzuna yerleştirirken "Ever..." diye fısıldadı. "Bir daha istiyorum... Ama önce azıcık dinleneyim. Bu yaz beni reddetmeyecektin! Bir sürü zaman kaybettik."

"İntikam peşinde olmasaydın... daha başka türlü bir ilişkimiz olabilirdi." dedi adam üzgünce. "Ama gerçekten güzeldi... Daha önce hiç bir kadınla bu yaşadıklarımı yaşamadım."

Natalia içindeki kıskançlığı görmezden gelmeye çalıştı. "Yalancı!" dedi yorgun bir sesle. "Yine de teşekkürler. Benim kıyas yapma şansım olmadığı için bir şey diyemeyeceğim..." Parmak uçları göğsündeki tüylerdeydi. "Görüşmediğimiz aylarda... başına yine bir terslik geldi mi?" diye sordu. İlgisizmiş gibi gözükme istiyordu ama elinde değildi.

"Pek değil..." diye mırıldandı adam. Bu aslında kocaman bir yalandı. Onu bir ay boyunca arayamamasının bir sebebi daha vardı elbette. Ama bu tehlikeli mazeretini ona söylemeyi istemedi. Doğan ve Tahir ile çıktıkları bir görev ters gitmişti. Sonrasında da iki hafta yoğun bakımda yatmıştı. Bunu genç kızdan gizlemeyi tercih etti.

"İyi... Meltem sevinecektir... Ona söz verdiğini unutma!" dedi genç kız hafif ters bir sesle...

"Sesinde iğneleme mi hissediyorum?" Genç adam bu konuda o kadar kördü ki, Natalia'nın o gece acıdan nasıl kıvrandığını ve şimdi bile içinin üzüntüyle nasıl dolu olduğunu anlayamıyordu.

Natalia onun bu hali karşısında birden sıkıldı. Artık içinde tutamayacaktı. "Sadece ona karşı sorumluymuşsun gibi davranman hoşuma gitmedi. Beni yanına aldığında bana karşı da sorumlu oldun!" dedi küskün bir sesle.

Adam hayretle gülüp kollarındaki eşsiz kadının öfkeli yüzüne baktı. "Küçüğüm..." dedi şaşkınca. "Sen yüzüme bile bakmıyordun? Çoğu zaman konuşmuyordun bile!.."

"Olsun! Ben de o evde yaşıyorum. Sandığının aksine..." Sustu, devam etmedi. Onu nasıl merak ettiğini bilmesine gerek yoktu. Kendisi bile zorlukla kabullenmişti. Sonra omuz silkti. "Neyse işte... Artık seviştimize göre sanırım daha dikkati olursun? Artık beni de düşünmen gerekiyor. İlk erkekimin başına bir şey gelmesini istemem!"

Tamer iyice şaşırılmıştı. Biraz yan dönüp dikkatle yüzüne baktı. Erkekseki tavırla süslenmiş kalın kaşları çatılmıştı. Belli ki hâlâ Natalia'nın ciddiyetine inanamıyordu.

"Hay Allah! Ciddi olamazsın! Senin böyle konuştuğuna inanamıyorum..." diye mırıldandı. "Sen iyi misin? Hasta falan olmayasın?" Bu sefer de o komik bir şekilde elini kızın pürüzsüz alnına dayamıştı. Natalia o anı itirdi.

"Yapma! Dur... Şimdi bana da söz vereceksin. Tehlikeli bir şey yapmak yok. Bir daha hayatını boşu boşuna tehlikeye atmayacaksın. Doğan'dan ve o Tahir denen adamdan da uzak duracaksın! Aksi takdirde bu son sevişmemiz olur... Biliyorsun, seninle sevişmekten vazgeçmiştim. Ama eğer uslu olursan, istediğin zaman... benimle sevişebilirsin. Bunu... ben de isterim..."

Adam kaşlarını iyice çatı. Yine de kızın tavrı garip gelmişti. "Peki... Söz!" diye yavaşça onayladı. Aklına İzmir'de Kordon'da gece yarısı kendilerine sataşan gençler geldi. Onun o gece ne kadar korktuğunu hatırlamıştı. "Sanırım İzmir'deki olay seni korkuttu. O gece sakın olmalıydım... Bir daha bu şekilde fevri davranmayacağım. Seni korkutmamak için alttan alacağım."

"Mesele bu değil. Mesele sensin! Yaptığın şeyler çok korkunç... Dalmak, paraşütle atlamak, olmadık yerlerde kaymak ve o... o arkadaşların! Onlar tehlikeli! Onlarla oldukça başın derde girebilir."

Genç adam güldü. "İnan bana onlar da tam tersini benim için söylüyor. Belayı mıknaş gibi çektiğim doğru ama... sana söz... Daha dikkatli olmaya çalışacağım."

"Aferin..." dedi Natalia hafif gülümseyerek. Rahatlamıştı. Parmak uçlarını kaburgalarında, yeni keşfettiği bir yara üzerinde gezdiriyordu. Bu yara ne zaman olmuştu acaba? Çok taze duruyordu. Dikiş izlerini bile hissedebiliyordu. Sonra gözlerini aklına gelen bir başka şeyle kocaman açtı. "Fevri ne demek?"

Minik bir kahkaha atan adam onu nefessiz kalıncaya kadar öptü. Sonra geri çekilip nefes almasına izin verdi. Ona yeniden sımsıkı sarılmış olan Natalia, isteksizce kollarını gevşetti. Kendisini o kadar rahat ve güvende hissediyordu ki, bunun mutluluk olduğunu düşündü. Bu çok saçmaydı. Babasının katilinin kollarında mutlu olması imkânsızdı. Fakat onun sakin olacağına dair verdiği söz, kendi içinde rahatlık yarattığı için keyfini

kaçırmadı. Onun düşmanı olması meselesini sonra düşünürdü. Bu kadın harikulade bir zevkin ardından bu yakışıklı adam azıcık yumuşamayı hak ediyordu.

Ne yazık ki umduğu gibi olmadı. “Peki, şimdi ne olacak?” diye soran adamın konuya bu kadar erken girmesi canını sıktı. Böyle olacağını biliyordu. Biliyordu da bundan sonra ne olacağını o da tam bilmiyordu.

“Ne gibi?” diye sordu isteksizce.

Genç adam dönüp onun kollarından kurtuldu. Bir elinin üzerinde doğrulup güzel yüzünü süzdü.

“Korunmadık! Ya çocuk olursa?..”

Natalia’nın gözlerinde bir rahatlama belirdi. Bu soruya rahatlıkla cevap verebilirdi. “Sen çocuk olursa ne yaparsın?” dedi karşı soruyla.

Adam yeniden uzanıp başını genç kızın çıplak göğüslerine yasladı. Bir elini seksi, dümdüz göbeği üzerine koydu. Onun hamile oluşunu hayal bile edemiyordu.

“Güzel olurdu...”

“Sen çocukları sever misin?” dedi Natalia içi ürpererek. *Karnımda onun çocuğu mu?*

“Bayılırım... Senden olursa hele nefis olurdu. Annesinin güzelliğini alacak bir çocuk benim için şans olurdu.”

“Şey... Ama sen de çok yakışıklısın. Kendine haksızlık etme...” Parmakları adamın saçlarında gezinmeye başlamıştı. *Bir çocuk ha? Hem de ondan!*

“Ama ben çocuğumuzun sana benzemesini isterdim...” diye mırıldandı Tamer.

“Hamile kalsam sevinirsin yani?”

“Hem de çok!”

“Sonra?”

Tamer başını kaldırıp ona gülümsedi. Bir erkek için fazla güzel olan gözleri parlamıştı. “Evlenebiliriz...” dedi aniden. Natalia’nın tüm vücudu irkildi.

“Ne... Ne dedin?”

“Evlenebiliriz...”

“Saçmalama! Senden çocuğum olsa bile seninle asla evlenmem!” dedi yavaşça. Dürüstçe iç çekti. “Daha babamı unutmadım...”

Genç adamın gözleri biraz kısıldı. Bu nefretin gücü karşısında yüreği

ıkışıyordu artık...

“Natalia... Bence artık baban konusunu en yakın zamanda konuşmalıyız. Ne olduğunu, nasıl olduğunu, sebeplerini... Ama şimdiki mesele bu! Çocuk olursa?”

Genç kız parmağını onun dudağına yasladı. “Şışt... Tamam, sorun yok! Beni çocuk gibi görebilirsin ama değilim. Ne zamanlar hamile kalabileceğimi çok iyi biliyorum. Buradaki okullarda ilk anlatılan derslerden birisidir bu. Sorun yok... Sen gidinceye kadar beni özgürce sevmekte serbestsin. Hiçbir tehlike yok. Daha yeni iyileşmiştim.”

Genç adam dudağını büktü. Kızın rahatlığı onu sıkışmış gözüküyordu. “Yazık... Bu fikir birden gözüme çok güzel gözüküyordu.”

Genç kız ister istemez gülümsedi. İçi ona karşı şefkatle doldu. “Gerçekten de hamile kalmamı ister miydin?”

“Hem de nasıl? Neyse, beklerim ben de!”

Natalia şaşırdı. “Bekler misin? Neyi beklersin? Senden hamile kalmamı mı istiyorsun?”

“Çok güzel olurdu. Çocukları gerçekten severim. Senden olması da en çok isteyeceğim şeylerden birisi olurdu. Benimle evlenme fikrini düşünsen iyi olur.”

Natalia kıkırdadı. “Çocuk olmasa bile bana evlenme mi teklif ediyorsun?” Parmakları yeniden göğüslerine yatan adamın saçlarında geziniyordu. Ne kadar da canlı ve gürdü.

“Gülme! Ciddiyim... Daha evvel kimseye evlenme teklif etmemiştim.”

“Sana seninle evlenmeyeceğimi söyledim. Seninle asla evlenmem...”

“Neden?”

“Sebebini de söyledim.”

Adam sustu. Bir şey demeden geçen bir dakikanın ardından kontrol altına alınmış bir sesle sordu. “Bundan sonra ne olacak o zaman?”

Natalia ensesindeki saçları okşamaya devam ederken umarsızca karşılık verdi. “Bir süre... bu güzel deneyimi devam ettirmek istiyorum. Çok zevkliydi. Bildiğim tek erkek olarak bu yeni ihtiyaçlarımı karşılasan, ben de daha toleranslı olacağıma söz veriyorum...”

“Geçici bir barış mı yapacağız?”

“Evet. Beni istiyor musun?”

Genç adam dudaklarını diri göğüs uçlarında gezdirdi. Dişleri küçük ısırdıklarla pembe ucunu çekiştirip duruyordu. Gözleri yeniden parlamaya

başlamıştı. “Hem de çok!” dedi usulca.

“Ben de seni istiyorum...” dedi Natalia. “Bırakalım bir süre böyle gitsin. Tadını çıkaralım... Sonra ne olacağını şimdiden düşünmek istemiyorum. Olur mu?”

“Hı hı...” diye isteksizce onayladı genç adam.

“Güzel... Şunları ısırmayı da bırak...” Natalia gülümseyerek kara kafasını göğsüne bastırdı. Bir süre kendisini öpmesine ses çıkarmadı. Heyecanlanmamaya çalışıyordu. Diğer yandan da onun çocuk istediğine inanamıyordu. Bu adamdan olacak çocuğun güzelliğini hayal bile edemiyordu. Onun çocuğunu seveceğini düşündü. Bir bebeği olsaydı, babasından ettiği gibi ondan nefret etmezdi. Onu korur ve kollardı. Düşüncenin güzelliği ile huzursuzluk duydu. Sonra kendisini zorlayarak doğruldu.

“Hadi kalk bakalım zorba! Yoksa yine canım isteyecek. Bu gece bir iki defa daha yapabiliriz. Ama şimdi azıcık kendime geleyim. Daha nefesim bile düzelmedi. Sen de bir şeyler yesen iyi olacak... Ateşin yine biraz yükselmiş. Serin havada yürürsek belki sana iyi gelir.”

Yarım saat sonra yıkanmış ve giyinmiş bir halde otelden çıkıyorlardı. Çıkarken resepsiyona çarşafı değiştirme talimatı veren Tamer, sonradan Natalia'nın kızarması karşısında çok gülmüştü. Onun utandığını anlamıştı ama aldırmasın diye söylemedi. Dışarıda yağmur dinmişti ve puslu, soğuk bir hava vardı. Caddelerin tüm ışıltısına rağmen, etkisini göstermeye başlayan sis etraflarını sarıyordu.

Onun kendisine sarılması Natalia'yı hiç rahatsız etmedi. Soğuk yüzünden o da ona iyice sokuldu. Yürüyerek işlek ve gizemli caddelerden geçtiler. Güzel bir lokantada yedikleri yemek eşsizdi. Şehrin en lüks lokantası dolup taşarken, iyi bir bahşişle hemen yer bulunabileceğini çabucak kavramıştı. Arada genç adamla gözleri karşılaşıyordu. Ona bakmak hem utanmasına hem de paylaştıkları şeyin güzelliği yüzünden ürpermesine sebep oluyordu.

Tamer de katışındaki güzel yaratığın durgunluğundan biraz sıyrıldığının farkındaydı. Onunla hemen ciddi şeyler konuşup eski haline dönmesini istemiyordu. Şimdilik, bu çekici esmer güzelin verdikleriyle yetinecekti. Onu hiçbir şey için zorlamayacaktı. Bakışlarındaki nefret hiç değilse biraz azalmıştı. Hatta zaman zaman sevimli bakıyordu. Onu seyretmekten kendisini alamayan Tamer, bazen kızın uyaran bakışlarını görüyordu ve alaycı bir şekilde gülümseyerek gözlerini kaçırıyordu.

Natalia göğüslerinde ve dudaklarında gezinen gözler yüzünden hu-

zursuzdu. Yemeğin sonunu zor getirdi. Çatalını masaya bırakıp adama doğru hafifçe eğildi. Yunanca olarak konuştu. “Sen böyle bakarken yemek yiyemiyorum. Eminim herkes de farkındadır. Bunu yapmak zorunda mısın?” diye sordu.

“Ne yapabilirim? Gözlerimi senden alamıyorum...”

Natalia içini çekti. O da aslında adama bakmaktan kendisini alamıyordu. “Peki...” dedi kabullenmiş bir şekilde. “Hadi o zaman! Yemeğini yediysen kalkıp otele gidelim. Yine seks yaparsak belki açlığın geçer...” derken sevimli bir şekilde homurdanmıştı. Oysa onun da genç adama karşı özleminden içi yanıyordu.

Tamer'in memnun gülümseyişi ve ikiletmeden garsona el sallayışı yüzünden, Natalia da güldü. Karşısındaki adamı inceledi. Bugüne kadar ona hiç bu kadar alıcı gözüyle bakmamıştı. Yakışıklı ve etkileyici olduğunu biliyordu ama şimdi daha dikkatle bakınca, çevresine yaydığı elektriği daha iyi görüyordu. Her haliyle diğer erkeklerden farklı duruyordu. O tüm kadınlar için çekici olabilecek ender erkeklerden idi. Herkese kan verebilen ama sadece belli kişilerden kan alabilen kan grubu tipine benziyordu. Onu beğenmeyecek tek bir kadın bile olamazdı. Kendi inanılmaz nefretine rağmen onu neden böyle çılgınca beğendiğini daha iyi anlıyordu. O yüzündeki seksi yara yüzünden her kadın o kara başını memeleri arasına itirazsız sokabilirdi. Ayrıca sünnetli veya sünnetsiz, daha evvel hiçbir erkek vücudunu çıplak görmemiş olmasına rağmen, şu ipeksi gömleğinin altındaki kaslara bayılıyordu. Şimdi ise bir an önce otele gidip ellerini ve dudaklarını o kaslarda gezdirmek için sabırsızlanıyordu.

Sabırsızlıkla garsona para vermesini izledi. Bol bahşiş garsonu çok memnun etmişti. Onları kapıya kadar geçirdi. Dışarıya çıkan Natalia bir an sisli ama temiz havada derin bir nefes aldı. Sonra adamın kocaman elini tuttu. Gülümseyerek çekti.

“Hadi, çabuk ol...” derken neşeyle güldü. “Yeniden sevişmek için sabırsızlanıyorum...” dedi ateşli bir sesle. “Sen ne yaptın bana böyle?..”

Koşar adımlarla caddelerden geçerken, vaktin ilerlemiş olduğunu fark ettiler. Hatta Natalia caddeden karşıya koşarak geçerken adamın gözlerine çapkınca bakmış ve daha da hızlı koşması için neredeyse teşvik etmişti. Temiz havada gözleri parlıyordu. Yanakları sağlıklı kızarmıştı. Tamer'in de ateşinin düştüğünü ve bedeninin yeniden direnç kazandığını görebiliyordu.

Otele kestirmeden gitmek için nispeten sakın bir sokağa girdiler. Sağlı

sollu dizilmiş kafe veya birahanelerden insan ve müzik sesleri geliyordu. Otele birkaç dakikalık mesafe varken, bir ara sokaktan gelen sesle duradılar.

“Pisist!” diye seslendi birisi veya birileri...

Farkında olmadan duraklayan Natalia ve Tamer, başlarını çevirdiler. Gölgelelerin ve sisin arasından bir el uzandı ve gri renkli metal bir şeyi salladı. Genç kız şaşkınlıkla bunun bir silah olduğunu fark etti. Avucunda tuttuğu kocaman el bir an sertleşti. Adamın gerildiğini anladı.

“Gefin buraya!” diye sert bir emir duydular. Silahın namlusu üzerlerine doğrulmuştu. Natalia hayretle Tamer’in kendisini bırakıp, kocaman gövdesiyle silahın önüne siper olduğunu fark etti. Adam bir an bile duraklamadan kızın narin bedenini arkasına almıştı.

“Ne istiyorsun?” diye sordu Tamer. Sesi nispeten sakindi. Bu sakinliğin tehlikesini bilirdi Natalia...

“Gelin dedim...” diye alçak sesle bağırdı adam. Lokantaların arka kapılarının açıldığı çok dar bir sokaktı. Karanlığa doğru yürüyüp etraflarına bakındıklarında, onların üç kişi olduklarını fark ettiler. İkisinin elinde bıçak vardı. Birisi Tamer boylarındayken, diğer ikisi iri ama daha kısalardı. Elinde silah olan orta boylu adam gülümsedi. “Gece gece bu sokakların tehlikeli olduğunu bilmiyor musunuz siz?” dedi alayla.

Tamer bir an Natalia’ya baktı. Kızın gözlerinde hiç korku görmemek kendisini şaşırtmıştı. Karanlıkta o kara güzel gözler sadece kendisinin vereceği tepkiyi bekliyor gibiydi. Bu üç adamı alt etmek kendisi için hiç sorun olmazdı ama kızı yine korkutup üzmemek istemiyordu. Ayrıca ona bu gece uslu duracağı için söz de vermişti. Sıkıntısını gizlemeye çalışarak elini iç cebine attı.

“Hoop!” diye kendisini uyaran adama aldırmadan cüzdanını çıkardı ve yere fırlattı. Pahalı cüzdan parke taşlı nemli sokağa, adamın ayağının yanına düştü.

“Sanırım bunu istiyorsunuz?” dedi soğukça. “Alın bakalım... İçinde çok para ve kredi kartı var.”

Birisi cüzdanı aldı. Kalın cüzdanın içindeki parayı görünce ısıklık çaldı.

“Vay be! Ne para! Sen kimsin? Sultan falan mı?” Eli kimliğine gitmişti.

“Aldınız işte! Şimdi bizi bırakın da gidelim. Sorun çıkarmayız... Dilediğiniz gibi harcayın. Kimseye söylemeyiz...”

Adam paraları ve değerli kredi kartlarını alıp cüzdanı geri fırlattı.

Cüzdan nemli taşlarda yuvarlanarak kirlendi. Adamın diğer elinde de kimliği duruyordu.

“Hey! Sen Türk müsün?” diye alayla sordu. “Onların daha cesur olduğunu düşünürdüm. Hem Türksün hem de bu cüseyyle ödleğ gibi davranıyorsun... Kalıbına bakan da seni bir şey sanır!”

Tamer sesini çıkarmadı. Kaşlarını çatı ama iri vücudundaki gerilmeyi bir tek Natalia fark etti. Silahlı adam Tamer’e çok yakındı ve onun rahatlıkla adama saldırabileceğini biliyordu. Kendisine verdiği söz yüzünden sakin kalmasını hayranlıkla karşıladı. İçinde ona karşı duyduğu minnetle yüreği titredi.

“Gidebilir miyiz, lütfen?” diye adamlara bu sefer kendisi sordu.

“Korkmayın Miss...” diye alay etti silahlı adam. “Sevgilerinize bir şey yapmayı düşünmüyoruz. Böyle akıllı ödleğleri severiz.”

Natalia dişlerini sıktı. Gözleri ışıldadı. Bu kadarı da fazlaydı! Kimse sevgilisine böyle hakaret edemezdi!

“Aptallar!” dedi açıkça. “Ben onun için veya kendim için mi korkuyorum sanıyorsunuz?” Buz gibi sesi sokaktaki havadan bile dondurucuydu. “Ben sizin için korkuyorum...” Lafi havada asılı kalmıştı bir an! Eliyle adamın seksi kalçasına hafifçe dokundu. “Hadi Tamer... Ama çabuk ol... Hallet şu adamları! Seninle sevişmek için gerçekten sabırsızlanıyorum!” dedi Türkçe!

Tamer ikiletmemişti bile! Öne doğru atıldığını kimse fark etmemişti.

O gidince gerçekten de içi bir garip oldu. Dersten sonra öğle molasında bir sürü kız, heyecanla bir merakla onun yemek yediği masaya koştu. Yemek salonunun hafif uğultusu içinde, merakla sordu adı Isabelle olan kız.

“Natalia... Vay canına! Seninki gerçekten o muydu?” dedi heyecanla. “Ben ilk kez bu sabah gördüm... Ne yakışıklı... Ne tatlı... Sevgilin o mu gerçekten?”

“O benim vasım...” dedi Natalia sakın bir sesle. Onların yüzündeki duraklamayı ve hayal kırıklığını görünce içinden eğlendi. Sonra birden gülümsedi. “Ama evet! Aynı zamanda sevgilim...” dedi sevimli bir sahip-lenmeyle. “Hem de bir Türk!”

“Aman Tanrım!.. Ablamın da bir Türk sevgilisi vardı. Biraz kıskançlar ama yatakta çok iyi derdi. Öyle mi gerçekten?”

Natalia sesini çıkarmadı. Dudaklarını hafifçe büzdü. Biraz kızarmıştı. Bu cevap zaten çok açıktı. Oda arkadaşı Helen de oradaydı. Donup kalmıştı. Gözleri kocaman açılmıştı. Fakat bir şey demedi. Akşam odalarına çıkıncaya kadar da Helen'i bir daha görmedi. Odasına çekildiğinde o da oradaydı. Daha kapıyı bile kapamadan merakla sordu.

“Demek sonunda onunla yattın ha?”

Natalia kapıyı kapayıp kendisini yatağa attı. Çok yorgundu. Geceleri az uyumanın verdiği ve harcadığı enerjinin zorladığı bir yorgunluktan bu. Gözlerini tavana dikti. Hafif gülümsüyordu. Bu zevkli yorgunluğu sevmişti.

“Evet...” dedi yavaşça. “Sonunda onunla yattım!”

“İlk miydi?”

“Elbette!” dedi biraz ters bir sesle.

“Zevk aldın mı peki?”

Natalia gülümsedi. “Hem de hepsinde! Bazen birkaç defa... Çok güzeldi.”

Kısa süren bir sessizlikten sonra Helen yine bir soru sordu. “Seni seviyor mu?”

Natalia derin bir iç çekti. Gözleri yanmıştı birden... Babasını ve onun feci ölümünü hatırladı. Gülümsemesi hafif acı bir hale dönüştü. “Bilmiyorum...” dedi düşünceli bir şekilde. “Bana karşı çok ilgili... Ama hayatında o kadar çok kadın olmuş ki! Sever mi bilmem. Sevmesini isterdim...” Yatağında yan dönüp çocuk gibi bacaklarını karnına çekti. Kollarını dizine doladı. Gözleri buğulandı. Bir süre öyle kaldı. Helen uzaklaşıp onu yalnız bırakmıştı. Natalia neden sonra “Keşke sevseydi...” diye mırıldandı kendi

kendisine. Arkadaşının onu duymasına imkân yoktu. Dişlerini sıkı. “O zaman ondan intikam almak daha kolay olurdu!”

Gözünden kayan bir damla yaşın ıslaklığıyla elini kaldırdı. Yanağını sil-di. Hayretle elindeki yaşa baktı. Bu adamın kendisini hâlâ ağlatabil-mesine sinir oluyordu. Ondan hâlâ nefret ediyordu. Babasının sözlerini hatırlıyordu. Ondan kendi intikamını almasını söyleyen sözlerini... Her şey yoluna girmeye başlamıştı. İntikam planı yeniden devreye girmişti. So-nunda istediğini elde etmişti. Ama artık çok üzülüyordu. Kalbi sızlıyordu. Korkunç bir ikilemin içine düşmüştü. İçindeki dayanılmaz acı, nefretini bile bastırıyordu. Ondan intikam almak... artık kendi canını da acıtacaktı. Ne yazık ki ondan fazlasıyla hoşlanıyordu. Ne yazık ki... intikamından da vazgeçemezdi!

O günden sonra zaman hızla geçti. Natalia hiç beklemediği bir anda Tamer'i karşısında görmeye alışmıştı. Neredeyse ayda birkaç kere geliyor-du. İnsanın kendisine ait bir jeti olunca dünyanın her yeri bir iki saatlik mesafede oluyordu. O da, ailesi Londra'da yaşayan öğrenci arkadaşları gibi, hafta sonu bu seksi erkekle çıkıyor, harika iki gün geçiriyor ve her seferin-de üzgünce okuluna geri dönüyordu. Çocuk olmaması için korunmaları gerektiği zamanlarda Tamer sorumluluğu üzerine alıyordu. Kendisi koru-nuyordu. Adamın ilgisi sadece seks konusunda değildi. Bu açıkça belliydi. Bir iki gelişinde adet görüyordu ve birbirlerine dokunmakla yetinmişlerdi. Fakat Tamer'in asla huzursuzluk çıkarmadığını ve uslu uslu kendisine sar- rılıp yattığını görünce, onu takdir etti. Diğer türlü de her seferinde harika bir sevişme yaşamalarına rağmen, sonrasında onu alıp gezdiriyor, değişik yerlere götürüyordu. Bir keresinde yine jetle Alplere götürmüştü. Natalia'ya kalsa yataktan hiç çıkmaz, akşama kadar onun kollarında yatmak isterdi. O koca bedene o kadar alışmıştı ki, onunla uyumak hayatının en büyük zevki haline gelmişti. İri ama sevecen eller kendisini okşarken uyuyup kalmak çok güzeldi. O zamanlar nefretini ve planlarını rahatlıkla unutuyordu.

Tamer de aynı keyfi yaşıyordu. Onu görmeden geçirdiği bir hafta sonu olduğunda, bir şeyler eksik kalmış gibiydi. Bu durumda telefonla arıyordu. Telefonla konuşmayı aslında sevmiyordu. Sadece sesini duymak yeterli gelmiyordu. Bir hafta sonu da bir ihale yüzünden çıkan tartışmada silahlar ateşlenmişti. Oysaki Natalia'ya verdiği söz doğrultusunda adamlarına geri çekilme emri vermişti. Aksi gibi bir kurşun sekip bacağının iç kıyısına saplanmıştı. Canı çok yanmamıştı ama kurşunu çıkaran genç kadın dok-

torun ve hemşirenin eğlendiği belliydi. O hafta sonu Natalia'yı görmeye gidememişti. Sonraki hafta kasığına çok yakın olan bu yarayı Natalia fark etmişti ve çok kızmıştı. Gerçeği kabul etmesi zor olmuştu. Onun kendisi için endişelenmesi ise Tamer'in gerçekten hoşuna gidiyordu.

Artık ondan başka bir kadına bakma isteği yoktu. Daha on sekizinde bile olmayan bir kadını aklından atamıyordu. O ince uzun harika bedenini elbette çok beğeniyordu ama kendisi için her şey seks değildi. Bir daha babası hakkında konuşmamışlardı. O kısa zamanlarda Natalia konuşmasını engelliyordu. 'Sadece beraber olmanın tadını çıkaralım' demişti. Seks konusunda hevesli ve iyi bir öğrenciydi. Beraber gezip dolaştıkları sırada da hayat dolu ve eğlenceliydi. Gözleri artık eskisi gibi nefretle bakmıyordu ama Tamer yine de emin olamıyordu. Çünkü bazı anlar öyle bir bakış yakalıyordu ki, buna nefret denmezse ne denirdi? Ama genç kız hemen kendisini toparlıyordu. Bakışları değişiyordu.

Bir gerçek var ki kendisini sevdiğini asla söylememişi. Natalia onu sevmiyordu. Sadece yaşadığı cinselliği ve birlikte oldukları anları seviyordu. Tamer de aldırnamaya çalışıyordu. Yıllardır sevgisiz cinselliğe alışmıştı. Daha evvel hiç aşık olmadığı için, beraber olduğu kadınların vücutları ona yetmişti. Sevişmek için sevmek gerekmiyordu. İkisi de sevgiden veya nefretten bahsetmeden birlikte olmayı tercih ediyorlardı. Bu büyüünün bozulmasına izin vermemek için belirsizce çaba sarf ediyorlardı. Hatta bir daha evlenme lafı bile etmemişti.

Birkaç kere de Amerika'ya gitmesi gerekmişti. Orada işlerini hallederken, kız kardeşi Meltem'i de görmek fırsatını bulmuştu. Kardeşinin keyfi yerindeydi. Çok iyi iki arkadaş edinmişti. Kız kardeşinin manalı bir şekilde Natalia'yı sorması, gerçekleri bilmemesine rağmen şüphelendiğini gösteriyordu. Tabii ki ona seviştiklerini söylemedi. Sadece arada sırada gidip gördüğünden bahsetti. Zaten iki kız telefonla görüşüyorlardı. Bir keresinde yatakta birbirlerine sarılmış bir halde yatarlarken aramıştı Meltem. Henüz nefesleri bile düzenlenmediği için, Meltem Natalia'yı hasta sanmıştı. Sesi çatlak ve düzensiz çıkıyordu çünkü. Natalia ona cevap verirken bir yandan da gülümseyerek dudaklarını adamın göğsünde gezdirmiş ve iyi olduğunu söyleyerek konuşmasına devam etmişti.

Ve böylece aradan aylar geçti...

Sonunda Natalia'nın okulu bitti. Tamer gelip almıştı onu... Güzel, sıcak bir gündü. O son gün, herkesle vedalaşırken etkilenmişti. Burada

uzun seneleri geçmişti. Sona doğru çok zevkliydi tabii... Bazı arkadaşlarıyla telefonlaşma sözü verdikten sonra genç adamın kiraladığı arabaya binmişti. Tamer'in jeti ile eve dönerlerken, Natalia gerçekten de bazı arkadaşlarından ayrıldığı için üzgündü. Şimdi lise dönemi bitmişti. Üniversite okuyup okumama konusunda kararsızdı. Uçakta genç adamın omzuna yaslanmış bir halde ne yapacağını düşünüyordu. Bir buçuk ay sonra on sekiz yaşına girecekti ve her şey yerine oturacaktı artık. On sekiz yaşında artık çocuk sayılmayacaktı. Ne olacağını tam olarak bilmiyordu ama Tamer ile yaşayacakları kötü şeylerden de korkuyordu. Ona alışmıştı. Sadece seks olarak değil... O iyi ve eğlenceli bir erkekti. Yanındaki kadını korumayı ve sahiplenmeyi seven nazık birisiydi. Daha önceden nasıl olmuştu da onu kaba biri olarak düşünmüştü? Kendisini kıracak en ufak bir söz ve davranışta bulunmuyordu. Şu anda elindeki evrak dosyasını incelerken bile kızı rahatça sarmış, omzunda uyuklamasına ses çıkarmıyordu. Durumu rahatsızlık vericiyse bile onun uykusunu bölmek için sayfaları çevirmek haricinde kıpırdamıyordu.

Hâlbuki Natalia uyumuyor, geniş omzunda olmanın keyfini sürüyordu. Bir eli de ceketinin içine girmiş, adamın kaslı göğüs kıvrımını tutmuştu. İki sene kadar önce bu uçakta adama nasıl nefretle baktığını ve ondan uzak kalmak için elinden geldiğini yaptığını hatırlıyordu. Zaman nasıl da hızla geçmişti.

Dudaklarını kaldırıp tıraş losyonu kokan yanına bir öpücük kondurdu. "Çok var mı daha?" diye sordu kedi gibi.

"Alçalmaya başladık sanırım... Uyumuyor muydun?"

"Hımm... Biraz uyudum sanırım. Çok güzel kokuyorsun. Eve gidince hemen üzerine atlayacağım..."

Adam güldü. Gözleri kızın gözleriyle kesişti.

"Üzgünüm... Önce şirkete gitmem lazım... Ama akşam erken geleceğim... Tüm hafta bizim... Meltem haftaya gelecek..."

"Bir hafta beraber miyiz yani?"

"Evet... Ne istersen yaparız... İş de gitmeyeceğim... Bir otele gitmek ister misin?"

"Boş ver oteli... Senin yatağın ikimize yeter!" dedi kadınsı bir muziplikle. "Peki, sen Meltem gelinceye kadar odana taşınmamı ister misin?"

"Hımm... Düşüncesi bile güzel... Teklif edecektim ama... istemezsin diye düşündüm."

“Çalışanlar fark ederse?”

“Bence sorun değil... Zaten her hafta sonu İngiltere’ye gitmem dikkatlerini çekmiş olmalı...”

Natalia gülümsedi. “Yine de çok açık etmeyelim. Utanırım... Aslı Hanım mutlaka ağzımızdan laf almaya çalışacaktır.”

Eve yine lüks minibüs ile vardıktan sonra Tamer kimseye aldırmadan onu dudaklarından öptü ve minibüse binip işine geri döndü. Natalia öylece arkasından bakıp kalmıştı. Başını çevirdiğinde Aslı Hanım’ın kendisini gülen gözlerle süzdüğünü gördü. Utangaçça ona gülümseyerek öpücüğü açıklamaya çalıştı.

“Bazen... böyle veda öpücüğü veriyor. Abice tabii!” dedi soluk bir sesle.

“Meltem’i böyle öptüğünü görmedim...” dedi kadın bilmiş bir ifadeyle! “Önemli değil. Keşke daha ileri gitseniz. Birbirinize çok yaklaşıyorsunuz.”

“Ge... gerçekten mi?” Kekelemesine engel olamamıştı.

“Evet... Ne kadar da büyümüşsün. Saçların uzamış. Yüzün çok güzelleşmiş. Vücudun artık daha kadınsı olmuş. Geldiğinde çocuktun... Şimdi ise harika bir genç kız olmuşsun. Tamer seni görmüyorsa kör demektir...”

Natalia kızaran yanaklarını gizlemek için onun kendisine sarılmasını izin verdi. Artık Tamer’in kendisini fazlasıyla gördüğünden emindi. Sonra odasına çıktı ve bir duş aldı. Soyunmuş halde aynanın karşısına geçip kendisini seyretti. Saçları gerçekten de çok uzamıştı. Nasıl bir model yaparsa yapsın sık dalgalarından dolayı hem vahşi bir görünüme sahip oluyordu, hem de kendisine çok yakışıyordu. Narin omuzlarının iki yanından dökülen saçları göğüslerinin hemen üzerine kadar iniyordu. Eliyle saçlarını kenara çekip onları seyretti. Dimdik göğüsleri hâlâ istediği kadar büyük değildi ama adamın onları avuçlamaktan aldığı hazzı hatırlayınca buna aldırmadı. Tamer bu göğüsleri seviyordu. Dümdüz karnına ve Tamer’in her seferinde öpmeye doyamadığı tüysüz kadınlığına baktı. İçi kıpırdadı. Akşamın bir an önce olmasını ve yine adamın kollarında olmayı arzuladı. Kaç gündür onunla sevişmemişlerdi. İçinde büyük bir açlık vardı. Dönüp aceleyle giyindi. Bu birkaç gün korunmalarına gerek yoktu. Özgürce sevişebilirdi. Keşke şu saatler daha hızlı geçseydi!

Giyindikten sonra saçını taradı. Onları tepesinde toplamak için gözleriyle saç tokasını ararken, makyaj masasının üzerindeki babasının ve annesinin resmine gözleri takıldı. Elleri saçında öylece kalakalmıştı.

Babası... Tamer’in ölümüne mahkûm ettiği babası! Birdenbire içi buz gibi olmuştu. Kendisine benzeyen esmer güzeli annesinin gözlerinde hafif bir hüznün varken, babası tatlı bir şekilde gülümsüyordu. Ondan kendisine kalan birkaç fotoğrafından birisiydi bu. Annesi intihar edince Natalia çok üzülmüştü ve tüm sevgisini babasına aktarmıştı. Canı gibi çok sevdiği babasının da annesi gibi intihar edeceğine kim inanırdı ki?

Fotoğrafi eline aldı.

“Canım annem...” dedi önce. Parmağının ucuyla annesinin güzel yüzünü sevdi. Sonra babasına baktı. Babası sanki kendisini ayıplarmış gibi bakıyordu. “Babacığım...” Gözü sulanmıştı ama ağlamadı. “Yaptıklarım için bana kızdığını biliyorum... Üzgünüm... Fakat... Böyle olması gerekiyor.” Kararlı bir şekilde fotoğrafı masanın üzerine bıraktı. “Kızma bana... Yapmam gerekeni yapıyorum... Eninde sonunda ondan senin intikamını alacağım. Sana yaptıklarının hesabını mutlaka soracağım... Bana biraz zaman ver.”

Geri çekildi. Dişleri sıkılmıştı. Yeniden Tamer’e olan nefretini hatırlamıştı. Artık zaman zaman bu nefreti unuttuğu oluyordu. Unutmaması gerekiyordu ama adamın tatlılığı karşısında elinden başka bir şey gelmiyordu. Sevimli zorba isterse inanılmaz iyi bir arkadaş olabiliyordu. Bazen nefretini ondan gizleyemediği anlar da oluyordu tabii. Tamer bu bakışları gördüğünde duralıyordu ama Allah’tan genç kız hemen yüz ifadesini değiştirebiliyordu. Tam bir tiyatrocü gibi rol yapmakta uzman olmuştu. Ona nefretini belli edip aralarında oluşan her şeyi berbat etmek istemiyordu. Onunla beraber olmaktan aldığı zevk bir yana, planı hâlâ işliyordu.

Akşam olduğunda, Tamer tam da yemek vakti geldi. Etrafta kimsenin olmadığı bir anda da kızı ince belinden çekip arzuyla öptü. Natalia hemen kollarını onun sırtına dolamıştı ve öpüşüne karşılık vermişti. Adamın ağzında bıraktığı tadı seviyordu. Onun sigarayı bıraktığını da biliyordu. Genç adam kızın hoşlanmadığını bildiği için bir anda sigarayı bırakmamıştı. Bu yüzden henüz aç olmasına rağmen nefesi tertemiz kokuyordu. Vücut kokusu ise her zaman bayıldığı gibi tertemizdi.

“Seni özledim...” dedi adam yavaşça.

“İnşallah!” dedi Natalia birkaç saat önceki üzüntüsünü unutarak. “Bana derhal güzel şeyler yapmanı istiyorum. Hem birkaç gün korunmamıza gerek de yok.”

“Güzel... Yemeği bekleyecek miyiz?”

“Maalesef! Az önce Aslı Hanım’ın yanındaydım. Benim gelmem şerefine birkaç çeşit sevdiğim Yunan yemeği yapmış. Sen mi söyledin ona?”

Genç adam gülümsedi. Elleri kızın kalçalarını okşuyordu. “Yeteneklerini arttırmak için biraz baskı yaptım doğrusu... Seni memnun etmezsek on sekiz yaşına gelince bizi bırakıp gideceğini söyledim.”

Natalia da gülümsedi. Ama gözleri süzülürken sonra. İçini aniden bir sızı sarmıştı. Gitgide sona yaklaşıyor gibi geliyordu. Ondan ayrılma vakti yaklaşıyordu... Her ne kadar bu adamdan intikam almaya yemin etmişse de şu güzel gözlerle kim karşı koyabilirdi ki? Bu yaz her şey belli olacaktı. En iyisi vakti varken zevkini çıkarmaktı.

“Sen gitmemi istemiyor musun?” diye sordu usulca... Genç adam bir an bile düşünmedi.

“Asla... Senin evin artık burası. Ben sağ olduğum sürece yerin de benim yanımda. Evli veya değil... Seni yanımda istiyorum.”

“Neden?” Bu soruyu sormaya o kadar korkuyordu ki! Alacağı cevap onu hem mutlu edebilirdi, hem de her şeyin sonunu getirebilirdi. İçinden Allah’a yalvardı.

‘Allahım... Ne olur şimdi değil... Ne olur şimdi söylemesin! Beni sevdiğini şimdi söylerse... onu kırmak zorunda kalacağım... Ne olursun bana biraz daha zaman ver! Ona doymam için biraz daha zaman...’

Tamer kızı bırakıp biraz geriye çekildi. Bilmeden onun istediği gibi davranmıştı. Allah Natalia’nın yakarışını duymuştu sanki! “Şimdi değil... Ama bir gün sebebini söyleyeceğim...” diye mırıldandı.

“Seks için mi?”

“Saçma! Etrafımda bunun için zaten bir sürü kız var.”

Natalia güldü. “Okulumdaki kızlar da sana bayılıyordu. Ben olmasam her gece biri koynuna atlamak için sıraya girmeye razıydı.”

“Demek beni sen korudun?”

“Kıskanç olduğumu söylemiştim...”

Adam yalancı bir sıkıntıyla dudağını büzdü. Yine de çok sevimli bir hali vardı. Natalia uzun zamandır onun yüzünü asık ve sert görmemişti. “Hepsi bu mu?” diye sordu genç adam yavaşça...

“Ne isterdin?” Ona sokuldu yeniden. Ellerini geniş göğsüne koyup, gözlerine kadınsı bir edayla baktı. “Sana âşık olmam mı?”

“Hımm... Fena olmazdı doğrusu.” O da yeniden kızın ince beline sarıldı. Artık daha ciddiye. Dudaklarındaki belirsiz gülümseme iyice

sılındı. Kaşları çatıldı. “Yine de bu durum benden nefret etmenden iyidir. /aman zaman... yine nefretle bakıyorsun ama...” Sustu. Ne diyeceğini bilemez gibiydi. Sonra omuz silkti. “Nefretin sonsuza kadar sürse de... beklerim sanırım. Seni kaybetmek istemiyorum. Sahip olduklarımı kaybetmeyi sevmem.”

“Ya on sekiz yaşına girdiğimde seni terk edersem?”

Tamer cevap vermeden keskin bakışlarla onu süzüyordu. Tam cevap verecekti ki kapı açıldı. İkisi birden yavaşça birbirlerinin kollarından sıyrıldılar. Aslı Hanım şaşkın bakışlarla bir an kendilerine bakmıştı. Sonra durumu çabucak kavrayıp sessizce masaya yürüdü. Elindeki tepsiyi masanın bir kenarında bıraktı. Masa zaten iki kişilik olarak hazırlanmıştı bile. Sadece tepsi içinde getirdiği yemekleri servis yapacaktı. Natalia masaya yanaşırken bir sevinç çığlığı attı ve kadına sevgiyle sarıldı.

“Aslı Hanım... Bunlar gerçekten de benim en sevdiğim yemekler. Ama nasıl bildin?”

Kadın gülen gözlerle Tamer’e baktı. Kızın sevinci bu orta yaşlı kadını da mutlu etmişti. Eve geldiğinden beri bu mutsuz görünüşlü kızın aslında ne kadar tatlı olduğunu düşünüp dururdu.

“Tamer söyledi...” dedi yavaşça. Natalia inanmazca sevgilisine baktı. Bu adam neden sürekli kendisini şaşırtıyordu? Çok sevdiği sebze ve etli yemekleri harika gözüküyordu. Rezene kabuklu pırla ve Atina salatası göz alıcıydı. Yanında incir, peynir ve kızarmış patates görüntüyü tamamlıyordu. Yemeğe başladı ve pırlasından koca bir parça ısırıldı. Ağzında mutlulukla çevirirken kadına baktı. Gözleri parlıyordu. Ağzını çocuk gibi şapırdattı.

“Harika olmuş... Eline sağlık. Türk yemekleri de çok güzel ama bunları özlemiştim doğrusu. Sen harika bir aşçısın...”

Kadın mutlulukla dışarıya çıkınca gözünün ucuyla Tamer’e baktı. Çok iştahı yok gibi görünüyordu. Sakin bir tavırla yemeğinin ucundan yemeye çalışıyordu. Bir süre sevdiği yemekleri yedikten sonra dayanamadı.

“Yunan yemeklerini sevmez misin?” diye sordu ona.

“Aksine... Çok severim. Dört yıl ülkenizde kaldım.”

“Biliyorum ama?.. O halde aç değilsin. Büroda mı yedin?”

“Hayır... Sadece fazla aç değilim. Benim açlığım sana karşı...”

Bu iltifata gülümsedi Natalia. “Peki, benim sevdiğim yemekleri nereden biliyordun?”

Tamer bir an duraladı. Yüzü hüznlenmişti. "Annen Mina söylemişti. Sen yine yurt dışında okuyordun. Sanırım tatil için gelecektin. O sıradı bahsetmişti... Sana sevdiğin yemekleri yapacağını söyleyip duruyordu."

Natalia hayretle kaşlarını kaldırdı.

"Ve sen unutmadin ha? Demek annemi de bu kadar yakından tanıyordun?"

"Pek sayılmaz... Nedense bir gün bana açıldı. Sanırım beni kendisine yakın hissetti. Aramızda sadece dört yaş vardı."

Natalia birden midesinin burulduğunu hissetti. Dünyalar güzeli annesinin intihar etmesine de sebep bu adam olabilir miydi? Annesi Tamer'e âşık olmuş olabilir miydi? Eve her gelişinde annesini mutsuz bulduğunu kabul ediyordu. Âşık olduğu için olabilir miydi? Babası annesine çok düşküncü. Acaba annesi babasını bu yakışıklı adamla aldatmış ve sonra vicdan azabı yüzünden intihar etmiş olabilir miydi? Babasının Tamer'e olan öfkesi bu yüzden miydi?

Çatalını bıraktı. Gözleri donuklaşmıştı. Neredeyse yeniden nefretle bakacaktı. Yine de kendisini tuttu.

"Annemle de... yattın mı?" diye sordu yavaşça.

Tamer gözlerini kıstı. Natalia'nın ne düşündüğünü hemen anlamıştı. "Saçmalama... Ben evli kadınlarla yatmam. Annen kadar güzel olsalar da... Sadece çok mutlu değildi. Bunu görebiliyordum."

"Neden?"

"Sana şimdi anlatamam... Belki ileride..."

"Buna hakkın yok! O benim annem. Her şeyi bilmek benim de hakkım."

"Evet... ama şimdi değil."

Natalia onun inatçılığını biliyordu. İstemezse anlatmazdı. Kızın aklını kurcalayan bir soru daha vardı. Bunun cevabı da belki canını acıtabilirdi. "Benimle... anneme benzediğim için mi... birlikte oldun?" diye sordu çekinerek. 'Hayır' demesi için dua ediyordu. Başka bir kadının gölgesi asla olamazdı. Bu kadın annesi bile olsa... Tek erkekli hayatı seven kadınlardan olduğunu biliyordu ve erkeğinin kendisini başka bir kadın yüzünden beğendiğini öğrenmeye dayanamazdı.

"Elbette hayır!" dedi adam kesin bir sesle. "Sen annene zaten benzemiyorsun ki? O yumuşak huylu ve hassastı. Sen ise mücadeleci ve inatçıydın! Sen çok daha güzelsin. Sadece gözleriniz biraz benziyor. Fakat onun gözleri

seninkiler gibi bana nefretle bakmıyordu."

"Senin suçun..." dedi Natalia. "Şu anda annemin intiharında da senin parmağın olduğunu düşünmeye başlıyorum..." Derin bir nefes aldı. "Bormaması gerektiğini biliyordu! Bana doğruyu söyle... Lütfen... Onun ölümüyle... kısmen bile olsa bir ilgin var mı?"

Genç adam ifadesiz bir yüzle kızın yeniden nefret etmeye hazır gözlerine baktı. İstese yalan söyleyebileceğini Natalia ise onun yalan söyleyebileceğini biliyordu. Tüm kalbiyle söylemesini istedi. Buna ihtiyacı vardı. Gözlerine böyle dürüstçe bakmasını istemiyordu. O güzel erkeksi dudaklardan çıkan kısa bir "Evet!" lafına yine de şaşırmadı. Kahretsin! Genç adamın dürüstlüğü tutmuştu!

"Evet!" diye mırıldanmıştı adam.

"Demek var!" dedi alçak bir sesle. Kalbi parçalanıyordu o an... Demek annesinin intiharında da bu adamın suçu vardı ve bunu neredeyse gururla söyleyebiliyordu! Hem babası, hem de annesi...

Sonra peçetesi ile dudaklarını yavaşça sildi. Ayağa kalkıp kollarında olmaya can attığı adama baktı. "Ben... ben odama gitmek istiyorum," dedi yavaşça. Sesi soğuktu. "Bu gece... beni rahat bırakabilir misin?"

Gözleri genç adamın sertleşmiş, ifadesiz yüzündeydi. Onun itiraz etmesini istedi. İki haftadır bu gecenin gelmesini beklemişti ve Tamer kolayca kendisini bırakmamalıydı. Ona kızmıştı ama yine de bırakmasını istemiyordu. Annesinin intiharında ne gibi bir rol oynadığı önemli değildi. Sadece kendisini sormak zorunda hissetmişti. Olan olmuştu artık. Bir tek itiraz kelimesi söylese... Kalkıp kendisini kollarına alsa ve her şeyin geçmişte kaldığını söylese...

Yap hadi!

Genç adam tepki vermeyince dudaklarını ısırıldı. Güzel gözleri süzülüyordu. Hızla dönüp odadan çıktı ve koşarak odasına gitti. Çıldırıyor olmalıydı. Annesinin ölümüne katkısını bile göz ardı edecek kadar bu adamı istiyor olmasına inanamıyordu. Kendisini yatağına attığında ağlamıyordu. İçi sıkıntıyla doluydu. Ağlayamayacak kadar kendisini kötü hissediyordu. Bu gece için kurduğu hayalleri aptalca bir iki soru ile mahvetmişti. Keşke hiç deşmeseydi. Zaten babasının düşüncesiyle içi parçalanıyordu. Bir de annesi çıkmıştı...

Ondan ayrıldığında da böyle mi hissedecekti? Babası öldüğünde bile kendisini böyle kötü bir çaresizlik içinde hissetmemişti. O odada adamı

kendisi bırakıp kaçtığı halde, sanki terk edilen kendisiymiş gibi hissediyordu.

9. BÖLÜM

Tamer'i sabah kahvaltısında ve akşam yemeğinde de görmedi. Gözleri masada hep onu aramıştı. Yediği lokmalardan hiç bir şey anlamamıştı. Başlangıçta onu görmekten çekinmişti. Kahvaltıda göremeyince açıkçası biraz rahatlamıştı. Sadece birkaç dakika... Öğle yemeğinde ise gelmeyeceğini biliyordu zaten. Ama akşam yemeğinde de olmadığını görmek kendisini kötü hissettirmişti. Tamer bir iş için şehir dışına çıkmıştı. Bunu akşam yemeğinden sonra gelen telefonla öğrenmişti. Genç adam İstanbul'daydı ve kendisini aramıştı.

"Natalia," diyen sesi sakindi. "Nasılsın?"

"Ben... İyiyim! Sen nasılsın?"

"İyidir... Acil gitmek zorunda kaldım. Sana da haber vermek istedim ama telefonuna cevap vermedin..."

"Havuzdaydım... Dönüşte orada unutmuşum. Yeni aklıma geldi de gidip aldım. Neredesin?"

"İstanbul..."

"Ne kadar... kalacaksın?"

"Bilemiyorum... Buradaki şirketlerden birisinin deposunda yangın çıkmış. İki işçi kötü şekilde yanmış... İfade vermem istendi. Sorun çıkmazsa birkaç gün de işçilerle ilgilenmem gerekecektir. Sanırım hafta sonu gelirim."

"Ama bu beş gün eder!" diye hayretle mırıldandı Natalia. "Bu... çok değil mi? Birlikte geçireceğimiz zamanı orada mı harcayacaksın? Hani Meltem gelinceye kadar birlikte olacaktık? Senin yerine başkası ilgilenemez mi? Orada beş gün kalmanın ne anlamı var?" Şimdi öfkeli bir şekilde adama itiraz ediyordu.

"Natalia..."

"Bilerek yapıyorsun değil mi? Dün akşamdan dolayı benden kaçırıyorsun?" dedi genç kız öfkeli bir acıyla.

"Sadece senin biraz yalnız kalmanın iyi olacağını düşünüyorum..."

"Ama ben yalnız kalmak istemiyorum. Hem suçlusun hem de bana ceza vermen ve benden uzaklaşman hiç doğru değil! Ben cezayı hak etmedim..."

"Sana ceza olması için yapmıyorum Natalia..."

"Öyleyse çok gecikme! Son sözüm bu! Ben erkeğimin kollarında uymak istiyorum. Zaten iki haftadır seni görmüyordum. Sadece bir gece

kafamı toplamak istedim diye hemen bana karşı tavır alamazsın!”

“Natalia yapma!”

“Tamer...” Genç kız onun adını söylemekten bile haz alırken, onun kendisinden uzakta olmasına gerçekten kızıyordu. “...Orada olman gerektiğini anlıyorum. Adamlar için de çok üzüldüm. Ama sen patronsun. Emrinde çalışan herkesin sorunlarıyla uzun süre ilgilenemeyeceğini sen de biliyorsun. Senin yerine bunu yapacak adamların var. Sırf benden uzak kalmak için orada olmayı tercih ediyorsan, sen bilirsin! Ama ben senden uzak kalmak istemiyorum...”

“Neden?..”

Natalia yutkundü. Gerçekten de neden ondan uzak kalmak istemiyordu? Bunu tam olarak kendisi de bilmiyordu. Tüm istediği geride kalan kısa sürelerinde onun yanında olmasıydı. Her geceyi kollarında geçirerek değerlendirmek istiyordu. Başını geniş göğsüne yaslayarak uyumak istiyordu. Uyandığında onun sakalı uzamış ama yakışıklı yüzünü yastığında bulmak istiyordu. Bunları yapabilmek için çok süresi kalmamıştı. Bu yaz her şeyin sona ereceğini hissediyordu. İntikam... yakındı!

“Öyle işte!” dedi kestirmeden. Bunları ona söyleyemezdi.

“Seks için mi?”

“O da var... Biliyorsun... Seninle sevişmeye bayılıyorum! Ama...” Kararsızdı. Adamın kendisinden uzaklaşmasını da engellemeliydi. Hâlâ aklının köşesinde intikam planları vardı. O kendisinden uzaklaşırsa artık yapacak hiçbir şey kalmazdı. Diğer yandan onu gerçekten de yanında istiyordu. “...sadece bu değil. Bilmiyorum işte! Sanırım... artık... senden hoşlanıyorum!”

“Öyle mi?”

“Tamer!.. Lütfen gel... En kısa sürede yanımda ol. Annemle aranızda ne geçerse geçsin umurumda değil! Sadece yanımda olmanı istiyorum.”

“Sanırım... dönünce konuşmamız gereken şeyler olacak,” dedi adam yavaşça. “Sana artık her şeyi anlatmak istiyorum. İster sev, istersen nefret et! Artık yorulmaya başladım.”

“Tamer...”

“Konuşacağız Natalia... Seni daha şimdiden özledim. Görüşürüz...”

“Evet... Görüşürüz...” dedi kız isteksizce. Beş gün uzun bir zamandı. Midesi buruldu yeniden...

Telefonu kapattıktan sonra o gece doğru düzgün uyuyamadı. Sonraki iki

gün boyunca adamdan telefon alamadı. Gururundan o da onu arayamıyordu. Zaten bir önceki konuşmalarında gururundan çok fedakârlık etmişti. Fakat haberlerde kısa bir süre için onu görebilmişti. Hastanede yanan işçilerin ziyaretindeydi. İşçilerin durumu iyiye gidiyordu. Gazetelerde de onu görmüştü. Yakışıklı çehresi her yerden seçilebiliyordu. Bir tanesinde de yanında çok güzel bir sarışın vardı. Fakat dikkat edince onun İstanbul’da görevli müdürlerden birisi olduğunu okudu. Adamın kendisinden başka bir kadınla birlikte olup olmadığını merak etti. Erkeklerle güven olmazdı. Bunu babasından biliyordu. Annesini birkaç defa aldattığını ve çıkan sessiz kavgaları, eve geldiği kısa zamanlarda bile fark edebilmişti.

Fakat yine de ona inanıyordu. Her şeye rağmen genç adamın verdiği sözlerle sadık kaldığını ve yalan söyleyemediğini biliyordu. Onu öptüğü günden beri başka kadın olmadığını söylemişti. İsteseydi olabileceğini de biliyordu. Nefret ettiği bir insana güvenmek acıydı ama ona güveniyordu işte!

Sıkıntıdan patlayarak geçen günler yüzünden biraz sinirliydi. Nihayet genç adam önceki gün aramıştı. Fazla uzun konuşmamışlardı ama sesini duymak rahatlamasını sağlamıştı. Havuzda yüzerek vakit geçirmek de sorunlu halletmiyordu. Yüzdüğü zamanlar onunla orada oynastıkları dakikaları hatırlıyordu. Daha gelmesine iki gün olduğuna inanmak istemiyordu. Neden bu kadar yavaş geçiyordu bu zaman?

Cuma gecesi hava çok sıcaktı. Sıkıntıyla yatağına yatıp klimayı açtı. Sadece iç çamaşırlarıyla yatağına uzandı. Uyumak için çok çaba sarf etti. Klima kendisini rahatsız etmiyordu. Üşümeyeceği bir ısıya almıştı. Yatağında dönenip dururken ara ara uykuya dalar, sonra yeniden uyanıyordu. Bir ara yeniden uykuya dalar gibi oldu. Sonra yatağın çıktığını ve arkasından bir elin beline dolandığını hissetti. Gözlerini araladı. Rüya mıydı? Hayır! Bu gerçekti! Vücudunu kıpırdatınca, sırtında serin bir erkek bedenini ve uzun bacaklarını algıladı. Kedi gibi kıvranıp kalçalarını onununkilere bastırıldı. Bu bedeni tanıyordu.

Dönmeden mırıldandı. “Tamer?”

“Benim küçüğüm... Seni uyandırmak istemedim. Uyu hadi...” diye fısıldadı adam.

Uyuması ne mümkündü! Erken gelmişti. Bir gün erken! Boynunu öpen dudaklar içini yakınca gözlerini yumdu. Oh... Onu ne kadar da özlemişti! Uyumak falan istemiyordu. Fakat adam yorgun olabilirdi. Neredeyse sabah

olmak üzereydi.

“Şimdi mi geldin?” diye sordu çocuksu ve uykuyla bir sesle.

“Evet... Kendi yatağımdansa seninle yatmak istedim.”

“Güzel... Arabayla mı geldin?”

“Evet... Jetin hazır olmasını bekleyemedim... Bütün gece araba sürdüm...”

“Yorulmuşundur...” Sesinde belirgin bir mana yoktu ama vereceği cevabı merak ediyordu. Adamın bir eli dümdüz göbeğinden usulca aşağıya kayıp dantel çamaşırını nazikçe zorladığında, bacaklarını aralayıp yapmak istediği şey için ona izin verdi. Araştıran parmaklar ustaca kumaşın içinde gezinirken başını hafifçe çevirdi ve yarı kapalı gözlerle yine sordu. “Yorgun musun?”

“Benimle ne yapacağına bağlı...” dedi adam boğuk bir sesle.

En hassas yeri zorlanınca Natalia zevkle inledi ve gözlerini yumup sırtüstü döndü. “Seni özledim... Beni sevmeye ne dersin?”

“Fena fikir değil... Bunun için hâlâ gücüm var sanırım... Tabii işin çoğunu sen yaparsan?”

Natalia onun başını göğüslerine çekti. “Yaparım...” diye mırıldanırken, askısı sıyrılan sutyenin açıkta bıraktığı göğüs ucu genç adamın ağzında kayboldu. Minik eli adamın göğsünden aşağıya kayınca, onun da sadece iç çamaşırı ile olduğunu fark etti. Memnuniyetle onu tutup çıkarmaya çalıştı.

“Tamer... Sev beni...” diye yalvardı. Fazla oyalanmasını istemiyordu. Bir an önce onu içinde hissetmek istiyordu. Birkaç dakika sonra o dudakların kendisini çıldırtmasına izin vermeden çırpınıp adamı ittirdi ve üzerine tırmandı. Zaten hazırdı. Çok hızlı olmuştu ama birleşmeyi geciktirmek istemiyordu. Kalçalarını biraz kaldırıp onun hemen içine girmesini sağladı. Zevk dolu inlemesi yine de ağzından kaçtı. Gülümseyip iri ellerini yakaladı. Göğüslerinin üzerine koyarak okşamasını istediğini anlattı. Kendisi de o elleri tutarak destek aldı, bütün gücüyle adamın üzerinde hareket etmeye başladı.

Boşalmasıdaki güzellik ise inanılmazdı.

Her sefer neden bir öncekinden güzel oluyordu? Ve dakikalar boyunca bu güzel his nasıl sürüyordu? Memnun bir halde onun üzerinde bir süre kaldı. Nefesi yeni düzenlenmişti. Sonra yavaşça gözlerini açtı... Kızarmış yanaklarla gülümsedi. “Üzgünüm... Biraz hızlı mı oldu?” dedi alçak sesle. Ama altında hapsettiği adam sadece gülümsedi. Tamer de boşaldığına göre

onla en az kendisi kadar bu işi özlemişti. Genç adamın doymuş hali hoşuna gittiği için mutlu olan Natalia da gülümsedi ve üzerine uzandı. Yüzünü boynuna gömdü. Mis gibi kokusunu içine çekti. Konuşmak istemiyordu. Hiç zorlanmadan uyumaya başlaması da kendisini şaşırtmadı. Ait olduğu yerde olduğu için içi rahatlamıştı.

Öğleye kadar yataktan çıkmadılar. Uyandıkça sevişmişlerdi. Natalia evdekilerin şüpheleneceğini biliyordu ama umurunda değildi. Son keresinde Tamer yine üzerine tırmandığında gülümsedi. Elleriyle adamın kalçalarını tutup kendisine çekti.

“Bu son olsun...” dedi yavaşça. “Herkes şüphelenecek. Gerçi ben hep öğleye doğru aşağıya iniyorum ama bu sefer senin arabayı görmüşlerdir. Senin geç kalkmadığını herkes bilir.”

“Umurumda değil... Evlen benimle Natalia... Artık bana ait ol.”

“Ben sana aidim zaten. Evlenmemize gerek yok ki!”

“Artık karım olarak benim yatağımda yatmanı istiyorum... Kimseye bir şey açıklama yapmadan kollarımda uyumayı istiyorum...”

Dudakları karşılaştığında Natalia şok içindeydi. Adamın sözlerinden dolayı değil de, kendi hissettiklerinden dolayı şok içindeydi. Onunla evlenmeyi istediğini kavrayıvermişti birden... Neredeyse ‘Ever’ diyecekti. Allah’tan adamın dudakları ağzını örtmüştü de o kısa anda düşünme fırsatını bulmuştu... Nasıl olurdu da onunla evlenebilirdi ki? Babasının katili ile yapacağı bir evlilik ömür boyu ikilemde kalmasına sebep olacaktı. İçindeki kadın onunla evlenmesi için kendisine çilgınca yalvarırken, babasına doğrultulmuş silahı gören küçük kız ise tam aksini istiyordu.

“Ne diyorsun?” diye sordu Tamer...

“Ben...” Yutkundu. “Bu konudaki cevabımı sana daha evvel de vermiştim...” dedi yavaşça. “Ama düşünceğim. Söz!..” Bacaklarını kaldırıp kalçalarına doladı. “Artık konuşma da devam et hadi...” dedi. Konuyu geçiştirmek istiyordu.

Yemek vaktini kaçırmalarına rağmen, aşağıya indiklerinde masanın hâlâ hazır olduğunu gördüler. Aslı Hanım Tamer’i görünce gülümsedi.

“Hoş geldin Tamer,” dedi ona. “Sabah mı geldin?”

“Hoş bulduk. Evet, sabaha karşı geldim. Biraz erkendi...” diye mırıldandı adam. Kadının elini tutup yanağından öpmesine ses çıkarmadı.

“Hımm... Kahvaltı için uyandıracaktım ama yorgunsundur diye karışmak istemedim.”

“Doğru...” dedi Tamer. Durumu belli etmeden gülmüştü. “Yine de fazla rahat uyuyamadım.” Sesindeki ton Natalia’nın kızartmasına sebep olmuştu. İki de çok yorgun görünüyor olmalıydı. Adamın sesindeki alaycılık ise ne kadar azgın bir kadın olduğunu vurguluyor gibiydi. Kızmış gibi sahte bir bakışla ona göz attı. Fakat söylediği yalan da değildi. Gerçekten onun yanında cinsel dürtüleri en üst seviyeye ulaşıyordu.

Meltem’in geleceği güne kadar, onlar doyasıya beraberliklerinin tadını çıkardılar. Her gece bir yerlere gidip eğleniyorlardı. Gündüzleri havuz başında tembellik etmek de çok güzeldi. Tamer mümkün olduğu kadar işe gitmiyor, çok gerekirse birkaç saatliğine gidip geliyordu. Tamer’in ilgisinden memnundu. Uzun süredir intikamı düşünmüyordu. Geceler ise harikaydı. Natalia geceleri adamın odasında kalıyordu. Tabii ki kimsenin haberi yoktu veya haberi olmadıklarını umuyordu. Özellikle sabahları ona sarılı uyanmak, genç kızın mutlu bir kedi gibi kıvrınmasına ve adama daha sıkı sarılmasına sebep oluyordu. Natalia, onun eve dönüşünden ancak iki gece sonra korunmayı akıl edebilmişti. Adama olan hasretinden dolayı bu aklına bile gelmemişti. Fakat bu ufak hatanın başlarına dert olmayacağını umuyordu. Zamanlamayı düşününce bundan neredeyse emindi.

Yalnız kaldığı bazı günlerde, vakit geçirmek için yan komşusu Süheyla Hanım’a gidiyordu. Bir gece de Doğan ile birlikte yemeğe çıkmışlardı. O gece Doğan’ın yanında nefis, kızıl saçlı bir kadın vardı. Adı da Selin’di. Bir gazetede dedikodu yazıları yazıyordu. Natalia Doğan’ın hızlı bir çapkın olduğunun farkındaydı. Her iki erkeğin kadınların ağızını nasıl sulandırdığını görmemek için kör olmak lazımdı. Fakat Natalia ihtiyaç duyduğu erkeğin kendisine olan ilgisinden dolayı bu kadınları çok umursamıyordu. Tamer neredeyse gözlerinin içine bakıyordu. Kızıl saçlı güzelin de Doğan’a bayıldığı belliydi. Doğan ise ona bir kadın arkadaşından fazla ilgi göstermiyordu. Aralarında, en azından Doğan açısından aşk yoktu. Natalia zaman zaman bu kadai çekici iki erkeğin nasıl olup da bekâr kaldıklarını düşünmeden edemiyordu.

Günler geçip de Meltem geldiğinde, havaalanına onu karşılamaya Natalia da gitmişti. Büyük uçak piste indikten yirmi dakika sonra iki genç kız gülmüseyerek birbirlerinin yanaklarından öpüyorlardı. Hem Natalia, hem de Meltem birbirlerini hayretle incelemişlerdi. Meltem artık tam bir genç kadın olmuştu. Natalia ise çocuksu kıvrımlardan çoktan çıkmış, nefis bir kadın haline dönüşmüştü. Eve dönüş boyunca Meltem ona hep

Amerika’daki okulundan ve yeni arkadaşlarından bahsetti. Hatta Natalia da üniversite yaşına geldiği için kendisiyle birlikte Amerika’ya gelmesini söyledi.

“Sen de orada okumalısın,” dedi keyifle. “Ben bir kızla ortak kalıyorum ama evde bir kişilik daha yer var. Okul da harika. Her taraf yeşillik... Haftada en az iki gece parti veriliyor. Oğlanlar da fena değil doğrusu. Abi, sen duyma! Gelsen pişman olmazsın. İngiltere’deki gibi de sıkıcı bulmazsın. Mutlaka düşün...”

Bu teklif üzerine Natalia ve Tamer birbirleriyle baktılar. Natalia gülmüseyerek başını salladı. “Düşüneceğim... Daha ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Natalia gelemes...” diye homurdandı Tamer. Onun bu ani çıkışı üzerine iki kız da hayretle adama baktılar. Serin minibüste bile Natalia’ya ateş bastı. Onun söylemek üzere olduğu şeye inanamıyordu. Engel olmalıydı. Engel olmak istedi ama genç adam onun bakışlarına aldırmandan sözüne devam etti. “O benim yanımda kalacak...” dedi kardeşine. “Okumak istiyorsa burada da okuyabilir. Yanımdan uzaklaşmasını istemiyorum.”

Meltem hayretle bir ağabeyine bir de kızaran Natalia’ya baktı. Ağız açılıp kalmıştı. İri güzel gözleri durumu kavramaya çalıştığını gösteriyordu.

“Ama?..” Gözlerini kırıştırdı. “Yoksa siz sonunda?..” Gözleri iyice kocaman olmuştu. Ümitlerinin gerçekleştiğini anlamının verdiği mutlulukla güldü. “Vay canına! Yoksa siz ikiniz?.. Aşık mısınız?”

“Sen kendi işine bak bücür!” diye yine homurdandı Tamer. “Aşk veya değil... Natalia yeterince uzaklarda okudu. Bundan sonrasını evinde geçirmesini istiyorum. İsterse ona buradan en iyi özel üniversiteyi ayarlarım.”

“Bunun için benim de fikrimi alman gerekmez miydi?” dedi Natalia sakince.

“Belki... Fakat kararım kesin. Yanımda olacaksın. Kardeşimin durumu öğrenmesinde sakınca yok. Benimle evlensen de evlenmesen de yatağımdan başka yerde yatmana müsaade etmem.”

“Tamer!..” diye hayretle soludu Natalia. Sonra utançla Meltem’e baktı. Meltem iyice şok olmuştu.

“Abi? Siz?..” O da utandı ama yine de sordu. “Havuzdaki o olaydan sonra daha da mı ileriye gittiniz? Siz şey mi yaptınız yoksa?” İkişinin cevap vermemesi üzerine Meltem hayretle devam etti. “Vay, demek öyle ha? Ve şimdi de evlenmek istiyorsunuz? Ne güzel!”

“Yok öyle bir şey!” dedi Natalia aceleyle. “Yani, evet onunla birlikte olduk ama...” Adamın sıkılı dışlarına baktı. “Onunla evlenmeyeceğim...”
“Neden?”

“Evet, neden?” diye sordu Tamer alayla. Kızın cevabını bekleyen gözleri aslında tehlikeli bir biçimde kısılmıştı.

“Bunu sonra konuşabilir miyiz Meltem? Lütfen! Şu anda... ortamı müsait değil! Hem sen daha yeni geldin. Kim bilir kaç saatlık bir yolculuktur? Önce dinlen...”

Eve vardıklarında Natalia hemen gözden kayboldu. Tamer’in kızmaya başladığını hissediyordu. Odasına gidip soyundu. Üzerini değiştirmeye karar vererek oyalanmak istemişti. Bu sıcakta şortunu ve bluzunu giyse daha rahat olurdu. Kumaş pantolonunu çıkardı. Beyaz gömleğini ve sutyenini de çıkarıp bir kenara attığı sırada hızla kapı açıldı. Farkında olmadan elleriyle çıplak göğüslerini örttü. Gelenin kim olduğunu bilemezdi. Kapının ağzında hâlâ öfkeli gibi gözükten Tamer’i görünce ellerini çekti. Onun öfkesini çıplak göğüslerinin görüntüsünün biraz azaltacağını umdu.

Fakat yanılmıştı. Genç adam doğrudan gözlerine bakıyordu. Birkaç adımda yanına gelip öfkesini fazla gizlemeden alaycı bir sinirle yine sordu. “Evet Natalia, şimdi ortam müsait! Söyle bakalım, neden benimle evlenmek istemiyorsun?”

Genç kız ona iyice sokulup başını geriye attı. Sakin olmasına çalıştığı bir ifadeyle adamın gözlerine baktı. Elinden geldiği kadar kadınsı olmaya çalışıyordu. “Lütfen kızma bana Tamer... Evli olsak ne değişecek ki?”

“Çok şey... Bana ait olduğunu bileceğim.”

Genç kız kollarını boynuna dolayıp parmak uçlarında yükseldi. O sevdiği dudaklara sıcak bir öpücük koydu. “Ben zaten sana aidim. Bunu daha anlamadın mı? Vücudumun her yerinde senin anıların var. Evli olsak bile bundan daha fazla bana sahip olamazsın ki.”

“Aynı şey değil...”

“Yapma!.. Bana biraz zaman tanı... Sana alışmaya çalışıyorum. Seninle olan ilişkimden mutluyum... Bunu bozma lütfen. Birbirimize söz verdik... Böyle gitmesini kabul ettik. Kötü anıları kurcalamayacak, sadece berabe olmanın tadını çıkaracağız.”

Adam derin bir nefes aldı. Kuşkusuz kızın haklı olduğunu biliyordu. Gözlerindeki sinir yavaşça azaldı. Bir süre alnı kızın alnında öylece kaldı. Sonra “Peki...” dedi. “Öyle olsun. Ama on sekiz yaşına girdiğinde kesin

bir cevap istiyorum.”

“Söz! Gülümse hadi...” diyerek onun dudaklarına uzandı Natalia. Fakat adamın tam gevşemediği belliydi.

“Her an elimden kaçıp gidecekmişsin gibi geliyor...” dedi genç adam. Başka bir erkekten hoşlanabileceğini düşündükçe çıldırıyor.”

“Aynı şey senin için de geçerli... Bir kadın seni benden çalabilir.”

“Umurunda olur muydu?”

Natalia gülümseyerek onu elinden tutup yatağa çekti. Siniri azalmış gibi duruyordu. “O kadının gözlerini oymak isterdim sanırım,” dedi. “Ama madem şimdi benimsin, gel de öfkeni azaltayım. Ne kadar sana ait olduğumu da göstereyim...”

“İşe gitmem lazım...” diye sıkıntıyla homurdandı genç adam.

“Gidersin... Gel hadi!”

Bu sefer çok nazik değildi Tamer. Natalia onun öfkesinin sertliğini hissediyordu. Yine de zevk alıyordu. Çığlıklarının duyulmaması için dua etti. Açık bacakları arasındaki adamı sınırsız sararken, onun sert hareketleri ile inleyip duruyordu. Zevkin doruğuna vahşice eriştiler. Uzun süre de orada kaldı. O hâlâ devam ediyordu. Sonunda onun da üzerine yığılması ile inlemeleri azaldı. Genç adamın iri vücudu, harcadığı enerjiden dolayı yorgundu ve kızın göğsünde kıpırdamadan duruyordu. Natalia gülümseyerek omzunu ısırdı.

“Sen bir hayvansın!” dedi. “İnşallah sesimi kimse duymamıştır.”

“Canını acıttım mı?”

“Pek değil... Güzeldi. Kalk hadi üstümden. İşe gideceğini söylemiştin.”

Genç adam isteksizce yana kaydı. Gözleri az önce hoyratça saldırdığı vücuttaydı. Göğüsleri sınırsız tutulmaktan kızarmıştı. Kendisine kızarak yerinden kalktı. Banyoya yöneldi. Onun çıplak ve seksi vücudunun gözden kaybolmasını seyreden Natalia, gülümseyerek yatmaya devam etti. Hiç yerinden kalkacak hali yoktu. Doğrusu her yeri sızlamaya başlamıştı. Sevişmenin verdiği rahatlık ile bacakları halsizdi. Bütün bedeni genç adamın sert hareketlerine karşılık verirken iyice güçsüzleşmişti. Gözlerini yumdu. Uyumayı beklemiyordu. Birkaç dakika sonra banyodan gelen su sesini dinlerken uyuyup kaldı. Sevgilisinin banyodan çıkıp yanına geldiğini fark etmedi. Çıplak bedeni üzerine çekilen ince pikenin serinliği ile mutlu bir şekilde gülümsedi. Gözlerini aralamak istiyor ama yapamıyordu.

Tamer giysilerini giyip odadan çıktı. Hâlâ huzursuzdu. Kardeşinin

odasının önünden geçerken bir an duraladı. Sonra kapıyı tıklattı. İçeriden gelmesini söyleyen tatlı sesi duyunca yavaşça kapıyı açtı. Kız kardeşi de duş almıştı ve ıslak saçlarını kuruluyordu.

“Benim işe gitmem lazım...” dedi ona. “Sen gelir gelmez gitmek istemezdim ama mecburum. Akşam erken gelirim.”

“Tamam abi. Mesele değil. Ben de biraz uyuyayım diyordum. Uçakta uyuyamadım. Yanımdaki kadın çok gevezeydi. Natalia ne yapıyor?”

“Odasında... Az önce yanımdaydım. Sanırım o da biraz uyuyacak. () halde akşam görüşürüz.”

“Olur...”

Tamer tam kapıdan çıkıyordu ki, Meltem seslendi. “Abi...”

“Efendim?”

“Bence ona söylemelisin...”

“Neyi?”

“Onu sevdiğini tabii! Söylemediğine eminim... Söylersen seninle evlenmeyi kabul edecektir.”

Genç adam çatık kaşlarla kardeşinin dürüst ve sevimli yüzünü süzdü. Ardından başını salladı yavaşça iki yana. “Sonra!” dedi yavaşça. “Şimdi değil... Henüz değil...”

10. BÖLÜM

Natalia kaç gündür huzursuzdu. Günler hızla geçiyordu. Tamer’in kendisini sevdiğini söylemeye niyeti yok gibiydi. Belki de söylemeyecekti... Belki de sevmiyordu... Adamın tutkusunun farkındaydı ama bu sevgi mi, arzu mu anlayamıyordu.

Aynanın karşısında kendisini inceliyordu. Kırmızı uzun bir gece elbisesi giymişti. Uzun siyah saçlarına ve ince bedenine inanılmaz yakışmıştı. Güzel olduğunu biliyordu. Yaptığı hafif makyaj ona çok yakışmıştı. Diri göğüsleri, kumaşın altında çıplaktı. Tamer yine kızacaktı ama onun kızmasındaki bir şey genç kıza haz veriyordu. İncecik bir beli ve dümdüz bir göbeği vardı. Elini o düz göbeğine koydu. Yavaşça gezdirdi. Şimdi bir sıkıntısı daha vardı.

“Ondan hamile kalamam!” dedi isyanla.

Tam on gün beklemişti ve hâlâ hastalanmamıştı. Bu nasıl olurdu? Ne zaman olduğunu sık sık düşünmüştü. İngiltere dönüşü ilk gece yaptıkları kavgadan sonra Tamer İstanbul’a gitmişti ve beş gün sonra döndüğünde iki gün boyunca korunmayı unutmışlardı. O gitmeden önce birkaç gün için tehlike yoktu fakat aradan beş gün geçince tehlikeli dönem başlamıştı. Üstelik de dört beş gün sonra, Meltem’in geldiği gün, genç adam öfkelenmişti ve kendi içine bütün gücünü akıttırcasına boşalmıştı. Tabii yine korunmayı unutmışlardı. Aksi gibi de yatıp uyuyarak hamile kalma şansını artırmıştı. Keşke uyumayıp onunla banyoya gitseydi. Belki bir kısmı içinden akıp giderdi.

Boşuna sebep aramaya gerek yoktu. Hamileydi işte! On gün gecikme yeterince uzun bir süreydi. Daha evvel hiç böyle olmamıştı. Hep düzenli olan hastalığı şimdi gecikmişti işte!

“Ne yapacağım ben şimdi?” diye aynadaki görüntüsüne sordu. İçindeki şey kabullenebileceği bir şey değildi. Birkaç gün daha beklemeye karar verdi. İyice emin olmalıydı. Acaba şu testlerden mi yapsaydı? Hastaneye gitse Tamer hemen anlardı. Bir şekilde öğrenebilirdi. Ona söylemek istemiyordu. Elini yine karnında gezdirdi. “Ah bebeğim...” dedi acı bir sesle. “Sen her şeyi mahvedeceksin. Neden oldun ki? Başka zaman olsa seni çok isterdim ama... ama... Senin baban acımasız bir canavar! Üzgünüm ama seni doğuramam... Her şeyimi alan bir adama seni de veremem.”

Umutsuzca aynadan kendisini süzdü. Sonra gözü masanın üzerindeki

resme kaydı. Babası gülümseyerek kendisine bakıyordu. Annesi ise sanki yaşadığı ikilemin farkındaymış gibi hüzünlüydü.

"Anne... Ne yapmalıyım?" diye sordu üzgünce. "Hayatımızdaki sıkıntılar neden bu kadar zor? Bu çocuğu doğuramam... Bugün benim yaş günüm! Tamer'e söylesem... mutluluktan uçar! Yaş günümde benim için de harika bir hediye olabilirdi ama... Bunu nasıl yaparım? Sadece sekmekten zevk aldığım... nefret ettiğim bir adamın çocuğunu nasıl doğurayım?"

Annesi kararsız gibi cevap vermiyordu. Babası ise gülümseyerek intikam planına devam etmesini istiyor gibiydi.

"Ah baba! Her şey senin yüzünden!" dedi öfkeyle. Masaya uzanıp resmi ters çevirdi. İlk kez babasına gerçekten kızgındı. Çocukluk kahramanı olan babasına artık tarafsız bakamıyordu. Şimdi o kahramanın yerini daha uzun, daha yakışıklı bir adam almıştı. Ağlamamak için kendisini zor tutuyordu. On sekiz yaşında başına gelen şu olaya inanamıyordu.

Kapısı çalınınca döndü. Kendisini toparlamaya çalıştı. Açılan kapının ardından Tamer'in iri vücudu gözüktü. Dikkatli gözleri onun duruşundaki garipliği hemen fark etti. Biraz tereddütlü bir şekilde sordu.

"Natalia... İyi misin?"

"Evet..."

Genç adam içeriye girdi ve kıza yaklaştı. Gözü bir an için masada ters dönmüş resme kaydı. Sonra kızın beline dolanırken başını eğip merakla sordu.

"Küçüküm... Ne oldu sana?"

"Bana artık küçüküm demesen?" İstemese de sesi biraz ters çıkmıştı. "Biliyorsun, bugün yaş günüm ve on sekiz yaşına giriyorum."

"Hımm... Biraz sinirlisin galiba? Ama çok güzel olmuşsun! Makyajını bozmayacağını bilsem seni deli gibi öperdim... Kırmızı kıyafet sana çok yakışmış."

Natalia cevap vermedi. Alnını onun geniş göğsüne yasladı. Burnuna güzel tıraş losyonunun kokusu geldi. Bu kollardan ömür boyu ayrılmak istemiyordu... Kendisini zorlukla topladı.

"Natalia? Gerçekten neyin var?" diye merakla soruyordu Tamer.

"Ben iyiyim..." diye cevapladı. İçi sıkılıyordu. "Önemli bir şey değil. Olağan şeyler. Meltem hazır mı?"

"O gelmeyecekmiş... İkimizin baş başa olması gerektiğine karar vermiş."

"Benim hediyeni de birazdan aşağıda verecekmış."

"Ya!" Kendisini iyice toparlamıştı. Tamer şimdi bu odada üç kişi olduğunu bilse ne yapardı acaba? "Ne nazik bir düşünce... Allah'tan kardeşin senden daha ince düşünceli."

Adam dudaklarını büzdü. Gözlerinde sevimli bir küslük vardı. "Küçüküm... Ben ne yaptım sana? Bilmeden seni kızdıracak bir şey mi yaptım?"

"Hayır... Bir şey yapmadın. Gidelim mi? Ben de hazırım."

Az sonra kendilerine el sallayan Meltem'i arkalarında bırakarak arabayla şehre doğru yola çıkmışlardı. Natalia elinde Meltem'in verdiği hediyesi, öylece oturuyordu. Kendisini toparlaması gerektiğini düşündü. Yoksa az sonra bu zeki adam her şeyi anlayıverecekti. Onun dikkatinden kaçacak bir şey düşünemiyordu.

"Hediyeni açmayacak mısın?" diye sordu Tamer. Arabayı kendisi kullanıyordu. Gözünün ucuyla kıza bakarken, şehir trafiğini de kontrol etmeyi ihmal etmiyordu.

Natalia sessizce hediye paketini açtı. İçinden çıkan kolyenin güzelliğine inanamıyordu. Bir an üzüntüsünü unutup nefesini tuttu. Minik pırlantalarla işli tek taş elmas kolye pırl pırlıdı.

"Çok harika!" dedi içtenlikle.

"Öyle olmalı. Onu seçeceğiz diye yarım gün harcadık!"

Natalia inanmazca adama baktı. Sonra dudaklarını ısırdı. "Bu şey bir araba parası eder. Sen verdin, değil mi?"

Genç adam omuz silkti. "Meltem'in on sekiz yaşına girdiği günden itibaren kendisine ait bir hesabı vardı zaten. İsteddiği gibi harcayabilir. Şirketteki hissesi de ona önemli miktarda gelir getiriyor. Benim parama ihtiyacı yok."

"Zengin bir kız yani?.."

"Evet... Zengin denebilir. Senin de bir hesabın olduğunu unutma. Babanın şirketi benim üzerimeydi ama geliri sürekli senin hesabına yatıyordu. Epey paran birikmiş olmalı."

"Gerçekten mi?"

"Evet... Daha evvel söylemiştim sana..."

"İnanmamıştım... Vicdanını rahatlatmak için yapuğunu zannetmiştim."

"Yarımdan itibaren hesabını kontrol edebilirsin."

"Bağımsız mıyım?"

"Evet."

“Ya seni terk edersem?” diye fısıldadı Natalia.

Genç adam gülümsedi. “Nereye gitsen seni bulurum... Benden kurtulmak için bir mucizeye ihtiyacın var!” dedi alayla. Natalia onun sözleriyle içinin ısındığını hissetti. Sahiplenilmek her kadının ihtiyacıydı ve kendisi de, kabul etmese bile, bundan hoşlanıyordu. Yaklaşık altı aydır bu çekici adamın yatağını paylaşıyordu. Buna rağmen bir kez bile bundan pişman olmamıştı. Kalbinin son dayanma noktasına geldiğini hissediyordu. Onunla altı ay değil, altmış yıl bile geçirebilirdi. Ama... Ama her şey normal olsaydı! Gözleri sulandı. Başını aceleyle işlek sokaklara çevirdi.

Genç adam kocaman, lüks bir lokantayı tek başına kapatmıştı. Fazla bir şey yiyemedi Natalia... Tahmin ettiği gibi mide bulantıları başlamıştı. Başka zaman burnuna güzel gelebilecek kokular şimdi midesinin bulanmasına sebep oluyordu. Gözleriyle etrafını süzdü. Çok romantik ve nezih bir ortamdı. Filmlerdeki gibi bir kemancı biraz uzakta harika nağmeler çalıyordu. Bir köşede ise arada sırada görevi kemancıdan alan yaklaşık on kişilik bir orkestra vardı. Onun yemek yemediğini gören Tamer meraklanmışsa da sesini çıkarmadı. Ayağa kalkıp kızı dansa davet etti. Uzun bir süre sarmaş dolaş dans ettiler. Kocaman pistte tek başlarındaydılar.

Natalia artık sona yaklaştıklarını hissediyordu. İçinde inanılmaz bir korku vardı. Ona daha da sıkı sarıldı.

“Tamer, erkeğim...” diye geçirdi içinden. “Ne olur beni daha sıkı sar ve beni asla bırakma! Ne yaparsam yapayım... Sana ne söylersem söyleyeyim... Seni ne kadar kıvarsam kırayım... Beni bırakma! Beni bırakma!” Bu sözler çığlıklar haline beyninde tekrarlanıp duruyordu.

“Natalia?” Tamer şakağını öperken yumuşakça fısıldamıştı.

“Efendim?..” İşte başlıyordu!

“Sana bir şey söylemem lazım...” Sesi bir garipti.

Natalia dişlerini sıktı. Evet... Sona gelmişlerdi... Kalbi gümbür gümbür atıyordu. Ona engel olmalıydı. “Tamer... Şimdi değil!” diye yalvardı. “Ne olursun! Şimdi değil! Burada değil...”

Genç adam gülümsedi. Gözleri aşkla yanıyordu. Natalia o ateşi tüm yüreğinde hissetti. “Söylemem lazım... Artık saklamak istemiyorum,” diye ısrar etti genç adam.

Genç kız eliyle onu susturdu. İnce parmakları genç adamın dudaklarına dokunmuştu. Tamer karşı koymadı. Natalia heyecanlandığı için yeniden mide bulantısı hissedince, yüzü kireç gibi oldu. Bir an önce oturmak

istiyordu.

“Oturabilir miyiz?” diye sordu yavaşça. Genç adam karşı koymamıştı. Masalarına oturduklarında kemancı yine romantik bir müzik çalmaya başlamıştı. Bulantısı hemen geçmişti ama adamın keskin gözleri hâlâ kendi üzerindeydi.

“İyi misin?” diye sordu ansızın. “İyi gözüküyorsun. Eve gidelim mi?”

“Hediyemi vermeden mi?”

“Madem sözlerimi evde dinlemek istiyorsun, hediyeni de evde vereceğim,” diye mırıldandı adam. Ona aldığı nişan yüzüğünü onu sevdiğini itiraf ettikten hemen sonra vermek istiyordu. Sonunda gerçeği itiraf edecek ve evlenme teklif edecekti. “Bence eve gidip biraz dinlenmeni sağlayalım. Belki bugün başına güneş falan geçmiştir. Tüm gün havuzun kıyısında düşünceli düşünceli oturdun. Aklında bana söyleyemediğin bir şey mi var?”

“Hiçbir şey yok. Belki de haklısın... Güneş altında fazla kaldım. Şimdi eve gitsek iyi olur. Bu gece için teşekkür ederim...”

Eve vardıklarında saat daha çok erkendi. Arabayı garaja sokan Tamer onun kapısını açarak çıkmasına yardım etti. Natalia şimdi daha iyi gözüküyordu. Genç adam kızın durgunluğundan endişelenmişti. Hasta olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

“İyi değilsen hastaneye gidebiliriz...” diye sordu. Endişeli sesi Natalia’yı biraz kendisine getirdi. Genç adam gerçekten de endişeliydi. Garajın kapısında, ay ışığının hafif aydınlattığı karanlık bir alanda birbirlerine bakıyorlardı.

“İyiyim...” diye mırıldandı Natalia

“O zaman... birkaç dakika bana vakit ayırır mısın?”

“Elbette... Ne için?”

Natalia’nın incecik beli güçlü ellerle sarıldı. Genç adam kızı kendisine çekti. Gözleri karanlıkta bile parlıyordu şimdi. “Sana söylemem gereken şeyler var!”

Natalia nefesini tuttu. Başlıyordu işte!

“Tamer...” diyerek ona engel olmaya çalıştı. Bu gece değil... Bu gece de ona ait olmak istiyordu. Bu gece her şey bitsin istemiyordu. Dudaklarını sıktı. Gözlerine gelen yaşları geri gönderdi.

“Şişşt! Artık daha fazla geciktirmek istemiyorum. Artık zamanı geldi. Artık on sekiz yaşındasın ve gerçekten de çok büyüdün. Her gün daha da güzelleştin. Aylardır seni düşünmekten başka şey yapamıyorum. Yanımda

olduğunda bile aklım hep seninle meşgul... Önceleri sadece cinsel arzu zannettim ama sonradan... anladım ki... bu başka bir şey. Daha önce hiçbir kadına karşı böyle şeyler hissetmemiştim. Sen benden nefret ederken bile sana duyduğum ilgi yüzünden kendimden hoşlanmıyordum..."

Natalia merakla sözün sonunu bekliyordu. Temiz hava biraz kendisine gelmesini ve sağlıklı düşünmeye başlamasını sağlamıştı.

"Natalia... anladım ki ben seni seviyorum!" dedi Tamer yavaşça.

Genç kız donup kalmıştı. Aylardır bu sözü bekliyordu...

"Seni seviyorum ve hep yanımda olmanı istiyorum. Karım olmanı ve çocuklarımı doğurmanı istiyorum. Sana hayatı öğretmek istiyorum. Natalia... Hep yanımda olmanı istiyorum. Senden başkasıyla yaşlanmak istemiyorum. Seni seviyorum küçüğüm... Seni gerçekten çok seviyorum. Bunu kabul etmek benim için çok zor. Hayatımda ilk kez böyle şeyler hissediyorum. Benimle evlenir misin? Evlen benimle! Karım ol..."

Natalia kıpırdıyamıyordu... Düşünemiyordu... Beyni çalışıyordu ama binlerce şey aklında firdöndü gibi hareket ediyordu. Güzel gözleri irileşmişti. Zafer!.. Acı... ama yine de zafer! Başarmıştı! Peki, öyleyse neden ağlamak istiyordu? Hayır, ağlayamazdı... Kazanmıştı! Hem de ne pahasına? Ama kazanmıştı işte!

Natalia birden umursamazca güldü... Rol yapmayı iyi öğrenmişti. "Sen şimdi gerçekten bana âşık mısın?"

"Hem de delicesine..."

Genç kızın bakışları yavaşça değişti. Gözleri yeniden parlamaya başladı. Fakat bu seferki nefret dolu bir parlaklıktı. Yumuşaklığı kaybolmuştu. Yanan, alevler içindeki siyah gözler!

"Seninle asla evlenmem..." dedi donuk bir sesle...

"Natalia... Evlenmek istemediğini biliyorum ama..."

"Gülünç olma!" diyerek onun sözünü kesti. "Tüm hayatımın akışını değiştiren bir adamla asla evlenmem! Sana olan nefretimin bittiğini mi sanıyorsun?"

"Natalia?"

"Hayır! Elbette bitmedi! Aylardır bugün için bekliyorum... Bana âşık olman için Allah'a çok dua ettim. Sırf senin de acı çekmen için... Olmayan kalbinin benimki gibi sızlaması için... Senden o kadar nefret ediyordum ki... bedenimi sana vermekte bir an bile tereddüt etmedim. Bunun hoşuma gittiğini mi sanıyorsun?"

Yapma! Bana böyle bakma!

Konuşan kadın ile düşünen kadın aynı kişi değildi sanki. Ağzına gelen kelimelere engel olamıyordu.

"Bana âşık olma sinyallerini hissetmeseydim asla seninle olmazdım. Fakat bunu söylemen çok uzun süre aldı..." Alayla gülümsedi. "Doğrusu çok dayanıklı olduğunu söyleyebilirim. Neredeyse vazgeçmek üzereydim."

Tamer donup kalmıştı. Hâlâ kızın belinde olan elleri yavaşça gevşedi. Natalia da hemen silkinip geriye bir adım çekildi. Başını geriye atıp, gülümsemesi silinen yakışıklı yüze baktı.

"Şaşırdın mı?" dedi öfkeyle...

Şaşırmaktan da kötü görünüyordu. Yakışıklı yüzü beyazlamıştı. Çene kasları hafifçe atıp duruyordu. Güzel gözlerindeki anlam, intikam almaya yeminli kızın hızını o an için kesmedi.

"Bana yaptıklarından sonra seni sevebileceğimi nasıl düşündün? Bu kadar aptal olamazsın! Beni severek bir aptallık yaptın! Ama seni sevebileceğimi düşünecek kadar aptal olman inan bana çok komik!"

"Evet..." dedi Tamer durgun bir sesle. Yüzü ifadesizleşmişti. "Aşkın gözleri kör ettiği doğruymuş demek..."

"Aylardır bu anın gelmesini bekliyordum. Yaş günümde olması benim için büyük bir şans oldu doğrusu..." dedi alaycı bir tavırla. "Bana verebileceğin en güzel hediye buydu!"

"Kollarımdayken de mi rol yapıyordun? Yatakta?.." diye sordu Tamer kaskatı bir halde...

Natalia gözlerini acıyla yummamak için elinden geleni yaptı. İçinden çığlık çığlığa bağırmak, onun kendisini yine kollarına alması için yalvarmak istiyordu. O kasılmış dudaklarının yeniden kendisini öpmesini istiyordu. Adam o kadar üzgün görünüyordu ki, içi parçalandı.

"He... Hepsinde değil..." diye mırıldandı. Kekelemesine engel olamamıştı. "Hakkını teslim etmek gerekir! İyi bir âşıksın... Fakat..." Yutkundtu. Onun daha da kırarak sözler ağzından istemeden, birbiri ardına dökülüyordu. "...fakat sonradan hepsinden nefret ettim. Sana erişmem için bir yoldu sadece!"

Genç adam acı bir şekilde gülümsedi.

"Başardığını söyleyebilirim..." dedi sakın bir sesle. "Tebrik ederim." Geriye doğru bir adım atıp kızdan biraz daha uzaklaştı. "Mutlu musun peki? Sonunda seni sevmemi sağladın. Eğer hoşuna gidecekse söyleyeyim..."

Daha evvel bu kadar acı ve hayal kırıklığı duymamıştım. Benden nefret ettiğini elbette biliyordum ama... Sanmıştım ki..."

"Ne sanmıştın?" dedi Natalia öfkeli bir sesle... "Her şeyi unutup benim de sana âşık olacağımı mı sanmıştın? Dünya çökse ve tek erkek sen kalsan bile ben asla seni sevmezdim!"

Genç adam başını salladı. Artık daha dik ve daha güçlü duruyordu.

"Anladım..." dedi Natalia'nın içini parçalayan bir kabullenişle. "Seni takdir ettiğimi söylemeliyim. Her zaman hakkında böyle düşündüm. İnattı ve iradelisin. Kafana koyduğunu yapabilmen senin önemli bir özelliğin... Aptallık yaptığımı şimdi daha iyi anlıyorum. Zamanla nefretinin azalacağını düşünmüştüm ama yanlış olduğum belli oluyor. Başımı derde sokmama konusunda dikkatli olmam için beni uyardığın zaman rol yaptığımı anlamadım..."

Natalia boğazına kadar gelen düğüm yüzünden konuşamadı... Rol yapmamıştı ki! Asla rol yapmamıştı! Gözleri yine sulanmaya başlamıştı. Ona gerçekten bir şey olmasını istemiyordu. Onun da acı çekmesini istiyordu ama... öyle değil! O ilk erkeğiydi... Ona bir şey olmasını istemezdi. O sevdiği vücutta başka bir yaraya daha dayanamazdı. Kendisine hakim olmak için harcadığı güçten çenesi kilitlenmişti.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Tamer. Sesi artık alaycıydı. Çok hafif de bir nefret titreşimi vardı. Natalia bütün kanın beynine hücum ettiğini hissetti. Bir erkeğin coşkun sevgisinin bu kadar hızla nefrete dönüşmesi mümkün müydü? Bu kadar ters davranılırsa mümkündü demek! İlk kez onun hislerini anladı. İlk kez nefret edilmenin hiç de hoş bir duygu olmadığını hissetti. İnsanın omuzlarına verdiği yükün ağırlığını tüm kalbiyle algıladı. İki sene boyunca Tamer bu ağırlıkla yaşamıştı. "Artık on sekiz yaşındasın. Tamamen özgürsün! İntikamını da aldığına göre... Bundan sonra ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu adam yavaşça. Sanki az önce kendisini sevdiğini söyleyen o değildi. Az önce aşk dolu gözlerle evlilik teklif eden o sevgi dolu adam neredeydi?..

Natalia derin bir nefes aldı. Geriye dönüş yoktu. İpler atılmıştı bir kere... Ne yapacağını defalarca düşünmüştü ama... Bu çok zordu. Ondan ayrılmak...

"Ülkeme... döneceğim. En kısa zamanda!" dedi sertçe. Gururlu ve meydan okuyan bir tavır takındı ve burnunu havaya kaldırdı. Gözleri onun sertleşmiş, erkeksi yüzündeydi. Bakışları birbirlerine kilitlenmişti.

Lütfen 'Hayır' de!

Tüm ümidi onun alayla gülerek kendisini kollarına alması ve sertçe öpüp buna asla izin vermeyeceğini söylemesindeydi. İtiraz etmesini tüm kalbiyle istiyordu. 'Hayır' demeliydi... 'Seni bırakmam!' demeliydi. Fakat genç adam sessizce kendisine bakmaya devam ediyordu. Onun bu isteğe karşı çıkmayacağını korkuyla anladı... Bütün vücudu titredi. Madem ayrıştı neden bu kadar çabuk pes ediyordu? Neden kendisi için mücadele etmiyordu? Azıcık ilgiyle, birazcık zorlamayla kolayca vazgeçebilirdi... Azıcık baskıyla boyun eğmekten mutluluk duyardı. Birkaç gün sonra da aldığı zannettiği intikamın tozlarını süpürür, geri kalan günlerini onun kollarında mutlu bir şekilde geçirirdi.

Ama genç adam onun için mücadele etmeyecek gibi gözüktüyordu. Tamamen kaskatı bir duruşu ve ifadesiz bakışları vardı. Galiba o haklıydı. Zaten iki sene nefretiyle mücadele etmişti. Belli ki mücadele edecek gücü kalmamıştı ve o yüzden bu gece sevgisini açıklamıştı. Artık her şey çok daha kötüye gidiyordu. Ve ne buna... ne de kendisinin vicdansız sözlerine engel olabiliyordu. Evet! O bir katildi! O babasının ölümüne sebep olmuştu. Onun her şeyini almıştı! Kızını bile! Annesi Mina'nın ölümünde bile pay sahibi olduğunu kabul etmişti. Fakat bunlar, içinde hissettiği acıyı azaltmıyordu.

"Anlıyorum..." diye mırıldandı adam. O sırada Natalia'nın yaşadığı karmaşanın farkında değildi. Tek gördüğü nefret dolu güzel kara gözler, gerilmiş dudaklar ve tamamen intikam almaya odaklanmış bir kalpti. Tamer, daha evvel bu kadar acı çektiğini gerçekten de hatırlamıyordu. Defalarca berbat olaylarla karşılaşmıştı. Vurulmuştu, kazalar atlatmıştı, kemikleri kırılmıştı... Ama asla canı bu kadar acımamıştı.

Natalia birden bir elini ağzına, diğer elini de midesine götürünce kaşlarını çatı. "Pek iyi görünmüyorsun," dedi sakın bir sesle. "Lokantada da kötüydün... Üşütmüş olabilirsin. Eğer yarın iyi olursan seni jetle Atina'ya yollarım... Olmazsan da önce doktora gidersiniz. Ben götürürdüm ama artık beni yanında istemeyeceğini tahmin ediyorum. Yanına birisini veririm. Bundan sonra bir daha asla sana yakın olmam. İçin rahat etsin. Yarından sonra da durumumuzun bir çaresine bakarız... Sorun çıkacağını sanmam..."

"Tamer..." diye inlercesine fısıldadı Natalia.

"Peki... Bu durumda..." Genç adam duruşunu dikleştirdi. Şimdi

hiçbir gücün yıkamayacağı devasa bir kale gibiydi. Biraz hasarlı... Ama hâlâ güçlü... “Bu durumda sana iyi geceler dilerim Natalia... Artık beni görmeyeceksin. Ben gereken her türlü ayarlamayı yaparım. Ülkende rahat edeceğini umarım.”

Natalia yeni bir bulantıyla bile baş ederek öne doğru bir adım attı. Neden kendisine sarılıp acısının geçmesi için yardımcı olmuyordu? Şu anda bir şeye dayanıp güç alması gerektiğini görmüyor muydu? Şu anda sevgiye o kadar muhtaçtı ki... Bu ani bulantı umduğundan da sertti. Karnındaki çocuk varlığını belli etmek için çırpınırken babası da tam karşısına geçmiş, donuk gözlerle kendisine bakıyordu. “Ben... gidip yatsam iyi olur...” diye mırıldandı. “Sanırım yarına bir şeyim kalmaz...”

Adam sesini çıkarmadı. Ondan belirgin bir tepki gelmeyince dik durmaya çalışan Natalia, sendeleyerek garajdan uzaklaştı. Merdivenlerden çıkıp odasına girdi. Gözü kocaman yatağa kaydı. Bu yatakta hamile kalmıştı ama uzun zamandan beri onun üzerinde yatmıyordu. Geceleri gizlice adamın yatağına giriyor ve ona sarılarak uyuyordu. Sabahları da zaten kimse onun odasından çıktığını fark etmiyordu. Sadece giyinmek için kendi odasına gidiyordu. Şimdi bu yatak gözüne iyice boş ve kocaman gözüküyordu. Onun yeri burası değildi ki! Onun yeri o adamın kollarının arasında, onun odasındaki yataktı!

Solgun bir şekilde kendisini yatağa attı. Şu anda sevecen bir kola o kadar ihtiyacı vardı ki... Gözü masadaki ters dönmüş resme kaydı. Sonunda başarmıştı! Sonunda babasının intikamını acı da olsa almıştı. Seven bir erkeğin gözlerindeki parıltıyı yok etmişti. Bu ölümden bile acı olmalıydı. Tamer’in ömür boyu bu geceyi unutmayacağından emindi. Gözlerindeki bakıştan anlamıştı. Artık onu kaybettiğini biliyordu. İntikamın tatlı olacağını ummuştu ama şimdi kendi kalbi eskisinden de çok ağrıyordu. Mutlu olamıyordu. Altı aydır yaşadığı güzel günleri düşündükçe, gözlerinden bir damla yaş kaydı. Aceleyle sildi onları... İyi ki her anını doya doya yaşamıştı... İyi ki her boş vaktini onunla geçirmişti... İyi ki sevişmelerinin her aşamasında zevk almıştı.

“Tamer...” diye inlerken eli hâlâ bulantısı devam eden karnındaydı.

Birkaç dakika sonra kapısı çalınca, aceleyle gözyaşlarını silmeye çalıştı. Hevesle doğruldu. Gözleri parladı birden... Bilmeliydi... Tamer her zaman kendisinden daha inatçı olmuştu. Şimdi de gelip kendisini Yunanistan’a yollamayacağını, yanında kalmasını istediğini söyleyecekti... Elbette

teksizmiş gibi davranacaktı ama yine de Natalia’ya sahiplenecekti... Ne demekmişti? Onu asla bırakmayacağını... Bırakması için bir mucize olması gerektiğini...

Burnunu çekip gelene baktı. Tamer...

Aralanan kapıdan Aslı Hanım girince inanılmaz bir hayal kırıklığıyla gözlerini yumdu. O değildi... Neden o değildi? Kendisini yatağa atıp mide bulantısını bile bastıran kalp ağrısını azaltmaya çalıştı.

“Natalia?... İyi misin kızım?”

“Evet... İyiyim,” diye mırıldandı genç kız.

“Tamer beni sana bakmam için yolladı. Biraz rahatsız olduğunu söyledi. Yaş gününde ne feci bir şey bu! Neyin var?”

“Yok bir şey... Sadece biraz midem bulandı. Şimdi biraz daha...” Birden gözleri yuvalarından fırladı. “Ohh...” İnleyip doğruldu ve koşarak banyoya geçti. Yediği birkaç lokmayı da çıkarınca azıcık rahatladı. Kapının ağzında Aslı Hanım merakla kendisini süzüyordu. Elinde temiz bir havlu vardı. Natalia ağzını çalkalayıp damağına yapışan acı tadı yok etmeye çalıştı. Sonra uzun uzun yüzünü yıkadı. Orta yaşlı kadının elinden havluyu alıp kurulurken gözleri karşılaştı. Aslı Hanım kaşlarını çatı.

“Ona söylemelisin...” dedi yavaşça.

“Ne... neyi?”

“Hamile olduğunu... Senin için endişeleniyor. Baba olacağını ve bulantıların bu yüzden olduğunu bilirse içi rahatlayacaktır.”

“Asla!” dedi Natalia acı bir tavırla. “Evet... Hamileyim ama ona asla söylemem. Ben... bu çocuğu istemiyorum. Hem eminim ki artık o da istemiyordur.”

“Ne oldu Natalia? Kavga mı ettiniz? Her şey çok güzelken ne oldu? Tamer’i daha evvel bu kadar rahat ve mutlu görmemiştım. Eski gibi geç saatlere kadar çalışmıyor. Çoğu vaktini senin yanında geçirmeye uğraşiyor. Şimdi ise anormal sakin gördüm onu. Sadece çok sinirli olduğunda böyle kaya gibi duygusuz olur. Ne oldu? Bebeği bilmediğine göre başka bir şey için mi kavga ettiniz?”

“Kavga etmedik...” dedi Natalia acıyla. “Keşke etseydik! Onunla aramızda her şey bitti. Öyle olması gerekiyordu. Doğrusu buydu. Ben yarın ülkeme döneceğim... Her şeyi unutacağım... Hem de her şeyi! Onu da...”

“Bebek?”

“Onu doğuramam... Doğuramam! Aldıracağım...”

11. BÖLÜM

“Bu kadar güzel bir mucizeyi nasıl yok edebilirsin kızım? O Allah'ın sana verdiği bir hediye!”

“İstemiyorum...” diye inledi Natalia “Aslı Abla... Anla beni... Yapamam... Yapamam... Bu bebek... planlarımda yoktu!”

“Ne planı?..”

Natalia derin bir nefes aldı. Sonra banyodan çıkıp kendisini yeniden yatağa attı. “İzin verirsen... uyumak ve biraz dinlenmek istiyorum. Senden ricam bunu Tamer'e söyleme...”

Arkasından gelen kadın da donuktu şimdi. “Bunu yapamam...” dedi yavaşça. “Bildığım bir şeyi bilmiyormuşum gibi yapamam. Sorarsa... söylemek zorundayım!”

Dışarıda bir araba sesi duyulunca ikisi de gözlerini pencereye çevirdi. Sonra birbirlerine baktılar. Bu çıkan Tamer'den başkası olamazdı. Arabayla evden çıkıp gitmişti. Natalia huzursuzca gülümsedi.

“Yalan at demiyorum. Sadece bilmiyormuş gibi yap...”

“Şimdi değilse bile sabah gelip yine bana soracaktır. Artık sabah bulantıların da başlayacak... Tamer aptal değildir. Bir süre sonra kesinlikle anlayacaktır.”

“Önemli değil... Ben... dediğim gibi... yarın ülkeme dönüyorum. Sadece yarın anlamasın yeter.”

“Onu çocuğundan bile haberdar etmeden terk edip gideceksin öyle mi? Natalia, ondan nefret ettiğini biliyordum ama bu kadar acımasız olmanı anlamıyorum...”

“Ben mi acımasızım?” diye bağırdı Natalia. “Ben mi acımasızım? Asıl o acımasız. Babamı nasıl ölüme yolladığını bilseydin... O geceyi benim gözlerimle görseydin... Kimin daha acımasız olduğunu iyi anlardın? Sadece babam kalmıştı! Hayatımdaki tek yakınım oydu. Sadece babam! Ve o gözünün yaşına bakmadan onu intihar etmesi için ikna etti. Babamın intihar edeceğini biliyordu ve beni soğukkanlılıkla odadan çıkardı. Her şeyi planlamıştı. Polislerin geleceğini bile biliyordu. O benim gördüğüm en zalim adam. Sen onu sevmeye devam edebilirsin ama ben asla sevmeyeceğim... Sevemem! Çocuğunu da asla doğurmam!”

“Peki...” diye mırıldandı kadın. “Ona niye böyle davrandığını sordun mu? Belki de tek suçlu... Tamer değildir?”

“Ben göreceğimi gördüm. Onun açıklama yapmasına gerek yok. Şimdi lütfen gider misin? Yalnız kalıp biraz dinlenmek istiyorum...”

Tamer eve çok geç gelmişti. Bütün gece arabayla dolaşmıştı. Korkunç derecede üzgün ve acı doluydu. Eve gelince de çalışma odasına gitmişti ve gün ışıyınca kadar balkonundan havuzu ve ötesindeki İzmir manzarasını seyretmişti. Bir kere bile gözünü kırpmamıştı. Bir dakika bile uyumadan dalgın gözlerle oturmuştu.

Natalia'nın hâlâ kendisinden nefret ettiğini öğrenmesi çok acıydı. İçini çekti. O sırada aşağıda tıkırtılar duyunca, ev halkının yavaş yavaş uyandığını anladı. Yerinden kalktı. Bu acı ile yaşamayı öğrenmesi gerekiyordu. Hayatında tek bir kere sevmişti ve o da ne yazık ki nefret dolu bu Yunan güzeli olmuştu. Bundan sonra başka bir kadını nasıl sevebilirdi? Başka bir kadına nasıl elini sürebilirdi?

Onun o arzu dolu sevişmelerde bile rol yaptığı aklına gelince inanılmaz bir acı bütün benliğini sarıyordu. Dayanılacak bir üzüntü değildi bu... O özel anlarda onun da mutlu olduğunu sanmıştı. Kendisi gibi zevk aldığı, cennete beraber gidip geldiklerini... Demek kollarının arasındaki kıvranaşı bile roldü?

İsteksizce yerinden kalktı. Gidip bir duş almayı düşündü. Tıraş olduktan sonra erkenden evden çıkarsa, Natalia'yı görmek zorunda kalmazdı. Onu görünce nasıl davranacağını bilemiyordu. Üstelik genç kıza, bir daha görünmeyeceğine dair söz vermişti.

Onun kapısı önünden geçerken içeriden gelen hafif öğürme seslerini duydu. Önce aldırmadan gitmek istedi ama içinde hâlâ var olan sevgisi yüzünden duraladı. Sadece bir saniye duralamıştı. Sonra devam edecekken yine aynı sesi duydu. Natalia niye böyle sesler çıkarıyordu ki? Kusuyor muydu? Dün gece zaman zaman fena gözükmüştü. Hastalığı ilerlemiş olabilir miydi? Belki de sarılıktı? Bu tehlikeli bir hastalıktı. Ani bir kararla döndü ve kızın kapısını çaldı. Cevap gelmeyince kolu çevirip içeriye girdi.

Odada kimse yoktu. Gözleri banyoya gitti. Onun orada olup kusmaya çalıştığı belliydi. Yavaşça banyoya yanaştı. Natalia lavaboya eğilmişti ama kusamadığı için gözleri yaşlarla dolu bekliyordu.

“Natalia?” dedi sertçe. “Ne oldu sana böyle?”

Genç kız başını çevirip de kendisini görünce bir an gözleri parladı. Islak güzel gözleri simsiyah ııldamıştı. Genç adam onun iç dünyasını bilmeseydi,

kendisini gördüğü için mutlu olduğunu sanacaktı. Bu bakışın nefret olduğunu dün gece acı bir şekilde öğrenmiş olduğu için pek önemsemedi. Uzanıp onu omuzlarından yumuşakça tuttu ve gözlerinin içine baktı.

"Akşam bir şey de yemedin. Dokunacak kadar içki de içmedin." Terden ıslanmış saçlarını kenara çekerek elini alnına attı. "Ateşin yok.. Mikrobik olabilir ama... İshal misin? Sarılık olabilirsin. Rengin de biraz sararmış zaten."

"Hayır..."

Adam onun sırtını kendisine çevirdi. Uzanıp gecedan beri kızın üzerinde olan kırmızı gece elbisesinin fermuarını tuttu. Natalia çırpınamayacak kadar yorgundu. Uykusuz kalmıştı. Tamer'in sabaha karşı geldiğini biliyordu. Görünüşe bakılırsa o da bir saniye bile uyumamıştı. Sert yüzü uykusuz olduğunu fazla belli etmiyordu. Fakat Natalia aylarca onunla yatmıştı ve bu durumdaki bir kadın hemen gerçeği görebilirdi.

"Seni hastaneye götüreceğim. Bir duş al önce..." dedi adam emreden bir sesle. Sesi oldukça sertti. Onun itirazlarını dinlemeyeceği belliydi. Güneş enerjisinden gelen sıcak suyu ılıklaştırıp kızın utancına aldırmadan suyun içine soktu. Ilık su gerçekten de iyi gelmişti. Natalia alnını kaplayan ve suyla ıslanınca düzleşmiş siyah saçlarının arasından adamın yüzünü süzüyordu. Hiç mücadele etmiyordu. Altında sadece kırmızı elbisesine uygun küçük küçük kırmızı bir külot vardı. Ama adam onu da çıkarıp atmasına rağmen bir kere bile kızın vücuduna bakmamıştı. Natalia inledi. Bu kadar mı çabuk vücuduna duyduğu ilgiyi kaybetmişti? Kendisi o kara kafayı göğüslerine çekmek için yanarken, bu beden artık ona cazip gelmiyor muydu? Dengesini bulmak için istemeden onun kalın kolunu tuttu. Tamer buna bir an için izin verdikten sonra kolunu çekip kızı çevirdi ve bu teması önledi. Basınçlı su ile hızla tüm vücudunu yıkayıp, dönmesini beklemeden havluya sardı.

"Kendin giyinebilir misin?" diye sordu sertçe. Onu odaya doğru yönlendirmişti. Natalia yatağa doğru gitti. Aslında yatmaktan başka bir şey istemiyordu. Tamer odanın diğer ucunda kalmıştı. Fazla yakın olmak istemediği belliydi.

"Evet..." diye mırıldandı kız.

"İyi... Ben de gidip üzerimi değiştireyim. Gelip seni alacağım. Arkadaşımın bir kliniği var. Ona bir gösterelim seni. Ciddi bir şey olabilir."

"Tamer... Ciddi bir şey değil... İnan bana."

"Yine de gösterelim. Sapsarısın..."

"Yok bir şeyim... Her şey normal. Kuru... yağsız bir şey yesem... bir şeyim kalmaz."

"Nasıl emin olabiliyorsun ki? Giyin hadi! Kararım kesin. Seni göstereceğim. Bana altı ay dayanabildiğine göre bir iki saat daha sana yakın olmama tiksinden dayanabilirsin sanırım." Sesi alaycı değildi. Aksine çok samimiydi. Natalia'nın gözleri büyüdü... Bunu nasıl söylerdi? Ondan tiksindiğini hiçbir zaman söylememişti ki! Tam itiraz etmek için ağzını açmıştı ki...

O sırada kapı çaldı. İkisi de dönüp baktılar. Kapı usulca aralanıp Aslı Hanım biraz çekinerek başını içeriye soktu. Önce Natalia'ya görüp uyardırmadığı için rahatladı. Kızın üzerinde havluyla durduğunu görmüştü. Banyo yapıp rahatladığını düşündü ve sevindi.

"Sana kuru yiyecekler getirdim..." dedi gülümseyerek. "Sabahları daha kötü olur! Bunlar biraz bulantını hafif..." Gözü odanın bir tarafında kollarını kavuşturmuş olarak duran iri adamı fark edince sustu. Tamer asık bir suratla öylece duruyordu.

"Sen onun neyi olduğunu biliyor musun?" diye sordu sertçe. "Bana söylemiyor. Kliniğe de gitmek istemiyor."

"Evet... Biliyorum..." dedi Aslı Hanım yavaşça.

"Öyle mi? Ben niye bilmiyorum peki?" Kadına yanaşıp uzun boyuyla tehdit eder gibi tepesinden baktı. "Söyle!" diye emretti. "Natalia'nın nesi var?"

Kadın sakince adamdan uzaklaşıp tepsiyi kıyıdaki masaya bıraktı. Tepsinin üzerinde bir bardak da süt vardı. "Ben karışmam..." dedi ondan korkmadığını belli edencesine. "Aranızda anlaşın. Sadece korkulacak bir şey olmadığını söyleyebilirim... Her kadına olabilecek şeyler!"

O odadan çıkınca Tamer öfkeyle Natalia'ya baktı. "Her kadına olabilecek şeylermiş! Natalia neyin var? Adet mi geçiriyorsun? Öyle olsa bile miden bulanmaz ki."

"Sorun bu zaten," dedi Natalia ifadesizce. "Adet falan geçirmiyorum... Buna bir çare bulamazsam da dokuz ay daha geçirebileceğimi sanmıyorum..."

Adam dik bakışlarla onun sakın sesinin arkasındaki manayı kavramaya çalışıyordu. Sonra gözlerini kısıp bir adım öne çıktı.

"Natalia?.." Gözleri yanıyordu. "Sen... hamile misin?"

"Bravo!" dedi genç kız alayla. "Sonunda bana bunu da yaptın! Artık

hamileyim ve fethedebileceğin başka bir şeyim kalmadı.”

“Allahım...” diye nefes aldı adam. “Natalia... Bunu bana söylemeyecektin... değil mi?” diye sordu acı dolu bir sesle.

“Onu istemiyorum...” dedi Natalia inatla. “Zamanlaması da harika oldu doğrusu! Şaka gibi! Değil mi? Bu çocuğu kesinlikle aldıracağım!”

“Bunu yapamazsın!”

“Yaparım!” diye bağırdı Natalia... “Onu aldıracağım... Sen benden nasıl sevdiğim bir şeyi almışsan... ben de bu çocuğu senden alacağım. Sana baba olma zevkini tattırmayacağım!”

“Natalia... Bana bunu yapma!”

“Nedenmiş?”

Adam ona yanaştı. Acıtmadan omuzlarından tuttu. Gözleri bir garip-ti. Dudakları sıkılıyordu. “Buna izin veremem!” dedi usulca. “O benim de çocuğum...”

Genç kız alayla gülümsedi.

“Emeğini takdir ediyorum doğrusu ama bana engel olamazsın. Böylece sen de istediğin bir şeyi kaybetmenin acısını yaşayacaksın.”

“Sırf benden nefret ediyorsun diye... ona kıyacak mısın?”

“O ne ki? Daha en fazla altı haftalık önemsiz bir şey!”

“O önemsiz mi sence?”

“Senden olunca öyle!”

Tamer sarsılarak geriye çekildi. Sanki elleri yanmıştı. Sanki birisi suratının ortasına sıkı bir yumruk yapıştırmış gibiydi. Natalia içindeki tatmin duygusuyla mutlu olmayı umuyordu ama olmadı. Adamın yüzündeki acı çok belirgindi. Dudaklarını ısırıyor. Gerçekten de ağır mı konuşmuştu? Ama hayır! O bunları hak etmişti. Fakat o güzel gözlerin böyle baktığını görmek istemezdi. Neden böyle bakıyordu?

“Onu aldırmana engel olabilirim...” dedi Tamer kendisini toplayarak

“Ne yapacaksın? Beni hapis mi edeceksin? Çocuğu düşürmenin pek çok yöntemi var. Ne kadar acılı olsa da bunu yaparım. Emin ol yaparım...”

Tamer’in omuzları çöktü. “Evet... Artık yapacağına inanıyorum. Benden intikam alacağına yemin etmişsin. Hayatımı cehenneme çevireceğini söylemişsin. Başardın!...” Genç adam duygusuz bir şekilde konuşmaya çalışıyordu. Dudakları iyice çekilmişti. Yanak kasları pırl pırl cildinin altında kasıldı.

“Güzel... Anladığına sevindim...”

Tamer derin bir nefes aldı. Kendisine çok acı veriyormuş gibi ona sokuldu. “Natalia...” dedi yavaşça. “Bugüne kadar... kimseye yalvarmadım. Kimse için gururumu feda etmedim. Ama...” Dikkatle gözlerine baktı.

Natalia... Sana şimdi yalvarıyorum. Ne olursun bu çocuğa bir şey yapma! Onu aldırma! Sahip olduğum her şeyi alabilirsin. Ama... yalvarırım sana... Bu bebeği öldürme!”

Genç kız irkildi. Tamer’in böylesine yalvaracağı aklının köşesinden bile geçmezdi. Gözlerini kırıştırdı. Ona hiç yakıştıramamıştı. Erişilmez Tamer Bey’in yalvarması için öylesine burkmıştı ki üzüntüden kahrolmuştu. On-dan bunu beklemiyordu. İntikamının bu boyutlara erişeceğini hiç tahmin etmemişti. Bundan böyle ilerisi için içinde küçücük bir ümit varsa, o da yok olup gitmişti. Tanıdığı bu adamı bu derece incittiği için kendisinden nefret etti. Gözleri doldu. Artık adamın kendisini asla sevmeyeceğini hissettirdi. Adamın en büyük özelliği olan gururu kaç kere kırılmıştı... Şimdi gerçekten kötü gözüküyordu.

“Ben... Tamer... Lütfen... yalvarma!” deyiverdi sadece. “Ben senin hiçbir şeyini istemiyorum. Ne parayı, ne de çocuğunu! Beni anlasana! Bunu babama nasıl yaparım?”

“Natalia... Baban öldü! Sen de bunu anla artık. O bir şey hissetmeyecek... Beni de mi öldürmek istiyorsun? Pekâlâ, al hadi...” Öfkeyle elini beline attı. Arkasında saklı duran silahı hızlıca tuttu ve çekip aldı. Natalia şaşkındı. Genç adam genellikle silahını arabasında bırakırdı. Bugün yanında olması ne tesadüftü? Parlak metalin kabzasını hızlıca çeviren adam namlusunu kalbine yasladı. Natalia dehşet içinde bağırdı.

“Hayır...” Koşup elini tuttu. Tetiği çekmesini engellemeliydi. “Bana blöf yapıyorsun!” diye haykırdı. “Bana bunu yapma! Beni rahat bırak artık!”

Genç adam kısılmış gözlerle konuştu! “Blöf mü? Öyle mi? Öyleyse sen yap!” Kızın elini tutup sertçe tetiğe çekti. Küçücük işaret parmağı soğuk metale değince Natalia titredi. Güzel gözleri irileşti. “Yap hadi... Çek şunu...” diye homurdandı adam...

“Keşke ölsem! Keşke sen de ölsem!” diye bağırdı öfkeli gözlerle. Ama burada değil... Yanımda olmasına izin vermem! Bir daha yanımda kimse-nin ölmesine izin vermem! Sen... bunu babama rahatlıkla yaptın ama ben yapamam! Ben senin gibi değilim. Sen... Sen bir canavarısın!”

Silahu sertçe çekip yere fırlattı. Yanan gözlerle adama baktı. Bu adam bunu nasıl yapabiliirdi? Nasıl kendi hayatından bu kadar kolaylıkla vaz-

geçebilirdi? Tamer'in zerre kadar blöf yapmadığının bilincindeydi. Engel olmasaydı teriği çekeceğinden adı gibi emindi. Ondan ayrı olabiliyordu ama onsuz bir hayatı düşünemiyordu. O da giderse... Babası gibi o da giderse... sahip olduğu tüm erkekler gitmiş olacaktı. Ondan nefret ettiği günlerde bile Tamer'in sağlıklı olduğunu bilmek hep içini ısıtıyordu. Ona bir şey olacak diye korktuğu geceleri hatırlamak bile istemiyordu. Onun ufacak yeni bir yarasına bile dayanamazdı. Ölmesine nasıl dayanırdı?

"Ne istiyorsun Natalia? Benimle evlenmek istemiyorsan kabul! Ülkene gitmek istiyorsan yine kabul! Ben de sana bir daha asla yaklaşmayacağımı söz veriyorum. Ama bu çocuğa kıyma... Senin için olmayabilir ama benim için dünyadaki en önemli şey o artık!"

"Benim babam da öyleydi! Kalan son yakınımıydı. Senin kız kardeşin var. Bu çocuğa ihtiyacın yok! Söylediğin hiçbir şey beni artık ikna edemez. Bu çocuk planlarımda yoktu. Onu doğramam. Nefret ettiğim bir adamın, senin çocuğunu doğuramam!" Derin bir nefes aldı. "Yunanistan'a gider gitmez onu aldıracağım..."

Genç adam kaskatı kesilmişti. Yüzü iyice soldu. Sonra derin bir nefes aldı. "Son sözün... bu mu Natalia?" dedi donuk bir sesle.

"Son sözüm bu! Onu doğurup sana yollayacağımı sanıyorsan yanılıyorsun!"

"Hiç düşünmeyecek misin?"

Natalia yutkundu. Kalbi dayanılmaz şekilde sızlıyordu. Ama artık geri dönüş yoktu. "Asla..." dedi yavaşça. Gözlerine dolan yaşları zorlukla tutuyordu. Elinden geldiği kadar duygusuz bir sesle mırıldandı. "Seninle... seninle işimiz bitti. Bu öğlen jeti hazırlatırsan... artık kendi ülkeme dönmek istiyorum. Sanırım bu yardımı benden esirgemezsin. İstersen tarifeli uçakla da gidebilirim. Benim için fark etmez."

Tamer dışlerini sıktı. Duruşu değişti. Gözlerindeki bakış ilk gece Yunanistan'da karşılaştıklarında olduğu gibi yine katıydı. Birkaç saniye içinde kendisini toparladı ve durumu kabullendi. Tehlikeli bir sakinlikte başını salladı. Artık inat etmekten vazgeçmiş gözüküyordu.

Natalia ne beklediğini bilmiyordu. Bu sonu kendisi hazırlamıştı. Ama onun, "Jeti senin için hazırlatırım..." diye donuk bir sesle konuşması üzerine, neredeyse bayılacaktı. İşte hepsi bu kadardı! Bitmişti... Sahip olduğu tek erkeği de kaybetmişti. Bildiği tek erkeği elinin tersiyle itmişti.

Ah, Tamer... Sevgilim...

Beyninin bir yanı bu sona isyan ediyordu. İntikam almanın tatlı hazzı yoktu artık. Biraz daha inat etse... Kendisini tehdit etse... Gitmemesi için her yolu deneyeceğini söylese... Aşkı için iki dakika daha savaşılabile... Kazanmıştı ama aynı zamanda kaybetmişti de! Ne yazık ki... son bağ da kopmuştu.

"İyi..." dedi gururlu bir inatla. Çenesini aynı gururla kaldırdı. "Meltem'i görebilirim... vedalaşırım. Göremezsem eğer... ona durumu anlatma. Onu üzmem istemiyorum. Sandığının aksine... sana ait olup da benim sevdiğim çok şey var!"

Tamer onu dinlemiyor gibiydi. Başını salladı yavaşça ama kızın sözlerindeki ince ifadeyi görmedi. Kendisine uzanan ince zeytin dalını hissedemedi. Natalia'nın gözlerindeki acıyı da görmedi. Çünkü ona bakmıyordu. Dönüp kapıya yürüdü. Açtı, çıkmadan önce bir an duraladı.

"Saat onda hazır ol," dedi sadece. Gözleri son kez karşılaştı ve Tamer kapıyı hızla çekip uzaklaştı.

Natalia üzgündü ama bunu belli etmedi. Kendisine de belli etmiyordu. Ağlamamaya çalıştı. Ağlayacak bir şey yoktu. Onun nefret ettiği adam olduğunu kendisine telkin etmeye çalışıyordu. Sonraki saatlerde acele etmeden eşyalarını topladı. Elleri titriyordu. Sonunda amacına eriştiğine ve bu güzel ülkeden ayrıldığına inanamıyordu. Eşyalarını toplamayı bitirince odasına son kez baktı. Masanın üzerindeki resmi gördü. Alıp valizine ters olarak koydu. Şu anda babasının yüzüne dayanamazdı. Yeniden etrafına baktı. Burada iyi kötü bir sürü anısı olmuştu. Genç kızlığa burada geçiş yapmıştı. Ve... bebeğine burada hamile kalmıştı. Elini yine bebeğinin oluşmaya başladığı düz karnına götürdü. "Üzgünüm..." dedi acıyla. "Sana bakamam... Seni doğuramam... Affet beni..."

Özel minibüs geldiğinde saat tam ondu. Natalia, Aslı Hanım ile vedalaşmıştı ve kadını gözlerindeki üzüntüyü görmezden gelmeye çalışmıştı. Meltem ile görüşmeye cesareti yoktu. Allah'tan Meltem daha uyuyordu. Aslı Hanım'a durumu ona söylememesini rica ettikten sonra aşağıya indi. Korumalar önceden bavullarını minibüse yerleştirmişlerdi. Etrafına bakındı. Eve göz gezdirmiş gibi yapıp gözünün ucuyla Tamer'i aradı. Genç adam ortalıkta gözüküyordu. Gitmeden önce onu son kez göremeyecek miydi? Belki gelip kendisini kollarına alsa ve gitmemesi için çılgınca öpse?.. Ah, artık emindi, kesinlikle gitmekten vazgeçerdi. Her dakika, yaptığından daha çok pişman oluyordu.

Ne yazık ki onu göremedi. Havaalanına vardığında da o etrafta yoktu. Kontrolden geçtiğinin bile farkında değildi. Özel uçakların bulunduğu kısıma onu bir araç götürmüştü. İsteksizce sıcak havaya çıktı. Uçağın kapısı açıktı. Pilot gülümseyen bir suratla kendisini bekliyordu. Ona doğru yürürken ayakları neredeyse geri geri gidiyordu. Ülkesine gidiyordu ama orası artık kendisine bir şey ifade etmiyordu ki! Orada artık kendisi için değerli hiçbir şey kalmamıştı. Değer verdiği her şey buradaydı!

Uçağın içine girip koltuğuna oturdu. Kemerini bağlayıp camdan son bir kez dışarıya baktı. Adamı son kez görme umutları da tükenmek üzereydi. Yine de hevesle baktı. Kimse gözükmiyordu. Başını eğdi. Bitmişti işte! İki yıllık bir macera burada bitmişti. İki sene önce geldiği İzmir'i birazdan terk edecekti! Ve... Ve onu...

Uçaktan içeriye iri bir gövdenin girdiğini önce fark etmedi. Sonra nemle dolu gözlerini kaldırdı. Hafif bir pusun ardından o uzun bedeni gördü. Bu... bu olamazdı! Bu o muydu? Pilot kabininin önünde ayakta duran adamın sırtı kendisine dönüktü. Pilota bir şeyler söylüyordu.

"Tamer..." diye fısıldadı. Gözleri mutlulukla ışıldamıştı. Sonra o ışık söndü. Ama bu adam?..

Daha dönmeden önce bile o iri erkeğin Doğan olduğunu anlamıştı. Birbirlerine fizik olarak tıpatıp benzeyen bu iki erkeği arkadan ayırmak neredeyse imkânsızdı. Ama Natalia için değil... Bir an için şaşırmış ve onu Tamer sanmıştı ama o olmadığını anlaması çok kolaydı. O kendi erkeğini yüzlerce kişi içinde bile tanırdı. Doğan'ın dönüp yanına gelmesini izledi. Genç adam rahatça koltuklardan birisine oturdu. Genç kızın tam karşısındaydı. Sert gözleri Natalia'ya acımasızca bakıyordu. Natalia onun durumun ne kadarını bildiğini anlayamadı. Adam kendisine selam bile vermemişti. Delici yeşil bakışları, yakışıklı yüzüne rağmen insanı ürpertecek bir yoğunluktaydı.

"Seni benim götürmemi istedi," diye homurdandı sonra.

"O... gelmeyecek mi?" diye fısıldadı Natalia.

"Sanmam!" Buz gibi sesi havada asılı kaldı. Natalia içini çekti. Gelmeyecekti...

"Onu son kez bile göremeyeceğim demek ki?" diye ağzından istemediği laflar döküldü.

"Neden gelsin ki? Şansın varsa gazetelerden hakkında bir şeyler okursun!" diyen Doğan, başını çevirip camdan dışarıya bakmıştı. Acımasız yüz

hatları genç kıza karşı hiç yumuşama göstermeyeceğinin deliliydi. Doğan her şeyi bilmese bile en azından bir kısmını biliyor olmalıydı. "Eğer hâlâ yaşayabilecek kadar şanslıysa!" diye mırıldandı sonra. Natalia anlamadan adama baktı. Ne demek istediğini düşündü. Dolu gözlerindeki yaşlar akmak için fırsat kolluyorlardı.

"Ne... Ne demek istedin Doğan?" diye fısıldadı ona doğru.

"Bundan sonra kendisini öldürtmek için elinden geleni yapacaktır o aptal! Umarım becerir de sen de mutlu olursun!"

"Hayır..." diye çılgık attı Natalia. "Doğan... Lütfen... Ben ona bir şey olmasını istemem. Buna dayanamam. İnanmayacağımı biliyorum ama... dayanamam işte! Yalvarırım ona iyi bak! Sen onu koruyabilirsin. O sana değer verir. Sana güvenir. Yalvarırım aptalca şeyler yapmasına engel ol..."

"Çenemin dağılmasını istemem! Onu kimse durduramaz. Ben bile!" Bakışlarını yeniden genç kıza çevirdi. "Hayatta elde edebileceğin en dürüst, en iyi erkeği kaybettin Natalia... Bunu nasıl becerebildin bilmiyorum? Eğer aşk buysa... ben asla aşık olmak istemem..."

Natalia üzüntüyle başını eğdi.

Uçağın kapısı kapanıyordu. Genç hostes yerine dönerken, Natalia'nın da tüm ümitleri söndü gitti. Uçak havalandığında, narin omuzları titredi. Sicim gibi akan gözyaşları arkasında bıraktığı sevgilisi içindi... Çocuğunun babası içindi...

12. BÖLÜM

Doğan deri koltuklardan birisine oturduğunda, suratı oldukça asık. Genç adamın hiç keyfi yoktu. Siyaha yakın yeşil gözleri karşısın da oturan arkadaşına kaydı. Tamer'in de kendisinden çok farklı olduğu söylenemezdi. Yunanistan'da iki gün kaldıktan sonra bu öğlen geri dönmüştü. Natalia artık kendi ülkesinde yaşıyordu...

Tamer önündeki dosyaların bir kısmını toparlayıp yanında dikelen sekreterine verdi. Yüzü ifadesiz olmasına rağmen Doğan onu iyi tanırdı. Yıllardır birlikteydiler. Onun nasıl bir durumda olduğunu anlamaması için kör olması lazımdı.

Sekreter kadın dosyaları alıp çıktıktan sonra Tamer nihayet gözlerini en yakın dostuna çevirdi. İki amansız erkek, ne konuşacaklarını bilemeden baktılar. Koca büroda, bir süre tek bir ses bile duyulmadı. Sonra Doğan çatık kaşlarla ilk sözünü söyledi.

"Bence o çok pişman!"

Tamer anlamazlıktan geldi. "Kim?"

"Natalia tabii... Aptal mısın sen? Neden onun gitmesine izin verdin?"

Tamer'in kaşları iyice çatıldı. Doğan onun bu halini iyi bilirdi. Yıllarca birlikte birçok tehlikeli şey yapmışlardı. Tamer böyle baktığında, patlamaya hazır demektir. Gözü bir şey görmeden her türlü tehlikeye atılabilir. En yakın dostuna yumruk atabilir miydi? Belki... Atmaması daha kötüydü. Böyle bakan bir Tamer'i görmek çok acıydı. Bu adamın rahatlamaya ihtiyacı vardı. Bu adamın aslında Natalia'ya ihtiyacı vardı...

"Ben onun gitmesine izin vermedim..." dedi Tamer. Sesi donuktu. "Kendisi gitmek istedi."

"Saçma! Gitmekten hiç de memnun değildi. Yol boyunca ağladı. Görmemeye çalıştım ama ben bile rahatsız oldum. O gizli gizli ağladıkça nereye bakacağımı şaşırdım. O kız gitmek istemiyordu... Bundan adım gibi eminim. O buraya aitti. O sana aitti!"

"Bir süreliğine belki... Ben de bana ait zannetmiştim. Meğerse hepsi bir oyunmuş! Bitmeyen bir nefretin parçasıymış... Her şey yalanmış!" Tamer öyle katı bir tonla konuşuyordu ki, Doğan onun ne kadar yaralı olduğunu anladı. Yıllar içinde taş gibi olmuş kalbi, iki gün içinde ikinci kere sızladı. Birincisi Natalia'yı uçakta ağlarken gördüğü ve o inci gibi gözyaşlarını

umursamamaya çalıştığı andı. Kızın gözlerine bakmamak için yol boyunca camdan dışarıya bakmış ya da bir dergi okuyup oyalanmıştı. Zaten yolculuk çok kısaydı. Şimdi ise Tamer!.. Fakat burada ne yapabiliirdi? Gözlerini kaçırabileceği hiçbir şey yoktu.

"O senden nefret etmiyor!" dedi inatla.

Tamer kendisini toplamıştı. Alayla gülümsedi. Doğan onun böyle olmasındansa çenesine bir yumruk atacak kadar öfkelenmesini tercih ederdi. Gerçi çok da hoşuna gitmezdi. Onun balyoz gibi yumruklarının konuştuğu çok olaya şahit olmuştu. Bir kere de o yumruğu yemek talihsizliğini yaşamıştı. Kosova'da yanan bir binaya dalmaya kalkmıştı. Hem de bombardıman altındaki bir binaya! Bu resmen intihardı. Doğan onu engellemeye çalışmıştı ama kendisini bir anda yediği yumrukla yerde bulmuştu. Çılgın gibi binaya dalan adam üst pencerede gördüğü çocuğu kurtarmıştı ama karnının kıyısında iki derin yırıkla ve gözünün kıyısındaki o sevimli yara ile ülkeye dönmüştü. Kendisi de tabii iki gün ağrıyan çenesi yüzünden çorba içmek zorunda kalmıştı.

"Natalia'nın bana söylediklerini duysaydın öyle düşünmezdin," dedi Tamer. "İçinde ne kadar nefret varsa kustu. Ve... Ve bebeğimizi aldıracağını söyledi."

Doğan oturduğu koltukta dikeldi. Kaşları çatılmış, dudakları kısılmıştı. "Ne dedin?... Ne dedin sen?"

"O hamileydi... Gittiği sabah öğrendim. Onu aldıracağını söyledi. Benden olacak bir çocuğu asla kabul edemezmiş..."

"Ve sen de buna izin verdin, öyle mi?"

"Ne yapabiliirdim? Zorla burada mı tutacaktım? Her gün aynı eziyeti mi çekmeliydim? Öylesine... öylesine nefret dolu ki?" Genç adamın sesi kısıldı biraz. Gözleri daldı ileride bir noktaya. "Benden öylesine nefret ediyor ki... Onu burada zorla tutsaydım, buna dayanamazdım! Gitmesine rağmen bu nefretinin yükünü omuzlarımda hâlâ hissediyorum. Bu öyle bir şey ki, yaptığım hiçbir şeyden zevk almıyorum artık. Nereye baksam gözlerimin önünde onun bana nefretini kustuğu an geliyor. Ben artık nasıl yaşayacağımı bilemiyorum... Ben... zaman içinde onun da beni seveceğini ummuştum. Sevgimizin ikimize yeteceğini sanmıştım... Ben... onu gerçekten çok seviyordum."

Kendi kendisiyle alay etmeye yeltendi. Gülmeye çalıştı ama boşa gösterilen bir çabaydı bu... Doğan inanmazca arkadaşının nemlenen gözlerine

baktı. Yıllarca onu bir kere bile böyle acı dolu görmemişti. Devlet için birdiği çalıştıkları zamanlarda, ne feci, ne iğrenç olaylar görmüşlerdi. Ölen çocukları, tecavüze uğrayıp öldürülen küçük kızlar, yakılmış hamile anneler... Ama... ama hayatında gördüğü en dirençli adam... şimdi on sekiz yaşındaki bir kız yüzünden korkunç derecede acı çekiyordu. Buna inanamıyordu.

“Ben olsam yine de onu bırakmazdım!” dedi Doğan sertçe. “Çocuğumun annesini asla bırakmazdım... Ne olursa olsun yanımda kalmasını sağlardım!” Arkadaşının çektiği acı yüzünden sesi hafifçe titremişti.

Tamer bu sefer alayla gülmeyi başardı. “Umarım böyle bir pozisyonu düşmezsin. Umarım baş edemeyeceğin sıkı bir kadına denk gelmezsin... Ve umarım o kadın senden Natalia’nın benden nefret ettiği gibi nefret etmez!”

“Ben senin gibi aptallık yapıp âşık olmam. Evlensem bile annemin seçeceği basit bir kız olsun isterim. Bu aşk oyunları bana göre değil. Sana ve Natalia’ya baktıkça, aşkın ne berbat bir şey olduğunu daha iyi anlıyorum.”

“Doğru...” diye mırıldandı Tamer. “Berbat bir şey!”

“Bak... Daha geç değil. Ara onu... O da üzgün. Bunu biliyorum. Belki daha kürtaj da olmamıştır... Şansını bir daha dene... Belki de senin aramanı bekliyor? Ara onu... Ne kaybedersin? Aç şu telefonu... Gelmesini iste.”

“Gelmez...” diye mırıldandı Tamer.

“Zorla getir o zaman!” diye patladı Doğan.

“Unut artık Natalia’yı Doğan! O bana geri dönmez!” diye benzer bir öfkeyle karşılık verdi Tamer. “İki gün önce yanımda olmalıydın... Benim gördüğümü görmeliydin. Duyduğumu duymalıydın. Onu zorla burada tutabilirdim! Ama bebeği düşürmek için yapacaklarını nasıl engelledim? Bana bunu yapacağını söyledi! Zorlarsam bebeği düşürmek için elinden geleni yapacağını, ona engel olamayacağımı söyledi. Bu, onun hayatını da tehlikeye sokardı.”

“O daha çocuk... Yaşı gereği fazla heyecanlı. Bak dostum, iste benden, hemen gidip onu alıp geleyim. Eminim direnmeyecektir bile. Çünkü kendisi de...”

“Bu mesele kapandı artık...” dedi Tamer. Sonra derin bir nefes alıp öfkesini bastırdı. “Kendimi daha fazla küçük düşürmeyeceğim... O istediğini elde etti. Beni küçük düşürmesi önemli değil... Buna dayanabilirdim. Beni yıkan, gösterdiği ilginin yalan olmasıydı. Beni sevebilir zannetmiştim. Fakat artık aklım başıma geldi. O nefretten sonra onun beni sevmesinin mümkün olmadığını anladım ne yazık ki! Onu burada zorla tutsaydım bile beni asla sevmeyecekti.”

Doğan sesini çıkarmadı. Tamer yerinden kalkmıştı ve denizi gören büro-

anınun geniş camına yürümüştü. Onun hislerini gizlemek için böyle davranışını anladı. Dişlerini sıkı yine! Aslında Natalia ne büyük bir hata yaptığını anlamış gibi görünüyordu. O genç kadın kendi hislerinden emin değildi belki ama onun Tamer için nasıl endişelendiğini de hatırlıyordu. Uçakta onun ölümüyle ilgili söylediği sözlerden sonra Natalia delirecek gibi olmuştu... O güzel, küçük Yunanlının kalbinde sadece nefret olmadığı açıktı. Fakat artık şu kesindi ki, Natalia Tamer’in önüne dizlerinin üstünde sürünerek gelse, Tamer onun aşkına bir daha asla inanmayacaktı. Onun sevgisine bir daha asla güvenmeyecekti. İçinde hep bir şüphe olacaktı. Natalia ancak çok özel bir şeyle genç adamı geri kazanabilirdi ama bunun ne olduğunu da çıkaramıyordu. Diğer türlü Tamer, her an Natalia’nın nefretini kusacağı bir anın gelmesini bekleyecekti. Hâlbuki Natalia bilseydi... Gerçeği bir bilseydi...

“Ona babası ve annesi hakkındaki gerçekleri söylemeliydin!” dedi Doğan. “Gerçekleri bilmeye en başından beri hakkı vardı. Söylemeyerek onu da iki sene boyunca acı ve şüphe içinde bıraktın. Senden boşu boşuna nefret etti. Söyleseydin belki bu kadar acı çekmezdi. Bu kadar nefret dolu olmazdı...”

“Yapamazdım... Belki de aptallık ama... Onun beni her şeye rağmen sevebileceğini ummuştum.”

“Kimse babasının katiline âşık olmak istemez... Sen de suçlusun!”

“Acı çekecekti... Şu an çektiğinden daha fazla!”

“Biliyorum... Ama acısı bir süre sonra hafifleyecekti. Nefreti gibi kalıcı olmayacaktı.”

Tamer döndü. Bir erkek için fazla güzel olan kahverengi gözleri süzül-müştü. “Kalıcı...” diye fısıldadı. “İşte mesele bu! Ben... onun bu nefretiyle baş edemem... O kadar güçlü değilim. O kazandı Doğan... Anlasana, her şey bitti. Natalia kazandı!”

Bir süre sessizce durdular. Doğan ne diyeceğini bilemiyordu. Arkadaşı kesin kararlı gözüküyordu. Ve onu tanırdı. O kafasına koyduğu şeyi kesinlikle yapardı.

“Ne olacak şimdi?..” diye sordu üzgünce.

Tamer acı dolu bir gülümseyişle omuz silketti. “Onu unutacağım...” diye mırıldandı. “Hayatının düzene girdiğinden, her şeyin yolunda olduğundan emin olduktan sonra... onu unutacağım! Başka çarem mi var?” Sözleri acı titreşimleriyle son bulmuştu. Ama kaybettikleri sadece o kadar değildi. O sadece Natalia’yı kaybetmemişti. Gözleri doldu bir anda. “Çocuğumu ise...” Dişlerini sıkı. “...Çocuğumu ise hiç tanıyamayacağım...”

13. BÖLÜM

Natalia Türk kahvesini yudumlarken içeriye Kostas'ın babası Kristos girdi.

"Günaydın," dedi yaşlı adam nazikçe.

"Günaydın."

Gelmesini bekliyordu zaten. Adam yaşına rağmen dik duruyordu. Ayağa kalkıp onun elini sıkan genç kadın, oturması için bürosundaki deri kaplı rahat koltuklardan birisini işaret etti. Kristos çantasını sehpanın kıyısına bırakıp, koltuğa rahatça oturdu. Natalia Yunanistan'a geldiğinden beri, yani neredeyse iki senedir sık sık görüşüyorlardı. Tamer'in talimatı üzerine Kristos, Natalia'nın her türlü işine koşar olmuştu. Bu geçen iki sene içinde birbirlerini daha iyi tanımışlardı ve şimdi aralarında çok iyi bir dostluk gelişmişti.

"Kahve alır mısın?" diye sordu yaşlı avukata.

"Olur..."

Natalia telefonunun bir düğmesine basıp sekreterine bir Türk kahvesi daha söyledi. Sonra ellerini masasının üzerinde kavuşturup adamın sevecen yüzüne baktı. Oğlu kadar yakışıklı değildi ama çok tatlı bir sıcaklığa sahip olduğu kesindi. Karısı da bunu biliyor olmalıydı ki hâlâ bu yaşlı avukatı taparcasına seviyordu.

"Bugün çok sıcak..." diye mırıldandı adam. "Neyse ki birkaç güne kadar Ağustos bitiyor. Belki havalar serinler biraz..."

"Yağmur geliyormuş zaten..." diye karşılık verdi Natalia.

"Güzel... Bu seneki kadar sıcak görmedim. İyi ki klimalar var..."

Natalia'nın odasındaki klima da sessizce çalıştığı için içerisi yeterince serindi. Az sonra avukatın kahvesi gelmişti ve adam ilk yudumu büyük bir zevkle içine çekti. Bir süre havadan sudan konuştular.

"Akşamki davete Kostas'la gidecekmisiniz?.." dedi adam sonra. "Oğlum çok mutluydu."

Natalia gülümsedi. Artık yüzü eskisi kadar asık değildi. Güzel siyah gözleri daha kadınsı ve daha sevecendi. İyice uzamış saçlarını ensesinde gevşekçe atkuyruğu yapmıştı ve bu haliyle hiç de büyük bir şirketin sahibi gibi durmuyordu.

"Kostas iyi birisi... Sizi tebrik ederim. Karı koca olarak çok iyi bir

avukat yetiştirmişsiniz."

"Evet, oğlum iyidir..." Yaşlı adam gülümsedi. Bakışları bir an genç kadının mahzun gözlerine takıldı. Çok acı çeken şu gencecik kadının hali iki yıldır kendisine dert olmuştu. Ne yazık ki hiçbir şey yapamamıştı. Yardım etmeyi istediği zamanlarda bile becerememişti. Tamer'in bu konudaki katı tavrı aşılamazdı. "Ama ne yazık ki sen ona karşı bir şey hissetmiyorsun, değil mi?" diye bir gerçeği dile getirdi.

"Üzgünüm..." dedi Natalia yumuşakça. Gözleri dalıp gitti bir an. Onun erkek tanımı farklıydı. "O gerçekten iyi birisi ama... biz sadece arkadaşız. Ona değer veriyorum. Fikirlerine de güveniyorum. Sen emekli olunca o benim sağ kolum olacak. Zaten şimdiden benim her işimle ilgileniyor."

"Bunu zevkle yapıyor. Sanırım Kostas sana tutkun. Bunu biliyorsun..."

"Üzgünüm..." dedi Natalia yeniden. "Onu sevmek isterdim ama yapamam... Sebebinin biliyorsun. Ayrıca o daha masum ve iyi bir eşi hak ediyor. Sanırım annesi de bakire bir gelini tercih ederdi."

"Anna seni seviyor Natalia... Bebek meselesinden elbette haberi var ama oğlunun düşüncelerine de saygı duyuyor."

Natalia başını eğdi. Gözleri bir an buğulandı. "Bana neden hâlâ açıklamamı yapmıyorsun Kristos?" diye sordu aniden.

"Hangi konuda?" derken adamın neden bahsettiğini çok iyi bildiğinden emindi genç kadın. Yine de ona her ay sorduğu gibi yine sordu.

"Babam ile ilgili gerçeği... O... Yani Tamer... bana anlatacaktı ama... hiçbir zaman buna vakit olmadı. Ya da uygun zaman değildi. Ne bileyim... Ve ilişkimizin bir aşamasından sonra da anlatmak istemedi sanırım. Bu hikâyede hâlâ eksik bir parça varmış gibi hissediyorum. Aslında bundan eminim. İki senedir düşünüyorum. Tamer sert birisi olabilir ama soğukkanlı bir katil değil... Her zaman nazik ve sevecendi. Bana karşı her zaman sabırlıydı. Babamla arasında ne geçmişse, sadece babamın anlattığı kadar basit olamaz. Sadece para söz konusu olsaydı bu kadar şeyi Tamer bana geri vermezdi. Onun paraya ihtiyacı yok. O hiçbir zaman paraya değer veren bir erkek değildi. Peki, öyleyse sorun neydi? Bunu bilmeliyim. İki senedir çektiğim acıya son vermelisin. Bunu yapmak zorundasın. Fakat sen inatla benden saklıyorsun. Benim bilmediğim şey nedir?"

"Üzgünüm..." dedi bu sefer adam. "Söylememe konusunda kesin emir aldım. Zaten avukat olduğum için söylemem yersiz olur. Bunu ona sormalısın..."

“Sormak mı?” Natalia acıyla güldü. “Nasıl sorabilirim ki? İki yıldır onu hiç görmedim. Tam iki yıl... Beni bir kere bile aramadı. Ne yaş günümde ne de başka bir şeyde... Geçen sene bu şirketin başına geçmek istediğimle bile beni arayıp tebrik etmedi. Ben onun için sanki hiç olmadım. Hiç! Ona ait haberleri sadece gazetelerden öğrenebiliyorum. Aptal şey!.. Yine başı dertten kurtulmuyor. Kendisini öldürtmek için elinden gelen her türlü tehlikeli şeyi yapıyor...” Sesi şimdi acı doluydu.

Avukat cevap vermedi. Sadece anlayışlı bir şekilde ona gülümsedi.

“Bunu niye yapıyor?.. Niye hayatıyla bu kadar rahatça oynuyor? Senin onu sık sık gördüğünü biliyorum. Neden böyle çocukça tehlikelele atılıyor?”

Adam ellerini kaldırdı. “Bilemem... İki üç defa yoğun bakıma düştüğünü ben bile biliyorum. Ama Allah onu seviyor. Başına ne gelirse gelsin güçlü bünyesi sayesinde çabucak toparlıyor. Yine hiç bir şey olmamış gibi hayata devam ediyor. Sanırım daha yapacağı ya da göreceği şeyler olmalı...” Sesinde gizli bir ima vardı.

Natalia yutkundü. Dudaklarını ısırdı. Siyah gözleri biraz süzülerek karşısındaki kır saçlı adama sordu. “Son zamanlarda... hiç... benden... konuştu mu?” diye sordu çekinikçe. “Laf arasında falan?..”

Avukat dürüstçe başını iki yana salladı. “Hayır!” Fakat bunu yaparken hakikaten üzgündü.

Natalia kalbine saplanan bıçağı hissetti. Ellerini istemsizce kucığında sıkı. Başını da eğmişti. “Beni unutacağını tahmin etmiştim...” diye mırıldandı. “Bir sürü kadınla çıkıyor. Gazetelerde onlarla çekilmiş fotoğraflarını da görüyorum. Güzel kadınlar... On sekiz yaşında, nefret dolu ahmak bir Yunanlı değiller.” Dolu bakışları avukata yöneldi yeniden. “Yine de hamile bıraktığı kadınla daha fazla ilgileneceğini ummuştum... Kürtaj yaptırmamak için onu günlerce bekledim.”

“Biliyorum...” dedi adam üzgünce. “Onu arayıp kürtaj yaptıracığını haber verdim ama hiç sesini çıkarmadı. Aranızdaki ilişkinin bittiğini, ne istersen yapabileceğini söyledi. Geçen sene senin buradaki şirketin başına geçmek istediğini söyleyince bir an şaşırmıştı sanırım. Sonra hiçbir şey demeden onu da onayladı.”

“O zamanlar... Kostas şirketin yine bana ait olduğunu söylediğinde... ona inanmamıştım. Sen bana evrakları gösterinceye kadar da aklıma bile gelmemişti. Niye böyle bir şey yaptı ki?”

“Bilmem... Sen daha on altı yaşındayken bana evrakları hazırlamamı söylemişti. Babana ait olan ve sonradan kendi şirketine geçen her şeyi yine senin üstüne yaptı. Ben de şaşırmıştım doğrusu. On sekiz yaşından sonra şirkette senin söz sahibi olabileceğini söylemişti. Fakat yirmi bir yaşına kadar bu şirket, yine onun şirketinin kontrolünde olacaktı. Sanırım tecrübesizliğiyle hatalara düşmemeni veya düşsen bile arkada güçlü bir holding olduğunu bilmeni istedi. Seneye şirketin kontrolü tamamen senin eline geçecek.”

“Evet... Seneye yirmi bir olacağım...” diye mırıldandı Natalia. Şu anda bile ufak ve önemsiz bir bağ, kendisini o uzun adama bağlıyordu. Fakat seneye bu şirket onun kontrolünden çıkınca... artık o da kalmayacaktı. Artık onunla ilgili bilgi alması bile imkânsız olacaktı. Kristos asıl onun avukatıydı ve seneye bu adamın da kendi şirketiyle hiçbir bağı kalmayacaktı. Telefon sesi ile irkildi. Kristos’un telefonu çalıyordu. Yaşlı adam aceleyle telefonu cebinden çıkardı ve arayan kişiye baktı. Yunanca olarak yazılı ismi görünce hemen açıp cevapladı.

“Evet?... Geldin demek? Hoş geldin! Otelde misin? Tamam, akşam bir araba yollarım...”

Kısa bir konuşmaydı. Telefonu kapatıp ilgisizce Natalia’ya baktı. Kim olduğunu söylemeye niyeti yok gibiydi. Natalia bu adamı seviyordu ama çoğu zaman da bu duygusuz umursamazlığı canını sıkıyordu.

“Kim?...” dedi elinde olmadan. “Kızın mı geldi Kıbrıs’tan?”

“Hayır...” diye mırıldandı yaşlı adam. “O haftaya gelecek. Torunum artık burada okuyacağı için, onu iyi bir okula yazdıracağız.” Sustu. Natalia’nın sakin ama sorgulayan bakışları üzerine devam etti. “Tamer’di. Onuncu yıl kutlamaları için onu da davet etmiştik. Ne de olsa hâlâ büyük patron o. Bu geceki küçük davete ve yarınki büyük eğlenceye katılacak. Dört gün sonraki yönetim kuruluna da katıldıktan sonra gidecek...”

Natalia’nın nefesi kesilmişti. İri iri açılmış güzel gözlerinde bir an öfke kıvılcımları uçtuysa da kalbinin içindeki sevinç çarpıntıları yüzünden öfkesi kolayca kayboldu. “Bundan benim niye haberim yok!?”

“Yok muydu?” dedi adam masumca. “Sekreterine sor... O tüm davetli listesini biliyor.”

“Ama senin söylemen daha doğru olmaz mıydı? Aramızda geçenleri biliyorsun.”

“Benim de dün haberim oldu. Önce gelmeyeceğini söylemişti. Sonra-

dan sanırım fikir değiştirmiş. Bence senin için de iyi olur. Ondan nefret ettiğini biliyorum ama geçmişinle yüzleşmen gerekiyor.”

“İki yıl içinde beni bir kere bile aramayan, bana ve doğmamış çocuğumu ne olduğunu hiç merak etmeyen bir adamın nesiyle yüzleşeyim? Hastanede yattığım sürece yaptığımdan çok pişman oldum ama... Onun bundan bile haberi yok.”

“İsteseydin olurdu. Eminim cep telefonunda onun numarası hâlâ duruyordur.”

Natalia öfkeyle homurdandı. “Benimki de onda duruyor olmalı ama o hiç aramadı işte! Aramızdaki her şey bittiğine göre bu da normal tabii. Biz artık iki sevgili değiliz. Ben de dükkü çocuk değilim. Sorumlulukları olan bağımsız bir kadıyım. Yine de beni aramasını beklerdim... Meltem evlendiğinde beni arayıp düşününe çağırır ama o bir nezaket gösterip jeli yollayayım falan demedi. Halbuki gerçekten de onun düşününe gitmek isterdim...”

“Seni tutan bir şey yoktu ki. Gidebilirdin... Uçak diye bir şey var.”

“Mesele o değil. Gelmemi isteseydi...” Öfkeyle dişini sıktı. “...Neyse! Boş ver! Şimdi bu geceki partiye o da mı geliyor?”

“Evet... Umarım...” Endişeli bakışlarla karşısındaki genç kadına baktı. Onun adama nasıl davranacağını tahmin edemiyordu. “... Umarım ona karşı biraz yumuşak olursun,” dedi sonra yavaşça. “Sahip olduğun her şeyi karşılıksız olarak sana verdiğini unutma!”

“Karşılıksız mı?” Natalia hayretle gülümsedi. “Nasıl karşılıksız? Kaybettığım şeyler önemsiz mi sence?”

“Bence hep onu suçlamaktan vazgeçmelisin. Sana şimdi gerçekleri anlatamam ama seneye yirmi bir yaşına geldiğinde, artık anlatmamı engelleyecek bir şey kalmayacak. O zamana kadar, sadece onu fazla suçlamamam söylemekle yetineceğim. O benim gördüğüm en dürüst ve mert adamlardan birisidir. Ayrıca çok da cömerttir. Evet... Zaman zaman acımasız olduğu veya... hayatını riske atacak kadar pervasız olduğu bir gerçek. Fakat o iyi bir adam Natalia... Sen onu terk ettikten sonra uzunca bir süre kendisine gelemedi. Tam hayatını yeniden düzene sokmuşken, onu yeniden aşağılamamamı rica edeceğim. Neticede o bizim misafirimiz.”

“Onun davranışlarına bağlı!” diye homurdandı Natalia... Sonra dudaklarını sıktı. Söylediği bir şey içini huzursuz etmişti. İri güzel gözleriyle avukata baktı. “Demek hayatını... düzene soktu! Öyle mi?”

“Evet...”

“Ev... evlendi mi yoksa?” diye kekeleyerek sordu.

“Daha neler! Her zamanki gibi bekâr... O evlenemeyecek tiplerden... Daha kimseye evlenme teklif ettiğini sanmıyorum.”

Natalia biraz rahatladı. “Bana evlenme teklif etmişti!” diye geçirdi içinden. Hem de birkaç defa... Aptal gibi onu reddetmişti. Fakat iyi bir sebebi vardı. En azından öyle sanıyordu. Aptal!

Son gün onunla yaptığı konuşmanın acısını üzerinden atıp atmadığını merak etti. Atmış olmalıydı. Kim bilir kendisinden sonra kaç kadın hayatına girmişti? Kim bilir kaç kadın dudaklarını o sevimli yara izlerinin üzerinde gezdirmişti? İçini saran duyguya engel olamıyordu. Bu konuyu sık sık düşünüyordu. Gazetelerde onu birçok güzel kadınla görmüştü. Her seferinde bir başka güzel... Dikkatini çeken şey ise onun artık eskisi kadar gülümsemediği. Fotoğraflarında hep ciddiye veya sahte bir dudak kıvrıması oluyordu. Bunun mimarının kendisi olmadığını umdu. O eskiden de ciddi bir adamdı zaten. Şimdi otuz yaşını geçmiş olgun bir erkek olduğuna göre yılışık delikanlılar gibi olmaması normaldi.

“Söz mü?” diye sordu Kristos. Neyi kastettiği belliydi.

“Evet... Elimden geleni yapacağım. Hem zaten artık eskisi kadar kırgın değilim ona... Fakat onun tavrını bilmem...”

Gerçekten de adamın kendisine nasıl davranacağını bilmiyordu. Seven bir erkek gibi mi davranacaktı yoksa nefret eden bir adam gibi mi? Bir zamanlar kendisini sevmiş olsa bile artık sevdiğini sanmıyordu. Üstünden çok sular akmıştı. Ona acı çektirmek uğruna aklına gelen her şeyi söylemiş, her türlü incitici lafı yüzüne fırlatmıştı. Onun yalvarmasını ise hiç unutamıyordu. En acısı da buydu. Asla da unutamayacaktı. O an dünyanın en adi kadını gibi davranmıştı. Nasıl o kadar kötü konuşabildiğini şimdi hiç anlayamıyordu. Çok genç olmasının verdiği öfke ve biriken nefretine engel olamamıştı. Ama ne olursa olsun o adama değer verdiğini fark etmişti. Ağzı o lafları söylerken kalbi tam tersini bağııyordu.

Akşamı zor etti. Eve gidip hazırlanmasına gerek yoktu. Üzerindeki kıyafeti zaten akşamı düşünerek giymişti. Çok kaliteli bir dikiş sahip etek ceket takımı, uzun bacaklarını ve kadınsı gövdesini meydana çıkarıyordu. Saçlarının uçuşan bir kaç telini yeniden yerlerine soktu. Bu takım, içine giydiği parlak krem rengi gömlekle ona hem ciddi bir iş kadını havası veriyordu hem de seksi bir görünüş sağlıyordu. Tamer göğüslerinin biraz

daha dolgunlaştığını fark edecek miydi acaba? Kalçaları hâlâ eskisi gibi yuvarlak ve kadınsıyken, kilo alamadığı için dik göğüsleri daha belirgin olmuştu. Onlarda sarkma olmadığı için mutlu oldu birden...

Saat altıdan sonra Kostas geldi bürosuna. Natalia vakit geçirmek için makyajını tazelemiş ve televizyon seyretmeye başlamıştı. Genç adamın arabasıyla, davetin verildiği büyük lokantaya doğru yola çıktılar. Yemekli, içkili bir eğlence olacaktı. Artık Kostas da Natalia'nın şirketinde, daha doğrusu Tamer'in Natalia'ya devrettiği şirkette çalışıyordu. Natalia, İzmir'den ayrıldığı gün olanları düşündü. Genç kadın jetle Yunanistan'a indikten sonra karşısında avukat Kristos'u bulmuştu. Belli ki Tamer onu arayıp Natalia'yı karşılamasını söylemişti. Ayrıca bir araba da onu bekliyordu. Kristos hamile anneyi Atina'da şehir merkezinde bir binaya götürmüştü.

Eskiden babasının olan bu daire de Natalia'ya devredilmişti. Annesiyle babası, burada kışları kaldıkları için dayalı döşeliydi. Tabii o sıralar Natalia sürekli ülke dışında okuduğu için bu evde fazla kalma şansı olmamıştı. Her tarafta babasının ve annesinin fotoğrafları vardı. Tamer onlara bile dokunmamıştı. Doğan ise Natalia'yı eve bırakıp, çay bile içmeden yarı ayırttığı otele gitmeyi tercih etmişti. Fakat genç kadın ile ilgili her şeyin yolunda olduğundan emin olmadan ülkeden ayrılmamıştı. İki gün daha kalmıştı Yunanistan'da. İşler yoluna girince de kısa bir elveda ile çekip gitmişti. Natalia'nın sulanmış gözlerine bakmadan uzaklaşmıştı. Böylece genç kadını Tamer'e bağlayan son iki şeyden birisi daha hayatından çıkıp gitmişti. Geriye sadece bebek kalmıştı.

Ertesi gün avukat bir sürü evrakla eve gelmişti. Natalia o gün gerçekten de babasının şirketinin verimli bir hale getirildiğini ve on sekiz yaşında zengin bir kadın olduğunu öğrendi. Her şey tıkır tıkır işleyecek şekilde bir düzene konmuştu. Sadece yirmi bir yaşına kadar şirketin holdinge bağlı olma koşulu vardı. Bu da iyi bir şeydi çünkü arkalarındaki gücün, girdikleri işlerde çok etkili olduğu bir gerçektir. Yirmi bir yaşına geldiğinde tüm kontrol Natalia'ya geçecekti.

Birkaç gün sonra avukata çocuğu aldırarak için bir klinik önerip önermeyeceğini sorduğunda, biraz utanmıştı doğrusu. Adamın şaşırdığını ve ardından hemen kendisini topladığını görmüştü. Elbette çocuğun kimden olduğunu anlamıştı. Babasının durumdan haberi olup olmadığını sormuştu. Natalia da çocuğu aldıracağından haberi olduğunu söylediğinde, çaresiz boyun eğmişti. Hatta Kristos'un yine de Tamer'e telefon açıp

...may aldığını çok iyi biliyordu. Onun izin vermeyeceğini ummuştu ama... anılmıştı. Genç adam, çocuğunu aldırmasına artık karşı çıkmamıştı. O... linden gelen mücadeleyi yapmıştı! Hatta yalvarmıştı bile!

Mide bulantısıyla dolu günleri bir daha hatırlamak bile istemiyordu. Bütün istediği bulantıları sona erdirecek kürtağın bir an önce olmasıydı. Yine de kliniğe gitmesi bir haftasını almıştı. Çünkü bu arada yapılacak çok iş çıkmıştı. Ama sonradan gelişen olayların hiç birinde Tamer'in kendisiyle ilgilenmediğinin bilincindeydi. Adam artık kendisini tamamen silmişti ve hakkında bilgi almak için Kristos'u aramak zahmetine bile girmemişti. İyi olup olmadığını öğrenmek için bile aramamıştı. Birkaç defa avukata sormuştu. Onun durumu öğrenmek için çaba harcıyıp harcamadığını merak etmişti ama avukat kesin bir dille ona hayır cevabı vermişti. Kürtağın tarihini bile sormadığını söylemişti.

Bir sene boyunca Natalia parasını yemekle vakit geçirmişti. Sonra bunun sıkıcı olduğuna karar vermiş ve şirketin başına geçmek için girişimde bulunmuştu. Hiç itiraz edilmeden isteği kabul edilince çok şaşırmıştı doğrusu. Üniversiteye bile gitmemişti ama idarecilik konusunda doğal bir yeteneği olduğunu fark etmişti. Üniversite işini sonraya bırakmıştı. Henüz gitmek istememesinin önemli bir sebebi vardı.

Natalia ürpererek kendisine geldi. Lüks lokantaya gelmişlerdi bile... Bir görevli koşarak geldi ve kendi tarafındaki kapıyı açtı. Natalia teşekkür ederek indi ve Kostas'ın yanına gelmesini bekledi. Lokantadan içeriye girerken genç avukatta bir gerginlik vardı.

"İyi misin?" diye sordu ona.

"İyiyim... Doğrusu biraz gerginim. Büyük patronla ilk kez karşılaşacağım... Dedikleri gibi çılgın mı gerçekten?.."

"Anlamadım?" dedi Natalia.

"Yapma Natalia..." dedi Kostas heyecanla. "Onu iyi tanıdığını biliyorum. Seni suçlamıyorum... Hamile kaldığın adamı iyi tanırsın diye sordum... Leopar kadar gergin ve ters olduğunu söylüyorlar."

Natalia gülümsedi. Onun gerçekten heyecanlandığını anlamıştı. "Takma kafana. Sen onun için değil benim için çalışıyorsun. Korkmana gerek yok. Ayrıca sandığın gibi insanları yiyen bir canavar değildir. Sadece görüntüsü öyle..."

"Püh... Geçen sene Atina'nın ara sokaklarında yapılan o gizli dövüş organizasyonuna izleyici olarak katılmış diyorlar. Sırf yanındaki kadın istedi

diye bir dövüşçüye karşı ringe çıkmış. Önceleri istememiş tabii... Dövüşçü bilerek onu kışkırtmış... Adamlar onun bu sporla geçmişte ilgisini biliyorlarmış!.. Karşısındaki zenci bir dev! Zencinin ondan bile uzun olduğunu söylüyorlar. Hem de yanındaki kadına laf atma salaklığını göstermiş!..

Sözlerinin genç kadın üzerinde nasıl etki yapacağını merak etmiş gibi bir an duraladı. Natalia iç çekti.

“Büyük hata!..”

“Öyle mi?”

“Benim tanıdığım Tamer daha sözünü bitirmeden adamı yere sermiş olmalı,” dedi sakince... “Londra’da gözümün önünde üç kişinin canını okudu...” O tatlı gece aklına gelince gülümsedi.

“Yine öyle! Zencinin kaburgalarının kırıldığını ve bir bacağının ömür boyu sakat kalacağını duydum. Dövüşçüyü haşat etmiş...”

Natalia sessizce başını salladı. Onu bir kadın için dövüşürken hayal etmek içinde yoğun bir kıskançlık yaratmıştı. “Evet...” diye fısıldadı. “İyi sporcudur... ama anlatılanların yarısının şehir efsanesi olduğuna eminim. İnanmayacaksın ama gücünü etrafa kanıtlama ihtiyacı hissetmeyecek kadar utangaçtır. Öyle kabadayı kabadayı ortada gezmez. Ayrıca geçen sene Atina’ya gelseydi haberim olurdu diye düşünüyorum. En azından baban söylerdi...”

“Ben geldiğinden eminim... Ben de bir seminerdeydim o sırada... Demek senin öğrenmeni istemedi.”

Natalia alaycı bir bakışla Kostas’a baktı. “Bundan memnun olmuş gibi bir halin var!” dedi gülümseyerek.

“Hem de nasıl! Onu kıskanmadığımı söylesem yalan olur. Her an buraya gelip seni alıp gidecekmiş gibi geliyor.”

“Belki...” dedi Natalia sakince. Sonra adamı kolundan çekti. “Şu anda senin yanında olduğuma göre sorun yok. Hadi gidelim. Milletten dikkatini çekiyoruz böyle.”

Lokantanın içindeki, etraftan izoleli ikinci kapıdan bir garsonun nazikçe kapıyı açmasıyla girdiler. Birçok üst düzey yönetici gelmişti. Natalia usulca gözlerini etrafında gezdirdi. Çok hızla bakmıştı. O burada ise mutlaka görürdü. Onun fiziğinde ve onun çekim gücündeki birisini gözden kaçırmak imkânsızdı. Diğer yandan kendisi onu binlerce kişinin içindeyken bile seçebilirdi. Onu o kadar iyi hafızasına kazımişti ki, gözü kapalıyken bile onun yerini tespit edebilirdi. Bu yüzden tam uzak köşede

uzun ve sırtı kendisine dönük birisini görünce, gırtlığı düğümlendi. Az önce Kostas’ı saran heyecan şimdi kendisini sarmıştı. Nezaket gereği gidip patrona hoş geldin demek gerekiyordu.

Kendisi içeriye girince, birçok erkeğin hayranlıkla ince bedenini ve güzel yüzünü süzdüğünü fark etmedi. Kadınlar belirsiz bir kıskançlıkla bakıyorlardı. Neticede onların hepsinin patronuydu. Kendi patronu da işte orada, sırtı dönük bir halde duruyordu. Uzun boyundan utanmadan dimdik ve güçlüydü. Onun yanına gidinceye kadar Natalia sadece bazı tanıdıklarıyla ayaküstü selamlaşıp iki kelime etti. Yavaş yavaş köşeye yanaşıyorlardı. Natalia arkadan ona baktığında, fizik olarak hiçbir şeyin değişmemiş olduğunu görmüştü. Yine ciddi kıyafetinin içinde atletik ve gergin duruyordu. Siyah saçları her zamanki gibi iyi kesimliydi ve ensesini kaplıyordu. O saçları sevişmeleri sırasında nasıl arzuyla avuçladığını ve okşadığını çok iyi hatırlıyordu. Sevişme... Bu kelime kendisine artık çok uzak kalmıştı!

Tamer’in yanında Kristos vardı. Birkaç tane de şirket yöneticisi vardı ama onları çok sık görmediği için isimlerini bile zor hatırlıyordu. Kristos, oğlu ve Natalia’yı görünce döndü.

“Geldiniz mi? Nihayet!” dedi biraz azarlıcasına...

“Trafik sıkıştı baba. Özür dilerim,” dedi genç Yunanlı nazikçe. Gözleri, ilgisizce dönüp kendilerini süzen iri Türkteydi.

Natalia nefesini tuttu. İki yıldan fazla olmuştu... İki yıldan fazladır bu yakışıklı adamı görmemişti. İnanılmazdı ama hatırladığından bile yakışıklıydı. Cildi daha esmerdi. Yakın zamanda bir yerlerde güneşlendiği belliydi. Boynunun hemen kıyısındaki ince çizgiyi derhal fark etti. Gömleğinin hemen kenarındaydı ve çok taze olduğu belliydi. Güneş yanığı bile kapamamıştı. Üzüntüyle gözlerini yaradan kaçırdı. Ona acı veren her şeyden hâlâ nefret ediyordu. Aradan geçen yıllar bunu engelleyememişti. Acısını göstermemeye çalışarak kahverengi gözlere baktı. Onun bu çocuksu, başını belaya sokma huyundan nefret ediyordu. İki sene boyunca ondan kötü bir haber alacak diye ödü kopmuştu. Sürekli bu korkuyla yaşamak zordu. Onun artık uslu duracağına dair kendisine verdiği sözü hep hatırlıyordu ama artık o söze uyacağını düşünmek de saçma olurdu. İnsan aldatıldığı bir kadına verdiği sözü tutar mıydı? Üstelik de kendi çocuğunu gözünü kırpmadan aldırmaaya çalışan bir kadına!

Uzun kirpiklerle süslü donuk gözler, sanki kendisini hiç tanımamış

gibi bakıyordu. Natalia ne yazık ki onların içinde hiç ışık görmedi. Yüreği buz gibi oldu. Geçen iki sene, birkaç yara izi dışında dış görünüşünü hiç değiştirmemiş olsa bile, geri kalan her şeyini değiştirmiş gibiydi. O... kendisini unutmuş muydu? Kendisine bir an ilgisizce bakan gözler hemen Kostas'a çevrilmişti.

"Oğlum Kostas," diyordu Kristos. "Onunla daha evvel hiç karşılaşmamıştınız. Şimdi bizimle çalışıyor."

Tamer elini uzattı ve Kostas'ın elini sıktı. Natalia'nın sinirden nereye seğireceği gelmişti. Uzun boylu Kostas'ın onun yanında kedi gibi narin durması komikti. Genç adamın bu iri yapılı Türk'ün haşmetinden etkilendiği o kadar belliydi ki. İngiltere'de iken onun çenesini dağıtacağı ile ilgili sözlerini çoktan unutmuş olmalıydı.

"Memnun oldum..." diyen Kostas gerçekten de etkilenmiş gözüküyordu.

"Şirketimize girdiğin için asıl ben memnun oldum..." dedi Tamer mükemmel Yunancası ile. "Seni tanımak isterim... Bir gün beraber yemek yiyelim. Baban emekli olmaktan söz ediyordu. Belki onun yerine geçmek istersin?"

Kostas'ın adama olan önyargısının inanılmaz hızla saygı ve sevgiye dönüşmesine Natalia nedense hiç şaşırmadı.

"Evet... Tabii!.. Harika olurdu. Siz ne zaman isterseniz..."

"Dört gün sonra gidiyorum. Bu arada bir randevu ayarlamasını sekreterine söyle... Ben sana uyarım."

Kostas o kadar mutlu olmuştu ki, duruşundaki dikleşmeden hemen belli oluyordu bu durum. Gururu kabarmıştı.

Tamer yeniden genç kadına baktı. Mecburen başını eğdi ve "Natalia," dedi kısaca. Çok basit bir selamlaydı. Onun elini uzatmayacağını anlayan Natalia, içinden gelen bir hainlikle avucunu uzattı.

"Hoş geldiniz Tamer Bey," dedi sakince. Sesine elinden geldiğince soğuk ama nazık bir hava vermeye çalışmıştı.

Genç adam da çaresiz elini uzattı ve çok kısa bir şekilde tutup hemen bıraktı.

"Hoş bulduk..." diye mırıldandı. Herkes iki patronun el sıkışmasını izliyordu. Mutlaka çoğu kişinin Natalia ile Tamer arasındaki eski olaydan kısmen de olsa haberi vardı. En azından kızın onun yanında iki seneden fazla kaldığını biliyor olmalıydılar. Belki de hamile kalmasının sebebinin

o olduğunu bilen bile olabilirdi. Natalia umursamıyordu. Bu erkeğe ait olduğunu gizleyecek değildi. Hep ona ait olmuştu. Fakat bu kadar zaman içinde görüşen iki dost gibi değil de yeni tanışmış iki yabancı gibi el sıkışmaları, herhalde çoğu kişiyi meraklandırmış olmalıydı.

"Yolculuk nasıldı?" diye nazıkçe sordu Natalia.

"Sorunsuz..." dedi adam sakince. Sonra yeniden Kostas'a baktı. "Sörf yapmaktan hoşlanır mısın Kostas?" diye sordu.

"Hiç yapmadım... Sanırım vakit bulamadığımdan!.."

"O halde buluşmamızı yarın yapalım. Birkaç saatliğine kaçmayı düşünüyordum. Sen de gelmez misin?"

"Öğretecekseniz?.." diye çekinerek sordu Kostas.

"Elbette."

"Oğlum çok çabuk öğrenir," diye gururla kolunu Kostas'ın omzuna attı babası. "Her zaman azimli ve inatçı olmuştur."

"İyi bir bileşim... Sabah on bir gibi hazır ol o halde. İyi bir koy biliyorum... Sanırım patronun sana yarınlik izin verir..."

Gözler Natalia'ya dönünce genç kadın sakince gülümsedi. Adamın ilgisizliği içini yakmıştı ama belli etmedi. "Elbette. Zaten Kostas'ın bütün gün ne yaptığını hiç bilmem. İzinsiz gitse bile haberim olmazdı. Onun bölümüne ben bakmıyorum."

Kostas memnundu. "Sadece... erkekler mi? Yani sadece siz ve ben mi?" diye sordu Natalia'nın iğnelemesine aldırmadan. Adamın onu davet etmesi çok heyecanlanmasına sebep olmuştu.

"Ben tekim..." dedi Tamer hafif bir tebessümle. "Senin bir sevgilin varsa eğer ve getirmek istiyorsan getirebilirsin. Diğer türlü sanırım kendimiz de birer bayan arkadaş bulabiliriz."

Kostas'ın ağzı kulaklarına vardı. Bu yakışıklı devle birlikte kendilerine güzel iki kadın bulmanın hiç zor olmayacağı belliydi. Natalia'nın ters bakışlarını görünce gülümsemesi dudaklarında dondu.

"Sevgilini de getirecek misin?" diye sordu Tamer iğnelercesine.

"Eee... Şu anda... Bir sevgilim yok. Uğraştığım birisi var ama sürekli beni reddediyor!" Gözleri Natalia'daydı. Genç kadın çevresindekilerin sevimli ve ima dolu gülümsemesine aldırmadı. Gözleri Tamer'in hiçbir şey belli etmeyen yüzündeydi. Onun bu imaya kızmadığı ve hatta umursamadığını gördü. Artık kendisini kıskanmadığını düşündü. Eskiden kendisine dokunacak her erkeği öldüreceği tehdidinde bulunan

adam bu olamazdı. Eğer buysa bile çok değiştiği kesindi. Dış görünüşü değişmemişti ama o nefret dolu günlerde bile kendisine sabırla bakın gözleri yok olmuştu.

“O zaman iş bize düştü!” diye ciddi bir şekilde mırıldanmasına rağmen, çevrelerindeki çoğu kişi Tamer’in bu sözüne güldü. Natalia yeniden ondan nefret etmeye başladığını hissetti. En özel anlarını paylaştığı bir kadının yanında bu derecede ciddi bir konuda konuşması sinirini bozmuştu.

Başgarson tarafından yemek masalarına davet edilince, Tamer elinde tuttuğu ama hiç içmediği içki bardağını bir kenara koydu. Nazikçe Natalia’nın dönmesini ve masaya yönelmesini bekledi. Kostas’a da işaret ederek genç kadının yanında gitmesini sağladı. Kristos ve diğerleri ile acele etmeden onların arkasından masasına yöneldi.

Başköşeye tabii ki büyük patron oturmuştu. Hiçbir şey onların elinde değildi. Natalia mecburen kendisine gösterilen yere, Tamer’in sağına oturdu. Genç adamın solunda Natalia’dan sonra gelen şirketin Ceo’su Martin Laws vardı. Uzun bir İngiliz’di. Natalia’nın diğer yanında ise avukat Kristos oturuyordu. Kostas masanın biraz aşağısında kalmıştı.

Güzel Yunan müziği eşliğinde yemek başladı. Önden gelen çorbalar çok lezzetliydi. Natalia yine de, adamın da kendisi gibi fazla bir şey yemediğinin farkındaydı. Arada genç kadın Kristos ile konuşuyordu. Tamer sessizdi. Martin Laws ve Kristos’la bir iki kelime konuşmuş, yanına gelen birkaç kişiyle de nazikçe merhabalaşmıştı. Kendisi ile tek kelime bile etmemişti. Belli ki kendisinin yanına oturmasından hoşlanmamıştı. Gözleri çekinikçe bile genç kadını süzmeye kalkışmamıştı. Sanki yanındaki sandalye boştu. Protokol gereği olduğu için de sesini çıkarmamıştı.

Sonunda Natalia dayanamadı. Bu kadar umursanmamak canını yakıyordu. Hak ettiğini biliyordu ama gururu yine de karşı koyuyordu. Gözlerini ona çevirdi. Çorbası bitmişti. Garson nefis et yemekleriyle dolu iki servis tabağını önüne bırakıp gidince, hafifçe fısıldadı.

“Eğer benimle bir kaç kelime konuşmazsan... herkesin dedikodu yapacağını biliyorsun, değil mi?” dedi Türkçe. Bu dilde konuşmayı özlemişti.

Genç adam sakince ona baktı. “Neden?” diye sordu Yunanca.

“Aramızda bir zamanlar bir ilişki olduğu biliniyor. Üstelik ben bu şirketin patronuyum. Ve sen de benim patronum oluyorsun...”

Genç adamın gözlerinde hiçbir ışık oluşmadı. Bir dakika kadar konuşmadan yemeğiyle ilgilendi. Fakat ağzına bir lokma bile atmamıştı. Sonra

çatalını kenara bırakıp keskin gözlerini kadına dikti.

“İyi görünüyorsun...” dedi ifadesiz bir sesle.

“Sen de öyle!” dedi Natalia yine Türkçe. “Partiye gelmen büyük nezaket. Kimse büyük patronun geleceğini ummazdı.”

“Üzgünüm... Senin rahatsız olacağını biliyorum ama geri çeviremedim. Umarım sorun olmaz?..”

O kadar acımasız olmak zorunda mıydı? Natalia içinden nefesini tuttu. Öfkelenmemeliydi. Adam haklıydı. Çok hoş ayrılmamışlardı ve Tamer onun kendisini görmek istemediğini düşünüyordu. Tam tersi olduğunu nereden bilecekti ki!

“Hayır... olmaz tabii,” dedi hafif bir sesle.

Natalia ile Tamer’in tüm konuşması bu kadardı. Gece boyunca genç adam bir daha onunla konuşmadı. Kristos’un uzun boylu karısı ile dans etti. Hatta yöneticilerden birisinin güzel kızı ile bile dans etti. Adamın az gülen ciddi suratına rağmen kızın mutlu olduğu ve havalarda uçuğu belliydi. Natalia’yı dansa kaldırmadı. Genç kadın bir iki kişiyle dans etti ama belli etmese de gözleri hep Tamer’in üstündeydi. Kostas ile dans ederlerken bir an onu gördü. Elinde bir kadeh şarap, çevresi çok kalabalıkken bile inanılmaz yalnız bir hali vardı. Tamer ilgisizce etrafını süzerken, uzaktan bakışları kesmişti. Fakat genç adam bir rastlantıymış gibi gözlerini hemen kaçırmıştı.

Gece ilerleyince artık ondan bir yakınlık görmeyeceğini anlayan Natalia, üzgünce gerçeği kabullendi. Geçmiş geçmişte kalmıştı. On sekizinci yaş gününde kendi elleriyle başka bir Tamer yontmuştu ve karşısına bu granit gibi adam çıkmıştı. İlgisiz ve soğuk... Ona yeniden sahip olmak gibi bir hayal kurması saçma olmuştu. Tamer için, ona hemen âşık olan şu salak kumraldan bir farkı olmadığını biliyordu. Üstelik o *salak kumrala* bile kendisinden daha fazla ilgi göstermişti. Biraz emek verse, bu kızın bekâretini adama seve seve feda edeceğinden emindi.

“Meltem nasıl?..” diye sordu Natalia yavaşça. Etraftakiler sirtaki eşliğinde dans etmek için birer ikiye sahneye fırlamışlardı. Fazlaca kaçırılan Türk rakısı ve Yunan uzosu çoğu erkeği ve kadını çakırkeyif yapmıştı. Gözlerini bu gruptan ayıran Tamer yanındaki soluk kesecek kadar güzel olan Natalia’ya baktı.

“İyi...” dedi kısaca.

“Evlendiğini duydum...”

“Evlendi...”

“Amerika’da yaşayan bir Türk’müş, öyle mi?”

“Evet...”

Natalia’nın sabrı taşmak üzereydi. “Bak... Sadece nazik olmaya çalışıyorum. Memnun değilsen konuşmayalım!” dedi hafif bir öfkeyle.

“Nazik olmana gerek yok. Olmadığın zamanları da biliyorum...” dedi genç adam sakın bir sesle.

“Lütfen... Şimdi sırası değil. Bunları sonra konuşamaz mıyız?”

“Sonra diye bir şey yok Natalia. Bir daha görüşeceğimizi sanmıyorum. Bu gece sadece bir rastlantıydı.” Sesi kesin ve katıydı. Natalia onun sözleri ile şaşırmıştı. “Kristos senin genellikle böyle toplantılara katılmadığını söylemişti,” diye açıkladı adam.

“Genelde katılmazdım... Bir değişiklik olsun istedim.” Gözleri ile onun duygusuz yüzünü süzdü. “Yarınki büyük kutlamaya gelmeyecek misin?”

“Sanmam...” dedi Tamer teklifsizce.

“Ben de orada olacağım...”

“O zaman kesin gelmem.”

“...Ama yine de yönetim kurulu toplantısında ben de olacağım,” dedi Natalia inatla.

Genç adam sustu. Sonra omuz silkti. “Sanırım ikimiz de buna bir süre dayanabiliriz,” diye mırıldandı. “Sen bu konularda uzmansın. Aylarca rol yapabilecek kadar iyi bir uzmansın...” Sesindeki belirsiz alay Natalia’yı hem kızdırdı hem de kızarmasına sebep oldu. Öfkeyle dişlerini sıktı.

“Kendine haksızlık etme! Ben o altı ayın hepsinde rol yapmadım...” dedi Türkçe. “Tecrübeli bir erkek olarak bunu anlamış olmalısın?” Siniri gözlerine de vurmuştu.

Genç adam başını çevirip yine dans edenlere baktı. Natalia’nın dediklerine inanmadığı dudaklarının kıyısının hafifçe kıvrılmasından belliydi. Genç kadın tüm öfkesine rağmen özlemle adamın profilini seyretti. İki yıl içinde daha da yakışıklı olmuştu. Eskisinden bile çekici gelen bu adam, bir anda içindeki kadınsı hisleri canlandırmayı başarmıştı. Hâlbuki daha elini bile sürmemişti. Ona bakarken, geçmiş doyumsuz geceleri hatırladı ve uzun zamandır ilk kez göğüs uçları canlandı. Hayretle yutkundü. Gözlerini kaçırdı. Başını önüne eğdi. Vücuduna ne oluyordu böyle?.. Şimdi sırası mıydı?

Hareketli müzik bitince, romantik bir müzik salonu sardı. Natalia sessizce duruyor ve bedeninin sakinleşmesini bekliyordu. Sonra başını

yavaşça kaldırıp yeniden eski sevgilisine baktı.

“Dans et benimle,” dedi ona alçak sesle.

“Nasıl?” Tamer hafif şaşırmış bir şekilde erkeksi kaşlarını kaldırmıştı.

“Benimle dans etmelisin,” diye neredeyse yalvardı ona. “Tamer... lütfen!”

“Neden?” diyen adamın sesi şimdi buz gibiydi.

“Sen yakında gideceksin ama ben burada kalacağım. Herkesin diline düşüp maskara olmak istemiyorum. Beni dansa kaldırmak o kadar mı zor? Ben senin sevgilindim! Artık bana dokunmak bile istemiyor musun?”

“İstemiyorum...”

Natalia sarsıldı. O kadar kesin ve acımasızca konuşmuştu ki! Boğazına bir düğüm dolanıp kaldı. Bakışları, belli etmese de acıyla doldu. Demek iki yıl içinde her şey bitmişti? İçindeki aptal bir kadın, adamın azıcık da olsa, hâlâ kendisini sevdiğini umuyordu. Görünen oydu ki, bu gerçekten de aptalca bir hayaldi.

“Tamer...” diye fısıldadı. “Bana bunu yapma... Eski sevgilini dansa kaldırmazsan, bir daha kimsenin yüzüne bakamam.”

“Meraklanma, kimse bir şey diyemez.”

“Lütfen... Beni utandırma...”

“İstemeyeceğini düşünmüştüm...” dedi adam sakın bir sesle. “Dokunuşlarımdan yine tiksinececek misin?”

“Hiç tiksineмедim... Ama şimdi dans etmek istiyorum. Lütfen! Zaten birazdan gitmek zorundayım... Hadi dansa kaldır beni!” Son bir kere bile olsa onun kollarında olmaya ihtiyacı vardı.

Genç adam istemediğini belli eder gibi ayağa kalktı ama Natalia’ya elini uzatırken cüssesine göre gayet nazikti. Onun iri eline elini bırakan Natalia, piste kadar hiç konuşmadan yürüdü. Sonra onun isteksiz suratına içinden hüznle bakarak kendisini kollarına bıraktı. İlk müzik kendileri kalktıktan hemen sonra bitmiş, yerine daha da romantik yeni bir slow müzik çalmaya başlamıştı. Salonun lambaları karartılırken, Natalia elini onun teklifsiz tutan elinden kurtarıp, ikisini birden omzuna koydu. Parmaklarının altında, ceketten bile hissedilen gücü algıladı. Bu omuzlara nasıl sarıldığını ve öpüp ısırdığını hatırlayınca, bu sefer göğüs uçlarından başka yerler de kıpırdamaya başlamıştı.

Mecbur kalan genç adam, iki eli ile birlikte Natalia’nın ince belini tuttu. Önce mesafeli olan davranışı, genç kadının farkında olmadan adama

sokulmasıyla değişti. Zorunluluk karşısında bir değişmeydi bu. Artık tek koluyla belini sararken diğer eliyle de sırtını okşarcasına tutuyordu.

“Neden gitmek zorundasın?” diye sordu. Belli ki sırf sohbet amacıyla sormuştu. “Daha erken değil mi? Yoksa varlığımdan hemen sıkıldın mı?”

Natalia başını salladı. Loş ışıkta gözlerini belli belirsiz görüyordu. “Hayır... Sebep bu değil. Sıkılsaydım seninle dans etmek istemezdim.”

“Evlendin mi yoksa? Kocan mı izin vermiyor?”

Natalia acıyla güldü. “Hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?” dedi ona. “Ayrıldıktan sonra beni bir kez bile merak etmedin?.. Beni hiç sormadın?”

“Seni rahat bırakmamı istemiştin...” Buz gibi sesi kadının söylediklerini kabullenmediğini gösteriyordu.

“Yine de biraz merak edebilirdin. Beni sevdiğini söylüyordun ama birazcık sevseydin ayrıldıktan sonra bana neler olduğunu bilirdin.”

“Seni sordum...” dedi adam ifadesizce. “Kristos çocuğu aldınmak için kliniğe gittiğinizi söyledin.”

Natalia yutkundu. O an, adam için çok acı bir an olmalıydı. Bebeği aldırarak için kliniğe giderken gözyaşları sicim gibi süzülüyordu ve kendisi de çok üzgündü. O bebek kendisinin bir parçası olmasının haricinde, Tamer'den kalabilecek en güzel anı niteliğindeydi. Aslında onun bebeğine sahip olmayı her şeyden çok istediğini sonradan fark etmişti. Ama madem ameliyata gittiğini biliyordu, neden sonra bir arayıp, nasıl olduğunu sormamıştı? Hiç değilse Kristos'a bir kere daha telefon açabilirdi.

“Ve sen de sonra bir daha beni merak etmedin. On sekiz yaşında, senden hamile kalan bir kadın, biraz daha ilgiyi hak ederdi!” Neredeyse sinirden ağlayacaktı. “O günlerde sana o kadar ihtiyacım vardı ki!”

Adam alayla güldü. Gözleri parlamıştı.

“Bana ihtiyacın mı vardı? Güldürme beni! Sen sinsi planını yaparken kimseye ihtiyaç duymadın. Beni ne güzel kandırdın! Planını tahmin etmiş-tim ama yine de bir ümit vardı içimde. Değişmeye başladığını sanıyordum. Ama sen kendi yolunu çizmiştin Natalia! Bana hiçbir zaman ihtiyacın olmadı. Ayrıca senden uzak kalmamı söylediğini de çok iyi hatırlıyorum?..”

“Evet... Söyledim! Ama yapmak zorunda mıydın?” diye fısıldadı Natalia. “Sen de ne olursa olsun beni hiç bırakmayacağını söylemiştin...”

“Seni ben bırakmadım Natalia... Sen kendin gittin!” Gözlerini kısa bir an etrafta çevirip ilgisizce durdu. Sonra bir zamanlar kollarında inleyen

muhteşem kadına döndü. “Her neyse! Artık her şey bittiğine göre konuşacak bir şey yok!”

“Bitti mi?” diye fısıldadı genç kadın.

“Elbette. Sen de istediğini elde ettin?.. Babanın kemikleri huzur bulmuştur... Eminim uzun süre zafer sarhoşu gezmişsindir!”

“Öyle bir şey yapmadım...”

“Kürtajdan sonra ne yaptın peki? Şirketin başına bir sene sonra geçtin? O bir senede neler yaptın? Bu arada yeni sevgililer mi buldun?”

“Tamer... Ben öyle... bir kadın mıyım?” Sesi üzgündü.

“Bilemem... Seni iyi tanımıyorum!”

“Bana hiç bir zaman bu kadar kötü davranmamıştın...” diye fısıldadı genç kadın acıyla. Kalbi gittikçe paramparça oluyordu.

Adam gülümsedi. Acı ve sahte bir gülümseme. “İnan bana kötü davranmak isteseydim... şu anda karnını doyurmak için sokaklarda bu güzel vücudunu satıyor olurdun... Hoş, zaten bana da öyle yaptın ya!”

“Ben sana vücudumu satmadım!..” diyerek yalvarırcasına itiraz etti Natalia.

“Ama kullandın? Sana bağlanmam için cazibeni kullanmaktan çekin-medin... Aptal bir adamın on yedi yaşındaki bir kızın tuzağına düşmesini sağladın!”

Genç kadın susmak zorunda kaldı. Bu yalan değildi. Fakat her anında zevk aldığını niye kabullenmiyordu bu adam? Sesini çıkarıp itiraz etmek istiyordu ama boşuna olacağını biliyordu. O gözlerde ufacık bir sevgi pırıltısı bile yoktu.

“Neyse! Her şey geçmişte kaldı. Bundan sonra bir daha görüşeceğimiz sanmam. Seneye de bu şirket zaten tamamen senin oluyor. Böylece yollarımızı kesiştirecek bu geceki gibi tatsız sürprizler olmaz.”

“Çok acımasız olmuşsun...” dedi zorlukla.

“Belki ben de senden çirkin yüzümü gizlemişimdir?” Konuşmadan biraz daha dans ettiler. Natalia uyumuş gibiydi. Gözleri adamın yüzündeydi ama o başının üzerinden uzaklara bakıyordu. Tamer neden sonra bir soru sordu. “Şimdi eve niye erken gitmek zorunda olduğunu söyle bakalım?”

“İlgileniyor musun gerçekten?” Çok üzgün olduğu için sesi cansız çıkmıştı.

“Hayır...” Gözü genç avukata kayınca huzursuzca mırıldandı. “Belki! Çünkü senin şu Kostas'ın gitmeye hiç niyeti yok gibi... Bence fazla içmiş.

Onunla gelmedin mi?"

"Evet!.. Ayrıca o benim Kostas'ım değil!"

"Onun öyle düşündüğüne eminim. O bu durumda araba süremez. Gitme sebebini söylersen sana bir araba ayarlayabilirim."

"Söylersem... kızacaksın..." diye mırıldandı.

Adam gülümsedi. "Merak etme Natalia. Sana kızacak aşamayı çoktan geçtim ben... Söylediğin ya da yaptığın herhangi bir şey beni ne kızdırabilir ne de şaşırtabilir."

Natalia hafifçe iç çekti. En iyisi gerçeği söylemekti. "İyi öyleyse! Benim..." Adamın gözlerinin içine baktı. "...*Benim bir bebeğim var Tamer...*"

Genç adam dans etmeyi bıraktı. Gelen geçenler kendilerine çarpmaya başlamıştı. Genç adamın gözleri ateş gibi yanmaya başlarken sıkı dişlerinin arasından fısıldadı. "Bu haric..."

"Kızacağın söylemiştim..." dedi Natalia ona. Yine de adamın gözlerindeki ateş hoşuna gitmişti. En azından ilgisizliğinin sıfır olmadığını kanıtlıyordu.

"Peki, kimden?" dedi Tamer bir süre sonra. Toparlanmış gözükiyordu. Görüntüsüne rağmen sesi gerçekten yakan bir soğukluktaydı. "Kostas'tan olamaz. Öyle olsaydı haberim olurdu..."

"Hayır... Kostas'la hiç yatmadım. O kedi gibidir. Biliyorsun, ben... senin gibi tehlikeli erkekleri severim!" Yeniden dans etmeye başlamışlardı.

"Kim peki? Lanet olası kadın! Niye evlenmedin onunla? Babasız bir çocuğun zorluk çekeceğini düşünemiyor musun?" diye azarladı onu Tamer. Müzik aniden susunca onlar da dans etmeyi bıraktı. Natalia isteksizce kollarını adamın boynundan çekti. Herkesin kendilerini süzmesi umurunda değildi. Bu adam bir zamanlar kendisine aitti ve buradaki bütün bu şık kadınların ve erkeklerin bunu anlamasına aldırmıyordu. Şu anda bile adamı ilgiyle süzen her genç kadının gözünü acımasızca oyabilirdi.

Müzik bitmişti ve herkes geri çekiliyordu. Ama Tamer kıpırdamadan genç kadının gözlerine bakıyordu. Yerlerine dönmeden önce hafifçe eğildi ve resmen onu tehdit etti. "Çocuğun babasıyla derhal evleneceksin! Madem bir çocuk doğuracak kadar onu sevdin, o halde evleneceksin. Benden bu lüksü esirgediğine göre değer verdiğin birisi olmalı! Bana derhal adını söyle... onunla görüşeceğim!"

"Yapamam..." Natalia adama aldırmadan döndü ve yürümeye başladı.

Masasına geldiğinde o da tam arkasındaydı. "Kusura bakmayın..." dedi masadakilere. "Ben ayrılmak zorundayım. Biliyorsunuz, bebeğim beni bekler. Bakıcı geç olmadan gitmek zorunda. Hepinize iyi geceler diliyorum... Sizler eğlenmenize devam edin."

"Kostas seni bırakamaz..." diye mırıldandı Kristos. "Sanırım hafif sarhoş oldu. Ben bırakayım seni eve..."

"Ben bırakırım..." diye homurdandı Tamer. "Sen oğlunu götürürsün. Benim zaten Natalia ile konuşacaklarım var."

Kristos keyifle gülümsedi. Patronunun bakışlarındaki sertliğe aldırnamıştı. "İyi o halde. Ben de şoföre hazır olması için telefon açarım. Sizi önde bekliyor olur."

Natalia, Tamer'in kavgacı bir haşinlikle avukata sokulduğunu gördü. Kimse duymuyordu ama İngilizce olarak konuşmalarını Natalia hem duyabiliyor hem de iyi anlıyordu. Kristos'un Tamer'den çekeceği vardı.

"Natalia'nın bebeğinden neden haberim yok?" diye sordu genç adam sertçe.

"Sormadın ki," dedi avukat masumca.

"İşinden olmak istiyorsun herhalde? Sormam mı gerektirdi?"

"Üzgünüm..." diyen adam hâlâ gülümsüyordu.

"Babası kim peki? Neden buna müsaade ettin?"

"Babası mı? Bunu ben söyleyemem... Bilmek zorunda da değilim. Bu çok ayıp olurdu. Kendisine sormalısın. Natalia artık çocuk değil. Ben sadece hamileliğini öğrendim ve doğurması için yardımcı oldum..."

"Emin misin? Kim olduğunu gerçekten bilmiyor musun?" Gözü el çantasını sımsıkı tutmuş olan ve kendilerini dinliyormuş gibi duran Natalia'ya kaydı. "Pekâlâ!" dedi yine adama fısıltıyla. "Seninle sonra görüşeceğiz..."

Bu tehdit avukatı pek korkutmamışa benziyordu. Gülümseyerek elini cebine attı ve hazır olması için şoförü aradı. Tamer de misafirlerin bir kısmı ile hızlıca vedalaştı ve genç kadını kolundan tutarak çıkışı yönlendirdi. Arkalarında bir dedikodu dalgası bırakacaklarını ikisi de biliyordu.

Az sonra arabayla eve doğru yola çıkmışlardı.

Arka koltukta aralarına biraz mesafe koyarak oturmuşlardı. Büyük Mercedes akar gibi kayıyordu yollarda. Öndeki şoför konuşmaları duyacağı için Tamer önce bir şey demedi. Sessiz ve düşünceliydi. Natalia onun acı çektiğinin farkındaydı. Kendi bebeğini aldırırken başkasından hamile kalması ve çocuğunu doğurması onu incitiyor olmalıydı. Buna rağmen

Natalia'yı düşünmesi ve bebeğin babasını iyi niyetle sorması, kadınlık gururunu okşamıştı. Genç kadın onun aklından planlar yaptığını ve ihtimaller arasından en doğru seçeneği bulmaya çalıştığını biliyordu.

Evinin önüne geldiklerinde Natalia arabanın kapısını kendisi açıp dışarıya çıktı. Şoförü beklemedi. Apartmanın güvenliği gelenleri tanıdığı için sadece selam vermekle yetinmişti. Tamer de şoförü beklemeden dışarıya çıktı ve genç kadının yanına geldi. Şoför kendi kapısından çıkmış, ayakta saygıyla bekliyordu. Gözleri ikisi arasında gizli bir merakla gidip geliyordu.

"İçeriye gelip bir kahve içmek istemez misin?" diye sordu Natalia masumca. Türkçe konuştuğu için güvenlik dâhil kimse bir şey anlamadan bakıyordu. "Türk kahvem var."

"Hayır..." dedi Tamer asık bir suratla.

"Neden?.. Korkuyor musun yoksa?" diyen Natalia, ona resmen çanak tutuyordu.

"Saçmalama! Neden korkayım?"

"Seni yine yatağa atacağım!.."

"Aptallaşma! Bunun olmayacağını ikimiz de biliyoruz. Git evine hadi. Çocuğunun yanına git! Yarın sabah büroına geleceğim ve çocuğun babasının ismini alacağım. Onunla evleneceksin... Umarım adını falan biliyorsundur?"

"Elbette ama..." Kaşlarını çatı. Yine de ona kızamıyordu. "Tamer... Lütfen!.. Asıl sen aptallaşma! Zaten kim zorla evlenir ki? Bakalım o benimle evlenmek isteyecek mi?"

"İstetmesini bilirim ben!" dedi adam vahşi bir bakışla. "İnşallah evli bir adam falan değildir? Bu kadar aptal olamayacağını umuyorum?"

"Bildığım kadarıyla hayır..."

"İyi... git şimdi."

Natalia birkaç adım attı. Sonra durdu. Kararsızca gözlerini yumdu. Onun arkasından öfkeyle kendisini seyrettiğini hissediyordu. Döndü... İri güzel gözleriyle bu yakışıklı ama omuzları çökmüş adamı süzdü. Ona çok fazla acı çektiriyordu ve o acı çektikçe kendisi de bir şeyler kaybediyordu. Derin bir nefes aldı. Sonra aniden karar verdi. Gidip adamın önünde durdu. Başını alabildiğince geriye atıp, gergin elini yumuşakça tuttu. Şaşırان genç adam karşı bile koyamamıştı. Onun elini tuttuktan sonra ilgiyle kendilerini seyreden şoföre döndü.

"Siz gidebilirsiniz... Bu gece Tamer Bey benim evimde misafir kalacak,"

dedi duru bir kesinlikle. Adam şaşırmışsa bile belli etmemişti. Fakat yattı tüm şirketin, büyük patronun otel yerine genç kadının evinde kaldığı ve belki de yattıkları dedikodusu ile çalkalanacağından emindi. Umurunda bile olmadı.

"Natalia..." diye sertçe itiraz etti bu sırada Tamer. "Ben gelemem!"

"Niye?" diye yine masumca sordu Natalia. Sonra onu elinden çekerek apartmanın girişine yönlendirdi. "Gel hadi..." dedi yavaşça. "Gel benimle."

Genç adam hâlâ kararsızdı.

Natalia son silahını da kullanmak zorunda olduğunu anlamıştı. Bu adamın direncinin ne kadar inanılmaz olduğunu önceki tecrübelerinden biliyordu.

Tamer gerçekten de onunla eve çıkmak niyetinde değildi. Üstelik orada başka bir adamın çocuğu vardı! Kendisinin sahip olamadığı çocuğu! Elini çekip kurtulmaya niyetlenmişti. Ama sonra... Sonra Natalia'nın dediklerini duyunca donup kaldı.

"Gel ki... sevgilim. Seni... oğlunla tanıştırayım... Oğlunla tanışmak istemez misin Tamer? Aynı sen! Minik Turan ile tanışmalısınız artık bence..."

14. BÖLÜM

Onun kapıda öyle korkakça dikilmesi çok komikti. Şu anda on kişiyle dövüşmeyi tercih edeceğinden emindi. Dairesinden içeriye giren Natalia, kendisini kapıda karşılayan bakıcı genç kıza gülümsedi. Aslında kendisinden sadece bir yaş küçüktü.

“Kusura bakma Tedra! Biraz geciktim...” dedi üzüntüyle.

“Önemli değil... Ben de dizi izledim zaten.” Gözü kapıda dikilmiş duran dev gibi adamdaydı. Kendisi esasen orta boylu olduğu için bu yakışıklı adamın iriliğinden ürkmüştü. Yavaşça fısıldadı. “Bu... Bu o mu?”

“Evet! O!” dedi Natalia.

“Aman Tanrım!” diye fısıldadı yine kız. İsteksizce içeriye giren adama bakıyordu hâlâ... “Hiç bu kadar yakışıklı bir adam görmemiştim... Onu nasıl terk edebildin?”

“Yaptığım en zor şeydi...” diye kabullendi Natalia.

“Aptalmışsın!”

Tamer bakıcı kıza kısa bir selam verdikten sonra ilk gördüğü odaya girmişti. Konuşmalarını duymamıştı.

Tedra, Natalia’nın patron olmasına aldırmadan kolunu çekti. Uzun zamandır birlikte oldukları için bu samimiyeti kendisinde buluyordu. “Ne tatlı! Turan’ın neden bu kadar güzel olduğu anlaşıldı. Anne güzel, baba güzel, ne olabilirdi ki daha başka?” Muzipçe gülümsedi. “Baksana Natalia... Ondan nasılsa ayrılmışsın! O yakışıklı kafasını göğüslerime yaslayıp sonra da o sevimli yarasını okşayabilir miyim? İçimden çılgınca bunu yapmak geliyor...”

Natalia güldü. Onu kıskanmamıştı. Aynı şeyi kendisi de istiyordu çünkü. Daha çocukken bile, daha o ilk gece bile onun ne kadar seksi bir erkek olduğunu fark etmişti.

“Evine git Tedra! Erkeğimi de bana bırak. Yüzü yaralı erkek arıyorsan bir dövüş kulübüne gitmeni tavsiye ederim. Orada çoktur!”

Genç bakıcı iç çekerek daireden ayrılırken, Natalia hâlâ yüzünde bir gülümseme, oturma odasına girdi. Ceketini çıkarmış olan Tamer, donuk bir halde oturuyordu. Natalia da ceketini çıkarıp bir kıyıya attı. Alayla adamı süzdü.

“Bir çocuğun olduğuna pek sevinmiş gibi durmuyorsun...” dedi ona.

“Görsem... Sevineceğim sanırım...” dedi Tamer de donuk bir sesle. “Bu nasıl oldu?”

“Kızma bana. Sana söyleyemezdim. Onu gerçekten aldıracaktım ama... Kliniğe gideceğimiz gün bunu yapamayacağımı anladım.”

“Neden?”

“Neden mi? O benim bebeğim... Evet, senin de bebeğindi ama... rahminde taşıyan bendim. Bunu anlayamazsın. Tüm o kötü bulantılarıma rağmen onu aldırarak istemedim...”

“Neden?” diye sordu adam yine sertçe.

“Hepsi bu!” diye yalan attı Natalia.

“Demek hepsi bu!” diye homurdandı Tamer. “Bana söyleme gereğini bile duymadın? Hadi sen benden nefret ediyorsun! Kristos’a ne demeli? O niye söylemedi? Maaşını bile ben ödüyorum! Ama senin avukatlığını yapıyor! Bir de bebeğin babasını tanımadığını söyledi! Yarın başına gelecek dertlerden dert beğensin kendisine!”

“Lütfen Tamer... O zavallı adamı zor durumda bırakma. O ben ne istediysem onu yaptı. Elinden gelen bir şey yoktu. Sana itiraf ederse bebeği gerçekten aldıracağım diye tehdit ettim onu. Doğumdan sonra da zaten çok geç olduğunun farkındaydı.”

“Geçmiş...” diye öfkeyle tekrarladı genç adam. Kalın kaşları çatılıydı. “Neye geç? Öğrenmek benim hakkım değil miydi?”

“Sen beni hiç arayıp sormadın,” dedi elinde olmadan suçlarcasına.

“Şimdi de ben mi suçluyum? Beni terk eden sen değil miydin?” Genç adamın öfkesi belirgindi ama dizginlemeye çalıştığını da hissediyordu. Tamer’in kendisine asla kızılamaması büyük bir şanstı. O asla kendisini incitecek en ufak bir şiddet veya sözlü saldırıda bulunmamıştı.

“Çocuğunun annesiydim... Beni jete bindirip veda bile etmeden gönderdin!”

“Bende veda edecekmişsin gibi bir izlenim uyandırmadın nedense!” Sinirli bir şekilde saçlarını eliyle geriye itti. Gür saçları da onun gibi sinirliydi, inatla yeniden alnına döküldü. “Evet... Tamam! Bunu şimdi değil sonra konuşuruz... Önce... şu çocuğu görmeliyim!”

“Ne o? Şüpheli mi var?” Natalia biraz kızgınca sormuştu. “Şu çocuk dediğin senin çocuğun!”

“Artık senin sözlerine ya da davranışlarına inanmıyorum Natalia... Bu inancımı çok önce kaybettim. Üzgünüm! Bana şimdi çocuğu göster. Sonra

karar vereceğimiz şeyler olacak!”

“Odasında... Uyuyor...” diye mırıldandı genç kadın üzgünce. Sinirli geçmişti. O haklıydı. Güvenini kazanacak fazla bir şey yapmamıştı.

“Yine de gidip görelim...”

“Zaten birazdan meme emmek ister...” diye mırıldandı genç kadın. “Onu hâlâ emziriyorum. Fazla sütüm yok ama günde dört beş defaya yetiyor...”

“Biraz yemek yeseydin eminim olurdu. Bugün hiçbir şey yemedin. Tek bir çorbayla bebeğe süt mü olur?”

“Sen de yemedin.”

“Ben bebek emzirmiyorum...”

“Ama en az beş kilo vermiş gibi duruyorsun. Zayıflamışsın...”

“İki ay önce bir kaza oldu. Yoğun bakımda biraz zayıfladım ama... Neyse, sorun ben değil sensin. Bundan sonra yediklerine de dikkat edeceksin.”

“Allah Allah! Gelir gelmez bana hemen baskı yapamazsın!” diye itiraz etti Natalia. “Sen sadece çocuğumun babasısın. Başka bir şey değil! Hoş buna da inanmıyor gibisin ya!”

“Babası kim olursa olsun dediğimi yapacaksın. Şu sıksa halinle çocuk beslemen imkânsız...”

Natalia onunla daha fazla tartışmak istemedi. Üfleterek döndü ve bebek odasına ilerledi. Onun da arkasından sessizce geldiğini biliyordu.

Bebek odası aslında büyük bir odaydı. Her taraf çocuk malzemeleriyle ve oyuncaklarıyla doluydu. Tam ortada ahşaptan, kocaman bir yatak vardı. Yanları kafes gibi dikey tahtalardan oluşuyordu ve bebeğin yataktan kayıp düşmesini engelliyordu. Natalia karyolanın yanına gitti. Gözleri bir an uyuyan bebeği süzdükten sonra, iki metre geride duran Tamer’e döndü. Onun çekinik hali hoşuna gitmişti. Gülümsedi...

“Gel hadi, korkma, ısırılmaz... En azından uyurken... Meme emerken senin gibi göğüs uçlarını ısırmaya bayılıyor!” Bu özel vurgu, Tamer’in homurdanmasına sebep oldu. O da eskiden genç kadının göğüslerini öperken, onun kırmazına rağmen hafifçe ısırmaktan haz alıyordu. Natalia’nın kaç kere kendisini sevimlice azarladığını hatırlamıyordu bile... Ama o güzel anıları gözünün önünden uzaklaştırması fazla uzun sürmedi.

Karyolaya yanaşıp genç kadının arkasında durdu. O kadar yakındı ki, Natalia neredeyse sırtını onun geniş göğsüne yaslayıp, karyolada yatan güzel çocuğu o şekilde seyredecekti.

Tamer gerçekten de çatılı kaşlarla ama ürkekçe çocuğu izliyordu. Minik oğlan yan yatmış, bir elini de başının üstüne kaldırmıştı. Bembeyaz cildi ve dalgalı simsiyah saçları vardı. Gözleri kapalıydı ama o haliyle bile o kadar güzel ve saf bir hali vardı ki, genç adam nefesini tuttu. Minik pazulu yumuk yumuk kolları babasının kopyası olacağını belli ediyordu sanki...

“Büyüyünce aynı sen olacaksın...” dedi Natalia yavaşça. “Kaşlarını çatarak bakması bile sen... Boyu da yaşına göre uzunmuş. Şu anda uyuyor ama uyandığı zaman ne kadar güzel bir bebek olduğunu daha iyi göreceksin.”

Çocuk kıpırdandı. Sanki annesinin geldiğini hissetmiş gibiydi.

“Kaç aylık oldu şimdi?” diyen adamın sesi ifadesizdi.

“Tam on sekiz aylık... Bir buçuk ay erken doğdu. Yani başkasının çocuğu diye beni suçlayamazsın. Çocuğu aldırılmış olsam bile dört beş ayda yeni çocuk yapacak kadar maharetli değilim. Üstelik bana benzeyeceğine tıpkı sana benziyor. Senin kopyan...”

“Sana çok acı vermiş olmalı!” dedi adam alayla.

“Doğrusu... verdil!” diye itiraf etti Natalia. Ama ona benzediği için değildi. Ondandır nefret ettiği için de değildi. Ona benzemesi, adamı sürekli yanında hissettirdiği için vermişti. Ondandır bir parça sürekli yanındaydı ama en çok ihtiyaç duyduğu o güçlü kollar asla yoktu.

“Adını niye Turan koydun?”

“Bizde de Turannos diye bir isim vardır. Bilirsin... Hükümdar demektir. Türkçeye uygun olduğu için öyle koydum. Sanırım sizde de Turan demek? Eninde sonunda bir gün çocuğunu öğrenecektin. Bu isim her iki dile de uygundu. Sonra bana kızmanı istemedim.”

“Çok ince düşünmüşsün...” diye alay etti genç adam. Fakat sesi keyifli değildi. “Doğru, bizde de aynı manadadır. Kimliğinin baba adı kısmında ne yazıyor peki?”

“Saçmalama! Senin adın tabii... Sadece soyadı benimki gözüküyor. Avrupa’da bu normaldir. Çoğu çocuğun babası sorulmaz bile...”

“Ya dini? Biliyorsun, ben Müslüman’ım?..”

“Onu vaftiz falan etmedik. Buna da kızacağını biliyordum. Benim için önemli değil. Senin dininin güzelliklerini seviyorum. Düşüncelerime de uyuyor. Benimkiyle zıt değil...”

Çocuk gözlerini araladı. İri, yeşile çalan kahverengi gözler uykulu uykulu baktı. Natalia gülümsedi. O da annesini görünce uykulu bir gülümseme attı.

“Onu emzireceğim...” dedi yavaşça. “Sen oturma odasına git. Birazdan biz de geliriz...”

Tamer sessizce odadan çıkıp oturma odasına yöneldi. Bu arada her zamanki dikkatli haliyle etrafındaki her şeyi gözlemliyordu. Natalia’nın aile resimlerini, duvardaki tabloları, pahalı mobilyaları bir anda görmüştü. Rahat, iki kişilik koltuğa otururken suratı asıktı. Çocuğun kendi çocuğu olduğu belliydi. Bu çok barizdi. Natalia söylemeseydi bile bebeği ilk gör düğü anda şıp diye anlardı. Ondan ayrıldığından beri çocuk meselesi için yakan bir acıydı ve düşünmemeye çalışıyordu. Fakat işte şimdi bir çocuğu olduğunu öğrenmişti. Hem de dünyanın en güzel annesi seçilebilecek kadar güzel bir kadından... Sevimli bir oğlan çocuğu...

Bu kadar zaman oğlundan ayrı kalmak tabii ki sinirlenmesine sebep olmuştu. Sinirini tutmaya çalışıyordu ama elinde değildi. Birilerine bunun cezasını ödetmeye niyetlenmesine rağmen yine Natalia ile karşı karşıya gelmek istemiyordu. Doğanın kanunu gereği, ne kadar güçlü olursa olsun kadınlarla uğraşmak her erkeğin korkulu rüyasıydı. En iyisi avukat Kristos’a sarmaktı.

Biraz sonra Natalia içeriye girdi. Kucağındaki bebeği sevecenlikle, öpe öpe geliyordu. Sonra hiçbir şey demeden ansızın adama uzattı.

“Al bakalım oğlunu...”

“Ben... tutamam!” diye mırıldandı Tamer. “Çocuk nasıl tutulur bilmem... Bunu öğrenme şansını benden aldın.” Gözleri oğlunun üzerindeydi. Böyle güzel bir çocuğu olduğu için inanmazcasına bakıyordu. Simsiyah saçlı bebek ise uzatıldığı adamı ilgiyle izliyordu. Ansızın güldü ve utangaçça başını çevirdi. Sonra yine yan yan bakarak babasına olan ilgisini belli etti. Genç adam onun öndeki birkaç dişini, sivri çenesini, minicik burnunu ve ellerini hayretle izliyordu.

“Saçmalama Tamer...” dedi Natalia. “O senin oğlun! Al hadi, korkma, bir yeri kırılmaz.”

Genç adam uzanıp iri elleriyle sanki bir tüyü tutarmışçasına rahatça çocuğu tuttu. Bir kol boyu uzakta tuttuğu bebeğin elleri hemen adamın kollarına neşeyle vurmaya başlamıştı ve kendince garip sesler çıkarıyordu.

“Sarıl ona!” diye emretti Natalia. “Senden hoşlandı...”

Genç adam çocuğu yavaşça kendisine çekti. Erkeksi düz burnu çocuğun yanağına dokundu. Gözlerini yumup bir an bebeğin kokusunu içine çeken adam, sanki kaybettiği on sekiz ayı içine çekiyordu. Ona sarılamadığı on

sekiz ayın acısıyla dudakları kıvrılmıştı. Sonra başını biraz geriye çekti ve çocuğu yine yakından inceledi. Onda bir kusur olup olmadığını anlamaya çalışıyor gibiydi. Bebek de elleriyle babasının yüzünü okşamaya başlamıştı. Belli ki yanağının üstündeki yara ilgisini çekmişti.

“Çok sağlıklı...” diye ekledi Natalia. “Allah’a çok şükür doğal bir bağışıklığı var. Kolay hastalanmaz. Her şeyi normal... Endişe duyacağın hiçbir hastalığa sahip değil... Uykusu da düzenli... Şu anda uyumuş olurdu ama babasını görsün istedim...”

Tamer’in yanak kasları oynadı. *Baba!* Baba olmak onun için uzak bir hayal gibiydi. Ama şimdi şu elinde tuttuğu dünya güzeli oğlan, hayallerinin bile ötesindeydi. Boğum boğum parmakları hâlâ adamın gözlerini, kirpiklerini, dudaklarını sıkıp duruyordu.

Natalia adamın yanına oturunca, kolları ve bacakları birbirine değdi. İki kişilik koltuk zaten adama göre küçük sayılırdı. Genç kadın özlemle bu iki erkeğin birbirlerini süzmesini seyretti. Her ikisi de çok güzeldi. Her ikisi de hayatındaki en önemli şeydi. İyi ki Turan’ı doğurmuştu. Asla pişman olmamıştı. Daha uçakta Yunanistan’a gelirken bile, içindeki bu canlıyı söküp almak istemediğini fark etmişti.

Tamer onun yanına oturması ile biraz yana kaydı ama yine de temasa engel olamadı. Natalia genç adamın soğukluğundan hâlâ huzursuzdu. Hiç gülmeyecekmiş gibi duran yüzü, çocuğunu süzerken bile ciddiydi. Genç kadının kalbi bu yakışıklı adama bakarken öylesine hızlı çarpıyordu ki, Natalia çok önceden bildiği gerçeğe mücadele etmenin anlamsızlığını anladı.

Babasının katili bile olsa...

Annesinin ölümünde payı bile olsa...

BU ADAMI DELİ GİBİ SEVİYORDU!

İşte bu yüzden, ona yaptıkları için kendisi daha fazla acı çekmişti. Ağladığı gecelerde hep babasının intikamını almanın kendisini yıpratıldığını düşünmüştü ama asıl mesele her şeyden çok sevdiği bu adamı kaybetmiş olmasıydı. Ona ne zaman âşık olduğunu anlamaya çalıştı. Belki İzmir’deki evde, o ilk gün, yemek yemesi için elinden tuttuğu gün olabilirdi... Uçakta yol boyu adamı izlemişti ve çok genç olmasına rağmen kendisiyle ilgilenmeyen adamın ne kadar yakışıklı olduğunu düşünmüştü. Ona ilgisinin sadece cinsellik olduğunu düşündüğü günlerde bile ona bir şey olacak diye ödü kopmuştu. Onsuz bir hayatı düşünemiyordu. Fakat artık aralarında bir uçurum olduğunun farkındaydı. Bu öyle bir uçurumdu ki,

Natalia bir cırpıda koşarak karşıya atlayabilecekken, Tamer'in ayağını bile kaldırmayacağı genişlikteydi.

Çocuk kendisini öne bırakıp başını babasının omzuna dayadı. Adam donup kalmıştı. Natalia gülümsedi. Oğlan uyumaya hazırlanıyordu. Adamın koca avucu farkında olmadan oğlanın sırtını sıvazladı. Bu yeterliydi. Az sonra Turan uykuya dalmıştı bile.

Gerçeği kabullenmenin rahatlığıyla Natalia, sevdiği adamdan çocuğunu aldı. Odasına götürmek üzere oturma odasından çıktı. Genç adam ise kafası karışık ve bir sürü düşünce ile öylece orada kalmıştı.

Az sonra Natalia geri döndü. Elinde iki sütlü kahve tutuyordu. Üstünü değiştirmişti. Şimdi üzerinde ince askılı beyaz bir tişört vardı. Atlet gibi bir şeydi. Göğüsleri olduğu gibi meydandaydı. Sütle dolgunlaşmış göğüslerinin diriliğinden bir şey kaybetmediğini görmek, Tamer'in huzursuzlanmasına sebep oldu. Bakışlarını onlardan kaçırdı. Kısa yazlık şortu ise ince uzun bacaklarının tüm güzelliğini meydana çıkarmıştı.

"Çocuğa... gerçekten iyi bakmışsın," dedi huzursuzca.

"O benim de oğlum."

"Benim çocuğumu asla doğurmayacağını söylemiştin!"

Genç kadın onun yanına oturmadan önce fincanları önlerindeki sehpa üzerine bıraktı. Sonra gülümseyerek adama baktı. "Demek ki yalan söylemişim?.."

"Evet... İyi bir yalancı olduğunu gayet iyi hatırlıyorum!" dedi Tamer biraz alaycı bir aşağılamayla.

"Bu gece geçmişini konuşup beni aşağılamakla vakit geçirmeyeceksin umarım," diye sordu Natalia garip bir sesle.

"Ne konuşmamızı isterdin?" Genç adamın sesi ilgisizdi.

"Konuşmasak da olur... Ama illa konuşalım diyorsan, bir süreliğine ateşkes yapmayı öneriyorum. Bütün gece bana düşman gibi baktın ve ben, doğrusu bundan biraz yorulmuşum. Çocuğumun babasından görmeyi istediğim bir tavır değildi bu."

"Natalia... Aramızdaki her şey bitti. Benden nasıl bir tavır bekliyorsun ki? Biz artık eskisi gibi sevgili değiliz. Hoş... O da yalanmış ya!"

"Şişşt! Hani ateşkes yapacaktık?"

"Ben öyle bir şey demedim!"

Genç kız ona biraz daha sokuldu ve adamın kendisini daha iyi görmesi için vücudunu biraz daha ona çevirdi.

"Büyümüş müyüm?" diye sordu hafif bir sesle.

Genç adam dişlerini sıktı. Cevap vermeden önce biraz durdu. "Evet... Büyümüşsün..." dedi sonra kısılmış gözlerle. Onun ne yaptığını anlamaya çalışıyor gibiydi.

"Değişmiş miyim peki? Mesela... Çirkinleşmiş miyim? Anne olmak insanı yıpratıyor."

Adam bu sefer dürüst ama ifadesiz bir sesle onayladı. "Gördüğüm en güzel kadın olduğumu her zaman söyledim. On beş yaşındayken bile çok güzeldin. Şimdi daha da güzelleşmişsin..."

"Sahi mi? On beş yaşındayken ben de senin bu kadar yakışıklı olmana şaşırmıştım." Elini kendi saçlarına götürdü. Atkuyruğunu çözdü. Gür teller şelale gibi omuzlarından döküldü. Kıvrır kıvrır saçlar artık beline kadar iniyordu. Saçları beline doğru düzleşip dalga haline dönüyordu. "Saçlarımı kestirmiyorum artık. Sadece uçlarından... Sen onları öpüp koklamayı çok severdin." Gözleri hafifçe süzüldü. "Sen... aslında bir çok yerimi öpmeyi severdin," dedi yavaşça.

"Sen de sonradan hepsinden nefret ettiğini söylemiştin!"

Natalia içini çekti. "Geçmişte söylediğim her şeyi çok iyi hatırlıyorsun, değil mi?" dedi üzgünce.

"Hem de hepsini..." diye onayladı adam. Gözleri donuktu.

Olanlara inanamıyordu. Vücudu adama olan arzusuyla şu anda areş gibi yanarken, onun buz gibi durması hoşuna gitmiyordu. İki yıl içinde ona duyduğu cinsel açlık zerre kadar azalmamıştı. Hiçbir erkek için hissetmediği şeylerdi bunlar. Onu sevdiğini anlamadan çok önce bile erkeklere karşı hiç ilgi duymadığını fark etmişti. Bundan bir süre önce arabada iken, Kostas kendisini öpme ve okşama girişiminde bulunmuştu. Dudakları kendi dudaklarına değince, önce bir süre izin vermişti. Hatta bir elinin bluzunun üzerinden göğsüne kaymasına ve muncıklamasına da karışmamıştı. Fakat sonra ağzında onun tadını hissedince midesi inanılmaz bulanmıştı ve kendisini nasıl aceleyle geri çektiğini hatırlamıyordu. Kostas bu hareketini utangaçlığına yormuştu ama Natalia eve gidince doğrudan banyoya gitmiş, ağzını ve göğsünü dakikalarca ovalamıştı. Onlara dokunacak tek kişinin kim olduğunu çok iyi biliyordu. Ağzında gezinecek tek dil sadece bu yakışıklı adamınki olabilirdi.

"Ateşkesi yine ihlal ediyorsun..." dedi Natalia çaresizce. "Kahveni iç hadi... Kahven soğuyacak."

Sessizce bir süre kahvelerini içtiler. Dizleri birbirine değiyordu ama ikisi de farkında değilmiş gibiydi. Tamer gözleriyle etrafını incelerken, Natalia da gözünün ucuyla onun ifadesiz yüzüne bakıyordu.

“Sen fazla değişmemişsin,” dedi sonra. “Bana verdiğin sözü tutmamışsın. Birkaç yara daha almışsın... Birkaç da kilo vermişsin. Nasıl hâlâ sağ kalabildiğine doktorlar şaşıyor olmalı.”

“Evet... Senin için tabii büyük şanssızlık!”

“Beni iğnelemeyi keser misin artık! Bana daha dikkatli olacağına söz vermiştin. Neden sözünü tutmuyorsun? Kendini öldürmeye mi çalışıyorsun?”

Adam alaycı bir biçimde gülümsedi. “Emin ol bunun için elimden geleni yaptım. Her gün ölmek için Allah’a dua ettim. Ama demek ki Allah çocuğumu görmeyi bana nasip edecekmiş!” Hafifçe ona doğru eğildi. “Ayrıca biz ayrıldığımıza göre sana verdiğim sözün de bir anlamı olmamalı, değil mi? Özellikle senin benden nasıl nefret ettiğini ve içindeki her şeyi bir çırpıda kustuğunu hatırlayınca, verdiğim söz için kendi aptallığıma gülüyorum.”

“Olabilir... Artık bir babasın. Şimdi de çocuğuna karşı sorumlusun. Bir tek yara daha istemiyorum...”

“Bana böyle emir veremezsin Natalia!” dedi adam sinirle. “Yine ne yapmaya çalıştığını anlamıyorum ama artık sana kanmayacak kadar akıllandım. Babanın intikamını artık aldığını ve rahatladığını zannediyordum fakat sen hâlâ onun peşinde gibisin.”

“Değilim...” diye isyanla reddetti genç kadın. “Artık babam ve sizin birbirinize yaptıklarınız umurumda değil! Artık tek düşündüğüm çocuğum ve... Sen!”

Tamer duraladı. “Ben mi?”

“Yani Turannos adına... Büyüyünce babasını sağ görmek ister emimim...” Natalia hemen başarıyla kıvrabildiği için mutlu oldu. Şu anda bu kutup ruhlu adama gerçek duygularını söyleyebileceğini zannetmiyordu.

Genç adam garip garip onu süzdü bir an. Sonra elindeki fincanda kalan son kahveyi de bir dikişte bitirdi ve sehpa bıraktı.

“Ben gitsem iyi olacak,” dedi.

“Peki, çocuğumun babasını bulma ve onu zorla benimle evlendirme planına ne oldu?” diye sordu Natalia alayla. Siyah gözleri parlıyordu. Tamer içinden küftetti. Natalia onun küftettiğini anladı ve gülmesi daha da yayıldı.

“Merak etme... Benimle asla evlenmek istemediğini biliyorum. Seni zorlamayacağım...” diye karşılık verdi Tamer. “Fakat arada sıra gelip çocuğu görmeme izin verirsin sanırım?..”

Bu cevap Natalia’nın istediği cevap değildi. Dudaklarını büzdü. “Belki... Daha da iyisi... İstersen?..” Dudaklarının ucunu dişleri ile ısırıldı. Ah... Bir de böyle buz gibi bakmasaydı. O buzu nasıl eritebileceğini biliyordu ama korkuyordu. “İstersen evlilik üzerine olan düşüncelerimi bir kere daha gözden geçirebilirim,” diye mırıldandı. İçinden utanmasına rağmen bunları söylemişti. Onunla evlenmek artık en büyük isteğiydi. Onunla evlenmek ve ondan birkaç çocuk sahibi daha olmak istiyordu. Ortalıkta gezen bir sürü Tamer olsun istiyordu.

“Kendini yorma!” dedi genç adam. Ayağa kalkmıştı. Uzanıp ceketini aldı. “Sana bu işkenceyi yapamam. Ben senin sandığın kadar kötü bir adam değilim. Arada gelip görsem yeter. Belki biraz daha büyüyünce birlikte birkaç gün geçirmemize izin verirsin.”

Natalia da ayağa kalktı. Gidiyor muydu? Sesini çıkarmamıştı. Onun kendisinden bu kadar uzak olmasından nefret ediyordu. Onun arkasından çıkış kapısına doğru giderken durdu. Ellerini öfkeyle beline koydu. Onun gitmesine şimdi izin verirse, bir daha kim bilir ne zaman görürdü. Yarın göremeyeceğini söylemişti zaten. Yönetim kurulu toplantısında da emindi ki buz gibi davranacak ve sonra kaçır gibi hayatından çekip gidecekti.

“Sana yemek yapayım mı?” diye seslendi ardından.

“Gerekmez!” diye ona bakmadan sertçe cevap verdi Tamer.

“Lütfen... İkimiz de bir şey yemedik sayılır. Bütün lokmaları boğazıma dizdin... Benim karnım acıktı ve şimdi... tek başıma yemek istemiyorum.”

Adam durup başını çevirdi. Kısılmış gözlerle baktı ona. “Natalia? Benimle oynamıyorsun, değil mi? Yoksa inan bana seni pişman ederim!”

“Kutsal Meryem adına yemin ederim... Seni yine kırmak için yapmıyorum. Sadece... ben çok acıktım.” Gözlerini irileştirdi. Bu bakışlara, bu güzel gözlerle hiçbir erkek dayanamazdı. “Lütfen...” diye fısıldadı.

“Bilemiyorum...” Adamın sesi kararsızdı. O da bu bakışlardaki çekiciliğe dayanamayacaktı belli ki...

“...Ve gece burada kalabilirsin. Otelden daha rahattır. Ben kendi odamda yatıyorum. Annemle babamın odası boş duruyor. Orada yatabilirsin. Yatak da büyüktür... Senin boyuna uyar. Sen bilirsin! Ama istersen... benim yatağımda da...”

“Natalia!” dedi adam sertçe. “Sen ne dediğinin farkında mısın?”

“Ne olmuş? Artık benimle seks yapmak da mı istemiyorsun?” Genç kadın öfkeli bir bakış attı. “Beni nasıl kucakladığını çok iyi hatırlıyorum!.. Sana artık çekici gelmiyor muyum?”

Adam donuk bir ifadeyle, dimdik duran göğüslerini ve şortunun daha da meydana çıkardığı yuvarlak kalçalarını süzdü. Sonra iki adımda ona yanaşıp hızla omuzlarından tuttu. Sertçe kendisine çektiğinde Natalia göğüslerinin onun göğsü altında ezildiğini hissetti. Bu acı verici güç kullanımı bile, içindeki kadını çılgınca uyarıyordu. Kasıklarındaki sızının etkisiyle kalçalarını da ona yasladı. Onun her şeyini kendi bedeninde hissetmek istiyordu.

“Sen ne yapıyorsun?” diye sinirle homurdandı adam.

Natalia önce cevap vermedi. Gözleri arzuyla Tamer’in dudaklarına dikilmişti. Sonra kararlı bir şekilde açıkladı. “Seni istiyorum! Benimle sevişmeni istiyorum Tamer... O güzel gecelerden birisini daha yaşamak istiyorum. Seni özledim...”

Küfreden adamın eğilmesi üzerine gözlerini yumdu. Dudaklarının haşince hapsedilmesi ve güçlü kollarla sarılması, arzusunu daha da arttırdı. Bu adama asla karşı koyamamıştı ve koyamayacağını da biliyordu. Zevkle ağzını araladı ve dilinin tadını algıladı. İnleyerek onu emerken, zavallı bluzunun parçalanarak çıkarıldığını fark etti. Şimdi göğüsleri adamın haşin elinin altında eziliyordu. Bir dakika sonra adam onu kucaklamıştı. Yüzünü erkeksi boynuna gömerken ve dudaklarını tıraş losyonu kokan teninde gezdirirken, eliyle öylesine, gitmeleri gereken yeri işaret etti.

“Orada...”

Tamer kolayca yatak odasını tespit etti. Lambayı yakmadan kızı yatağa fırlatırcasına bıraktı. Sonra öfkeyle üzerine uzanıp ellerini başının üstünde kavuşturdu. Natalia tecavüze uğramak üzere olduğunu hissediyordu ama bu sertlikten şimdilik çok hoşlanmıştı. Yarı kapalı gözlerinin arasından adamın sinirli yüzünü süzdü.

“İstedğin bu mu?” diye soran adam acımasızca bileklerini biraz daha çekti. Doğum yapınca sadece dolgunlaşan ve dikliğinden bir şey kaybetmeyen güzel göğüsler hafifçe yerinde salladı. Sivri uçları kocaman olmuştu ve iyice sertleşmişti.

“Evet...” dedi Natalia fısıltıyla.

Genç adam öfkeyle göğüs uçlarını ağzına attı. Yıpratırcasına emdiği

tepeciklerden bir tanesini ısırınca Natalia zevk ve acı karışımı inledi. Elleri hâlâ hapis olduğu için onu okşama isteğini gerçekleştiremiyordu.

Erkeksi dudaklar birkaç dakika boyunca göğüslerinde, koltuk altında, boynunda gezindi. Genç adamın, tahrik olduğu her yeri bu derece iyi bilmesi çok ilginçti. Kafası göbeğine kayınca gözlerini yumdu. Eliyle saçlarını kavrayıp ona yol gösterdi. Zaten o gideceği yeri çok iyi biliyordu. Şortunun ve altındaki külotunun sıyrılmasına kalçalarını kaldırarak izin verdi. Hava kararınca otomatik yanan gece lambasının ışığında, genç adam bir an onun kadınlığını seyretti. Sonra yine hışımla yüzünü oraya gömdü ve Natalia’nın zevkle çılgık atmasına sebep oldu.

Genç kadın uzun dakikalar sonra artık dayanamayacağını düşünmeye başlamıştı. İnleyerek doğruldu ve bacaklarının arasında kendisini sömüren dudakları çekmeye çalıştı. “Lütfen... Yeter... Dayanamayacağım...”

Tamer onu ittirdi. Gözleri hâlâ yanıyordu. Üzerine tırmanıp katı gözlerle onu süzdü.

“Söyle bana!..” dedi öfkeyle.

“Ne... Neyi?” Konuşmakta bile zorluk çekiyordu. Onun gözlerine bakmaya cesareti yoktu ama yine de yavaşça adama doğru gözlerini araladı.

“Oyun yapmadığını?.. Beni istediğini söyle!..”

Natalia hâlâ yaşadığı zevkle titriyordu. “Lütfen...” diye inledi. “Görüyor musun?”

“Söyle Natalia!” diye emretti adam. “Yoksa şimdi kalkıp giderim!”

“Hayır!.. Bunu yapamazsın?.. Beni böyle bırakamazsın?” diye isyan etti Natalia. “Bu kadar acımasız olamazsın!”

“Senin acımasızlığının yanında ben amatör sayılırım!”

Natalia çaresizce ona sarılmış ellerinden birisini çekti ve avucunu adamın yüzüne götürdü. Sevgiyle okşadı. Madem istediği buydu... Madem gururunu kurtarması için onun yalvarmasına ihtiyacı vardı...

“Tamer... Ben... Ben seni gerçekten istiyorum. Yalvarırım... beni böyle yarıda bırakma. Şu anda... sana çok ihtiyacım var...”

“Öyle mi?” dedi adam emin olmak için.

“Evet... Ben de hayatımda ilk kez yalvarıyorum.” Başını kaldırıp dudaklarına bir öpücük koydu. “Ödeşmiş olmadık mı? Seks için yalvaran bir kadın olmak hoşuma gitmiyor. Ama... Yine de... Sana yalvarıyorum! Hadi... Sev artık beni... Seni istiyorum!”

Genç adamın sertliği hâlâ devam ediyordu. Dudaklarını yine haşince

kavrarken, bir yandan da iyice sıyrılmış gömleğini çıkarıp atmaya çalışıyordu. Natalia çırpınarak ona yardım etti. Dudaklarını ayırmadan adamın iç çamaşırını ayaklarıyla tepe tepe yere attı. Aceleyle bacaklarını açtı ve onu kendisine çekti. Hiç bekleyecek hali yoktu. Tam o sırada aklına bir şey geldi. Adamın kalçalarını tutan ellerini yavaşça onun geniş göğsüne götürürken arzuyla kısılmış sesiyle fısıldadı.

“Bir dakika... Ben şeyi düşünemedim...”

Ama geç kalmıştı. Sert bir hareketle onu içinde hissedince çığlık attı. Başını geriye atarken, tırnaklarını sırtına geçirdi. Bacaklarıyla adamın kalçalarına sarılırken hızını kesmeye çalıştı.

“Lütfen... Bu seferlik... biraz yavaş...” diye inledi. “Ben uzun zamandır yapmadım... Sert davranman hoşuma gidiyor ama... korkuyorum.”

“En son ne zaman seviştin?”

“Bunu sen mi soruyorsun?” dedi inleyerek. Onun bedenini kendi bedeninde hissetmeyi öyle özlemişti ki! “Senden sonra hiç kimse olmadı. Sadece sen... İki yıldır bu ilk...”

Adam hafif şaşkınca bir nefes aldı. Ondan sonra hareketlerini yavaşlatmaya çalıştı. Natalia her anın tadını almak istercesine kıvranıyordu. İçindeki şeyi vücudu başta garipsemişse bile hemen kabullenmişti. Dakikalarca onun kendisine sahip olmasına ve vücudunu öpüp okşamasına uysalca izin verdi. Sonra dehşetle gözlerini açtı. Dayanamayacağı kadar büyük bir doyumla sarsıldı. Çığlıklarını engellemek için dudaklarını adamın omzuna kapadı. Oğlunun çıkardığı sestten uyanmasını istemiyordu. Son bir çığlıkla belini kıvırdı ve titredi. Hazla gözlerini yumdu. Üzerine yığılan adamı aşkla, ihtirasla kendisine çekti.

“Sen bir hayvansın...” diye fısıldadı kulağına. “...Ama harika bir hayvan!”

Uzunca bir süre öylece kaldılar. Genç adamın üzerinden kalkmaya niyeti yok gibiydi. Genç kadın bir süre onun geniş sırtında elini gezdirdi. Boynuna gömülen dudaklar da teninin kokusunu çekerek küçük küçük öpmeye devam ediyordu. Sonunda başını kaldırdı Tamer. Kollarının üzerinde durduğu için genç kadının hiç canı acıymıyordu. Gözlerindeki öfke azalmıştı ama bakışları hâlâ bir garipti. Natalia yorgunlukla gülümsedi.

“Üzülme...” dedi ona. “Bunu ben de planlamamıştım... Ama beni yalvartman çok ayıptı...”

Fakat Tamer onun konuşmasıyla ilgilenmiyordu. Burnunun delikle-

rinden hâlâ kadının mis gibi kokusu giriyordu. Kadife gibi teni, ılık göğüsleri, hızla inip kalkan göbeği, hâlâ kendisine sarılı ince uzun bacakları, kokusuyla birleşince çok cazip oluyordu. Cevap vermeyen adam kalçasını yeniden altındaki kadına bastırınca Natalia'nın gözleri kocaman oldu. Konuşmasını kesti.

“Yine mi?” dedi hayretle. Hâlâ içinde olan adamın heyecanının dinmediğini anlamak onu şaşırtmıştı. Bundan mutlu oldu. Hiç değilse Tamer'in kendisini hâlâ eskisi gibi arzulayabildiğini anlamıştı. Natalia mutlu bir gülümseme ile onun dudaklarına uzandı. “Bu sefer yalvarmam ama...” dedi ona fısıltıyla... “Fakat şimdi daha sert davranabilirsin!”

15. BÖLÜM

Genç kadın kahvaltısını bitirirken kapının açıldığını ve bakıcı Tedra'nın içeriye girdiğini duydu. Onun da kendine ait bir anahtar vardı. Zaman zaman küçük Turan'ı evden çıkarıp gezdiriyor veya alışverişe gitmesi gerekiyordu. Bu yüzden bir anahtar da ona yaptırmıştı Natalia. Az sonra genç bakıcı, elinde poğaça poşeti, mutfığa girdi. Yüzü her zamanki gibi gülümsüyordu.

"Günaydın..." dedi keyifle. Gözleri masanın üzerindeki bitmiş kahvaltı tabağındaydı. "Poğaça aldım. Yemeyecek misin?"

"Ben yedim... Sen devam et."

"Niye? İşin mi var?"

"Tedra! Zaten her sabah bu saatte gidiyorum," diye onun sorusuna itiraz etti Natalia.

"Kahvaltı için beni beklerdin genellikle."

"Toplantım var. Akşamki partiden önce halletmemiz gereken işler de var."

"Turannos uyuyor mu?"

"Evet... Az önce emzirdim."

"İyi o halde. En az iki saat daha uyur. Ben de gidip bu sabah kadın programı seyredirim. Dünkü çok komikti. Adamın bir karısı daha çıktı."

"İyi... Seyret," diye mırıldandı Natalia. Sonra genzini temizledi. Nasılsa gizleyemeyecekti. Kendisinin söylemesi daha iyiydi. "Eee... bir şey daha var! Televizyonun sesini fazla açma olur mu?"

"Niye? Turannos'un odasından duyulmaz ki... Zaten uyansa bile çıkar gelir."

"Yok, ondan değil. Benim odamdan rahat duyuluyor da!" Gözlerini kaçırdı. Yine de biraz utanıyordu.

"Senin odandan mı?" Tedra anlamadan bakıyordu. Sonra kızın sorgulayan bakışları bir anda aydınlandı. "Aman Allah'ım! Hey, dur... O burada mı yoksa? Onunla yattın değil mi? Uyuyor mu şimdi?"

"Şişş! Sessiz ol!"

"Sen ne fenasın!.. Patronum olmasan sana şıllık derdim... Demek hakikaten göğüslerine kara kafasını yaslayıp yüzündeki yarayı okşadın ha?"

Natalia kıkırdadı. "Evet... aynen öyle. Şimdi uyuyor. Saat dokuz gibi

uyandırırısın. Kapıyı çalmadan içeriye girme. Çıplak olabilir. Ayrıca ellerini ve gözlerini sevgilimden uzak tut. Azgınlığın sırası değil. İsterse ona kahvaltı hazırla. Eğer çocuğuyla oynamak isterse bırak oynasın. Birbirlerini tanısınlar. Ben akşam partiden önce üstümü değiştirmek için geleceğim. Bu gece de seni geç bırakacağım için üzgünüm."

"Üzülme... Oğlun çok akıllı. Beni yormuyor. Zaten sevgilimle buluşmayı canım istemiyor. Seninkinden sonra benimki gözüme çok sönük gelmeye başladı. Kardeşi falan yok mu?"

Natalia gülümsedi. "Var... Kardeşi kadar yakın bir arkadaşı var. Adı Doğan... O da çok yakışıklı... Görsen, senin o azgın gözlerin yuvalarından uğrar eminim. Fakat adam tehlikeli bir çapkın. Sen bile ona şeker gibi gelirsin. Hiç bir kadın onu adam edemez."

"Püh... Bu Türk erkekleri de zor elde ediliyor anlaşılan."

"Bilmem, ben benimkini zor da olsa elde edeceğim... Dün gecedan itibaren kararımı verdim. Doğan'ı hangi güzel tuzağa düşürür bilmem. Fakat Tamer benimdir."

"Tamer Bey'in başka kimsesi yok o halde?"

"Bir de kız kardeşi var. O da dünya güzeli... Anne ve babaları da güzelmış. Resimlerini görmüştüm. Bir araba kazasında ölmüşler sanırım. Acı bir olay. Benim annemin ölümünden hemen sonra."

"Yazık... Neyse... Gece partide o da seninle olur herhalde, değil mi?"

Natalia kararsızca durakladı. Onun sözleri aklına geldi. "Bilemiyorum... Baş davetli ama gelip gelmeyeceği konusunda bir fikrim yok. Dün şirket müdürleri ile beraber rahattı. Belki işçilerin de bulunduğu bir partiye katılmak istemeyebilir."

"O kadar kibirli midir?"

Natalia başını iki yana salladı. "Asla! Kibir onun yanına bile uğrayamaz. Fakat onun bulunduğu her yerde insanların tetikte durduğunun farkında. İnsanlar rahat eğlensin diye düşünebilir." Kendisiyle ilgili konuyu ise söylememeyi tercih etmişti.

"Saçma! Onu ikna etmelisin. Bu gece burada kaldığını eminim öğlene kadar sağır sultan bile duyar. Seninle gelmezse herkes sana bir gecelik kadın gözüyle bakacaktır."

"Öyle mi?" Natalia hiç böyle düşünmemişti. Haklı olabilirdi. "Neyse, bakalım... Benim için önemli değil. Neticede oğlumun babasıyla yattım." Kapıya doğru giderken çantasından arabasının anahtarlarını kontrol ediyor-

du. "Unutma. Uyanmazsa eğer onu saat dokuzda uyandır." Kıkırdadı yine. "Dün gece onu çok yordum herhalde. Daha evvel yediden geç kalktığını görmemiştim..."

Yol boyu gülümsüyordu. İşyerinde de keyfi yerindeydi. Herkesin kendisine garip garip bakmasına aldırmadı. Aslında herkese sevgilisinin kendi evinde ve kendi yatağında yattığını, onu sabaha kadar çok mutlu ettiğini haykırmak istiyordu. Sızlayan bedenine aldırmadı. Erken yapılan sabah toplantısının ardından odasına geçti. Sabah kahvesini içerken, bir gün önce olduğu gibi avukat Kristos'un geldiğini gördü. Açılan kapıdan içeriye giren adamın hemen arkasında Kostas da vardı.

Onlar da kahvelerini içerken, Natalia Kostas'ın durgun olduğunu fark etti. "Hayırdır?" diye sordu. Aslında ne olduğunu çok iyi biliyordu. "Neden suratın asık Kostas?"

"Yok bir şey..."

"Dün gece için bozuluyorsan eğer... Sen sarhoş olmak üzereydin ve baban..."

"Evet... Biliyorum... Biliyorum..." dedi genç adam hızlıca. "Aptalca davrandım. Ama herkes onun gece sende kaldığını söylüyor. Şöföre yalnız gitmesini söylemişsin."

"Doğru... Onun oğlunu görmesini istedim."

"Söyledin mi yani?" Bunu soran Kristos'tu. "Ona gerçeği söyledin mi sonunda?"

"Evet... Artık vakti gelmişti." Gülümsedi. "Sana çok kızdığını söylemeliyim. Senin suçsuz olduğuna ikna etmem uzun sürdü."

Adam da gülümsedi. "Onunla giderken bir oğlu olduğunu söyleyeceğini tahmin etmiştim zaten. İyi olmuş. Şimdi nerede?"

"Evde... Sanırım şimdi uyanmıştır." Yüzünün kızarmasını gizlemek için başını çevirdi. Kahve fincanını kenara çekip önündeki dosyayı aldı. "Evet, şimdi şuna bakabiliriz... Yönetim kurulu toplantısında hazır olmak istiyorum. Eksiklerimiz var galiba..."

İki avukatla olan toplantısı da bitince, Natalia Tedra'nın cebini aradı. Saat on olmak üzereydi. Tedra o kadar mutluydu ki neredeyse ağlayacaktı. Onlara kahvaltı hazırlarken, gizlice baba oğlu seyrettiğinden, onların gülüşerek boğuştuğundan falan bahsetti. Kendince konuşan Turannos'un babasıyla çok eğlenmesi genç kıza dokunmuştu. Onun heyecanla anlattıklarını dinleyen Natalia, telefonu kapatınca, kendi gözlerinde

biriken yaşları parmaklarının ucuyla sildi. Gerçekten de adama ne büyük bir kötülük etmişti. Kendisinin, oğlunun ve Tamer'in iki yıllık zamanını çalmıştı. Babasının intikamını almak için inat etmeseydi, şimdi onunla evli ve mutlu olabilirdi. Ne aptaldı. Çocukluğunun verdiği inadına kızıp duruyordu. Her kadının sahip olmak isteyeceği bir adamı elinin tersi ile itmişti. Doğan haklıydı. Bugün gibi hatırlıyordu onun dediklerini...

'Hayatta elde edebileceğin en dürüst, en iyi erkeği kaybettin Natalia... Bunu nasıl becerebildin bilmiyorum...'

Böyle bir adamı nasıl kaybedebilmişti?

Masasının üzerinde duran annesi ile babasının fotoğrafına baktı. Bu başka bir pozdu. Ama aynı evdeki gibi babası garip bakışlarla gülümserken, annesi üzgün ve mesafeliydi. Onların birbirleriyle kavga ettiklerine çok sık şahit olmamıştı ama acaba aralarında gerçekten de bir sorun var mıydı? Onlarla olabildiği kısa dönemleri hatırlamaya çalıştı. Annesi ile babası arasında yirmi yaş vardı. Zengin babası annesini görür görmez elde etmeye karar verdiğini ve o daha on altı yaşındayken evlendiklerini anlatırdı. Onun gözünde mutlu bir evlilikleri vardı ama neler olduğunu tabii ki tam bilmiyordu. Çocukluğu başka ülkelerde yatılı okuyarak geçmişti. Natalia kendi çocuklarını asla yatılı okula yollamayacağına dair yemin etmişti. Bir çocuk için aileden uzak olmak çok korkunçtu.

En üstteki çekmeceyi açmayı denedi. Çekmece gelmedi. Sonra onun kilidli olduğunu hatırladı. Elini çantasına atıp minik bir anahtar çıkardı. Çekmecenin kilidini açıp çekti. Gözlerini içine dikti. Sonra ürkekçe uzanıp oradan daha evvel çerçevelenmiş bir resmi aldı. Fotoğrafın bulunduğu kısım alta bakıyordu. Zaman zaman bu fotoğrafı alıp hüznle seyrettiği çok olmuştu. Ters çevirip oradaki erkeğe baktı.

Gözleri Tamer'in gülen gözlerinde, kıvrılmış erkeksi dudaklarında gezindi. İngiltere'de çekilmiş bir fotoğraftı. Cep telefonuyla çekmişti bunu. Çok güzel bir havada çekilmiş çok güzel bir fotoğraftı. Genç adamın ender çekilmiş birkaç fotoğrafından birisiydi. Çok fotojenik olmadığını söyleyip resim çekirtmekten kaçınıyordu. Bu doğru değildi tabii. Daha bunun gibi birkaç fotoğrafı vardı ama bunu hepsinden çok seviyordu. Çünkü bu fotoğrafa baktıkça o son gün, yüzüne düşen acı ve hayal kırıklığını unutabiliyordu. Yaş gününün olduğu o gece ve sabahında, o yüzde ve o kalpte onarılamayacak yaralar bırakmıştı. Üzüntüyle dün adamın hiç gülmediğini, sadece zaman zaman gülümser gibi yaptığını fark etmişti.

Artık daha ciddi ve daha katı görünüşlüydü. Oğluna bakarken bile yüzü tam yumuşamamıştı. Onu mahvetmişti. Onu taştan bir adam haline getirmişti. Bir zamanlar kendisi için aşkla atan kalbi, artık atmayacak kadar taşlaşmış olabilir miydi?

“Allah’ım...” diye Türkçe fısıldadı. Bu dilde konuştuğu zaman sanki onun dinine ve onun Allah’ına daha yakın olacak ve duaları kabul edilecek gibi geliyordu. Çoğu Müslüman’ın Tanrı kelimesini sevmeyişini ve bu kelimeyi nesnelere verilen yapay bir kelime olarak düşündüklerini biliyordu. Onlar için Allah kelime manasıyla tekti ve diğer yapay tanrılarla işi olmazdı. Bu yüzden yeniden “Allah’ım...” diye inledi.

‘Ne olursun onu yine geri almamı sağla! Kim olduğu... Bana ve babama ne yaptığı umurunda değil! Onu seviyorum ve her ne yapmışsa affediyorum. Eminim iyi bir sebebi vardır. Sen tabii daha iyi bilirsin? Eğer... bana bir şans daha verirsen... onu kullanmak istiyorum. Ne olursun onu geri kazanmam için bana bir şans daha ver. Ben... İzmir’deki evimizde... onunla yaşlanmak istiyorum. Biliyorum, daha evvel de senden, onu koruman için çok istekte bulunmuştum...’ Çocuk gibi gülümsedi. Çok teşekkür ederim... Onu hep korudun. Ama şimdi benim için bir iyilik daha yap... Oğlum için... Bir şansa daha ihtiyacım var! Onun kalbinde minicik bir sevgi kırıntısı yaratsan bile yeter. Küçücük... İki senedir benim de ne kadar acı çektiğimi sen de gördün. Belki de ben ondan çok daha fazla acı çektim. Lütfen... Mutlu olayım artık! Aptallığının cezasını yeterince çektiğimi düşünmüyor musun? Bizi sen birleştirdin... ben ayırdım. Yine yapabilirsin! Yapabileceğini ikimiz de biliyoruz... Lütfen!’

Parmakları fotoğraftaki adamın gülümseyen yüzünde gezindi. Yanağındaki yaraya daha evvel defalarca olduğu gibi yine dokundu. Sonra ani bir kararla onu çekmeceye değil, masanın üzerine, annesi ile babasının yanına koydu. Hatta yerini beğenmedi, biraz öne çekti. Resim babasının gülen yüzünü biraz kapatmıştı.

Yaptığı işten memnun olarak, çalmaya başlayan telefonuna uzandı. Gözleri hâlâ Tamer’in yüzündeydi.

“Alo?” dedi sakince. Bu numarayı tanımıyordu.

“Natalia?..” Fakat bu sert sesi nerede olsa tanırdı.

“Tamer...” diye fısıldadı. Sonra kendisini toparladı. “Efendim?”

“Natalia... Telefonumu sende unutmuşum. Bu telefon buradan bir garsonun... Sağ olsun, seni aramam için ödünç verdi.”

“Benden telefonunu getirmemi mi istiyorsun?”

“Hayır... Yani akşama getirsen iyi olur tabii ama önemli değil...”

“Akşama mı?”

“Evet...” Adamın donuk sesi kulaklarında yankılandı. “Birazdan Kostas ile buluşacağım. Babasını arayıp ona sörf yapacağımız koyun adresini verdim ve oğluna söylemesini istedim. Şeyi soracaktım... Akşama partiye Kostas ile mi gideceksin?”

Natalia bir an sustu kaldı. “Eee... Tam bilmiyorum. Dün konuşamadık... Sabah da bana biraz kızgındı. Bir şey demedi.”

“Benimle gelmek ister misin?”

Genç kadının yüzü aydınlandı. Az kalsın telefonu elinden düşürüyordu. Onu daha sıkı tutup kulağına iyice yanaştırdı. Sesindeki mutluluğu gizlemeye çalıştı.

“Olabilir... Sen de... gelecek misin?”

“Evet... gelmeyecektim ama...”

“Ama?”

“Senin şu bakıcı kız... Tedra... Beni ikna etmeye çalıştı!”

“Demek Tedra, geceye benimle gelmezsen... hakkımda bir gecelik kadınmışım gibi dedikodu yapılacağını sana da söyledi.” Sesindeki keyif kaçmıştı. Adamın kendisi için geleceğini umuyordu ama anlaşılan gerçek öyle değildi.

“Evet... Öyle saçma sapan bir şeyler daha söyledi. Benim umurunda olmaz. Ben de ikna olmuş gibi gözüktüm. İşin doğrusu bu gece... sanırım...” Kararsızca iç çekti. “Neyse işte! Konuşacağımız konular var. Partiye birlikte katılsak daha iyi olur diye düşündüm...”

“Zorunda değilsin... Senin çocuğunu doğurduğumu zaten herkes biliyor. Kimseden bir şey gizlemediğim gibi hesap vermek zorunda da değilim.”

“Demek herkes biliyor?..”

“Bilmiyorsa da... dün gecedan sonra öğrenmiştir. Ayrıca ben bir gecelik kadın olmaktan rahatsız değilim. Dün kendimi senin kollarına attığımı biliyorum. Kendi bildiğimi başkası düşünüyor diye utanacak değilim. Oğlumun babasıyla yattığım için kimseye hesap vermem. Artık başkaları için yaşamak istemiyorum...”

“Bu ne demek şimdi?”

“Ne anladıysan o! Ne babam için ne de şirkettekiler için yaşayamam artık. Hayat benim hayatım. Benimle... yine sevişmek istersen... seninle

zevkle sevişirim. Ben de ihtiyaçları olan bir kadıyım. Fakat ben... bunu başka bir erkekle asla yapamam. Senden başkasıyla asla! Sen benim bildiğim tek erkeksin. Sen de... zaman zaman... bu ihtiyacıma karşılayabilirsin sanırım?..”

“Natalia!.. Benimle yine oyun oynama! Dün gece bir hataydı ve olmaması gerekiyordu. Fakat yine de konuşmamız gereken başka konular var. Birbirimizin canını en az acıtarak bu karışık durumdan nasıl sıyrılacağız, onu konuşmalıyız.”

“Dün gece benim için bir hata değildi Tamer Bey!” Natalia öfkelenmişti. “Kolay hata yapmayacak kadar büyüdüm artık ben! Eğer sen de hata olduğunu düşünüyorsan neden sabaha kadar benimle üç kez seviştin? Gören de iki yıldır kimseyle yatmadın sanır!”

“Doğrusu... Seninle sevişmenin ne kadar güzel olduğunu unuttum...” Adamın sesi durgundu. Natalia aynı kızgınlıkla devam etti.

“Üstelik de beni yalvarttın. Benimle yine sevişmek istemiyorsan sen bilirsin! Ama ben seninle seviştiğime pişman değilim. İki sene benim için yeterince uzundu. Akşam için iyi düşün Tamer Bey! Çünkü ben ihtiyaçlarımı biliyorum ve seni her görüşümde ayartmayacağıma da söz veremem!”

“Allah'ım!..” diye homurdandı Tamer. “Natalia... Bu konuyu sonra konuşalım... Olur mu? Akşama saat yedide alırım seni.”

Telefon kapanınca genç kadın elindeki masaya fırlattı. Kızmıştı. Demek sevişmelerinin bir hata olduğunu düşünüyordu. Hiç de hata değildi. Bilerek yapılan bir şey nasıl hata olurdu ki? Onun hâlâ inatla karşı koymaya çalışmasını anlıyordu. Ama dün geceye laf ettirmezdi. Hayatında yaşadığı en güzel ve uzun geceydi. Buna rağmen sabah işe geldiğinde yüzü eskisinden de güzel ve hayat doluydu. Sanki suyunu alıp canlanan bir çiçek gibiydi.

Elini karnında gezdirdi. Genç adamın bütün enerjisi şimdi içinde sperm olarak geziniyordu. Korunmayı başaramamıştı.

“Yine hamile kalırsam ne yapacağımı çok merak ediyorum Tamer Bey!” dedi keyifle. Siniri gitmişti. Üç kere içine boşalan adamın kendisini yine hamile bırakmaması imkânsız gibi geliyordu. Gülümsedi. “İnşallah bu sefer kız olur.”

Akşam hazırlanması daha uzun sürdü. Bu sefer bir önceki geceki gibi ciddi bir kıyafet yerine kırmızı dar bir gece elbisesinde karar kıldılar. Tedra da onun yanındaydı. Genç kadın ona kızmadığı için, adamı ikna etmeye çalışması hakkında bir şey söylemedi. Natalia kıyafetini giymeden önce,

saçlarını kendi kuaföründe güzelce yaptırmıştı. Uzun saçları çok orijinal bir biçimde tepesinde toplanırken lüle lüle teller yanaklarından ve ensesinden sarkıyordu. Makyajını da kuaför yapmıştı. Koyu göz farı siyah ve aşkla yanan gözlerini inanılmaz meydana çıkarmıştı. Tatlı kırmızı ruju ise allığı ile bir bütün gibiydi.

“Bu dudakları görünce Tamer Bey öpmek için çıldıracak...” diye çapkınca göz kırptı Tedra. Aynada genç kadının mükemmel fizliğini seyreliyorlardı. Kırmızı elbise adeta ikinci bir ten gibi vücuduna yapışmıştı. İnce beli, doğumdan sonra daha seksi gözüken minik çıkıntılı karnı, yuvarlacık kalçaları ve hâlâ küçük ama Tamer'in hatırladığından daha dolgun olan dik göğüsleri mükemmeldi. Kimse onun bir çocuk annesi olduğuna inanamazdı.

Bakıcı kızın iltifatı ile Natalia gülümsedi. “Beni öpemez... Çünkü makyajım bozulur,” dedi ona.

“Püh... Öpmek istese sanki izin vermeyecek misin?”

Natalia kıkırdadı. “Veririm... O harika öper!”

“Konuşma o zaman... Şu seksi göğüslerini de mıncıklatayım deme, bu elbise anında buruşur. Sonra rezil olmayın. Ne yapacaksınız dönüşte yaparsınız. Dönmek için de acele etme. Bu gece istediğin kadar beklerim. Babam gelip beni alacak.”

“Sağ ol Tedra. Çok iyisin.”

“Hayır, değilim. Sadece çok iyi maaş alıyorum.” Kız gülümseyip yerde oynayan Turan'ı kucığına aldı. Çocuk da başını kaldırıp bir an annesinin olağanüstü güzelliğini süzdü. Sonra neşeyle, dişlerini göstererek güldü.

“Anne... Anne...” dedi sevimli bir tavırla.

“Bu gün ona baba demesini öğreteceğim,” dedi Tedra neşeyle.

“O halde Türkçe öğret...”

“Olur... O zaman önce ben öğreneyim. Nasıl söyleniyor?”

“Bizimki gibi ama biraz daha yumuşak! Bak şöyle! Ba...ba!”

Birkaç dakika sonra zil çaldı. Saate baktı. Daha vakit vardı. Heyecanla koştu. Kalbi gümbür gümbür atıyordu. Kapıyı açmadan önce durup kendisine çekidüzen verdi. Sonra yavaşça kapıyı açtı.

İşte karşısındaydı. Sandığının aksine spor giyinmişti. Siyah pantolon ve siyah gömlek ve yüzündeki yara ile bir korsan gibiydi. Yanık cildi ve düzgün taralı saçları ile kendisinden emin gözüküyordu. Şu anda bile parti yerine onunla yatağa gitmeyi tercih ederdi.

Gülümsedi... Tamer de kısılmış gözlerle kendisini süzüyordu. Gülümsemedi ama başını salladı beğenmişçesine.

"Çok güzel olmuşsun..." diye mırıldandı. Bakışları, profili rahatça gözükken göğüslerindeydi. "Bu gece çoğu erkeğin gözleri bayram edecek," diye homurdandı.

"Sana ait olan şeyler için üzülme," dedi Natalia keyifle.

"Sen... bana mı aitsin?" diye sordu adam.

Natalia masumca gözlerini irileştirdi. "Değil miyim?" derken çocuksu bir eda vardı halinde.

"Bilemiyorum... Beni terk ettiğinde böyle bir ihtimal kalmamıştı."

Arkalarında bir hareket hissedince ikisi de gelene baktılar. Turan minik adımlarıyla kapıya doğru gelmişti. Babasını görünce gülümsedi ve ellerini çocuksu bir tavırla havaya kaldırdı.

"Daha vaktimiz var... İstersen?" diye mırıldandı Natalia. Genç adam ikiletmedi. Bu sefer gülümsüyordu. Çocuğu kucağına alıp yarım saat oynadı. Bazen dayanamayıp yanağından, gıdığından öpüyordu. Natalia gözleri sulanmasın diye elinden geleni yapıyordu. Birkaç kere gizlice gözünün kıyısına kadar gelen asi gözyaşlarını parmak uçlarıyla gizledi. Sonunda kendisini tutmayı başarmış, sevgilisi ile çocuğu arasındaki eğlenceye katılmıştı. Turan o kadar mutluydu ki, kıkır kıkır gülüyordu. Bir kadınla eğlenmenin, bir erkekle eğlenmekten farklı olduğunu yeni anlamıştı genç kadın. Turan babasıyla boğuşmaktan inanılmaz zevk alıyordu. Bir kadın olarak oğluna bu zevki yaşatması zor gözüküyordu. Erkekler erkekçe şeylerden hoşlanıyordu. Minik oğlu da diğer erkeklerden hiç farklı değildi.

"Tamer... Gitmeliyiz," diye mırıldandı bir süre sonra isteksizce. O da genç adam gibi bu ortamdan ayrılmak istemiyordu. Genç kadına bakan Tamer'in gülümsemesi biraz azaldı. Aynı isteksizlikle oğluna bir öpücük kondurup halının üzerinden doğruldu. Eliyle dağılmış gür saçlarını öylesine düzeltti.

Arabayla partinin verileceği Atina'nın en büyük oteline doğru giderken, Natalia sessizdi. Arabayı Tamer sürüyordu. O da sessizdi. Bu geceden sonra adamı bir daha evinde göremeyebileceğini biliyordu. Babasının kopyası olan Turan, genç adama hemen ısınmıştı. Çocuğu ile sevdiği adamın yakında yine ayrılacaklarını düşünmek canını sıkıyordu.

"Eğlendiniz mi bugün?" diye kafasını dağıtmak için sordu.

"Evet... Fena değildi."

"Sabah Kostas'ı gördüm. Toplantı yaptık. Sonra seninle buluşmak için çıktı. Çok heyecanlıydı."

"İyi bir genç... Senden hoşlanıyor. Onunla evlenmeyi düşünüyor musun?"

"Evlenmek mi? Kostas'la mı? Elbette hayır..."

"Neden?"

"Ne neden? Sevmediğim bir adamla evlenmem."

Adam güldü. Alaycı bakışları parlamıştı bir an. "Evet! Unutmuştum. Benimle de evlenmek istememiştin."

"Senin durumun farklı..."

"Öyle mi? Nedir?"

"Lütfen Tamer. Ateşkesi bozduk mu yine? Dün gece bir ateşkes yapmıştık seninle. Ayrıca seninle evlenme fikrine sıcak bakabileceğimi de söylemişim sanırım? Ben elimden geleni yapıyorum. Senden de bu gece bana biraz daha sıcak davranmanı rica edebilir miyim? Bu gece tartışmadan birlikte olamaz mıyız?"

"Bu yumuşaklığından şüphelendiğim için özür dilerim ama elimden başka bir şey gelmiyor..."

"Ateşkes ne oldu?"

Adam güldü. Bu sefer içtenlikle gülüyordu. Natalia onun gülümseyen dudak kıvrımlarına, yumuşayan yüzüne özlemle baktı.

"Gece yine bende kalacak mısın?"

"İstiyor musun?"

"Evet... Bir gecelik kadın olmaktansa... iki gecelik kadın olmak daha iyi gibi geliyor!" dedi Natalia kendi kendisiyle alay ederek.

Genç adam yine güldü.

"Bu sefer beni kıramayacağının umarım farkındasındır?" dedi sakın bir sesle. "Bir plan yapıyorsan eğer, boşuna ümitlenme derim..."

"Plan falan yok. Ben artık çocuk sahibi bir kadınam. İyi bir sevgili bulmak zor. Bulduğumu da kaybetmek istemiyorum..."

Adam bir kaşını kaldırdı. Yan gözle kendisini süzdü. "Bana sevgili olmamızı mı öneriyorsun? Eskisi gibi?" diye sordu hafif meraklı bir tonla.

"Bilemiyorum... Çocuklu bir kadını tercih eder misin? Çevrende bir çok çıtır kız olmalı! Tedra bile sana bayıldı..."

"Artık çıtır kızlardan uzak duruyorum. Başa bela oluyorlar. Ya hamile kalıyorlar, ya da kalp kırıyorlar."

Natalia gülümsedi. Aklına dün gece geldi. Ona birkaç hafta sonra hoş bir sürprizi olacağına emindi. Yapacağı bir şey yoktu artık... Zaten yapmak da istemiyordu. Tamer Bey başına belayı çoktan almıştı ama farkında değildi. Tek sorun bu silahı sevdiği adama karşı kullanıp kullanamayacağıydı.

Otelin önüne gelmişlerdi. Deniz kenarında harika bir oteldi. Bahçe şirketin büyük eğlencesi için düzenlenmişti. Genç adam arabayı park ederken hemen bir görevli koştu geldi. Arabayı park yerine götürmek üzere şoför tarafına geçmeden önce Natalia'nın kapısını açtı. Genç kadın inerken, çevrede kendileri gibi yeni gelen konukların bakışlarını hissetti. Kalabalıktı doğrusu. Kendilerini şirketten birkaç kişi karşıladı. Büyük patronun ve sevgilisinin içeriye girişi çok şatafatlı olmuştu. Bir mankenden bile çok daha güzel olan Natalia, uzun boyu ve ince fiziğiyle, iri yarı ama kesinlikle hantal olmayan Tamer'in yanında mücevher gibi ışıltıyordu. Tamer patrondan çok bir çalışan gibi giyinmişti. Sıcak gecede ikisi de taptaze ve çekiciydi. Natalia ilk kez böyle bir erkeğe sahip olduğu için gurur duydu. Onu o yapan özelliklerin bazılarında nefret ediyordu ama yine de ona âşıktı. Şimdi kedi gibi sakin duran bu adamın bir anda savaştı bir Türk olması kendisine artık güven veriyordu. Onun yanında iken asla korkmuyordu. İlk seviştikleri gecedan beri o kendisi için bir güven kaynağı olmuştu. Bu yüzden elini onun koluna attı ve sahiplenircesine sıkı. Buradaki tüm kadınları kıskançlıktan çatlatacağını biliyordu. Ama görsünler istiyordu. Bu adam kendisininindi. En azından şimdilik...

Tamer de aslında biraz kıskanmıyor değildi. Gözü yanındaki kadına kaydı. Şu anda sakin duran bu küçük kadının seks sırasındaki ateşine inanamıyordu. Şu dik göğüslerinin böyle çekici bir şekilde meydanda durması, işini zorlaştırıyordu. Bu gece çabuk geçseydi bari... Hiçbir erkek onun yanında huzurlu olamazdı. İki sene içinde bu kadar güzelleşeceğini hayatta tahmin etmemişti. Ona kızması gerektiğini biliyordu ama kızamıyordu. Değişmişti ama tam olarak ne olduğunu da anlamıyordu. Şu anda minicik eliyle kolunu tutması ve sahiplenircesine kendisine sokulması bir oyun muydu acaba?

"Sakin birisinin önünde eğileyim deme!" diye kıskanç bir tonla uyardı. Natalia kıkırdadı. Onun evden çıktıkları andan beri göğüslerini süzdüğünün farkındaydı. "Madem onlar benim diyorsun, dikkatli olsan iyi olur..."

"Onlar senin..." diye fısıldadı Natalia. "Sakin ol!"

Misafirlerin bir kısmı ile gülümseyerek el sıkıştılar. Masalarına oturduk-

ları sırada, güzel bir müzik, havuzlu bahçeyi sarmaya başlamıştı. Hava da iyice kararmıştı. Işıl ışıllayan renkli lambaların aydınlığında, herkes birer ikişer yerlerini aldı. Bu kadar fazla çalışan olduğunun farkında olmayan Natalia, açıkçası gurur duydu. Kâğıt üzerinde çalışan rakamının bir önemi yoktu. Hepsini canlı olarak ve aileleriyle bir arada görmek gerçekten güzeldi. İçinden yeniden bu adama minnet duydu. Eğer o babasının şirketini kontrol altına almamış olsaydı, onu yeniden verimli hale dönüştürmeseydi, belki de bu insanların çoğu işsiz kalacaktı.

Az sonra şirketin Ceo'su Martin Laws ortadaki piste çıkıp, gelen misafirlere bir teşekkür konuşması yaptı. Çok kısaca şirketin on yıllık gelişiminden bahsedip yeni hedeflerini anlattıktan sonra, yeniden teşekkür edip şirket sahibi ve yönetim kurulu başkanı olarak Natalia'yı takdim etti.

Natalia ilk kez bu kadar büyük kalabalığın önüne çıkıyordu. Heyecanını yenmeye çalışarak yerinden kalktı ve sabah hazırladığı konuşmasını yapmak üzere piste çıktı. Çok uzun bir konuşma değildi zaten. Zarif ve uzun fiziğiyle pistte dururken, her erkeğin hayranlıkla ve beğeniyle seyrettiği mükemmel bir kadındı o. Lüleleri hafif rüzgârda uçuşurken, siyah gözleri âşık olduğu adama takıldı bir an. Hafif çatıllı kaşlarla kendisine bakan bu yakışıklı adamı o kadar çok seviyordu ki, gerçeği şimdi hemen burada, herkese duyurmak için tüm gücüyle bağırarak istiyordu. Fakat yapmadı. Sadece o güzel kahverengi gözlerdeki beğeni ve güveni gördü. Onun kendisine güvenmesi hoşuna gitti.

"Ben de öncelikle bu özel geceye gelen bütün çalışma arkadaşlarıma teşekkür ederim..." diye başladı güzel sesiyle. Herkes dikkatle kendisini dinliyordu. Elinde kâğıt olmadan konuşmak zordu ama ne diyeceğini zaten biliyordu. "Tüm çalışanlarımıza ve değerli ailelerine, bu güzel geceyi onurlandırdıkları için minnet duyuyorum. Bu gece ne kadar güçlü bir şirket olduğumuzu daha iyi anladım. Bundan bir süre önce... şirketimizin işleriyle hiç ilgilenmeyen genç bir kızdım. Ne yazık ki ben eğitimimle meşgulken bu şirketin girdiği dar boğazlardan benim hiç haberim olmamıştı. Sanırım şirket yönetimi için yapılabilecek en mantıklı şey, çalışanların bir kısmının çıkarılması düşüncesi idi. Şu an bile bu kadar değerli insanların işten çıkarılmış olabileceklerini düşündüğümde, tüylerim diken diken oluyor. Sonradan, bir mucize gibi..." Gözleri yeniden sevdiği adama dikildi. "...Hayatıma giren çok değerli bir insan... kültürler arasındaki yerleşmiş düşmanlığı ve ayrılığı umursamadan... yardım etmenin önemini

kavratı bana. Çünkü kendisi beni ve sizi hiç tanımadan... üstelik ona karşı duyduğum saçma sapan nefreti bilerek... bu şirkete el attı ve çok daha iyi bir kadro kurup son on yılın en verimli ve ülkenin en değerli şirketlerinden birisi haline getirdi. Bundan sonra daha da büyüüp geliştireceğimize inancım tam... Bayanlar Baylar, huzurunuzda bu kişiye, Sayın Tamer Karlıbel'e, onun bize kazandırdığı Martin Laws'a ve tüm değerli ekibine teşekkür ederim..."

Sustu... Gururla, sevdiği adama bakıyordu.

Yoğun bir alkış yayıldı ve mecburen, o bahsedilen uzun Türk, utangaçça yerinden doğruldu. Alkışları gülümseyerek karşıladı. Saçları bahçeye o anda dolan ılık rüzgârda uçuşurken, siyah kıyafetiyle inanılmaz tehlikeli ve inanılmaz da yakışıklı duruyordu. Kadınlar daha iyi görebilmek için başlarını dikleştirmişti.

"Belki kendisi de bir konuşma yapıp bizi onurlandırmak ister..." diye onu kibarca davet etti Natalia. Gözleri kesişti bir an. Sonra genç adam yeniden gülümsedi ve alışkın bir tavırla piste doğru yürüdü. Genç kadının yanında durdu. Usulca eğilip nazik sözleri için yanağından öptü ve mikrofonu elinden aldı. Konuşmadan önce kendisine güvenli bir bakışla etrafındaki insanları süzdü.

"İyi çalıştığım doğrudur..." diye başladı sözüne. Mükemmel Yunancası ile herkesi bir anda etkilemişti. "...Ama iyi konuştuğum söylenemez. Ne yazık ki konuşma konusunda yeteneğim zayıftır." Tabii ki bu kesinlikle yalandı. Adamın ikna gücünü en iyi bilenlerden birisi Natalia'ydı. "Eğer iyi konuşabilseydim... şimdi bu yanımdaki güzel kadın benim karım olmuştu!" diye ekleyince Natalia kocaman açılmış gözlerle ona baktı. Salonunda yayınlanı anı gülüşmeler genç kadının şaşkınlıkla sarsılması ile daha da güçlenmişti. Tamer aldırmadı. Birkaç saniye sonra sözüne devam etti. "Ayrıca hayatımda birçok tehlikeli olayla karşılaşım ve birçok kereler canım yandı. Ama en tehlikeli ve en çok can acıtan kişinin yine şu güzel bayan olduğunu söylemekten geri kalamayacağım..." Bu sefer gülüşmeler daha açıldı. Natalia yutkundü.

"Tamer..." diye fısıldadı. "Lütfen..." Etrafa karşı o da gülümsemeye çalıştı.

"Diğer yandan bana dünyanın en güzel hediyesini veren dünyanın bu en güzel kadını yetiştirdiği için Yunan halkına minnettarım. Bundan böyle uluslarımız arasındaki sevgi ve saygının daha da artmasını umuyo-

rum. Bizler birbirimizden çok da farklı bir ırk değiliz. Pek çok alışkanlıklarımız, tepkilerimiz, sevgiyi gösterme biçimlerimiz aynı. Bu ülkeyi de kendi ülkem kadar sevdiğimden emin olabilirsiniz." Korkunç bir alkışla sözleri kesildi. Bir kaç saniye sonra genç adam yanan gözlerle yanındaki güzel kadına baktı. "Ve şimdi... henüz tınakları içerideyken... çocuğumun annesiyle dans etme fırsatını kaçırmak istemiyorum. Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim."

Millet gülüşmeye devam ederken, Tamer mikrofonu birisine uzattı ve genç kadını yavaşça kollarına aldı. Daha müzik bile başlamamıştı. Natalia şok içindeydi.

"Bunu niye yaptın?" diye sordu titreyen bir sesle.

"Çok basit. Herkes senin bana ait olduğunu anlasın diye."

"Ama öyleyim zaten... Utandırdın beni?" Müzik başlayınca ona iyice sokuldu. Pistte sadece kendileri vardı.

"Herkes biliyor demiyor muydun?"

"Ondan dolayı değil... Ben ondan utanmadım. Seni parmağında oynatıyormuşum gibi konuşman... Ondan utandım."

"Oynatıyorsun zaten... Oynatmıyor musun, küçüğüm?.."

Natalia içini saran çılgınca mutluluğa engel olamadı. Tamer şimdi böyle yumuşakken, böyle nazikken, bir de *küçüğüm* demesi genç kadının umutlarını yeşertti. Çok uzun zamandır bu tatlı kelimayı duymamıştı. Onun kendisine Türkçe olarak *küçüğüm* demesine bayılıyordu.

"Hep senin benimle oynadığını düşünmüştüm..." diye fısıldadı. "Bu yüzden yaş günümde sana o kadar kötü... çıktım!"

"Ben ne yaptım ki sana?"

"Senden nefret etmeme aldırmadan beni baştan çıkardın. Daha ne olsun? İnsanın nefret ettiğini sandığı birisiyle coşkuyla sevişmesi ne incitici, biliyor musun?"

"Sandığı mı? Sen benden nefret ettiğini mi sanıyordun?" Sesi alaycıydı. "Ne kadar nefret ettiğini gayet iyi hatırlıyorum. O yaş günü gecesinden önce bile zaman zaman bakışlarını yakalıyordum ve inan bana... çok acı vericiydi."

"Ama her seferinde kollarına atılıyordum?.."

"Sadece rolmüş..." Dudakları genç kadının şakağındaydı.

"Rol mü?" etrafına baktı. Pist yavaş yavaş dolmaya başlamıştı. "Belki başlangıçta... Seni cezbetmeye çalışırken... Bazı sözlerimle olabilir. Ama

yatakta değil. Yatakta asla değil! Ben sana bekâretimi verdiğim ilk gece bile rol yapmadım. Aslında senden değil de... seninle seksten hoşlandığım için kendimden nefret ettim. Tüm kızgınlığımı kendimeydi.”

“Bu sabah da kızdın mı kendine? Kalktıgımda seni görmeyince... yine pişman oldun zannettim.”

“Hayır... Olmadım... Sadece çok erken toplantım vardı ve seni uyandırmaya kıyamadım. On dakika seni seyrettim. Öyle güzel uyuyordun ki... Bu arada vücudundaki yaraların arttığını görmedim sanma...”

Adam derin bir nefes aldı. Dudakları genç kadının alına değdi. “Natalia...” diye fısıldadı. “Ne yapacağız şimdi peki?” Bu soru iki buçuk yıl önce ilk seviştikleri gece sorduğu soruya çok benziyordu. Natalia yine ne cevap vereceğini bilemiyordu. Onu sevdiğini söylese?... Tamer’in de intikam için kendisiyle alay etmesinden korkuyordu.

“Bilmiyorum...”

“En kısa zamanda konuşmalıyız...”

Dans süresince ona sokulan genç kadın, adamın kokusunu içine çekerek suskun kaldı. Herkesin kendileri hakkında konuşmasına aldırmıyordu. Ona doyamadığını biliyordu. Birkaç gün sonra gidecek olması yüreğini parçalıyordu. Onun donukluğunu, soğukluğunu biraz kıtırabilmişti ama gelecekte ne olacağı konusunda en ufak bir fikri bile yoktu.

Danstan sonra masalarına geçip hafif bir yemek atıştırdılar. Natalia uzaktan Kostas’ı görmüş ve sevimlice gülümsemişti. O da kendisine tatlı bir şekilde gülümseyince içi rahatladı. Ona hiçbir zaman umut vermemişti ama yine de adamın kendisi için bir şeyler hissettiğini biliyor ve saygı duyuyordu. Kim çocuklu bir kadın için ümit beslerdi ki? Üstelik de gayrimeşru bir çocuksa...

Bir ara Kostas onu dansa kaldırdı. Tamer sesini çıkarmadı. Natalia onun kıskanmasını umdu. Çok adice bir şeydi ama yine de umdu işte! Kıskanması hoşuna gidiyordu ve adamın hâlâ kendisi için bir şeyler hissettiğine inanmasını sağlıyordu.

“Eğlendin mi?” diye sordu yakışıklı gence. Neden bahsettiği belliydi. Sabah toplantıdan sonra Kostas, Tamer ile buluşmuştu. Genç avukat gülümsedi.

“Evet... Hiç böyle bir adamla tanışmamıştım,” dedi saygıyla. “Hangi enerjiyle besleniyor bilmiyorum ama anormal birisi... Bir dakika bile nefes almadan dünyanın çevresinde bir tur koşabilir o! Acayip bir adam... Hem

benimle ilgilendi, hem de kendisi eğlendi. Sabırlı ve çok dikkatliydi. Bana hiç öfkelenmedi ve ben de sörf yapmayı öğrendim.”

“Aferin sana!”

Genç adam, genç kadını süzdü bir an. Kaşları çatılıydı. Sonra anlamlı bir şekilde fikrini söyledi. “Artık onu neden sevdiğini biliyorum.”

“Kostas!” Hem hayretle hem de uyarırcasına azarladı onu.

“Yalan mı? Ona nasıl baktığını görüyorum. Nasıl baktığını herkes görüyor. Hoşuma gitmiyor ama elimden gelen bir şey yok. Sen onu parası, gücü veya o etkileyici sırmı gibi vücudu için sevmiyorsun. Onu o olduğu için sevdiğin o kadar belli ki... Hiç kimse nefret ettiği bir adama senin gibi bakamaz. Bakıyorsa eğer, nefretinden de çok onu seviyor demektir... Doğru mu?”

Natalia başını çevirip masaya baktı. Bir iki yönetici eşi adamı hapis almışlardı. Bir şeyler konuşuyorlardı. Onlara karşı erimeden bakan ve mesafeli duran tavrı hoşuna gitti. “Yıllarca ondan nefret etmek için elimden geleni yaptım... Çok zordu...” dedi yavaşça.

“İntikam için kendi vücudunu verdin ama sonunda kendi tuzağına düştün!” dedi genç adam acımasızca. “İngiltere’de seninle yemek yediğim o akşam bile Tamer’e olan ilgini fark etmişim.”

“Hiç de bile! Ben kendim bile bilmiyordum...”

“Boş versene! Ondan bahsederken gözlerin parlıyordu. Seni aramadığı için sinirden kudurmuştun.”

“Evet... Kızmıştım biraz...”

“Şimdi ne yapacaksın? Aklını başına topla! Adam iki gün sonra gidiyor,” diye onu uyardı Kostas. “Eğer canı sadece seks istiyor olsaydı, bugün plajda yirmi tane kadın bulurdu. Erkek kelimesinin ne olduğunu bilen her kadın ayran budalası gibi ona bakıyordu.”

Natalia kıkırdadı. “Çok yakışıklı değil mi? Yarası yüzünden olmalı... Kadınlar o yarayı görünce eriyorlar.”

“Ama o senden hoşlanıyor.”

“Belki... İki yıldır ayrıydık ve beni bir kere bile aramadı. Hoşlandığını belirtir hiçbir şey yapmıyor artık.” Dün geceki seksle geçen saatleri atlamıştı tabii.

“Gururunu çok kırdığın için olabilir mi?”

“Bana bak!” diye tersledi onu Natalia. “Avukatlık yeteneklerini benim üzerimde kullanmana izin veremem. Onu ne kadar kırdığımı gayet iyi

biliyorum ama onunla bir gün geçirdin diye hemen ondan yana olman da doğru değil. Biz seninle daha eski arkadaşız. Önce benden yana olman lazım! Ben ister miydim öyle olsun? Babama yaptıklarından sonra... elimde değildi! Hata yaptığımı biliyorum ama ne yapabilirim?.. Oldu bir kere!”

Genç kadının sesi pişmanlık doluydu. Kostas onun bu üzüntüsü karşısında içini çekti.

“O babana ne yapmış ki Natalia? Baban kendisi intihar etti. Peki, bugüne kadar sordun mu hiç ona? Babam sana ne yaptı da sen onu buna zorladın diye? Acaba ona neler kaybettiğini sordun mu?”

“Ne... ne demek istiyorsun?” diye kekeleydi Natalia. “Babam ona ne yapmış olabilir ki? Sadece, şirkette usulsüzlük yapıp hesabına para aktardığını biliyorum...”

“Sence hepsi bu mu?” diye sordu Kostas gizemli bir sesle.

“Kostas? Sen benim bilmediğim ne biliyorsun? Baban bana hiçbir şey anlatmıyor. Sen nasıl bilebiliyorsun ki?”

“Natalia... O iyi bir adam... Onu koşulsuz sevmeyi öğren...”

“Ama... Ama ben onu... zaten koşulsuz seviyorum. Babam ile aralarında geçenler artık hiç umurumda değil... Sanki tüm ömrüm boyunca onu beklemişim gibi hissediyorum. Onun şurada olması bile beni mutlu ediyor. Onsuz bir hayatı düşünemiyorum...”

“Bunu ona da hissettirmen gerek... O gururlu bir erkek. Sana asla bir daha eskisi gibi güvenemeyecektir.”

“Kostas... Lütfen böyle konuşma! Acımı deşme! Onun bana güvenemeyeceğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Gözlerindeki tereddüdü görmediğimi, sesindeki acıyı, alayı hissetmediğimi mi sanıyorsun? Birlikte olduğum adamı iyi tanıyorum artık... O beni bir daha asla eskisi gibi sevemeyecek. Bana eskisi gibi gülmeyecek. Bunları biliyorum! Allah'ım... Çok acı çekiyorum! Keşke... Keşke iki yıl önce, şimdiki aklım olsaydı. Ama... Ama...” Sesi soldu. Gözleri dolmuştu.

“Ne yapacaksın peki?”

“Ne yapabileceğimi bilmiyorum! Bana karşı çok mesafeli...”

“Ama az önce dans ederken sana tutkun bir adam gibiydi. Herkesin önünde çocuğunu kabul ederek seni onurlandırdı.”

“Öyle mi?”

“Senin hafif bir kadın olarak görülmemeni sağladı. Büyük patronun kadını olduğunu vurguladı. Çocuğunun annesi olarak seni kabullendiğini

ilan etti.”

“Biliyorum... Bundan ben de hoşlandım. Ama acele etmeyeceğim... Ona birkaç hafta zaman vermek istiyorum. Bana yine evlilik teklif etmeyecek... Bunu açıkça söyledi. Onunla hâlâ evlenmek istemediğini sanıyor. Onu sevdiğimi de bilmiyor. Herkes görürken bu budala adam gerçeği neden görmüyor sanki?”

“Önceden de onu aynı şekilde kandırmadın mı?”

Natalia başını eğdi. Kostas haklıydı ama önceden bu kadar tutkun değildi ki. Her dakika ona olan aşkının büyüdüğünü hissediyordu. Bir barajdaki minicik bir çadağın büyüüp sellere dönüşecek bir yarık olması gibiydi. Akli onunla meşgul olmadan geçen bir saati bile yoktu. Ya hiç evlenme teklif etmezse ne olurdu? Olsun, onunla evlenemese bile beraber geçirmeyi umduğu güzel geceler vardı. Eskisi gibi onun sevgilisi olur ve dırıldanmadan kollarında olmanın tadını çıkarırdı. Adam nasılsa çocuğunu görmeye gelecekti. Geleceğini biliyordu. Bu arada onu baştan çıkarmak da kendi işiydi. Biliyordu ki o da kendisiyle sevişmekten zevk alıyordu. Belki ileride yine kendisini sevmesi mümkün olurdu? Sevmesi için elinden geleni yapacaktı.

16. BÖLÜM

Yağışlı bir sabahı. Genç adam sabahın köründe uçaktan indi. Daha çok erkendi, beşi biraz geçiyordu. Amerika'dan doğruca Yunanistan'a gelmişti. Yorgundu ama çocuğunu ve... dünyanın en güzel kadınına göreceği için heyecanlı olduğunu kabul ediyordu.

Kendisini karşılayan şirket arabası ile eve vardığında yorgunluğunu unutmıştu bile... Kapıdaki görevli uyukluyordu, yanından geçerken ruhu bile duymadı. Elinde Natalia'nın kendisine verdiği anahtar vardı. Asansörle onun katına çıktı. Kapıyı sessizce açıp içeriye girdi. Allah'tan arkadaki zinciri takmamıştı. Natalia artık arada sırada habersiz geleceğini bildiği için zinciri takmıyor, sadece kapıyı iki kere kilitliyordu.

Çok erken olduğu için ikisi de uyuyor olmalıydı. Küçük valizini kenara bırakıp ceketini çıkardı. Önce oğlunun odasına gitti. Sevgiyle süzdü onu... Siyah saçları birbirine karışmıştı. Üstü açılmıştı. Ev sıcaktı ama yine de örtüyü göğsüne kadar çekti. Çocuk kıpırdanıp uykusunda gülümsedi. Dayanamayıp eğildi ve yanağına bir öpücük kondurdu. Bir süre seyretti güzel oğlunu. Uzun zamandır bu kadar mutlu olduğunu hatırlamıyordu. Baba olmak kendisini değiştirmişti. Şimdi Natalia'ya sahip çıkması için babasının neden kendisine yalvardığını anlıyordu. Dünyanın en kötü babası bile evladı için titreyebilirdi.

Natalia'nın odasına gitti.

O da oğlu gibi üstünü açmıştı. Soyunmadan önce bir koltuğa oturup onu seyretti. Uzun, kıvrır kıvrır saçları yastığa dağılmıştı. Sımsıkı kapalı gözleri, huzursuz uyuduğunu belli ediyordu. Üzerinde yine ince askılı bluzu vardı. Elinde olmadan güzel göğüslerini seyretti. Kaç haftadır ona yeniden bağlanmaya başladığını kabul ediyordu. Ama artık onda bir gariplik vardı. Artık eskisi gibi nefretle bakmıyordu. Daha sıcak ve daha sevgi dolu olduğunun farkındaydı. Belki de çocuğunun babası olduğu için öyle davranıyordu... Ona hâlâ güvenemiyordu. Her an intikam için yine kendisine nefretle saldıracağını düşünüyordu.

Yavaşça soyunup yanına uzandı. Natalia hemen kedi gibi sırtını kendisine yaslamıştı. Kalçalarının tatlı yuvarlaklığı doğal bir tavırla kucağına yerleşti. Memnun bir mırıltı çıktı kadının ağzından. Tamer gülümseyerek elini ince beline doladı. Avucunu çıplak göbeğine yasladı. Yirmi yaşında

bu kadar güzel bir kadını kollarında tutmak, her erkeğin arzusu olabilirdi. Uykusunda kıpırdanan Natalia, hafifçe başını çevirip onun geldiğini hissettiğini belirtti. Genç adam dudaklarını mis kokulu saçlarına dayadı. Gözlerini yumdu. Yorgundu ama uykusu yoktu. Zaten bir saat sonra kalkma vakti gelecekti. Sonra o günün cumartesi olduğu aklına geldi. Erken kalkmalarına gerek yoktu. En iyisi bu güzel yaratığın yakınlığının tadına varmaktı. Belki biraz uyuyabilirdi bile.

Natalia yarı uyurken onun iri elini tuttu ve bluzunun içine soktu. Göğüslerini kavramasını sağladı. Memnun bir mırıltıdan mayıladı. Adama daha da yaslandı. Bir süre avucundaki göğsü yavaşça okşayan genç adam, onun uykusunu bölmek için sadece tutmakla yetindi. Avucundaki şeylerin ısınıp unutmaya çalışarak gözlerini yumdu.

Birkaç dakika sonra farkına varmadan uykuya dalmıştı.

Yine de çok sonra, genç kadının yataktan kalktığını hemen hissetti. Uykuya dalalı bir saat olmuştu. O banyoya gidince saate bakmıştı. Onun banyoda çıkardığı sesleri dinledi. Pek iyi değil gibiydi. Huzursuzca yerinden kalktı. Hastalanıyor muydu yoksa?

Banyoya girdiğinde, Natalia'yı yüzünü yıkamış ve bembeyaz bir halde buldu. O hali ile bile o kadar güzeldi ki... Beyaz bluzu ve siyah külotu ile çok seksiydi. Narin omuzları biraz çökmüştü. Genç adam hemen yanına yanaşıp gözlerinin içine baktı.

"Natalia?" diye sordu yavaşça. "İyi misin?"

"Evet... Evet iyiyim..." Gülümsemeye çalıştı. "Birden bulantı geldi." Uzanıp dudaklarını adamın kine yapıştırdı. Dişlerini yeni fırçalamıştı. Ağzı mis gibi nane kokuyordu. "Hoş geldin," dedi güzel ve yumuşak bir sesle. "Bu hafta gelmezsin sanıyordum..." dedi sonra sevinçle. "İkimiz de çok üzülüyorduk."

"Seminerin kalan kısmına katılmadım..." diye mırıldandı adam. Hâlâ kadının sağlığından şüpheleniyordu.

"Oğlunu mu özledin?" diye sordu Natalia. Aradan geçen haftalara rağmen hâlâ genç adamla aralarındaki mesafeyi yok edememişti. Şu bir gerçekti ki, adam oğluna bayılıyordu. Ona rapıyordu. Turan da babasını çok seviyordu artık. Kucağından inmiyordu. Yerlerde boğuşmalarını izlemek ise harika bir keyifti.

"Özledim..." diye kısaca mırıldandı genç adam. Gözleri hâlâ inceler gibi Natalia'nın yüzündeydi. "Gerçekten iyi misin?"

“Evet... Hadi yatağa... Sen bana sarılınca çok daha güzel uyuyorum...”

Kendisini yatağa atan Natalia, keyifle onun kollarına sığındı. İnce bacıklarını adamın bacaklarına sardı. Başını göğsüne yaslayıp, dudaklarını boynuna gömdü. Mis gibi erkeksi kokusunu burnuna doldurdu.

Tamer de ona sıkıca sarılıp kendisine çekmişti. Avuçları narın sırt kemiklerinde gezinerek onu biraz ovdu. Kedi gibi mırıldanan Natalia, ona iyice yapıştırdı vücudunu. Ellerinin harika olduğunu düşünüyordu.

“Ne güçlüsün...” dedi keyifle.

“Sen de yumuşacıksın.”

“Sopa gibi değil miydin?”

“Gördüğüm en tatlı sopasın.”

Genç kadın da ellerini adamın göğsünde gezdiriyordu. Uykusu kaçmıştı bir kere... Yavaşça aşağıya indirip genç adamın bacaklarının arasına uzandı.

“Yolculuk yorucu muydu?” diye sordu safça. Avucunu, bulduğu şeyin üzerinde utanmazca gezdiriyordu.

“Bayağı sarsıntılıydı,” diye mırıldandı Tamer sanki her şey normalmiş gibi...

“İki haftadır görüşmüyoruz... Beni özledin mi?” diye sordu Natalia. Muzipçe onun gözlerinin içine bakıyordu. Elleri aradığı şeyi rahatça bulduğu için, adamın kendisini ne kadar özlediğini anlamıştı.

“Hiç özlemedim...” diye garip bir sesle mırıldandı Tamer.

“Yalancı... Elimde kesin ispatı var!” Bu erotik vurgu üzerine Tamer dudaklarını hafifçe büzdü.

“Ne olacak peki şimdi?”

Gülerek dudaklarını ona uzattı Natalia. “Turan bir saat daha uyur... Bir şeycikler yapalım mı?”

“Hasta değil misin?”

“Canavar gibiyim... Senin üstüne bile atlayabilirim şimdi...”

Üzerlerinde zaten örtü yoktu. Aydınlanmaya başlayan odada birbirlerini oldukça net görebiliyorlardı. Genç kadın adamın üstündeki tek giysi olan sıkı iç çamaşırını yavaşça çekip çıkardı. Bir süre eliyle adamın her yerini okşadı. Dudaklarını az önce okşadığı yerlerde gezdirirken, onun ellerinin de bluzunu çekip çıkarmasına izin verdi. Geri çekilip, hayranlıkla adamın vücudunu seyretti.

“Yeni yara yok galiba?” diye mırıldandı.

“Artık daha usluym...”

“Meltem için mi?”

“Hayır... Sen ve oğlum için!”

“Doğru cevap!” Güldü... Kendisini yatağa sırtüstü fırlattı. Kollarını ve bacaklarını iki yana açıp onu davet etti. “Hadi sev beni... Her yerimi öpmeni istiyorum. Vücudum seni çok özledi...”

İki haftalık özlemle beslenen arzulu bir sevişmenin ardından birbirlerine sarılmış bir halde uykuya daldılar. Neden sonra Natalia, yanına tırmanan bir şey hissetti. Gözlerini zorlukla araladı. Hemen yanında oğlunun sevimli yüzünü görünce, sevgiyle gülümseyerek onu da kollarına çekti. Şimdi çıplak göğsünün birisine kocası, diğerine de oğlu yatmıştı. Onu süttten keseli çok olmuştu ama oğlan aynı babası gibi memeleriyle oynamaya bayılıyordu.

Hayatının en önemli iki erkeği de uyurken, bir süre sonra yavaşça onların başını yastığa bıraktı. Hareketsiz yatmaktan vücudu uyuşmuştu. Kalktıktan sonra banyoya gidip güzelce yıkandı. Saçlarını kurutmayı sonraya bırakıp yatak odasına geri döndü. İç çamaşırı giydi. Daha göbeği çıkmamıştı. Bu sefer eskisi gibi değildi. İlk hamileliğinde bulantıları çoktu ama bunda öyle bir şey yoktu. Bu sabahki hafif bulantı olmasaydı çok rahat olduğu söylenebilirdi. Belki de o dönem bulantılarının yoğunluğu, yaşadığı stres yüzündendi. Oysa şimdi hiçbir derdi yoktu. Şimdi tüm derdi sevdiği adam ve çocuğuydu. Gayet rahat bir hamilelik dönemi geçiriyordu. İki aylık hamile olduğunu henüz Tamer bilmiyordu. Söylemek istiyor ama tepkisinin ne olacağını bilmediği için çekiniyordu. Eninde sonunda söylemek zorundaydı tabii. Yoksa adam özellikle kendisinden gizlediğini sanabilirdi. Güzel bir ortam bekliyordu sadece...

Kahvaltıyı hazırladı. Arkasında bir hareket hissedince döndü. Tamer oğlunu sırtına almış, gülerek mutfaktan içeriye girmişti. Oğlanın küçük ama güçlü parmakları babasının boynuna dolanmıştı. O da kıkır kıkır gülüyordu. Genç adam çocuğu tepesinde takla attırıp önden kucağına aldı. Daha yıkanmadığı belliydi. Üstünde sadece iç çamaşırı vardı. Eğilip genç kadını ansızın öptü ve sonra çocuğunu yere bıraktı.

“Hadi bakalım, baba bir duş alsın da gelsin, sen de burada biraz oyna oğlum...” dedi Türkçe. Turan iki dilden de çat pat bir şeyler anlamaya başlamıştı.

Natalia'ya göz kırıp uzaklaştı. Natalia gülümsedi. Onun evde olması bile yeterdi. Eve birden hayat gelmiş gibiydi. Evde bir erkeğin olması o kadar harika bir duyuydu ki, içi yaşama sevinciyle doluyordu. Henüz tam

olarak bir aile değillerdi ama bu bile kendisine yetiyordu.

Önce oğluna kahvaltısını yaptırdı. Bu arada sevdiği adamın gelmesini bekledi. Banyodan çıktıktan sonra güzelce giyinmiş olan Tamer, mutfığa hayat dolu bir halde girmişti. Sabah seksi onu canlandırmış gözüküyordu. Uzanıp, kızarmış tereyağlı ekmeğinden ısıırken, her ikisini de gözünün ucuyla süzmeyi ihmal etmiyordu. Çocuğunun ağzına mamasını verirken, onun kendilerini süzdüğünü fark etti.

“Ne oldu?” dedi masumca.

Adam omuz silkti. “Bir bakıcı tutmayı düşünmedin mi?”

“Tedra var ya?”

“Ama o hafta içi geliyor. Sen daha ağzına bir lokma bile koymadın.”

Natalia güldü. “Başka bakıcıya gerek yok. Ben çocuğuma bakmaktan hoşlanıyorum. Zaten gündüzleri görüşemiyoruz diye onu çok özlüyorum. Ayrıca sütten kestiğim için biraz mızımız. Yemek istemiyor. Hâlâ babasının oyuncaklarında aklı...”

Adam da güldü. Onun göğüslerini okşamaya doyamadığı doğuydu. “Onlar sadece birimizin olabilir!” dedi alayla.

“Doğru... ama sanırım... yeni bir ortak geliyor...” diye umursamazca fısıldadı genç kadın.

Natalia gözünün ucuyla sevdiği adama baktı. Hafif sesle söylediği lafı onun anlayıp anlamadığını merak etti. Adam çayını yudumlarken, anlamamış gibi bakıyordu. Sonra fincanını masaya bıraktı. Zeki kahverengi gözleri ne düşündüğünü belli etmiyordu.

“Hamile misin?” dedi sonra birden. Sesi sert miydi, şaşkın mıydı anlamadı. Fakat şıp diye anlaması, onun ne kadar dikkatli ve zeki olduğunu gösteriyordu. Natalia çocuğunun ağzına bir kaşık daha mama verirken başını salladı.

“Evet...”

“Bana bak Natalia...”

Genç kadın başını çevirdi. Sevdiği surata baktı. Doğal olmaya çalışıyordu. Telaşlı gözükmemeliydi. Adam yanlış anlayabilirdi. “Evet,” dedi sakince.

“Nasıl oldu bu?” diyen erkeksi ses biraz sert miydi ne?

Onun bu habere sevinmediğini hisseden genç kadın, boğazına tıkanan yumruyla hafif bir nefes aldı.

“Oldu işte!”

“Anladım da... Nasıl oldu?”

“Sen farkında değil misin sanki? İki aydır hiç korunduk mu?” Sesi biraz sinirli çıkmıştı. Onun bu habere sevineceğini sanmıştı.

“Hayır ama... İki ayda sadece üç kere gelebildim... Denk geldi sandım...”

“Buraya geldiğin ilk gece söylemeye çalıştım ama geç kalmıştım. Üzgünüm...”

Genç adam derin bir nefes aldı. “Hamilesin yani, öyle mi? Bu sabahki halin de mide bulantısı yüzünden miydi?”

“Evet...”

“Miden bulanırken benimle seviştin?..” Böyle bir şey yaptığı için ona kızgın görünüyordu. Natalia anladı ki adam gerçekten kendisini düşünerek bu lafı etmişti.

“O zaman bulanmıyordu. Eskisi kadar kötü değil... Çok rahat geçiyor.”

“Geçiyor da ne demek? Doğuracak mısın?” Adamın sesi şaşkındı.

Natalia sertçe kaşığı masaya bıraktı. Turan şaşırılmıştı. Bir annesine bir de babasına baktı. İri, çocuk gözleriyle aradaki gerilimi hissetmişti. “Doğuracağım tabii...” dedi sakince. Çok sinirlenip aralarındaki yakınlaşmayı bozmak istemiyordu. “Onu asla aldırmam. Tamer... Ben bu çocuğu da istiyorum.”

Genç adam onun öfkeli ama sakin olmaya çalışan haline baktı. “Bu çocuğun benden olduğundan eminsin, değil mi?”

Natalia sinirden kıpkırmızı kesildi. Yanan siyah gözleri ateşle Tamer’e baktı. Kırıldığı ve kızdığı belliydi. “Ne demek istiyorsun?” dedi ona.

“İkinci kere, nefret ettiğin bir adamdan hamile kalman ve doğurmaya çalışman biraz salakça değil mi?”

“O benim sorunum...” dedi Natalia tersçe. “Ben... sevineceğini sanmıştım!..” Gözleri sulanmıştı ama ağlamadı. Sadece adama kocaman açılmış gözlerle bakıyordu.

“Neden?”

Natalia başını eğdi. Sevinmemişti işte!.. Kalbi o kadar ağrıdı ki az kalsın dengesini kaybedip yere düşecekti. “Üzgünüm...” diyebilirdi sadece.

“Asıl ben üzgünüm...” dedi Tamer yavaşça. Gözleri kadının düz göbeğinde gezindi. “Seni yeniden hamile bırakmak istemezdim. Bu dikkatsizliğime inanamıyorum. Bu yaşta hayatını senden çaldım. Gençliğini bile yaşayamadın. Benim yüzümden genç yaşta tek başına bir çocukla

kalakaldın! Şimdi de bu çocuk...” Natalia başını kaldırıp kendisine göre anlamsızca konuşan adama baktı. Ne demek istediğini anlayamıyordu. O yaşadıklarından memnundu. Bu çocuğu da gerçekten çok istiyordu. Adamın sevinmemesi bu yüzden miydi? Kendisini?.. Yok daha neler? Ama acaba?..

Genç adam dişlerini sıktı.

“Bazen keşke o gece babanın evine gelmeseydim diye düşünüyorum... Onun ölümüne bilerek sebep olduğumu düşünüp pişman olduğum çok günler oldu. Ona karışmasaydım intihar etmeyecekti. Onun için üzül-düğümde değil... O başına geleni hak etmişti. Ama o gece sen benimle tanıştın ve tüm hayatın değişti. Kaderinin bana bağlandığı günden beri güzel yüzün gülmedi. Eğer o gece olmasaydı... sen belki de Kostas gibi iyi bir gençle evlenmiş ve mutlu bir hayat yaşıyor olurdun. Çocuğun sevdiğin bir adamdan olurdu.” Derin bir nefes aldı. Bakışları çok farklıydı... “Sen... beni terk ettiğinde... bir süre sonra sana hak verdim. İntihar hariç, ölmek için elimden gelen her şeyi yaptım... Doğan ile olmadık yerlere gittim. Kahretsin! Olmadı! Bir türlü başarılı olamadım... Allah beni kahretsin ki, ne yaptıysam hiç biri amacına erişemedi!”

Natalia duyduklarına inanamıyordu. Donup kalmıştı. O da onun ölmesi için az dua etmemişti ama aslında... asla böyle bir şey istememişti. On beş yaşının sonlarındayken bile, onun etkisi altına girmişti ve gizlice onu seyretmek bir alışkanlık olmuştu. O dönem bunu nefret sanmasına rağmen ondan hoşlandığını çok iyi biliyordu. O ölürse kendisi ne yapardı ki? Onsuz bir hayatı nasıl yaşayabilirdi? Bu fişkırان enerji ve gücün, bilmediği denizlerde bilmediği derinliklerde yok olup gidebileceğini düşünürdü sık sık. Bazen bir çığın altında kalacağını... Bazen parçalanarak yanmış bir arabadan çıkarılacağını... Kör bir kurşunun şu yakışıklı yüzdeki sevimliliği yok edebileceğini... Daha bir sürü ihtimalle dolu iki yıl geçirmişti. Hâlâ korkuyordu. O hayatının erkeği idi. Onsuz nasıl mutlu olabilirdi ki? Ayrıldıktan sonra ölmek için bu kadar uğraştığını bilmek zaten ağlamak üzere olan kızın gözyaşlarının yavaşça süzülmesine sebep oldu.

Ölseydi kendi suçu olacaktı!..

Tamer ona bakarken huzursuzdu. Kızın yaşlarını seyretti bir an. “Üzgünüm...” dedi yine yavaşça. “Elimden gelseydi... ölebilmek isterdim. Mümkün olsaydı... benimle tanışmamış olman için elimden geleni yapardım...”

Aniden kalktı ve mutfaktan çıktı. Şok içindeki Natalia öylece kalakalmıştı.

“An...ne! Bab...ba!” diyen çocuğuna baktı. Turan sanki ortamı yumuşatmak ister gibiydi. Ona gülümseyip çocuğunu yere bıraktı. Gözyaşlarını elinin tersiyle sildi.

Bu kadar yeterdi! Artık umurunda değildi. Gerçeği ona hemen açıklayacaktı. Daha fazla saklamayacaktı. Tamer’in kendisini yeniden sevmesini beklemeyecekti. Gururunun incinmeyeceğini biliyordu. İçindeki üzüntüyü ve derdi silebilecekse eğer, onu ne kadar çok sevdiğini ve sonsuza kadar affettiğini söylemekten çekinmeyecekti. Artık babası için üzüntü duymadığını ve her şeyin geride kaldığını ona dürüstçe ifade etmeliydi. Gerçekten de geçmişte olan hiçbir şey umurunda değildi. Onu sadece o olduğu için seven bir kadın olduğunu, çocuğunu doğurmak için nasıl can attığını bilmesini istiyordu. Bu ikinci bebeğin kendisi için bir ödül olduğunu düşünüyordu. Hamile kaldığı için asla pişman değildi.

Aceleyle mutfaktan çıktı. Minik oğlu da yürüyerek arkasından geliyordu. Tam koridora gelmişti ki, dış kapının kapandığını duydu. Önce anlamadı. Sonra dönüp dış kapıya gitti. Kapıyı açıp baktı ama dışarıda kimseyi görmedi. Başını askıya çevirdi. Tamer gitmiş olabilir miydi?

Üzüntüyle gittiğini anladı. Genç adamın ceketi askıda yoktu!

Aceleyle telefonu eline aldı. Nereye gitmiş olabilirdi? Numarasını çevirip endişeyle bekledi. Genç adamın telefonu çalışıyordu ama açan olmadı. Sonra bir ses duyunca kulak kabarttı. Ses yatak odasından geliyordu. Oraya doğru merakla yöneldi. Genç adamın telefonu yatak odasında kalmıştı. Telefonunu bile almadan çıkıp gitmişti.

Bir süre bekledi. Gideli bir saati geçmişti. Neredeydi bu adam? Sonra dayanamadı, telefonu yeniden eline aldı. Bir çılgınlık yapmasından korkuyordu. Sabahın köründe önüne gelenle tartışıp başını derde sokmasını istemiyordu. Aklına Kostas gelmişti. Pek umudu yoktu ama onun Tamer’i bulma şansı olabilirdi. Belki de şirkete gitmişti? Başka nereye gidebilirdi ki? Bugün ana bürolar öğlene kadar çalışıyordu. Kendisi cumartesi günleri işe gitmiyordu ama çoğu kişi öğlene kadar oradaydı.

Tam telefondan Kostas’ın numarasını bulmuştu ki kapıda bir tıkırtı duydu. Elindeki telefonu heyecanla koltuğun üstüne fırlattı. Aceleyle kapıya koştu. Önüne yeni gelmişti ki, kapının açıldığını gördü. Evin anahtarı Tamer’den ve Tedra’dan başkasında yoktu. Tedra hafta sonu gelmezdi...

Kalbi heyecanla çarparken, sakın görünmek için elinden geleni yaptı.

Kapının önünde sevdiği adam görününce gözleri parladı.

İkisi bir an bakiştılar. Natalia onun boynuna atılmak istiyor ama yine de cesaret edemiyordu. Tamer kapıyı ardından kapatıp anahtarı öylesine bir kenara bıraktı. Ellerini cebine sokup yeniden inceleyen gözlerle genç kadını seyretti. Natalia elleri arkasında, utangaçça duruyordu. Döndüğü için mutluydu. Mutluluğu gözlerine yansımıştı. Dudakları gülümsemeye hazırdu.

Tamer kadının bakışlarındaki ısıyı algılıyordu ama eski tecrübeleri yüzünden bir türlü onun bu haline güvenemiyordu. Fakat şu haliyle o kadar da güzeldi ki! Hem de yine kendi çocuğuna hamileydi. Üstelik de anlamadığı bir sebepten bu çocuğu çok istiyormuş gibi duruyordu.

“Sanırım evlenmeliyiz...” dedi yavaşça. Natalia’nın gözleri mi parlamıştı? Daha dikkatle süzdü onu. Natalia da gülümsedi. Başını salladı hevesle...

“Bence de!”

“Öyle mi?” Genç adam şaşırılmıştı. Sonra toparladı kendisini. “Bana dayanabilecek misin?”

“Şu ana kadar şikâyet ettim mi?”

Adam kararsızca kaşlarını çatı. Dudağı büzülmüştü biraz. Sonra omuz silkti. “Hayır... Etmedin...”

“Evet etmedim...”

“Neden?”

“Ne neden?”

“Anladın işte! Çok tatlısın... Fazla iyisin...” Tereddütlü sesi Natalia’yı gülümsetti.

“Büyüdüm artık... Çocuk değilim. Sevgilimin ne kadar çekici olduğunu ve... artık intikamın... saçma olduğunu biliyorum.”

“Öyle mi?” Ona doğru bir adım attı ama dokunmadı. Başını eğdi dikkatle... “Sürekli gözüm senin üstünde olacak ama?” dedi dik dik.

“Harika olur...” dedi Natalia.

“En kısa sürede evlenmemizi isteyeceğim...” Gözlerini yine kısıyordu.

“Fena olmaz...”

“Benimle İzmir’e gelmeni isteyeceğim...”

“Severek gelirim...” Çoktan razıydı buna.

“Hemen hemen her gece beni göreceksin...”

“Dört gözle eve gelmeni bekleyeceğim...”

Genç adam nihayet gülümsedi. “Belki... arada yine başımı derde sokacağım...”

“Sen benim kahramanımsın! Hep arkandayım...” Adamın elleri beline uzanınca Natalia mutlulukla ona sarıldı. Gövdesini vücuduna yapıştırıp başını geriye attı. “Yine de dikkatli olacaksın... değil mi? Bana verdiğin söz yine geçerli olsun. Ben... artık... sensizliğe... dayanamam.”

Adamın dudakları kendisinininkine eğilince, istekle parmak uçlarında yükseldi. Dudakları birbirine dokunmadan önce durakladı Tamer...

“Ben bu işten hiçbir şey anlamadım...” dedi garip bir sesle.

“Ne... neyi anlamadın?”

“Bunları niye kabul ettiğini... Neden kollarımda bu kadar rahat olduğumu... Neredeyse... beni sevdiğini düşüneceğim...”

Natalia kıkırdadı.

“Ahmak adam...” dedi keyifle. “Her konuda cin gibisin... Konu bana gelince aptal oluyorsun! Seni seviyorum tabii! Haftalardır bunu belli etmeye çalışıyorum...”

“Öyle mi?” Kadını aniden kucaklayıp oturma odasına götürdü. Küçük Turan da halının üstüne oturmuş ilgiyle reklamları seyrediyordu. Bir an annesiyle babasına bakıp yeniden önüne döndü. Tamer kollarındaki güzel yarattığı bırakmadan üç kişilik koltuğa oturdu. Kucağında tuttuğu kadını önce dudaklarından kısaca öptü. “Son söylediğini bir daha söyle bakalım. Bu sefer şahidim var! Oğlumun önünde yalan atamazsın!” dedi garip bir sesle.

“Ahmak olduğunu mu?”

“Sonrasını...”

Natalia hafif ciddileşti. Gözleri bir an adamın biçimli dudaklarına kaydı. Bakışlarını kaçırıp güç toplamaya çalışmıştı. Sonra yeniden gözlerine baktı. Bu adamı o kadar çok seviyordu ki, nasıl ifade edebileceğini bilemiyordu. Hissettiğinin yarısını anlatabilseydi şanslıydı.

“On beş yaşımdayken... hem babama yaptıkların için... hem de Türk olduğun için... senden nefret ettiğimi sanıyordum.”

“Ediyordun...” diye kısaca açıkladı genç adam.

“Ben de öyle sanıyordum. O gece... babamın öldüğü gece bile... senden çok etkilenmişim. Sen savcının odasında beni kenara çekip konuşurken... gözlerine nasıl bakakaldığımı hatırlasana!”

“Hayatımı cehenneme çevireceğini söylemiştin...”

“Kendimi ancak böyle kandırabilirdim... Sen o gece bana dokunduğunda hep tiksinti duyduğumu zannettim. Oysa değildi.”

“Neydi?”

“O zaman adını koymak istemiyordum. Uçakla İzmir’e giderken hep seni seyrettim. Şu heykel gibi vücudunun ne kadar güzel olduğunu bile düşünmüştüm. Komik, değil mi? Daha on altı bile yoktum ama aklımda senin vücudun vardı. Seks sapığı olacağım o zamandan belliymiş...” Kıkırdarak ellerini gömleğinin iki düğmesi arasından içeriye soktu ve göğsünü hafifçe okşadı.

“Beni tahrik etme de devam et hadi...”

“Peki, tamam... Sonra sen o ilk gün, benim elimden tutup yemeğe gitmek için ısrar ettin. İşte o zaman her şey bitti. Artık kalbimi kazanmıştın. Sana olan ilgim yüzünden hep kendime kızdım. Sen İngiltere’ye beni görmeye geldiğinde o yüzden seni görmek istemedim. Aslında çok istiyordum. Fakat sen bana çocuk muamelesi yapıyordun. Göğsü açık şeyler giyerek ertesi yaz sana kendimi göstermeye çalıştım ama sen hep açık giyiniyorum diye bana kızdın...”

“Küçüğüm... O zamanlar bu göğüsler sende yoktu ki,” diye alay etti adam. “Hoş, şimdi de görünürde fazla bir şey yok ya!”

Natalia kıkırdadı yine. “Doğumda büyür diye ummuştum ama fazla büyümedi... Sütüm kesilince yine küçüldü. Bu yüzden iki senede bir doğum yapmaya düşünüyorum.”

Adam da gülerken ona biraz daha sarıldı.

“Ben memnunum... Biraz zorlasam şekerleme gibi hepsi ağzımda kaybolacak...”

“Ama şekerlerinin yakında bir ortağı olacak...”

Adam yavaşça elini karnına koydu. “Evet...” diye mırıldandı. Sonra hızlıca konuyu değiştirdi. “Devam et bakalım. Kaldığın yerden... Saat bile atlama...”

“Peki... o halde havuz başında benim göğüslerimi okşadığın güne gelelim...”

“Okşamadım...” diye homurdandı adam.

“Okşadın...” diye inat etti Natalia gülerken. “Ama çok güzeldi... O gün o saçma plan aklıma gelmişti işte! Fakat asıl amacımın sana dokunmak ve senin de bana dokunman olduğunu sonradan anladım. Sen bana dokunduğunda ne hissedeceğimi çok merak ediyordum. Tiksini memek beni...”

daha çok şaşırttı. Üstelik çok hoşuma gitmişti. Şimdi bile göğüs uçlarımın nasıl sertleştiğini hatırlıyorum...”

“Plan yaptığını anladım ama... sanırım ben de cazibene kapılmaya başlamıştım,” diye onayladı Tamer.

“Seni sevdiğimi anlamam gerekirdi... Ben biliyordum ama açıklayamıyordum. Aylarım sana olan tutkumla geçti. On sekizinci yaş günümde kötü bir şeyler olacağını hissetmiştim. Seni çok sevmeme rağmen elimde değildi. O, sanki ben değildim. İçimden hep bana engel olmanı, beni dinlememeni diledim. Beni bırakmaman için Allah’a yalvardım. Sözlerime gülüp geçmeni, beni kollarına almanı istedim. Sonra çok pişman oldum ama... dönüşü yoktu. Ve seni bir daha göremedim. Sen beni havaalanına bile geçirmeye gelmedin! Gelseydin eğer... Seni bir daha görseydim eğer... kesinlikle vazgeçecektim. İki yıl beni aramanı bekledim... Sana çocuğumuz olduğunu nasıl söyleyeceğimi aklımda bin kere kurmuştum. Fakat sen beni hiç aramadığın gibi... Kristos’a bile sormadın. Sonradan ümidimi yitirdim.”

Eliyle adamın pürüzsüz cildini okşadı. Parmak uçları yanağındaki yarada gezindi.

“Sen de bu arada kendini öldürmeye çalışmakla meşgulmüşsün!” dedi iğneleyerek.

“Beni sevdiğini hiç düşünmedim...” diye mırıldandı adam.

“Nasıl bu kadar kördün peki?”

“Beni nefret dolu sözlerle çok güzel inandırdın... İşin doğrusu... hâlâ inanmakta güçlük çekiyorum. Her an kucağımdan fırlayıp bana yine nefret kusacakmışsın gibi geliyor...”

Natalia adamın ne kadar kırıldığını çok iyi anlayabiliyordu. Eliyle okşadığı yüze dudaklarını yanaştırdı. Yanağını, şakağını, yarasını ve en son dudağını küçük öpücüklerle boğdu. Sonra alnını alnına dayadı...

“Bir daha beni bırakma Tamer...” dedi sevgiyle. “Seni o kadar çok seviyorum ki... bu bana gerçekten acı veriyor. Senden başka hiçbir erkeği düşünmüyorum. İki sene boyunca hep seviştığımız, gezdiğimiz günleri düşündüm. Her gece yatağımda ağladım... Bunu biliyor musun? İstisnasız her gece... Hep yanına dönmek için bahaneler aradım. Kaç kere uçakla gelmek ve seni yine görmek istedim. Meltem’in düğününde, o beni davet etmesine rağmen, senden bir ses çıkmayınca öyle üzüldüm ki... Gelmeyi çok istedim ama tepkinden korktum. Gerçekten de bu yaz kutlamaları

olmasaydı ve seni yine göremeseydim... ne kadar dayanırdım bilmiyorum. Sen o gece bana öyle soğuk davranınca kalbim dondu. Seni tamamen kaybettiğimi düşünüp çılgık çılgına ağlamak istedim. Elimdeki tek silah kullanmak zorunda kaldım. Eğer oğlunu sana söylemeseydim... beni bırakıp gidecektin! Değil mi?"

"Evet..." diye mırıldandı adam. "Seni yine görebileceğimi biliyordum ve... daha da güzelleşmiş olarak görmeyi beklemiyordum. Sandım ki böylece eski defteri kapatabilirim. Seni sevmiş olduğumu unutabilirim..."

"Ah..." Genç kadının yanaklarından yaşlar süzülüyordu. "Yine beni sevmen için ne yapabileceğimi bilmiyorum... Ama yanında olduğum sürece umurumda değil. Belki... bir gün beni yine seversin?.."

Adam onun yaşlarını sildi. Gözleri güzel yüzündeydi. Sonra dudaklarını kırmızı dudaklara yanaştırdı.

"Az önce aşağıya indim..." dedi durgun bir sesle. "Kapıdaki güvenlik görevlisi kahve içiyordu. Onunla biraz konuşup kahve içtim. Bu arada biraz düşündüm... Seni artık sevmediğimi iki yıl boyunca kendime tekrar etmişim. İlk altı ay çok korkunçtu. Doğan sürekli benimle dalga geçti. Sonra kendimi toparladığıma inandım. Ama o parti gecesi seni Kostas'ın kolunda gördüğümde, az kalsın Kostas'ın gırtlığını sıkacaktım..."

"Öyle mi?" Natalia, gözyaşları arasından gülmeye çalıştı. "Ama hiç de öyle durmadın?.. Bana buz gibi bakıp, Kostas'la ertesi gün buluşmak istedin..."

"Onun sana layık olup olmadığını anlamak içindi. Onu sevdiğini düşündüm önce... Aradan çok sular akmıştı ama buna rağmen onun kolunda gelmen beni sandığımdan çok üzmüştü. Fakat onu seviyorsan eğer... buna dayanabilirdim. Yeter ki mutlu olsun diyordum. Hayatını mahvettiğim için, kendi aşkımın reddedilmesinden daha çok acı çekiyordum."

"Ama... sen hayatımı mahvetmedin ki! Bana harika bir çocuk ve bir sürü güzel anı verdin."

"Şimdi böyle diyorsun. İki sene önce durum farklıydı!.."

"Tamer... Yalvarırım artık beni geçmişte yaptığım o büyük hata ile cezalandırma... Unutamayacağımı biliyorum ama ben... çok pişmanım. İki senemizi çaldım. Çocuğunu senden çaldım. Sen bana karşı her zaman öyle iyidindin ki... Seni buz gibi görünce dünyam başıma yıkıldı. Artık nefret edilmenin nasıl kötü bir duygu olduğunu daha iyi anlıyorum. Ama inan bana... sen artık benden nefret etsen bile... seni sevmeye devam edeceğim."

Bu saatten sonra seni asla bırakmam..."

Tamer gülümsedi. Dudakları ıslak kirpiklerine dokundu.

"Dene istersen..." diye fısıldadı. "Sevdiğim kadını ikinci kere bırakacak kadar aptal değilim..."

"Tamer?.." diye fısıldadı Natalia. Buna inanamazdı!

"Ben aşkını kolayca unutacak bir erkek miyim?" dedi genç adam. "Sana karşı sadece cinsel arzu mu duyuyorum sanıyorsun? Seni gördüğüm anda aşkımın yeniden alevlendiğini görmedin mi?"

Natalia yeniden gülmeye çalıştı. Ağlamayla gülme arası bir ses çıktı gırtlığından. "Ha...hayır... Çok iyi saklıyordun doğrusu..." Sesi çekinikti. Onun kendisini yeniden sevdiğine inanamıyordu. "Peki, bu çocuğa hamile kaldım diye niye kızdın? O benim için harika bir ödüldü."

"Kızmadım... Sadece sana yine kötülük yapmışım gibi geldi. O benim için de harika bir ödül oldu!"

"Tamer... Ben bu çocuğu istiyorum. Senden yine çocuk yapmak içimi mutlulukla doldurdu. O gece seviştikimizde hamile kalacağımı biliyordum ve bunun gerçekleşmesi için Allah'a yalvardım. Bunun kötülükle ilgisi yok... Otuzuma kadar senden en az dört çocuk istiyorum. Minik Tamerler istiyorum. Olmaz mı?"

"Ama ben kısıncımdır.. Bana ne zaman vakit ayıracaksın?"

"Zaman bulacağıma emin olabilirsiniz..." dedi Natalia mutlulukla.

"Tedra'yı da Türkiye'ye götürmeye karar verdim. Pazartesi teklif edeceğim. Gelirse sana yardımcı olması çok iyi olacak. Ne dersin?"

"Harika olur. İzmir'i ve senin ülkeni çok merak ettiğini söylüyordu. Erkekleri de tabii!.. Nedense bütün tanıdığım kızlar sizin sünnetli olup olmamanıza takmışlar."

İkisi birden güldüler.

Genç adam elini utanmazca karısının bluzunun altına sokup sutyeni üzerinden göğsünü avuçladı... "Eee... Peki ben daha ne kadar zaman bu oyuncaklarımla oynayabileceğim?.."

Natalia önce oğluna baktı. Çocuğun ilgisi televizyondan yerdeki oyuncaklarına kaymıştı. Gülümseyip elini adamın kasiğine götürdü ve aradığını bulmaya çalıştı.

"Ben şişmanlayıp da sırtüstü yatarken bunu göremeyinceye kadar..." diye fısıldadı. "Emin ol daha çok var."

Bir süre öpüştüler. Natalia heyecanla iç çekti.

"Akşamı nasıl bekleyeceğim bilmiyorum... Ne zaman evleneceğiz?"
"Bence en kısa zamanda. Hem burada hem de benim ülkemde bir düğün yaparız. Ben binlerce kişi tanıyorum. Sen?"

"Ben sadece seni tanırım... Kimse olmadan kıyılan sade bir nikâh da olsa önemli değil."

"Olmaz," dedi adam kesin bir sesle. "Karım benim gözümde hâlâ bir bakire kadar saf ve bunu beyaz gelinlikle herkese göstermek istiyorum. Düğünümüz senelerce konuşulacak."

"O halde..." Natalia utangaçça gülümsedi. "Karnım fazla şişmeden yapalım, olur mu? Hamileyken bakire olduğuma pek kimse inanmaz."

"Büyük düğün büyük hazırlık ister... Ama halledebilirim sanırım. Haftaya ne dersin?"

"Harika olur!" Birkaç dakika sarmaş dolaş kalıp, yerde oynayan çocuklarını seyretiler. Natalia içindeki merakı yenemiyordu. Artık bu hikâyenin sonunu biliyordu ama başını bilmiyordu. Gözlerini adama dikti. "Tamer?..."

"Efendim?"

"Kızma... Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Hı hı... Sor tabii."

"Babamla aranızdaki gerçek mesele neydi?"

Genç adam aşkla ona baktı. Sonra gülümseyerek dudaklarından öptü. "Gerçek falan yok. Hepsi senin bildiğin şeyler ve..." Bir daha öptü. "... hepsi geride kaldı... Öyle değil mi?"

"Evet... Öyle." Bakışları yine de merak doluydu. Tamer kendisinden bir şey saklıyordu.

Ama artık hiç önemi yoktu... Çünkü ona güveniyordu.

17. BÖLÜM

Final

Natalia İzmir'deki evin havuzunda oturmuş, kucığındaki bebeği emziriyordu. Artık daha fazla sütü vardı. Gözü suyun içinde kolluklarıyla yüzen oğlunda ve kocasındaydı. İkisi de çocuk gibi eğleniyordu. Hadi birisi çocuğu ama diğerine ne demeliydi?

Üzerlerine biraz su gelince sıçradı.

"Hop!.." diye uyardı onları. "Yavaş olun... Kızımı ıslatırsanız sizi yaşı günümde davet etmem ona göre! Anne kız kendimiz parti verimiz..."

"Pastanı benim alacağımı unutma!" diye homurdandı Tamer. Kendisini sırtüstü suya salmış, karısı ve henüz üç aylık olan kızını seyrediyordu. Küçük kızın bile teni koyulaşmıştı. Genç adam bazen kızının henüz bir bebek olmasına aldırmadan onu çıplak olarak suya sokuyordu ve garip ki bu iş çocuğun hoşuna gidiyordu.

"Kızım, bak baban bize şantaj yapıyor!" diyerek kızına babasını şikâyet etti Natalia. Küçük bebek anlamış gibi güldü. Memenin ucu, gülerken ağzından kaçırıyordu. Kıvrık saçlarıyla annesinin kopyasıydı.

Telsiz telefon çalınca uzanıp açtı ve hemen onayladı.

"Tamam... Havuzda beklediğimizi söyle..."

Tamer merakla havuzun kıyısına yanaştı. "Kimmiş küçüğüm? Birisini mi bekliyordun?"

"Kristos gelmiş!.. Artık yirmi bir oldum bugün..." Gözleri parlamıştı ama Tamer fark etmedi.

"Yirmi bir olduğunu biliyorum. Ne anlamı var ki?"

"Şirket tamamen benim olmuyor mu? Belki o iş için gerekli kâğıtları getirmiştir."

"Hımm... Unutmuşum... Ama önce şu üniversiteni bitir. Çocuklarımız da biraz büyüsün... Sonra şirketle ilgilenirsin bence."

"Saçmalama! Ne şirketi? Yönetmek umurumda bile değil. Zaten Martin Laws yapıyor tüm işleri. Diğer kontrolleri istemediğimi bildirdim Kristos'a. Yani yine sana bağlı kalacağız. Şirket evliliğimiz de bizim evliliğimiz gibi devam edecek."

"Sen bilirsin..." dedi genç adam anlayışla. "Çocuk kucığında uyuyor galiba. Tedra nerede? Odasına götürsün. Sonra sen de havuza gel... Canım

oranı buranı mıncıklamak istiyor.”

“Sapık!” dedi Natalia gülerek. “Oğlumuz büyüyor artık... Sözlerine dikkat et... Ayrıca Tedra’ya bugün izin verdim. Şu senin genç korumanın izin günüyümüş. Beraber çıktılar... Birbirlerinden hoşlanıyorlar.”

“Öyle mi?”

Natalia kıkırdadı. “Onun da sünnetine merak etmese bari! Sonu kötü bitecek gibi...” Göğsünü çocuğun ağzından yumuşakça çekip bol bluzunun altına gizledi. O arada avukat Kristos da gözükmişti.

Natalia çocuğunu gölgede, onun için hazırladığı, havlulardan oluşan mükemmel yatağa yatırdı. Küçük kız uyuyup gitmişti. Sonra neşeyle ayağa kalkarak avukata el salladı. Yarı yolda karşıladığı avukatı yanaklarından öptü. “Nasılsın Natalia?” diyen adama gerçekten mutlulukla gülümsedi.

“Harikayım... Sen nasılsın?”

“Ben de harikayım... Biliyor musun, Kostas nişanlandı.”

“Evet, haberim var. Beni arayıp söylemişti. Türkçede olduğu gibi, *Hayırlı olsun, Allah devamını getsin!*”

“Sen bayağı Türk kadını olmuştun ya!” diye alay etti yaşlı avukat. Cin gibi gözleri kadının pırıl pırıl cildine, mutlulukla parlayan gözlerine, sevgiyle öpülmeye alışmış olan kırmızı dudaklarına baktı. “Natalia...” dedi yavaşça. “Gerçekten de çok güzelsin!.. Senin için o kadar seviniyorum ki. Mutlu olduğumu görmek çok güzel. Mutlu olduğun her halinden belli.”

“Mutluyum Kristos.” Biraz ileride oğluna su sıçratan kocasına baktı sevgiyle. “Böylesine sert bir adamın bu kadar sevgi dolu olacağına inanamazdım... Beni bir kere bile kırmadı. Çocuklarıma gösterdiği ihtimamın iki mislini bana gösteriyor. Hain... Sevdiğini sık sık söylemiyor ama... inan bana yeterince gösteriyor.” Onunla hâlâ hiç etkisini kaybetmemiş ateşli geceleri düşünmüştü bir an. “Yine de beni deli gibi sevdiğini biliyorum... İşlerini hafifletti. Bize daha çok zaman ayırıyor. Artık berbat maceralara atılmıyor. Sıkılacak zannetmişim ama çocuklarının ve benim daha büyük bir macera olduğumu söylüyor.” Kıkırdadı... “Çok tatlı, değil mi?”

“Evet... İkiniz adına da seviniyorum.”

“Dördümüz... Çocuklarımıza acayip düşkün. Hadi gel... Gölgeye gidelim. Ayaküstü çok tuttum seni burada.”

Havuzun kıyısına geldiklerinde, Tamer bir sıçrayışta sudan çıkı ve ellerini kurularıp avukatın elini sıktı. Yüzündeki eski gergin çizgiler yok olmuştu. Natalia hâlâ adamın vücuduna bakarken midesi düğümleniyor-

du. İçindeki azgın kadını bastırmak için yutkunup döndü ve sezlonguna gitti. Tamer ile biraz ayaküstü sohbet eden Kristos, az sonra genç kadının yanına gelmişti. Tamer hemen havuzun içine, oğlunun yanına gitti ve iki yurttaş bir arada bıraktı.

“Niye otele kalıyorsun?” diye sordu ona Natalia. “Burada bir sürü yerimiz var.”

“Şehre daha yakın... İşlerimi halletmek kolay oluyor.”

“Ne işi?.. Biraz dinlen artık. Eşyalarını toparlayıp yarın bize gel. Hatta bu gece yaş günüm var, biliyorsun. Yaş günümünden sonra birlikte gelebiliriz. Sana oda hazırlatayım...”

“Çok nazıksın... Otele kalmak inan bana benim için daha rahat... Yaş gününe de, üzgünüm ama gelemeyeceğim. Sizi yalnız bırakmak niyetindeyim. Anladığım kadarıyla siz hâlâ balayını bitirememişsiniz.” Sesinde eğlenceli bir iğneleme vardı.

Natalia yine keyifle güldü.

“Sen bize bakma... İki çocuktan sonra balayı mı olurmuş?”

“Ama düğününüz çok güzeldi... Yunanistan’da hâlâ herkes onu konuşuyor... Buradaki ise mükemmeldi. Başbakan, bakanlar, iş adamları...”

“Evet... Hepsi de bir çocuğumun olduğunu görünce şok oldu. Bu Türkler de bizimkiler gibi biraz tutucu sayılır. Neyse, çok yorucuydu ama çok eğlendik. Sayenizde... Sizler de burada olunca kendimi yabancı hissetmedim.”

“Biz de eğlendik. Eşimin hepinize selamı vardı.”

“Sağ olsun... Onu niye getirmedin?”

“Torun yüzünden... Ondan bir dakika bile ayrılamıyor.”

Bir süre gölgede limonatalarını içerken havuzda oynayan iki erkeği seyrettiler. Natalia dudaklarını ısırıyor. Tamer konuşmalarını duyamayacak kadar uzaktaydı.

“Kristos... Bugün yirmi bir oldum,” dedi yavaşça.

“Evet. Biliyorum, nice yaşlara...”

“Gıcıklık yapma! Tamer ile geze geze onun gibi gizemli oldun sen de. Onu kastetmediğimi biliyorsun!..”

“Öyle mi? Neyi kastediyorsun?”

“Yapma lütfen... Bana yirmi bir yaşımda Tamer ile babam arasında geçen her şeyi anlatacağını söylemiştin... Söz vermiştin.”

“Ne? Tamer daha sana anlatmadı mı?” Adam şaşkıncı.

“Hayır! Önemsiz olduğunu ve bildiğimden başka bir şey olmadığını söyledi...”

Adam derin bir nefes aldı. “Tanrım! Natalia... Kocanı çok sev! O gerçekten harika bir erkek. İyi bir baba mı, iyi bir koca mı bilmem ama insan olarak o harika bir insan.”

“Bunu biliyorum... Onu seviyorum ve güveniyorum. Benim bildiklerim hikâyenin tümü değil, değil mi? Daha da kötü şeyler var.”

Adam bir an durdu. Sonra başını salladı yavaşça. “Evet...”

“Nedir? Anlat artık! Söz veriyorum, ne olursa olsun ona olan sevgim azalmayacak. Onu o kadar seviyorum ki, ne yapmış olursa olsun ona olan hislerimde bir değişiklik olmayacak. Annemle yatmış olsa bile umurumda değil.”

“Annenle mi?” Adam garip bir sesle sormuştu. Sonra güldü. “Peki...” dedi sakın bir sesle. “Sen hâlâ kocanın daha da kötü bir şey yapmış olduğundan korkuyorsun... Asla öyle bir şey yok. Anlatayım da dinle o zaman...”

Gözleri Tamer’in üzerindeydi.

“Onu tanıdığımız zaman... baban çok umutluydu. Şirketin durumu kötüye gidiyordu. Ortak iş yapmaya başladılar. Ben de baban için çalışıyordum önceleri... İşler hızla düzeldi. Fakat babanın hem kumar hem de alkol sorunu vardı. Kadın meselesini açmıyorum bile...”

“İnanamam! Ben babamı Noel hariç sarhoş görmedim hiç.”

“Belki de sadece Noellerde ve yazın kısa bir süre gördüğün içindir. Zaman zaman uyuşturucu bile kullandığı olurdu. İki kere yakalandı ama para sayesinde kurtuldu. Bir keresinde de Tamer kurtardı onu... Annenin durumu ise çok farklıydı. O gördüğüm en güzel kadındı ve Tamer’den sadece birkaç yaş büyüktü. Babandan da çok küçüktü. Gençliğinde evlenmek zorunda kalmıştı. Onun tüm hayatı sendin ama sen babanın yanında oldukça tehlikedeydin. Aralarındaki uçurumu görmemen için, ikisi de senin uzakta okuman konusunda hemfikir. Baban seni gerçekten severdi. Sanırım hayatta sevdiği ikinci şeydin. Annene ise garip bir bağlılığı vardı. Onu aldatırdı, üzerdi, zaman zaman şiddet uygulardı ama yine ona dönerdi. Onsuz olamazdı... Annen çok üzgün ve mutsuz bir kadındı Natalia...”

Natalia ağlamamak için kendisini zor tutuyordu. Babasını ve annesini bugüne kadar hiç bu kadar farklı düşünmemişti.

“Ve annem... Tamer’e mi âşık oldu?” diye sordu üzgünce. Kıskanmıyordu... Ona âşık olmayacak bir kadın tanııyordu. Hele annesi gibi bahtsız bir kadınsa...

“Bilemem... Sanırım... Tamer ona asla umut vermedi. Onu asla o gözle görmediğine ben eminim. Fakat o çok zekidir. Bir iki görüşmeden sonra annenin nasıl bir kışak içinde olduğunu anlamıştı. Bir iki kere babanı da uyardığını çok iyi hatırlıyorum. Aklını başına almasını ve kötü alışkanlıklarından kurtulmasını istedi. Ailesine bağlı bir adam olması için hiçbir şeyinin eksik olmadığını söylemişti. Güzel bir karısı ve harika bir çocuğu olan adamın kişiliğindeki çarpıklığı fark etmişti tabii...”

Bir süre sustu. Konunun can alıcı yerine geldiği belliydi.

“Bir gün baban beni aradı. Çok korkmuştu. Sesi zor çıkıyordu. Hemen eve gelmemi söyledi. Gittiğimde anneni baygın buldum. Baban onu çok kötü dövmüştü. Anladığım kadarıyla annenin Tamer’i sevdiğini zannedip kıskançlık krizine girmişti...”

“Demek bu yüzden?..” diye mırıldandı Natalia. “Annemin ölümünde kısmen bile olsa rolü olup olmadığını sorduğumda... bana ‘Evet!’ demişti. Bu muydu mesele?”

“Sanırım... Baban sorumluydu ama Tamer kendisini suçlu hissetti. Eve gittiğimde annen koma halindeydi. Ben de ne yapacağımı bilemedim. O sırada Tamer buradaydı. Ben de onu aradım aceleyle. O geldi ve babanı öfkeyle duvara çarptı. Öyle kızgındı ki korumalar bile yerlerinden kıpırdı. Baban sonra onları kovdu ve yeni koruma aldı. Onların halini de son geceden hatırlarsın sanırım...”

“Sonra ne oldu?”

“Annemi kucakladığı gibi hastaneye götürdü. Baban çıldırmıştı tabii. İyice Tamer’e diş bilemeye başlamıştı. Ben dâhil hepimiz şok içindeydik. Hastane müdürü Tamer’in çok iyi bir arkadaşıydı. Olay karakolluk olmadan Tamer sorunu çözdü. Annen kendisine geldi ve Tamer de babanı benim yanımda tehdit etti. Bir daha böyle bir olay olursa onu kendi eliyle hapse yollayacağını söyledi. Ortaklığı da bitireceği tehdidinde bulundu. Senin etkilenmemen için olayı büyütmeden örtbas ettik. Fakat Tamer her zaman böyle yaptığı için pişmanlık duydu. Annene âşık değildi ama onun incinmişliği ve üzüntüsü Tamer’i her zaman etkilemişti.”

Limonatasından bir yudum alıp boğazını temizledi.

“Annenin hastanede yattığı beşinci gün intihar haberi geldi. Cama çıkıp kendisini aşağıya atmıştı. Baban da çok üzgün gözüküyordu ama Tamer gerçekten perişandı. Her şeyin sorumlusu olarak kendisini görüyordu ve intiharı engelleyebileceğini düşünüyordu. Sonra kötü şeyler olmaya başladı.

Sanırım babam Tamer'den intikam alma planları yapmaya başlamıştı. Çift kişiliğinin bir yarısı ona değer verip saygı duyarken, diğer yarısı da ondan nefret ediyordu. Tamer iki kez ölümden döndü. Kimin yaptırdığı bilinmeyen iki suikasta uğradı. Sonradan babandan olduğu meydana çıktı...

"Ba...babam mı?" diye kekeleydi Natalia... "İnanmam!"

"Ben hâlâ inanamıyorum," dedi avukat.

"Allah'ım!"

"Bir süre sonra Tamer'in anne ve babası da öldü. Bir araba kazasında... Fakat bilirkişi onların da suikasta kurban gittiğini bildirdi. Frenlerin bir süre sonra kopacak şekilde birileri tarafından zedelenmesi sağlanmıştı. Tamer perişandı ama kardeşi için dimdik durdu. Acısını belli etmedi. Sorumluyu bulmak için araştırmaya başladı. Doğan'ı tanıyorsun!.. O da ona yardım etti. İnanılmaz kaynaklara sahipler. Emin değilim ama kocan ve o sanırım devlet için çalışıyorlar. Kimse bilmiyor tabii. Ben de şüphedeyim. İkisnin zaman zaman kaybolup ortaya çıktıkları günler oluyor."

"Ben biliyorum..." diye mırıldandı Natalia. "Ama artık çalışmıyorlar. Doğan'ın geçen seneki büyük patlamada ağır yaralanmasından sonra bırakmışlar."

"Bu iyi..."

"Araştırma başarılı oldu mu?" diye sordu.

"Evet... Doğan'ın da yardımıyla Tamer adım adım gerçeklere yaklaştı. Diğer yandan da ortak oldukları şirketin içi boşaltılmaya başlanmıştı. Tabii Tamer'in bunu öğrenmesi de uzun sürmedi. Her şeyi bir araya getirip önüne koyunca, gerçeği gördü."

"Ya..yani..." diye kekeleydi. "Onun annesiyle babasını benim... babam mı?.." Devam edemedi. İnanamıyordu.

"Evet, Natalia..." diye mırıldandı adam.

"Bir yanlışlık olmalı..." dedi Natalia acıyla.

"Her şey açığa çıkmıştı... Tamer inatla aradı ve Doğan ile birlikte suikastı yapanları buldu, öldürmek istemesine rağmen onları hapse yolladı..."

"Aman Allah'ım... Ben de yıllarca onu suçladım... Babamı öldürdüğüm için ona elimden gelen fenalığı yaptım. O ise anne ve babasını öldürmüş bir adamın... nefret dolu kızını almaya ikna mı oldu?"

"Evet... Hatırlarsan seni istemiyordu tabii. Kalbi kırık. Üzgündü ve acı çekiyordu. O gece onu ben ikna etmeseydim... Şu anda kim bilir nerede olacaktın..."

"Aşkım... Nasıl yaptım ben bu fenalığı ona? Beni bir kere bile üzmedi... Bir kere bile yüzüme vurmadı." Bir iki damla gözyaşı yanağından süzülünce aceleyle sildi. Avukat da üzgünce başını salladı.

"Sana söyledim... O gördüğüm en mert adamdır. Önce baban ile ortaklığını bitirdi. Sonra onu cezalandırmak için işlerinin kötüye gitmesini bekledi. Sanırım o da senin gibi babanın hemen ölmesini değil, biraz acı çekmesini istiyordu. Zaten o desteğini çekince piyasada babanın şirketi hemen değer kaybetti. Tamer'in ona ait olan şeyleri birer ikişer alması ve hedefine gitgide yaklaşması babanı sinir ediyordu. Hata üstüne hata yapıyordu. O sıralar ben de babanı artık daha fazla çekemeyeceğime karar verip yanından ayrılmıştım. Tamer de bana yanında çalışmamı teklif edince memnuniyetle kabul ettim. Babanın pis işlerini örtmekten bıkmıştım artık..."

"Sen söylemesen bunlara asla inanmazdım... Belki de bu yüzden anlatmadı bana..."

"Evet, olabilir. Bir gün gerçeği anlatmasını söyledim ona. O da güldü. Eğer onu seveceksen, bu haliyle sevmen gerektiğini söyledi. Eğer onu suçlu bilerek seversen, gerçekten sevmiş olduğuna inanacağını söyledi. Aksi halde kendini affettirmek için sevmiş rolü yapmandan korkuyordu. Onu gerçekten öyle sevdin... değil mi? Onun hâlâ suçlu olduğunu düşünerek..."

Natalia gözündeki bir damla yaşı daha silerken gülümsemeye çalıştı. "Ke...kesinlikle! Onunla evlenmeden çok önce bile... onu her haliyle sevdiğimi biliyordum. Anlattıklarının benim için hiçbir önemi yok. Sadece nasıl bir adamı sevdiğimi daha iyi anladım ve..." Gözleri kocasına kaydı. "...Kendi yaptıklarım için öyle pişmanım ki! Oh... Kristos... Kalbim o kadar acıyor ki!"

"Bir sebebi de buydu. Senin acı çekmeni asla istemedi ve anlatmamı istemedi. Evlendikten sonra da özellikle beni çekip anlatmamam için uyardı. İki sene boyunca her gün sana anlatmak için kıvrandım durdum. Ama şimdi bile sana anlattığımı bilirse, inan bana bu sefer beni kovar..."

Natalia içtenlikle gülerken gözlerinin derinliklerinde acı okunuyordu. "Yapmaz... O sana çok değer veriyor. Peki, niye anlatın?"

Adam omuz silkti. "Sen sordun diye..."

"Hadi..." diye itiraz etti Natalia... "Öyle olmadığını biliyorum."

"Gerçeği bilmek senin de hakkındı... Kadınları tanırım. Bir gün gelecekti ve hiç olmadık bir anda onun yüzüne yine 'Katil' diye bağıracaktın... Ufakık bir kızgınlığında..."

“Asla!..”

“Ama babanın resimlerine her bakışında aklına gelecekti?..”

“Bir kere bile gelmedi...”

“Natalia, o gece baban intihar etmeseydi... hapishaneden asla çıkmayacaktı... Orada değişik şekillerde ilişki kurduğu kişiler vardı. Kazık attıkları, sattıkları adamlar... Baban kolay şirket kurmamıştı. Babanın Tamer'i öldürmesi için tuttuğu adamlar da hapisteydi ve baban onlara hiç destek çıkmadı. Çürümeleri için orada bıraktı. Kendisi bir şekilde kurtuldu ama diğerleri mahvoldu. Tabii o dönem avukat olarak bunda benim de payım olmuştu. Babanı uzun süre korudum...” Düşünceli bir şekilde gülümsedi. “Ashında eminim ki baban seni ona... ondan intikam alabilmen için bıraktı. Baban seni severdi ama intikamında bir rol alman daha önemliydi. İntihar etmekten başka çaresi yoktu. Çünkü baban anneni intihar süsü ile öldürmüştü... Bunu keşfeden Tamer, kamera görüntülerini bulmuştu. Babanın gizlice hastaneye girdiği görüntüler...”

“Yani?.. Yani annem intihar etmedi mi?” diye inlercesine bir çığlık attı Natalia. Bu daha da büyük şoktu.

“Hayır! Tamer onu ve seni alıp İzmir'e getirecekti ve sana bir daha yaklaşmaması için mahkeme kararı çıkaracaktı...”

“Allah'ım... Keşke... bunları hiç bilmeseydim! Ya da keşke çok önce söyleseseydin.”

“Küçüktün ve nefretle doluydun... Sana anlatamazdım. İki sene içinde ona ne kadar âşık olduğunu anladım ve onu da partiye çağırdım. Önce gelmeyecekti... Kesinlikle reddetti. Onu gerçekten kırmıştın. Baban veya diğer olaylar önemli değildi. Anne ve babasının katilinin kızı olman da önemli değildi! Sana âşıktı ve senin nefretini bilmesine rağmen yine de onu kandırmana çok üzülüyordu... Aylarca aklına gelebilecek her türlü çılgınlığı yaptı... Öflemeyi için de çok üzülüyordu. Bir gün bana bir aptal olduğunu, ne âşık olmayı ne de ölmeyi başaramadığını söylemişti.”

Natalia dudaklarını ısırıp, “Davete gelmeye nasıl ikna ettin?”

“Gelmeye hiç niyetli olmadığımı anlayınca, senin bazı sorunların olduğunu söyledim... Nasılsa yönetim kurulu toplantısına gelecekti. Fakat senin zorda olduğunu duyunca fikir değiştirdi sanırım. O sana asla dayanamaz...” Bilmiş bir tavırla gülümsüyordu. “Sen söylemeseydin, bebek meselesini inan bana ben söyleyecektim.”

“Kristos...” dedi Natalia sevgiyle. “Sen olmasaydın... ben aptal gibi aylarca

bekleyecektim. Belki de yıllarca... Sonunda onu iyice kaybetmiş olacaktım.”

“Hayır... Dediğim gibi... Onu gerçekten sevdiğini anlamam için sana zaman tanıdım. Bebeğinizi sana rağmen söylemek istiyordum. Onu sevdiğini hepimiz biliyorduk. Fakat inatçıydın... Bir aksilik olsa bile, yine de gerçeği yirmi bir yaşında sana söylemeyi düşünüyordum. Bağlarını ondan tamamen kopardığında... Gerisi sana kalacaktı.”

“Yine de çok iyisin. Sen harika bir adamsın!”

“Onun kadar değil... İşte şimdi gerçeği öğrendin. Ne olacak şimdi?”

“Hiçbir şey...” diye fısıldadı Natalia. “Üzgünüm ama... onu bundan daha fazla sevmem. O benim her şeyim. Yine de... teşekkür ederim. Kalbim rahatlamadı dersem yalan olur...”

“Aklında başka soru var mı?”

“Şimdilik yok. Sağ ol Kristos...”

Akşam yaş günü için hazırlanırken, Natalia gözünün ucuyla hep kocasını süzüyordu. Genç kadının üzerinde sadece iç çamaşırı vardı ve yüzü giysi dolabına dönük, ne giyeceğini düşünüyordu. Tamer ise ayna karşısında kravatını bağlamaya çalışıyordu ama gözleri yanındaki karısının yarı çıplak ince vücudundaydı. Natalia hâlâ onun yaptıklarına inanamıyordu. Böyle bir adamı sevdiği için öyle mutluydu ki... Kalbinin de dış görünüşü kadar güzel olduğunu anlamıştı.

Fakat yine de bir gerçek vardı...

O gerçek bir katil olsaydı bile, tabancayı ateşleyen el onunki olsaydı bile, onu yine severdi! Ne kadar acı verirse versin... severdi. Sevmiştii de zaten...

Dayanamayarak yanına gitti ve arkasından sarıldı. Karısını seyretmekten kravatını hâlâ bağlayamayan adam şaşırılmıştı. Yanağını sırtına yaslayıp özlemle kocasının kokusunu içine çekti...

“Seni seviyorum...” dedi aniden.

“Öyle mi?” diye mırıldandı adam alayla. Döndü ve karısının ince beline sarıldı. “Hayırdır? Hamile misin yoksa?” dedi şakayla.

“Hayır...” dedi Natalia uzatarak. “Dalga geçme! İki üç sene çocuk yapmayalım... Tabii bir kaza daha olmazsa... Bu arada sana ne kadar seksi bir kadın olduğumu göstermek istiyorum.”

“Ben biliyorum zaten... Göstermene gerek yok ki. Havuz başında göğüslerini gözümüne soktuğundan beri senden başka kadına bakamıyorum...”

“Yalancı... Peki, beni hep böyle arzulayacak mısın?”

“Bilmem... Sence arzularımda azalma var mı?” İri eli karısının iç ça-

maşırının içine girip pürüzsüz kalçalarını yakalamıştı.

“Belirtiler hayır diyor ama... Şişşt... Heyecanlandırma beni...” Yine de ona sokuldu ve güzel vücudunu adama yasladı. Dudaklarını uzattı. “Tamer?..”

“Hımm?..”

“Öp beni...”

“Tamam...” Şaşırmıştı. “Neden?..”

“E bugün benim yaş günüm?”

“Anladım da... Dur bakayım... Sen bugün bir garipsin hakikaten? Ne oldu sana?”

“Havuzda seni öyle yarı çıplak görünce yeniden âşık oldum sanırım... Sular üzerinden süzülürken çok seksiydin,” diye şaka yaptı Natalia.

“Bırak şimdi... Önceki yaş gününde bile böyle garip değildin... Hani bana tekme yapıştırdığın gün!”

“Seni vicdansız! Hani bir daha o günden bahsetmeyecektin? Söz vermiştin!”

“Ne oldu o zaman?..”

“Seni sevdiğimi bugün daha iyi anladım...”

“Öyle mi? Nasıl oldu peki?” diye gülümserken kırmızı dudaklarını öptü adam. Bir eli de arsızca sutyeninin arkasını çözmüş ve hafif yukarıya çekerek göğüslerini serbest bırakmıştı. Kendisinin bile zaman zaman zorlukla çözdüğü kopçasını sihirbaz maharetiyle çözmesi genç kadını güldürdü.

“Anladım işte... Uslu durmayacak mısın?”

“Hayır... Zaten kravatımı da bağlayamadım...” Eli hemen göğsünü kavramıştı.

“Uslu dur... Yeniden düş almak istemiyorum...” Genç kadın yine de hevesle belini kıvırdı. Sihirbazın elleri biraz daha devam ederse işi kötüydü... “Tamer?..”

“Hımm?..”

“Beni bir daha bırakma... Tamam mı?”

“Ben mi bırakmışım seni?”

“Elbette! Hemencecik vazgeçtin benden... Ne dersem diyeyim, ne yaparsam yapayım, beni bırakmanı istememiştin... Bugün bir kere daha anladım ki sen hayatımın şansısın! Bu şans az kalsın yok ettiğimi düşündükçe geceleri uykum kaçıyor.” Ona bir öpücük verdi. “Seni seviyorum ve artık sensiz olamam...”

“Sen bugün gerçekten garipsin?..” Kaşları merakla kalktı. “Ne oldu

sana?”

“Garip falan değilim. Bugün yirmi bir oldum. Hani bana babam hakkındaki gerçekleri anlatacaktın?..” diye sordu. Sonra usulca ekledi. “Ve annemi nasıl tanıdığını?..”

Genç adamın bir an... çok kısa bir an gözleri ışıldadı ve sonra söndü. Hızlı bir gülümseme yüzünü kapladı.

“Küçüğüm... Anlatacak bir şey yok,” dedi sakince. “Baban aslında iyi bir adamdı. Belki yanlış tercihler yapmasaydı... dostluğumuz devam edebilirdi. Sanırım ben de biraz fazla tepki gösterdim. O günlerde sinirliydim biraz... Yani bilmen gereken pek bir şey yok. Kendimi savunmak için biraz abartmış olabilirim.”

“Öyle mi?”

“Evet... Annen de dünya güzeli bir kadındı. Baban ona tapardı. Ölmesi babanı çok üzünce...”

“Tamer...” Natalia genç adamı yavaşça susturdu. Ona inanamıyordu. Nasıl da gözünün içine bakarak yalan atıyordu? Bu ne harika bir adamdı? Ona olan sevgisi bir kat daha artabilirdi belki ama o zaman bir kalbe daha ihtiyacı olacaktı. Böyle bir adamı sevmek ne büyük bir mutluluktur. “Tamer... Aşkım... Ben her şeyi biliyorum...” diye fısıldadı.

Genç adamın gözleri kısıldı biraz... Duraklamıştı.

“Her şeyi biliyor musun?”

Natalia başını salladı. “Hem de her şeyi... Babanı... Anneni... Babamın yaptıklarını... Annemin intiharını...”

“Nasıl öğrendin?” dedi genç adam biraz soğuk bir sesle.

“Öğrendim işte...”

Onun sesindeki soğukluğun sebebini tahmin edebiliyordu Natalia. Genç adam “Ne zaman?” diye sorunca tahmininde yanılmadığını anladı. Gülümseyerek gözlerinin içine baktı. Tamer şimdi onun sevgisinden şüphe etmişti. Hakkı olduğunu biliyordu. Natalia’nın sevgisinin ve yakınlığının bu gerçeği öğrendikten sonra gerçekleşmiş olabileceğini düşünmesi normaldi. Bir çeşit borç gibi... Vicdan azabı hissiyle onu sevebileceğini düşünmesi hiç mantıksız değildi. Gerçek bu olmasa bile...

“Çok yeni... Bugün Kristos’un ağzından zorla laf aldım...” Ona sarıldı iyice... Tüm varlığını onun içine sokmaya çalışır gibiydi. “Oh, aşkım... Sen ne harika bir erkeksin... Sen ne asil bir insansın... Bana söyleyebilirdin. Benden intikam almak için, beni ezmek için bunu silah

olarak kullanabilirdin ama yapmadın. Dertini kendine sakladın. Sessizce acı çekmeyi göze aldın. Seni öyle seviyorum ki! Bu gerçek benim için hiç önemli değil. Ben bu gerçeği belki bugün öğrendim ama biliyorsun ki seni sevdiğimi çok önce söylemiştim!..”

İnandırabilmek için tüm sevgisiyle baktı ona. Tamer’in duruşu biraz yumuşamıştı. Yine de bakışları karısını dikkatle dinlediğini gösterecek kadar keskindi.

“Seni sevmemin, gerçekleri öğrenmemle hiçbir ilgisi yok. Bilmeseydim de seni sevdiğime karar vermiştim. Yatağım için, çocuklarım için senden başka bir erkek hiç düşünmedim. Ama bugün her şeyi öğrenince... rahatlamadım dersem yalan olur. Çünkü bu ağırlığı tek başına kaldırmaya izin veremem. İçinde bu yarayla yaşamaya dayanmam. Acına ortak olmak zorundayım. Seni ne kadar sevdiğimi ve takdir ettiğimi bilmelisin. Bana söylememe düşüncenin arkasındaki davranışını, ne kadar güzel ve onurlu bulduğumu anlamalısın. Tamer... Tamer... Aşkım! Ben seni çok seviyorum. Sensiz asla yapamazdım. Ayrı kaldığımız o aylarda öyle acı çektim ki...”

Genç adam bir şey söyleyecek oldu ama Natalia elini uzatıp adamın ağzını kapattı. Konuşmasına engel oldu. Kopkoyu gözleri zaten aşkını bağırtıyordu. Tamer’in şüphe edeceği bir şey kalmamıştı.

“Sevgilim! Tüm olanlara rağmen...” Sulu gözlerle yutkundu. “Sana ve ailene tüm yaptıklarına rağmen... Bana aşladığı nefrete rağmen... babama niye kızamıyorum... biliyor musun?” diye fısıldadı.

Genç adam nihayet yine gülümsemişti. “Bilmem... Niye?”

Genç kadın ona aşkla, mutlulukla bakıyordu. O kara gözleri yeniden dolmuştu ama bu sefer mutluluktandı.

“Seninle tanışmama sebep olduğu için...” diye fısıldadı...

“Öyle mi?”

“Ve beni sana emanet ettiği için...” Onu öptü. “İki harika çocuğa sahip olmama sebep olduğu için... Ve çocuklarımın babasına sahip olmamı sağladığı için...”

“Bayağı sebebin varmış!” diye alay etti adam.

“Bunlar esas sebepler... Seksi de unutmamak lazım.”

“Bak bu çok önemli!” dedi genç adam küçük bir arsızlıkla.

“Tamer?..”

“Hımm?..”

“Bana artık inanıyor musun?”

“Nefretten sonra gelen şeyin sevgi olduğunu söylerler...” dedi Tamer keyifle. “Evet... Sana artık kesinlikle inanıyorum. Seni seviyorum ve senin de beni sevdiğini biliyorum. Ayrıca bana da böyle bakmayı bırak. Hem uslu dur diyorsun... hem de seni yatağa atmamı ister gibi bakıyorsun!”

“İstiyorum...” diye fısıldadı Natalia.

“Vakit?..”

“Oramı buramı mıncıklamasaydın. Zaten Kristos yaş gününe gelmeyeceğini söyledi. Çocuklara Tedra’nın bakacağını öğrenmiş. ‘O halde ikimiz baş başa kutlayın’ dedi.”

Genç adam gülümseyerek karısının dudaklarına uzandı. “Bu avukata bayılıyorum... İkimiz arasında birçok işte parmağı olduğunu hissediyorum. Ama tam yakalayamadım...” Dudakları neşeyle kıvrıldı. “Yakalarsam kesinlikle kovacağım...”

Natalia güldü aynı neşeyle. “Karışma ona! Ya Doğan? Yaş günümüze o gelmeyecek mi?”

“O da Mersin’e gidecekmiş. Bir süre yokmuş... Deniz isimli eski bir dostunu mu ne görecekmış? Acil olduğu için bugün yola çıktı. Sana da selam söyleyip yaş gününü kutladı. Bu da demektir ki gece sadece ikimiz varız...”

“Güzel. Keşke o da artık iyi bir kız bulsa, değil mi?”

“Evet... Dur bakalım?.. Sen iyi bir kız değilsin ki!”

“Ama beni seviyorsun... Erkekler hemen pes etmeyen nazlı kızları severler.”

“Püh! Doğan sevmez. O asla bir kadının peşinde benim gibi koşmaz.” dedi genç adam kendi kendisiyle dalga geçerek. “Doğan’ı adam edecek bir kız tanımadım daha.”

Natalia kıkırdadı. “Belki Mersin’de tanışır?.. Peki, ben seni adam ettim mi?” Dudaklarını uzatmıştı sevgiyle. Tamer gülümsedi.

“Bundan emin ol küçüğüm... Artık seni asla bırakmam. Tek aşkım sensin! İstedğin kadar nefretle bakabilirsin!”

Natalia dudakları birleşmeden önce fısıldadı. “Artık nefret yok kocacığım... Sevgi nefretten bile güçlüymüş... Nefretimden sonra seni bu kadar çok sevebileceğimi hiç düşünmemiştim... Seni seviyorum... Seni çok seviyorum...”

Kalbi gülümsüyordu artık... Gözleri de...

Nefret de neydi?

Sevgi her şeyin üstesinden kolayca geliyordu.